GERÇEK SUÇ HİKÂYELERİ | 5 | Paloma

HAYVANLARIN EN TEHLİKELİSİ

Babamı Aramak... ve ZODYAK KATİLİ'ni Bulmak

Gary L. Stewart
ve Susan Mustafa

Gary L. Stewart

Louisiana State University'de elektrik mühendisliği eğitimi aldı. Hâlihazırda Lousiana'da Delta Tech Service'te Genel Müdür Yardımcısı. On yıl önce, Gary babasını ve kendi kimliğini arayışına ilişkin her detayı kronolojik olarak kaydettiği bir günlük tutmaya başladı. O günlük, bu kitabın temelini oluşturdu. Gary, eşi Kristy ve oğlu Zach ile birlikte Louisina'da yaşıyor.

Susan Mustafa

Ödüllü bir yazar ve gazetecidir. Diğer kitapları arasında, Sue Israel ile birlikte yazdığı, seri katil Sean Vincent Gillis'in hikâyesi *Dismembered* ile özel dedektif Tony Clayton ve Sue Israel ile birlikte yazdığı, seri katil Derrick Todd Lee'nin hayatı ve suçlarının anlatıldığı *Blood Bath* yer alıyor. Susan, eşi Scott ile birlikte Louisiana'da yaşıyor.

Hayvanların En Tehlikelisi - Babamı Aramak... Ve Zodyak Katili'ni Bulmak
Gary L. Stewart & Susan Mustafa
© Paloma Yayınevi, 2014
Yayın hakları Paloma Yayınevi'ne aittir. İzinsiz çoğaltılamaz.

Orijinal adı: The Most Dangerous Animal of All - Searching For My Father... And Finding The Zodiac Killer
Copyright © 2014 Gary L. Stewart ile Susan Mustafa. Published by arrangement with Harper, an imprint of HarperCollins Publishers.

1. Baskı / Ağustos 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9200-17-2

İngilizceden çeviren: Başak Kıran
Düzelti: Banu Erol
Yayıma hazırlayan: Sami Ergün
Kapak tasarımı: Dilek Şişli

Baskı: Aurora Matbaa Basım Rek. Org. San. ve Tic. Ltd Şti. Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No: 7 / 14 Zeytinburnu-İstanbul. Matbaa sertifika no: 33829

Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Paloma Yayınevi—Paloma Medya Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Yayıncılık sertifika no: 23401
Hocapaşa Mah. Ankara Cad. No: 28 Ankara İşhanı Kat: 2
Büro: 14-15 Cağaloğlu /İstanbul • tlf. (212) 514 27 20
info@palomayayinevi.com • palomakitap@gmail.com
www.palomayayinevi.com

Gary L. Stewart
&
Susan Mustafa

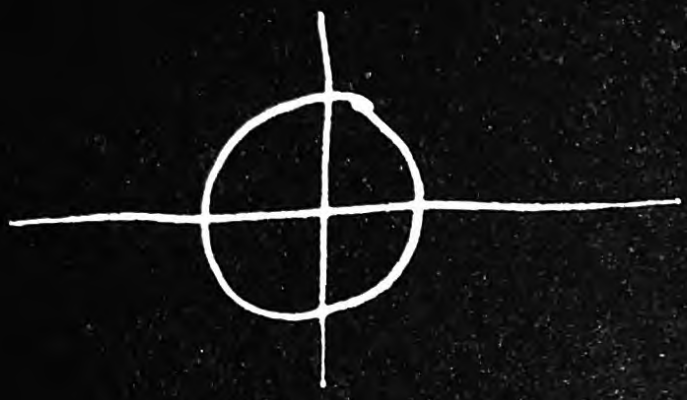
HAYVANLARIN EN TEHLİKELİSİ

BABAMI ARAMAK...
VE ZODYAK KATİLİ'Nİ BULMAK

Çeviren: Başak Kıran

Paloma

Merdiven boşluğunda terk edilmiş
bebeği evlat edinip kendi çocuğu gibi
büyüten adam için

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu	9
Giriş	13
Birinci Kısım: Dondurma Romantizmi	27
İkinci Kısım: Zodyak İşareti	151
Üçüncü Kısım: Gerçeğin Şifresi Çözülüyor	241
İthaf	355
Teşekkür	356
Zaman Çizelgesi	359
Kaynakça	365

YAZARIN NOTU

Zodyak olayı neredeyse elli yıldır bir sır perdesinin ardındaydı. Biyolojik babamı arama yolculuğuma başladığımda, araştırmalarımın beni 1960'lı ve 70'li yıllarda California sakinlerini dehşete düşüren bir dizi vahşi cinayete götüreceğini tahayyül dahi edemezdim. Bu suçları işleyenin babam olması düşüncesi beni iğrendiriyor, onun masum insanları kurban ettiği bu korkunç suçlardan kendimi bağımsız görmek için büyük bir çaba sarf ediyorum. Biyolojik annemle tanıştıktan sonra, doğumuma sebebiyet veren adamla da tanışmak istedim. Onu tanımak, sevmek, hatta bana yaptıkları için onu bağışlamak istedim. Bir üvey ailede büyüdüm ve sevginin, affetmenin insanın hayatındaki en önemli değer olduğunu düşündüm.

Onun bir şekilde Zodyak cinayetleriyle ilgisi olduğundan şüphelenmeye başladığımda, iki yıldır babam hakkında bilgi toplamaktaydım. O zamanlar içgüdülerimin bana söylediklerine inanmak istemedim, bu yüzden gerçeği ortaya çıkarmak, babamın bir seri katil olmayabileceğini kendime kanıtlamak için yola koyuldum. Yıllar geçip de giderek daha fazlasını söyleyen kanıtlar arka arkaya ortaya çıktığında, en büyük korkumun gerçek olduğunu daha fazla inkâr edemeyeceğim gün geldi. Bu farkındalık beni biyografimi yazmaya itti. Yolculuğumda öğrendiğim, bu katilin kimliğini ve cinayetleri neden işlediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koyan gerçekleri paylaşmanın benim sorumluluğum olduğunu hissettim.

Bu biyografi benim, babamın yaşamına dair gerçekleri keşfetme sürecimi günlüğüme kaydettiğim on iki yılı aşan araştırmalarıma dayanmaktadır. Babamın en yakın arkadaşı, aile üyeleri ve benim biyolojik annemle

yaptığım konuşmalar, polis kayıtları, gazete haberleri, eski aile mektupları, evlenme ve boşanma belgeleri ve diğer devlet kayıtları bu kitabın Birinci Kısmı olan babamın önceki yaşamına dair zaman çizelgesini oluşturmamı sağladı. Bu sürecin aktarımında roman dili tercih edildi, çünkü onun hikâyesini bu yaşananları birbirine bağlayarak anlatmanın en iyi yolu buydu. Kitabın bu kısmındaki diyalogları yeniden yaratırken kendime biraz özgürlük tanımış olsam da bu sohbetler bile babamın ailesi ve arkadaşları ile benim hayatımla ilişkili gerçeklere dayanıyor. Aynı şekilde, İkinci ve Üçüncü Kısım'lardaki diyaloglar da benim on iki yıllık araştırmamın ortaya serdiği gerçeklerden hareketle yazıldı. Kitapta biyolojik annem, babamın en yakın arkadaşı ve San Francisco Polis Departmanı'ndaki dedektifler de dâhil olmak üzere diğer insanlar ile benim aramda geçen tüm diyaloglar gerçeğe bağlı kalınarak kelimesi kelimesine aktarılmıştır.

Babamın yaşamına ilişkin detaylar elli yıla yayılıyor ve karmaşık hâldeler. Babamın nasıl ve neden bir seri katil olarak yetiştiğini okuyucuya aktarmak için en iyi yol en başından başlamak gibi göründü.

—GARY L. STEWART

Şubat 1963

Acıkan bebeğin ağlayışı karanlığı deldi. Babası öfkeyle üstündeki örtüyü attı, bebek beşiği olarak kullanılan iki parçalı sandığa gitmek üzere aceleyle yatağından indi. Öfkeden gözü dönmüş bir şekilde sandığın kapağını çarparak kapattı.

İçeriden gelen ağlamalar kısa süre sonra yerini nefes almakta güçlük çeken bebeğin düzensiz soluk alış verişlerine bıraktı.

GİRİŞ

Mayıs 2002

Otuz dokuz yıl. Aradığım kelimeleri duymak için işte bu kadar bekledim. Otuz dokuz yılı adımı, ailemin adını merak ederek geçirdim.

Sonunda öğrenmiştim.

Annemin adı Judith'ti.

Gerçeği öğrendiğim gün, beni evlat edinen ailem Loyd ve Leona Stewart'ı rahatsız eden bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Kız kardeşimin evinin arka bahçesinde, masaya serilmiş gazete kâğıtlarının üstündeki dev çömleğe kerevit, sosis, mısır ve patates karışımını boşaltmadan önce son bir kez karıştırırken gizlice ebeveynlerimi izledim. Loyd genelde yaptığı gibi hafif Fransız aksanıyla gülerek şakalar yapmıyordu ve Leona'nın güzel yüzü sanki çok ciddi şeyler düşünüyormuş gibi gergindi.

Sıcaktı, Louisiana nemi bahar havasındaki en küçük serinliği bile emiyordu ama masaya kurulmuş kerevitlerin kuyruğundaki etleri sıyırıp, kafalarındaki baharatlı aromayı emmeye başladığımızda gelen hafif bir esinti, sıcaklığı biraz daha katlanılabilir hâle getirdi. Kendi yığınımı bitirdikten sonra kaynayan tencereyi hortumlamaya başladım. Loyd ve Leona'nın birbirlerini başlarıyla onaylayıp bana doğru yürüdüklerini gördüm.

Eyvah! Hâllerine bakarak çok yanlış bir şey olduğunu ve bununla ilgili yapacakları konuşmayı oldukça dikkatli planladıklarını söyleyebilirdim. Kimin öldüğünü merak ettim.

"Hey, Geg," dedi babam.

Loyd bana asla Geg demezdi. Bu yalnızca benim büyükanne ve büyükbabamın kullandığı bir kısaltma isimdi. Bu ismi, neredeyse ağlayacakmış gibi bir bakış eşliğinde kullanınca endişem daha da arttı.

Elimdeki havluyu omzuma attım ve sordum: "Sizin neyiniz var böyle?"

"Söylememiz gereken şeyi söylemenin kolay bir yolu yok, bu yüzden doğrudan söyleyeceğim," dedi Loyd. "Birkaç hafta önce San Francisco'dan bir kadın arayıp bize senin annen olduğunu söyledi."

Annem mi? Ne?

Leona elini belime doladı. "Onun yolladığı paketi ve fotoğrafları ilk aldığımızda onun annen olabileceğine inanmak istemedim ama baban fotoğraftaki hanıma ne kadar da benzediğini söyledi. Her bir hücremle inkâr ettim bunu. Hatta ilk bir iki gün fotoğraflara tekrar bakmayı bile reddettim."

Boğazımda aniden oluşan yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım.

"Ama sonra bunun için dua ettim," diye devam etti. "Sonra Tanrı onun senin annen ve diğerinin de baban olduğunu söyledi kalbime. Sana karşı dürüst olmak zorundaydım."

"Fotoğrafı ilk gördüğüm an biliyordum onun senin annen olduğunu," diye söze girdi Loyd. "Annene söyledim ve o bir türlü inanamadı."

Gözlerimden süzülen yaşları gören Leona nazikçe omzumu sıktı.

İnanamıyordum. Bunca yıl sonra, sonunda bir kimliğe kavuşabilecek, gerçekten bana ait olan bir isme sahip olabilecektim. İçimden bir heyecan dalgası yükseldi ve uzanıp annemle babamı kucakladım. Ne olursa olsun onların her zaman benim ailem olarak kalacaklarına söz verdim. O anda, o günün hayatımın seyrini nasıl değiştireceğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Leona telefonun 1 Mayıs'ta edildiğini söyledi. Telefon çaldığında Cindy ile birlikte oturma odasındalarmış, Loyd'un annesi Evelyn ziyarete gelmiş. Leona telefonu açmak için mutfağa gitmiş.

"Alo," demiş Leona tatlı güneyli aksanıyla.

"Alo, Leona'yla mı görüşüyorum?" diye sormuş telefonun öbür ucundaki ses gergin bir şekilde.

"Evet, benim. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Judith Gilford, San Francisco'da yaşıyorum. Oğlunuz Gary'nin biyolojik annesi olduğumu düşünüyorum."

Birkaç saniye konuşamamış Leona.

Nefes almayı başardığı anda gücünü toplayıp, "Size bunu düşündüren nedir?" diye sormuş.

Judith "Yerleştirme dosyasından bilgi aldım," diye açıklamış. "Bakın, hayatlarınıza müdahale etmek istemiyorum," diye devam etmiş telaşla. "Tek istediğim, bu bilgiyi Gary'ye sunabilir hâle gelmek, eğer bilmek isterse ona bir kimlik vermek."

Leona, kadının hayatıyla ilgili durumları ve bebeğini evlatlık verme noktasına nasıl geldiğini açıklamasını dinlemiş bir süre.

"Onu vermeyi hiçbir zaman istemedim ben ve hep bulmayı düşündüm," demiş Judith tam Loyd'un başını odaya uzattığı sırada. Leona Loyd'u kovalayıp yanından uzaklaştırarak yatak odasına gitmiş ve kapıyı arkasından kapatmış. Judith'in geçen birkaç yıl boyunca oğlunu bulmak için neler yaptığını dikkatle dinlemiş. Leona her zaman başkalarının hissettiklerine karşı çok duyarlı olduğundan bu kadına karşı da bir yakınlık hissetmeye engel olamamış.

"Lütfen içinde bir mektup ve onun için bazı fotoğrafların olduğu paketi size göndermeme izin verin," diye yalvarmış Judith.

"Bunu eşimle görüşeceğim," demiş Leona. "Ve Gary ile konuşacağım."

Judith sözünü kesmiş. "Lütfen bana sözler vermeyin. Size yalnızca bilgiyi göndereceğim ve olması gerekenin olacağına güveneceğim."

Birkaç gün sonra FedEx paketi Leona'ya ulaştığında, bu paketten çıkacakların hayatlarını değiştirme ihtimalini düşünüp açmaya korkmuş, defalarca elinde çevirip durmuş.

Bütün doğum günü partileri, kanayan diz kapakları, bir öpücüğüyle geçirdiği yara bereler... Benimle paylaştığı bütün anılar gözünün önüne gelmiş. Bu zalimce bir şaka mı? Bu kadın hayatlarına —oğlunun hayatına— nasıl böyle dalabilir?

Leona titreyen ellerle açmış paketi. Mektuba tutturulmuş bir fotoğraf çarpmış gözüne. Onu arayan kadın, bu cüzdan boyu fotoğraftan kendisine bakıyormuş. Gözüne dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırarak yanaklarından dökülmeye başlamış. Fotoğrafı, o kadınla aramda hiçbir benzerlik olmadığını kanıtlayacak bir şeyler bulmak için dikkatle incelemiş. Ama her ne kadar kendisini kandırmaya çalışsa da gerçek tam karşısındaki fotoğraftan ona bakıyormuş.

Fotoğrafı Loyd'a götürmüş.

Loyd, fotoğrafı gördüğü anda Leona'nın elini tutmuş.

"Gary kesinlikle ona benziyor," demiş. O kadının benim annem olmayabileceğini söylemek isterdi eşine ama dürüst olması gerektiğini biliyordu.

Sonraki birkaç gün boyunca, kendilerini birdenbire ortasında buldukları bu açmaz dışında hiçbir şey konuşmamışlar. Benimki bir gizli evlat edinme işlemiydi. Bunun yaşanmaması gerekirdi. Bana anlatmalı mıydılar? Bir sır olarak mı saklamalıydılar? El ele tutuşup dualar ederek Tanrı'ya bir yol göstermesi için yalvarmışlar.

Sonunda, bir gece, Loyd cevabını almış. Eşine dönmüş ve "O kim olduğunu bilmeyi, ve ne yapmak istediğine kendisi karar vermeyi hak ediyor," demiş.

Leona, eşinin haklı olduğunu biliyormuş ama benim incinebileceğimden çok korkuyormuş. Bir sonraki hafta Leona ve Loyd her zamankinden daha çok dua edip, Tanrı'dan bu haberi bencillik etmeden, en doğru şekilde bana iletebilmeleri için güç istemişler.

Ve artık biliyordum.

Evime kadar olan kırk beş kilometrelik yol boyunca, gerçek ailemin nasıl insanlar olduklarına ve kızıl saçlarımı kimden aldığıma dair kurduğum hayalleri hatırlayarak, şoka girmiş hâlde araba kullandım. Çünkü gerçek adımı ya da doğum sertifikamda neden New Orleans yazdığını bilmiyordum ve hayatım boyunca bir kimlik bunalımı yaşamıştım. Leona'nın bana verdiği paketi açmak için duyduğum heyecan ve gerilimle gaz pedalına daha da fazla basıyor, bir yandan da o kadının fotoğrafını elimde tutmaya devam ediyordum. Kendimi birkaç defa yoldan çıkmak üzereyken yaka-

ladım, çünkü gözlerimi o fotoğraftan alamıyordum. Arabayı kullanırken, oğlum Zach'in bu fotoğrafı gördüğünde ne tepki vereceğini düşündüm.

"Hey, baba, bu adam tıpkı sana benziyor," dedi mahsun mahsun, fotoğrafta Judith'le birlikte piyanonun yanında duran adama bakarak. Herkes güldü. O adam belirgin bir biçimde Amerikan yerlisi veya İspanyol kökenliydi ama Zach fotoğraftaki kadın benim annemse yanındaki de babam olmalı diye düşünmüştü.

Eve vardığımda tavan lambasını da yaktım ki paketten çıkan mektubun hiçbir detayını gözden kaçırmayayım. En sevdiğim televizyon koltuğuna oturup annem olduğu söylenen kadının fotoğrafına bakmaya başladım.

Gözleri.

Burnu.

Ağzı.

Hepsi benimkiler gibiydi.

Judith'in, benim doğduğum gün Louisiana'da doğan tüm erkeklerin ismini yazdığı mektubunu çıkardım.

Okurken gözlerim doldu.

Mektupta, ben doğduğumda on beşinde olduğu ve California'dan kaçıp geldiğini açıklıyordu. Babamla evlenmiş, ancak evlendiğinde yaşı küçük olduğundan evlilikleri annesi tarafından iptal ettirilmişti. Annesi onu hızla oradan taşınmak ve o zamanlar henüz iki aylık olan beni evlatlık olarak vermek zorunda bırakmıştı. Yirmi altı yaşında yeniden evlendiğini ve bir erkek çocuğunun daha olduğunu söylüyordu.

Bir erkek kardeşim mi vardı benim?

Doğduğum günden itibaren onunla olduğum her an beni sevdiğini söylüyordu. "Bir gün telefon çalsa ve oğlum bana 'Benim annem olduğuna inanıyorum,' dese, o gün hayatımın en mutlu günü olurdu," diye yazmıştı.

Mektubu tekrar tekrar okudum ve telefona uzandım. Verdiği numarayı ararken ellerim titremeye başladı ve telefonu kapattım. Ne diyecektim ki?

Sonra Leona'yı düşünmeye başladım. Bu haberi benimle paylaşmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ertesi gün Anneler Günü'ydü

ve Leona bu kadar harika bir anneyken diğer kadını aramayı düşündüğüm için bile suçluluk hissediyordum. Hayatım boyunca bu özel günü, yakasında onun da bir anne olduğunu belirten çiçekle, kilisede gururla oturan Leona'ya eşlik ederek geçirmiştim. O, hiçbir mecburiyeti olmadığı hâlde beni sevmeyi seçmişti. Beni mutlulukla evine götürmüş ve öz çocuğundan ayırmamıştı. Böyle bir sadakatsizliği hak etmiyordu.

Ertesi sabah kilisede Leona'nın hemen yanında otururken, onu ne kadar çok sevdiğimi hissettim. Ama bir yandan onun elini sıkı sıkı tutarken, öte yandan on beşinde beni dünyaya getiren diğer kadını düşünmekten alamıyordum kendimi. Durumu tam olarak idrak edemiyordum. Daha o yaşında kendisini böylesi bir yetişkin durumunda bulan o genç kıza acımıştım.

Günün sonunda ne yapmam gerektiğini artık biliyordum. Her zaman, hiçbir şeyin boşuna olmadığına inanmıştım ve bu durum da farklı olamazdı.

Eve vardığımda salona yürüdüm ve en sevdiğim koltuğuma oturdum. O kadının fotoğrafını bir elimde tutarak telefona uzandım ve numaraları çevirdim. Tuşlara bastıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Nefesimi tuttum, bekledim.

Birinci çalış.

İkinci çalış.

Üçüncü çalış.

Derken bir erkek sesi telesekreterden konuşmaya başladı. Belirgin bir aksanla "Judy Gilford ve Frank Velasquez'i aradınız. Şu an size cevap veremiyoruz ancak aramanız bizim için çok önemli. Lütfen mesajınızla birlikte adınızı ve telefon numaranızı bırakın. Size en kısa sürede dönüş yapacağız."

Hayal kırıklığı kapladı içimi. Onun sesini duymayı öyle istiyordum ki. Bir an tereddütte kaldım.

Derin bir nefes alıp nihayet konuşmaya başladım. "Bu Judith Gilford için bir mesajdır. Ben Gary Stewart ve sanıyorum ki siz benim annem olabilirsiniz." Duraksayıp daha kararlı bir sesle devam ettim. "Eğer annemseniz

Anneler Günü'nüzü kutlamak istedim... İlk defa. Eğer annem değilseniz yine de mutlu bir Anneler Günü dilerim. Eğer dönüş yapmak isterseniz bana şu numaradan ulaşabilirsiniz..." Ve numaramı bıraktım.

Doğru şeyi yaptığımı bilmeden, adeta eriyerek koltuğuma gömüldüm. Bu aramayı yapmak tüm gücümü tüketmişti. Uzanıp lambayı yaktım ve saatlerce orada oturup, o fotoğrafa baktım.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Frank Velasquez evi arayıp telesekreter mesajlarını kontrol etmeye karar verdi. O ve kendisine seslenilmesini tercih ettiği ismiyle Judy, New Mexico, Albuquerque'teki akrabalarını ziyaretteydiler. Evli olmamalarına karşın Judy onu sıklıkla eşi olarak tanıştırırdı. Birlikte seyahate çıkmaktan çok keyif alırlardı ve bu geziyi de küçük bir kaçamak olarak ayarlamışlardı.

Frank bir an mesajı dinleyip tekrar başa sardı.

"Tatlım, bunu dinlemen gerek," dedi telefonu Judith'e uzatırken. Judith sesimi ilk duyduğu an kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başlayarak mesajı tekrar tekrar dinledi.

"Onu hemen aramalısın," diye ısrar etti Frank.

Judy yapamadı. Aşırı heyecandan bitkin düşmüştü.

"Yapamam. Çok geç oldu," diye lafı dolandırdı. "Ayrıca telefon kartımızda yeterince dakika kaldığını sanmıyorum."

Frank telefonu ondan alıp fazladan bir bin dakika için ödeme yapmak üzere birkaç tuşa bastıktan sonra telefonu tekrar Judy'ye uzattı.

Judy bir an durup öylece baktıktan sonra, telefonu aldı ve mesajda söylediğim numaralara bastı.

Telefonun kulak tırmalayan çalışı beni daldığım düşler aleminden sıçratarak uyandırdığında hâlâ koltuğumda oturmaktaydım.

"Alo," dedim titreyen ellerimi zaptetmeye çalışırken çatlayan sesimle.

"Merhaba," diye fısıldadı Judy telefona. "Ben Judy Gilford."

Sesinin tınısı beni bir elektrik akımı gibi vurdu. Ağlamaya başladım. Konuşamıyordum.

"Biliyorum bana inanmayabilirsin ama seni seviyorum. Hep sevdim," dedi Judy, sesi titriyordu. Bir anda patlayan bir baraj gibi ikimiz birden konuşmaya başladık. "Bir erkek torunun var," dedim. "On yaşında, adı Zach."

Birbirimizin sözünü her şeyi anlatma iştahıyla keserek sanki saatlerce konuştuk. Bir rüyadaymışım gibi hissettirdi bu bana; başkasının başına gelip asla benim dualarıma cevap olamayacak kadar inanılmaz. Geçmişi arkada bırakıp bundan sonra ilişkimizin biz nasıl istiyorsak öyle gitmesi konusunda anlaştık. Heyecanla buluşma planları yapmaya başladık.

Telefonu kapattığımda bu çok özel Anneler Günü'nün tadını çıkarmak üzere arkama yaslandım. Asla unutamayacağım bir gündü.

O gece uyuyamayınca duygularımı ona bir mektup yazarak kelimelere dökmeye çalıştım:

Anne,

Bugün dünyam değişti. Beni aradığını ilk öğrendiğimde gerçek anlamda şoke oldum. Annem olduğunu kesinlikle biliyordum. Şu an kalbimden geçenleri kelimelerle anlatmam mümkün değil. Çoğu insanın anlayabileceği anne sevgisinden çok daha fazlası var. Hayatım boyunca, kalbimin ortasında doldurulması imkânsız bir boşlukla yaşadım ben. Ne olduğunu bilmediğim, orada olduğunu bile bilmediğim bir eksik parçaydı bu. Bu akşam bana "Gary, seni seviyorum" dedin ve o boşluk kayboldu.

1 Haziran 2002'de, Zach'le birlikte New Orleans Uluslararası Havalimanı'na gidip, California, Oakland'a giden bir uçağa bindik. Ben sessizce yerimde oturmuş mide krampları eşliğinde, camdan altımızdaki pamuksu bulutlara bakarken, Zack de yanımızda oturan Louisiana State

Üniversitesi atletizm yöneticisi olan Joe Dean ile konuşuyordu. Zach ne kadar gergin olduğumu hissettiğinden beni kendi hâlime bırakmıştı. Uçak ülkenin üzerinde yol aldıkça korkum ve heyecanım daha da artıyordu.

Her ne kadar beni evlat edinen aile tarafından koşulsuz sevgi ve kabul görmüş olsam da biyolojik ailemin beni istemediği bilgisi hep içimi kemirmişti. Zihnimde hep, istenmeyerek bir köşeye atılmış, daha sonra evlatlık edinen ailenin verdiği yeni isimle John Doe olmuştum. Bunun sonucu olarak da büyüme çağındayken de, daha sonraki erişkin ilişkilerimde de hep bir güven sorunum olmuştu. Kimsenin yanında tutmak isteyeceği kadar iyi olamadığım için her an reddedileceğim korkusuyla yaşadım hep. Leona ve Loyd bana sevildiğimi, istendiğimi hissettirmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama kalbimde John Doe var olmaya devam ettiğinden kadınlarla yaşadığım tüm yetişkin ilişkileri başarısızlıkla sonuçlandı. Terk edilme korkum, beni tam anlamıyla sevebilen birisi olmaktan alıkoydu, çünkü kendimi sevilmeye layık olmayan biri gibi gördüm. Her şey bir yana, ben bile kim olduğumu bilmezken başka biri beni nasıl sevebilirdi ki?

Bununla birlikte, Zach'in annesiyle boşanmış olsak da Zach ile olan ilişkim oldukça farklıydı. Kim olduğumu bilmiyor olsam da Zach'in bana biyolojik ailemin verdiğinden daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Hayatımı ona istenmeme kâbusunu yaşatmamaya ve babasının her zaman onu ne kadar sevdiğini anlamasını sağlamaya adadım.

Artık madem ki Judy'nin beni evlatlık verdiğinde henüz bir çocuk olduğunu biliyordum, onunla buluşmak için zihinsel olarak hazırlandığımdan içimde bir tatsızlık hissi kalmamıştı. Hayatım boyunca içimde biriken sorulara nihayet yanıt bulabileceğimi fark ettikçe heyecanım giderek tırmandı.

Uçak nihayet indiğinde avuçlarımın içinde biriken ter damlacıklarını pantolonuma sildim. Bu ânı hayatım boyunca beklemiştim ve tam da gelmişken birden darmadağın oldum.

Kaçıp gitmek istedim.

Annemle buluşmak istedim.

Birkaç dakika sonra, terminalin sonunda onu gördüm, yanında bana gönderdiği fotoğraflardaki adam vardı. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Uzundu, yanındaki adamdan daha uzun. Saçları fotoğrafta gördüğümden daha kısa ve sarıydı. Gergin bir şekilde etrafına bakınıyordu. Bu mesafeden bile, benim taşıdığım heyecan ve endişeyi onun yüzünde de görebiliyordum. Soğuk bir ter boşaldı birden ama gözlerimiz ilk kez buluşunca adımlarımı hızlandırdım. Onun tıpkı benimki gibi açık mavi olan gözlerini gördüğüm anda hiç şüphem kalmadı. Bu kadın benim annemdi.

Yanına vardığımda çantayı elimden bırakıp onu kollarıma aldım ve sıkı sıkı sarıldım.

"Anne," diye fısıldadım saçlarının arasından.

Judy elleri omuzlarımda yüzümü arayarak geri çekildi. Her detayımı tek tek inceleyen gözleri yaşla doluydu.

"Gary," dedi sesi titreyerek. "Oğlum."

O sözler büyülüydü sanki.

Bir elim hâlâ belindeyken onu Zach'le tanıştırmak üzere döndüm. Bu sırada Frank elini uzatıp kendisini tanıttı ve bizi arabaya davet etti.

Frank Oakland'dan San Francisco'ya doğru arabayı sürerken ben gözlerimi annemden alamıyordum. Elli dördünde, gayet dinç, ince ve uzundu. Bronz ve lekesiz teni, güzel gözleri ve saçlarını kusursuz gösteriyordu.

Çok geçmeden Fisherman's Wharf'a vardık. Zach, akşam yemeğini yediğimiz Alioto's isimli restoranın önündeki akvaryumları dolduran dev Dungeness yengeçlerini görünce hayretler içinde kaldı. Turistler kendilerine kâğıt bardaklarda verilen yengeç kokteyllerini tadarken beyaz iş önlüğü giymiş çoğu göçmen adamlar kazanları yaktılar.

"Biz de alabilir miyiz baba?" diye sordu Zach heyecanla. Louisiana'da hiç bu kadar büyük bir yengeç görmemişti.

"Belki daha sonra," deyip güldüm. "Hadi önce bir restoranda yemek yiyelim."

Oturduğumuzda pencereden liman boyunca sıralanmış olan rengârenk balıkçı teknelerine, körfezdeki ritimle ileri geri sallanmalarına baktık. Menü,

deniz ürünleri ile o teknelerin düeti, bana evimi hatırlattı.

"Ne iyi gözüküyor?" dedi Judy.

"Her şey," dedim gülerek. "Ama kesinlikle kalamar sipariş etmeliyiz. Burada Louisiana'dakinden çok daha taze olduğuna iddiaya girerim."

"Bazen mürekkep balıkları sürüler hâlinde körfeze yüzerler ama çoğunlukla Pasifik'in ötesinde yakalanırlar," dedi Frank.

Yemek boyunca her birimiz çok daha fazlasını söylemek istemekle birlikte, birbirimizi yavaş yavaş tanımamız gerektiğinin farkında olarak sohbeti derinleştirmedik. Yemekten sonra rıhtım boyunca dükkânlara bakarak yürüyüp sokak dansçılarını, yanımızdan geçen hulahopçuları izledik.

"Burada olmak çok iyi hissettiriyor," dedim Judy'ye serin esintinin keyfini çıkararak. "Yılın bu zamanı Louisiana o kadar sıcak olur ki nefes bile alamazsın."

"Burası bütün yıl böyledir. Çok severiz," dedi Judy elime uzanırken. "Burada olmandan çok mutluyum. Sana San Francisco'yu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Judy ve Frank'in yaşadıkları daireye vardığımızda saat geç olmuştu. Frank ve Zach uyuduktan sonra Judy'yle bazen konuşup bazen sadece bu olanlara inanamaz bir şekilde birbirimize bakarak sabah üçe kadar oturduk. Sonunda daha fazla konuşamayacak hâle geldiğimizde, hayatımda ilk defa anneme iyi geceler öpücüğü verdim.

Ertesi sabah şehir otobüslerinin sokaklardan yükselen alışık olmadığım sesleri uyandırdı beni. Oturma odasına girdiğimde Zach hâlâ kanepede uyumaktaydı, sürgülü cam kapıya doğru yürüyüp şehre tepeden bakmadan önce uzanıp yanağından öptüm.

San Francisco manzarası çok güzeldi. Tam karşıda işçi sınıfının yaşadığı, pembe, mavi ve yeşil renklerdeki evlerle dolu Noe Vadisi'ni görebiliyordum. Vadinin tam ortasında ikiz çan kuleleri olan St. Paul Katolik Kilisesi göğe doğru yükseliyordu. San Francisco Körfezi'nin diğer tarafındaki Oakland tepelerini seçebiliyordum. Sağımda Candlestick Parkı kıvrılarak uzanıyor,

ve solumda Bay Bridge*'in alt ve üst katlarında hızla gidip gelen arabalar görünüyordu. Golden Gate Köprüsü ile Bay Bridge'in arasındaki Alcatraz, rahatsız edici derecede sakindi. Giyinmeye gitmeden önce tüm bunları hafızama kaydetmek için bir an bekledim.

Judy'yle o sabah kiliseye gitmek için sözleştik. Öğleden sonra da San Francisco'nun elli altı kilometre kuzeyindeki gelişmekte olan küçük balıkçı kasabası Benicia'ya, bana yakın zamanda iş teklif eden şirketin merkezini görmeye gittik.

Benim on yedi yıllık elektrik mühendisliği kariyerimde, başarı basamaklarında istikrarsız bir yükselişim oldu. Louisiana Üniversitesi'nden 1985 yılında mezun oldum ve büyük bir şirketin endüstriyel hizmetler servisinde müdür yardımcısı olmadan önce yıllarca bir şirketten diğerine, yöneticiliğe giden yolumda ilerledim. Louisiania'da endüstriyel faaliyetlerde ani iniş çıkışlar her zaman olur, bu nedenle şirket küçülme işaretleri göstermeye başlayınca ben de iş güvenliğim için endişe etmeye başladım.

Judy annemi aramadan bir ay önce Benicia'daki Delta Teknoloji Hizmetleri bana ulaştı. Şirket, Baton Rouge'da bir hizmet tesisi açacak birisini arıyordu. Petrol işindeki yükseliş ve düşüşleri göz önünde bulundurarak teklifi geri çevirip bir plastik fabrikasındaki müdürlük pozisyonunu kabul ettim. O işe Anneler Günü'nü takip eden pazartesi başlamam gerekiyordu ama sonra Judy hayatıma girdi ve her şey değişti. Delta Teknoloji'deki pozisyonu San Francisco'ya gidip gelme şansım olacağını düşünerek heyecanla kabul ettim. California'da olabildiğince fazla zaman geçirmeye ihtiyacım olan bir dönemde böyle bir teklifin gelmesi ilahi bir işaret gibi görünmüştü. Bu harikaydı. Şirket merkezinden bana ne zaman ihtiyaç duyulsa annemi de görme şansım olacaktı.

Frank bizi biraz başbaşa bırakmak için, Zach'le birlikte mavi Mercury Sable marka aracıyla arkadan takip ederken biz annemin kırmızı spor Grand Am arabasıyla önden gittik. Yol boyu manzarayı, tepelerde birbiri ardına

* Körfez Köprüsü

yükselen rengârenk Viktorya dönemi evleri, aşina olmadığım çalılar ve ağaçları, altın rengi yabani otları özümsedim. Her şey bir ömürlük deneyim ve duygunun birkaç kısa güne sıkıştırılması gibi gerçek dışı görünüyordu. Judy zor soruları sormaya ne zaman başlayacağımın merakı içinde, bense sorulara nereden başlayacağımı bilemeyerek hiç konuşmadan gittik.

"Bu, 1989 depremiyle çöken köprü değil mi?" dedim.

Judy ön camdan Bay Bridge'deki bir yeri işaret ederek "Ah, evet. Aslına bakarsan, şurada kırmızı işaretlerin olduğu yerler tam olarak köprünün yıkıldığı yeri gösteriyor," dedi.

"Onu televizyonda izlediğimi daha dün gibi hatırlıyorum," dedim sormak için çıldırdığım soruyu ortaya atmadan önce. Geldiğimden beri o sorunun etrafında dans edip duruyorduk.

"Peki, anne... babam kim?"

Judy iki elini de direksiyonun üzerine koyup koltuğunda dikleşerek boğazını temizledi. Gergin olduğunu görebiliyordum.

"Telefonda ilk konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun; sana tamamen dürüst olmamı istemiştin?"

"Evet."

"Pekâlâ, sana her zaman doğruyu söyleyeceğime söz veriyorum. İlişkimizi sevgi, doğruluk ve dürüstlük üzerine kurmamız gerek. Ama, tatlım, çok uzun zaman oldu ve hem sen hem de baban hakkında bildiğim her şeyi unutmaya zorlandığımı anlaman lazım. O zamanlara dair anılarım ciddi şekilde baskılanmış olabilir."

Judy, babam hakkında üstünkörü hatırladığı bazı şeyleri anlatmaya başladı. "Adı Van'dı. Tam adını hatırlamıyorum," dedi çok genç yaşta tanışıp birlikte kaçmaya karar verdiklerini anlatmadan önce.

"Her neyse, New Orleans'a geldik ve benim hamileliğim nihayete erdi. Bir gün, sanıyorum sen üç aylıkken, baban seni alıp Baton Rouge'a götürdü. Seni trenle götürdüğünü hatırlıyorum, çünkü bir arabamız yoktu. Seni bir kiliseye götürdü. Sensiz geri döndüğünde, onu terk ettim." Judy devam etti. "Baban ben onu terk edince deliye döndü ve beni yetkililere ihbar etti."

Duyduklarımı algılamakta güçlük çekiyordum. *Bir kiliseye mi bırakılmıştım yani?*

"Yani babam beni Baton Rouge'a getirdi ve kilise yetkililerine mi teslim etti?" diye sorgulamaya devam ettim, her detayından emin olmak isteyerek.

Judy tereddüt etti ve sonra cevabını onayladı. "Evet."

Bir süre bütün bunları hazmetmeye çalışarak sessizce oturdum. Sonunda "Biliyor musun anne, babam hakkında daha fazla bir şey öğrenmek istemiyorum. Baton Rouge'daki evimde harika bir ailem var ve babam da dünyanın en iyi babası," dedim.

Judy'deki rahatlama gözle görülüyordu. O da belli ki babamı bulmamı istemiyordu.

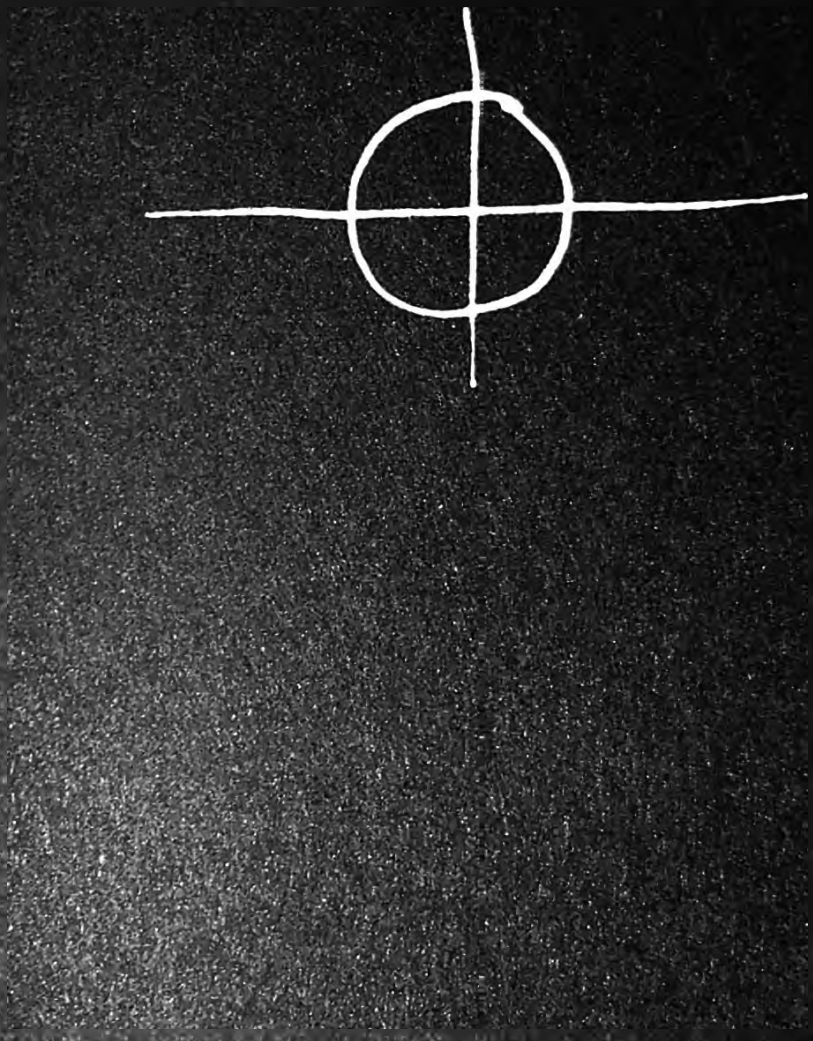
Bunun benim için de son olmasını isterdim. Ancak birkaç ayın sonunda, biyolojik babamı düşündükçe onunla tanışmak, hikâyeyi bir de onun tarafından dinleyip, hatta onu affederek yeni bir ilişkiye başlamak istedim. Annemin hatırladıkları sınırlıydı. Belki babam daha iyi hatırlıyordur ve beni Baton Rouge'a götürüp terk etmesi için bir sebep söyleyebilir diye düşünüyordum.

Sonuç olarak onu bulmayı denemeye karar verdim. Onun hakkındaki gerçekleri öğrenmek istiyordum, nasıl bir adam olduğunu, neden beni istemediğini vs. Şimdi biliyorum ki bazen bazı şeyler geçmişte bırakılmalıdır, çünkü bilmek her zaman iyi değildir. Bazen gerçek öyle korkunçtur ki birdenbire tamamının öğrenilmesi dayanılmaz derecede şoke edici olacağından parça parça ortaya çıkartılması, biraz oradan biraz buradan kesilip biçilerek yavaş yavaş hazmedilmesi gerekir.

Ve bazen gerçek, her şeyi değiştirir...

— BİRİNCİ KISIM —

DONDURMA ROMANTİZMİ

1

Ekim 1961

Earl Van Best Jr., Herbert's Sherbet Shoppe'un karşısındaki kitapçının önündeki banka oturdu; kitapçının Mexico City'den getirdiği eski kitaplardan kazandıklarını saymasını bekliyordu. Otururken Dokuzuncu Cadde* ile Judah Sokağı'nın köşesinde az önce duran okul otobüsünden sekerek inen kızı izledi dikkatle. Yürürken, sarı saçları öğleden sonra güneşinin ışığıyla parıldıyordu. Genç kız daha yolun karşısına geçemeden Van ayağa kalkıp doğruca önüne çıktı ve kızı durdurdu.

"Selam," dedi sıcak bir şekilde Van, onu iyi bir satıcı yapan gülümsemesini sergileyerek.

"Selam," diye cevap verdi kız gülümseyerek, dönüp dondurma dükkânına doğru yürümeye başlamadan önce.

Kızı takip etti.

"Ben Van. Senin adın ne?"

"Judy."

Van onun için kapıyı açtı ve bej rengi mozaiklerle döşenmiş yoldan cam tezgâha doğru yöneldiler. Judy külahta sade vanilyalı dondurma yemeye karar vermeden önce şerbet listesini inceledi. Babam onun dondurmasını ödedi ve aynı masayı paylaşabilirler mi, diye sordu. İyi bir adama benziyordu, temiz giyimli ve nazikti. Böylesi şık görünümlü ve olgun bir adamın ilgisinden gururu okşanan Judy, başıyla onaylayarak daveti kabul etti. Siyah

* Ninth Avenue.

beyaz dama tahtasının yakınındaki köşe masaya yürüdüler.

Van oturup, gözlerini kendisine masumca bakmakta olan açık mavi gözlere dikti. Güzel kızlar sevmişti, ne kadar gençse o kadar iyiydi ve bu, hepsinden daha güzeldi.

Etkileyici olmak istediğinde devreye soktuğu İngiliz aksanıyla sordu: "Kaç yaşındasın sen?" Kız yirmi yaşında görünüyordu ama onun az önce bir okul servisinden indiğinin farkındaydı.

"Neredeyse on dört."

Van ona inanmadı. O kadar küçük olamayacak denli olgun ve bir o kadar da güzeldi.

"İmkânsız," diye mırıldandı.

Judy, "Öyle," diyerek kıkırdadı dondurmasını yalarken ve "doğum günüm 8 Ekim," diye ekledi.

Kalması gerekip gerekmediğini düşünerek bir süre daha orada oturdu fakat bir kez onun gülen gözlerine bakınca yaşın bir önemi olmadığına karar verdi. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen, babam için bu, tam ve gerçek anlamda ilk görüşte aşktı. Ona sahip olmalıydı. Genç, yumuşak başlı ve masumdu.

Judy için Van görmüş geçirmiş birine benziyordu, ne de olsa Japonya'da büyüdüğünü söylemiş, Meksika'ya yaptığı seyahatlere dair hikâyeler anlatmıştı. Hayatındaki diğer yetişkinlerin konuşmadığı, müzik gibi, sanat gibi, edebiyat gibi konularda konuşuyordu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu Van.

"Parkın orada," diye cevap verdi Judy. "Yedinci Cadde*'de."

"Ailenle mi?" diye devam etti Van.

"Annem ve üvey babamla ama ondan hoşlanmıyorum. Çok kaba," dedi Judy.

"Benim de kaba bir üvey babam var," dedi Van ve yumuşakça ekledi: "Ben sana asla kaba davranmazdım."

---

* Seventh Avenue.

Judy kıkırdayıp ayağa kalktı. "Başım belaya girmeden eve dönsem iyi olacak."

Van, Judy'yi kapıya kadar takip etti, tepeyi tırmanıp gözden kaybolana dek arkasından baktı, sonra parasını almak için kitapçıya döndü. Dükkân sahibinin kitaplarına biçtiği değerden memnun, annesi ve üvey babasıyla yaşadığı Mount Sutro yakınlarındaki Castro bölgesine geri dönmek üzere yola koyuldu.

Ertesi gün öğleden sonra Van, hayatında gördüğü en sevimli şey olan o kızı yeniden kendisine getirir umuduyla dondurmacının önünde okul servisini beklemeye başladı. Bir Asya marketinden çıkan ve yakındaki Irish pub'a giden yayaları izledi. Bazıları da kapılarından süzülen kahve kokusuyla baştan çıkarak kaldırımdaki kafelerde durdu. Sunset Bulvarı her zaman yayalarla dolu olurdu, özellikle genç üniversiteliler, liseliler ve daha yaşlıca yerliler ile Amerika'nın çok çalışana iyi bir hayat vaadine inanarak bölgenin kalkınması için uğraşan girişimci göçmen iş adamları ile.

Benim babam da bu girişimci hayatı istemişti ve ona sahip olacak kadar zekiydi. Özel yetenekli çocukların toplandığı Lowell Lisesi'nden mezun olmuş ve sonrasında San Francisco City College'a geçiş yapmıştı. Ancak notları, zekâsını yansıtmıyordu. Not dökümünde B'ler, C'ler dizilmişti. İngilizce ve Yedek Subaylık Eğitimi dersleri dışında tabii. Yalnızca bu ikisi onun ilgisini çekiyordu. Hayatının büyük bir kısmını ne bulursa okuyarak geçirmiş ama en çok edebiyattan, olası düşük zekâları sıkacak türde olanlardan keyif almıştı.

Az sonra okul servisinin yaklaşıp birkaç çocuğu indirdiğini gördü. İşte yine oradaydı ... tatlı ve güzel.

Judy, Judah Caddesi'ne yöneldiğinde Van seslendi. Van'ı görünce yüzünde kocaman, mutlu bir gülümseme oluştu.

"Selam, ne yapıyorsun burada?" dedi Judy.

"Seni bekliyordum. Eve seninle birlikte yürümeme izin ver."

"Ah, hayır. Annem beni bir oğlanla yürürken görürse deliye döner."

"Tamam, o zaman biz de bizi görmesine izin vermeyiz," dedi sırıtarak

Van ve Judy'nin koluna girerek yolun karşısına geçirdi. "Parkın ortasından geçeceğiz."

Caddeyi geçip Golden Gate Parkı'na doğru ilerlerken heyecandan titriyordu Judy. Şu ana kadar erkeklerle ilgili deneyimleri pek iyi değildi ama bu adam farklı görünüyordu. Annesi Verda, babasından birkaç sene önce fazla disiplinci olduğu ve kızlarını zorbaca tehdit ettiği için boşanmıştı. Babaları birçok kez Judy'nin ve kız kardeşi Carolyn'in popolarına üzerine oturmayı dayanılmaz hâle getiren kırmızı izler bırakacak şaplaklar atmıştı. Bu şaplaklar nihayet bir boşanmayla sonuçlandı ama Judy zaman zaman babasını özlüyordu.

Verda, kızlarını da alıp San Jose'ye, dağılan parçalarını toplayarak yeni bir hayat kuracağı yere taşındı ama işler burada daha iyiye gitmedi. İlk randevusu bir tecavüzle sonuçlandı ve bir süre sonra Verda tecavüzcüsünden hamile kaldığını öğrendi; 28 Mayıs 1961'de dünyaya gelen bu oğlana Robert adını verdi. Verda çocuğu tutamayacağını biliyordu. Eğer kalırsa ona sürekli yaşadığı acıyı hatırlatacak bir şey olacaktı, ve zaten beslemek zorunda olduğu iki boğaz vardı. Robert'ı doğar doğmaz evlatlık verdi.

Bu deneyimin telafisi olarak Verda San Francisco'ya geri taşınıp Hunters Point Naval Gemicilik'te gemi mühendisi olarak çalışan Vic Kilitzian'la evlendi. Yunanistanlı bir Ermeni olan Vic iyi İngilizce konuşamıyordu. Judy onun söylediklerini çok az anlayabiliyordu, annesine hakaretler savurduğu zamanlar hariç. Çocuklara vurmuyor olmasına rağmen, Verda'nın bir aptal olduğunu düşündüğünü herkesin bilmesini istiyordu. Annesini bu durumda görmeye dayanamayan Judy'ye göre, bu da şaplak atmak kadar kötü bir şeydi. Verda için hayat her zamankinden kötü bir hâl almıştı. Crocker Bank'te ailesine destek olmak için çok fazla çalışıyor ve her öğleden sonra, yeni bir aşağılanma seansı için eve dönüyordu. Bunalımlı ve umutsuzdu, kızlarına verecek çok az sevgisi kalmıştı.

On üç yaşındaki annem sevgiye açtı ve Van bu masum kıza ihtiyaç duyduğu ilgiyi vermek için çok hevesliydi. Van onun kolunu kendisininkine taktığında Judy kendisini özel ve yetişkin hissederek mutlulukla gülümsedi.

Gülümsemesi, Van'ın onu evinden altı ev geride, parkın köşesinde bırakırken elinden öpmesiyle daha da büyüdü.

Ertesi gün otobüsten inerken onun yine kendisini bekliyor olmasını umdu.

Bekliyordu.

Van, Judy'nin etrafa bakarak onu aramasını izledi. Gözleri buluştuğunda o güzel yüzün nasıl da aydınlandığını gördükten sonra ona doğru yürüyüp elinden tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Judy çok da umurunda olmayarak. Hiç korkusu yoktu. Van ona kendisini güvende hissettiriyordu.

"Sürpriz, benim en sevdiğim yerlerden birine," dedi Van kızı yakındaki otobüs durağına doğru yönlendirirken.

Otobüs onları California Caddesi'nde indirirken Van, Grace Katedrali'ni işaret edince "Kiliseye mi gidiyoruz?" diye sordu Judy hayretle.

"Bu kilisenin içine girmiş miydin hiç?"

Yüksek kuleleri ve cennete doğru çıkıyor gibi gözüken uzun merdivenleri olan görkemli binaya bakıp başını iki yana salladı Judy.

İçeriye girdiklerinde Van, katedralin duvarlarında asılı olan, içlerinde Jan Henryk de Rosen'in fresklerinin de olduğu, en sevdiği sanat eserlerini göstererek tarihin çeşitli dönemleri hakkındaki bilgisiyle Judy'yi etkiledi.

Judy büyülenmişti, sadece eserlerden değil, aynı zamanda onları kendisine anlatan adamın kilise hakkında bu kadar çok şey bilmesinden de. Hiçbir yetişkin bugüne kadar onunla böyle konuşmamıştı, kendisiyle denkmiş gibi, onun fikirlerine önem veriyormuş gibi. Van, duvardan sarkan uzun boruları işaret ederek katedralin orgunu gururla gösterdi. "Bazen burada org çalarım," diye bilgi verdi.

Babam, Judy için eve gitme vaktinin geldiğine karar verince Adem ve Havva'nın tasvir edildiği vitray bölüme yöneldiler. Sunset Bulvarı'na doğru ilerlerlerken Judy ona annesiyle tanışmasını teklif etti.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Van. "Sen on yedinde olsaydın daha farklı olabilirdi. Benden hoşlanmayacak. Senin için fazla

yaşlı olduğumu söyleyecek."

Judy başıyla onaylayıp arkadaşlıklarını bir süre daha kendilerine saklamaları konusunda ona katıldı. Van'i çok özel sırrı olarak kendisine saklama fikrinden hoşlanmıştı.

"Seni yarın görür müyüm?" diye sordu Van, Judy kendi sokağına doğru dönerken.

"Evet," dedi Judy nefes nefese. "Sabırsızlanıyorum."

Okul çantası omuzundan sarkarken Judy evine giden dik tepeyi neredeyse sekerek çıktı. Genç kız, onun yaşında bir erkeğin neden kendisiyle ilgilendiğini sormadı Van'a. Geçmişiyle ilgili sorular sormayı bilmiyordu. Ona göre ilişkileri mükemmel derecede doğal görünüyordu. Van ona dokunduğunda, ona gülümsediğinde, başını döndürüyordu. Önemli olan tek şey de buydu.

Van'ın o çekici görüntüsü altında çok daha fazlası olduğunu, karanlık tarafını, içinde özenle gizli tuttuğu acı dolu bir geçmiş olduğunu yakında anlayacaktı.

2

Van'ın babası, Earl Van Best Sr., 16 Ekim 1904'te, sevgi dolu Hristiyan bir ailede dünyaya geldi. Earl'ün doğduğu zamanlar Best soyadı Tanrı ve ülke sevgisiyle eş anlamlı sayılırdı. Earl'ün ataları, büyükbabası John James (J. J.) Best'ten başlayarak, doğru veya yanlış inandıkları şeyler için büyük savaşlar vermişti. J. J., Amerikan İç Savaşı'nda, Pee Dee Rifles* diye bilinen Güney Carolina 9. Piyade Taburu'nda görevli yüzbaşıydı. 1 Nisan 1865'te, J. J. Dinwiddie Court House Savaşı'nda vurulup esir düştü ve savaş esiri olarak Ohio, Johnson Island'a götürüldü. 18 Haziran 1865'te, savaşın son kurşunu atılmadan iki gün önce, Federasyon†'a sadakat yemini imzalayarak serbest bırakıldı.

---

* İç Savaş sırasında birtakım gönüllü askerlerin oluşturduğu grup.—e.n.

† Amerika Konfedere Devletleri.

J. J., savaştan önce adına kayıtlı köleleri olan bir tütün çiftçisiydi. Savaştan sonra Güney Carolina, Galivants Ferry'deki çiftliğine döndü ve eşi Winnifred ve iki çocuğuyla birlikte burayı yeniden toparladı. Savaşta aldığı yaralar yüzünden kölelerinden bazıları, artık özgür olmalarına rağmen çiftlikte kalıp ona yardım ettiler.

Savaş bittikten bir yıl sonra, J. J.'in Tümgeneral Earl Van Dorn'un adını verdiği üçüncü çocuğu, Earl Van Dorn Best dünyaya geldi. J. J.'in kahramanı Dorn, savaşta cesurca çarpışmış fakat Arkansas'taki Pea Ridge Muharebesi'nde yenilgiye uğramıştı. Bu muharebe bir dönüm noktasıydı çünkü Mississippi Nehri'nin güneyinde Federasyon askerlerinin sahip olduğu son kontrol noktası buradaydı.

J. J. 1880'de, Best topraklarının bir bölümünü yeni bir Metodist kilisesinin inşası için ve daha sonra da toprak yolun karşısındaki arazisini mezarlık olarak kullanılması için bağışladı. O mezarlık bugün Old Zion Mezarlığı olarak bilinse de bölgenin yaşlı yerlileri tarafından hâlâ Best Mezarlığı olarak anılır.

Babası gibi Earl de bir güney geleneği olan tütüncülüğü benimsedi ve çocukluğunu bu verimli topraklarda çalışarak geçirdi. Bir yetişkin olarak çiftçilik bilgisi ve ticari zekâsı onu Galivant Ferry'nin küçük halkı içindeki en zengin vatandaşlardan biri yaptı. 1800'lerin sonlarında Earl, papazın sağ kolu ve sırdaşı olarak gösterildi ve 1902'de Horry County* okullarının yöneticisi olarak seçildi.

Sonundan Earl, Anna Jordan'la evlendi ve içlerinde büyükbabam Earl Van Best'in de olduğu on bir çocukları oldu.

Ve sonra trajedi başladı.

Earl Van Dorn Best, 1907'de, büyükbabam henüz iki yaşındayken, eski kölelerinden biri tarafından vurularak öldürüldü ve Anna birden kendisini doyurulması gereken bir sürü çocukla başbaşa buldu.

Babası hakkında anlatılan hikâyeler büyükbabamın papazlığa yönelmesine neden oldu. Hayatının geri kalanını Tanrı yoluna adayacaktı. Earl, ergenliğinde,

* Horry: Güney Carolina eyaletinde bir şehir.—ç.n.

papazlıkla ilgili resmi bir eğitim almadan uzun zaman önce, Piskopos Francis Asbury'nin Güney Carolina, Horry County'de at üstünde kasaba kasaba gezip vaazlar vererek dinleyenlere kurtuluş mesajlarını ileten gezici tebliğcilerinden biri oldu. Daha sonra Güney Carolina Üniversitesi'ne kaydolmak üzere, düşük vaizlik maaşıyla baba evinden ayrıldı. Güney Carolina, Mullins'li tatlı Gertrude McCormac ile tanıştığında, cennetteki melekleri şarkı söyleyerek eşlik ettirecek kadar mükemmel piyano çalabilen bu kıza âşık oldu. Ancak Gertrude anlaması kolay biri değildi. Onu sevdiğini söylemiş ve Earl de buna inanmıştı. Ancak Earl ona kul köle olmayacağını söylediğinde Gertrude bir an bile düşünmeden yerine başkasını buluvermişti. Bu, Gertrude'un ona beraber geçirdikleri yıllar boyunca tekrar ve tekrar öğreteceği bir dersti.

9 Kasım 1929'da, büyükannem büyükbabama onu görmek için yaptığı son yolculuk için ne kadar minnettar olduğunu anlatan bir mektup yazdı. Yakında bir oyster roast*'a katılacağını, onu da orada görmekten mutlu olacağını ama sadece onu görmek için her gün o kadar yolu gelmesinin ne kadar zor olduğunu bildiğini anlattı. "Şimdi, peşinen beni anlamanı ve maksadımın yok etmek değil, inşa etmek olduğunu bilmeni istiyorum," diye yazdı 10 Kasım tarihli notu altına eklemeden önce. "Oyster roast'ta iyi zaman geçirdim. Nick çok nazikti. Beni eve bıraktı. Onun yerine senin burada benimle olmanı isterdim."

Hamlesi işe yaradı.

Earl, Gertrude'un babası Duncan'dan kızıyla evlenmek için izin istemek üzere telaşla Mullins'a geri döndü. Duncan, bu ağırbaşlı genç adama onayını verdi.

Earl salondaki koltukta oturan Gertrude'un önünde nazik bir şekilde diz çökerek, "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Gertrude sevimli bir şekilde dudağını büküp bir an düşündü. Gülümseyip "Çok isterim," dedi nişanlısının gözlerinin içine bakarak.

---

* Oyster roast: Güney Carolina'da istiridye yemek üzere düzenlenen özel akşam yemeği organizasyonları.—ç.n.

Vaizin zekâsından etkilenmişti Gertrude. Biraz sıkıcı olsa da tanıdığı en amacına odaklı ve eğitimli erkekti. Bir papazın karısı olarak saygı göreceğinin farkındaydı. Bu oldukça cezbedici bir olasılıktı.

Evlilikleri ilk birkaç yıl iyi gitti. Ta ki 1931'de Earl'ün erkek kardeşi Austin Haygood Best ve 1933'te onun eşi Betty Wilmoth Best, Betty'nin çalıştığı sanatoryumdan verem kaparak hayatını kaybedene kadar. Çift arkalarında dört çocuk bıraktı —Louise, Mildred, Aileen ve Geraldine ("Bits"). Mildred, Earl'ün kız kardeşi Nan ile yaşamak üzere gönderildi. Aileen ve en küçük çocuk olan Bits, Earl'ün diğer kız kardeşi Estelle'in yanına gittiler. Gertrude Earl'ün ısrarıyla, on dört yaşındaki Louise'i gönülsüzce aldı.

Büyükbabam çok para kazanamıyordu ve büyükannem artık sahip oldukları her senti yeni bir boğazı daha doyurabilmek üzere yetirmek zorundaydı. Bir üniversite şehrinden diğerine taşınmak başta heyecan verici görünmüş olsa da parasız ve bir çocuk sahibi olduğu bir evlilik, Gertrude'un planlarına uymuyordu. "Neden Louise'i Nan büyütemiyor?" diye söylendi Gertrude.

Charleston Üniversitesi'yle ilgilenen Earl, yazmakta olduğu bir kâğıttan başını kaldırıp iç çekti. "Çünkü onun sadece birini büyütmeye gücü yeter," diye açıkladı bir kez daha.

"Ama bu doğru değil. Mildred her zaman Best ailesinin birbirine çok bağlı olduğunu anlatırdı. Kız kardeşlerin birbirlerine ihtiyacı vardır."

"Peki, o hâlde belki biz Mildred'ı buraya getirmeliyiz," dedi gülümseyen gözlerle Gertrude'un tepkisini izleyerek.

Gertrude susup hızla odadan çıktı.

Earl gülerek yazma işine döndü. Bazen nazlı karısı, yerinin hatırlatılması için adeta yalvarıyordu.

Gertrude, Earl'ün bütün kızları birlikte büyütmenin en doğrusu olduğu fikrine kapılmasından korkarak bir sonraki yıl duruma nispeten sessiz bir şekilde katlandı. Ancak yeğenine iyi davranmıyordu. Babasız büyüyen Earl, Louise'i doğru yetiştirmekte kararlı olduğundan katı bir disiplin uyguluyordu. Yıllar geçtikçe Louise yengesinden nefret etmeye, amcasına da karısının kendisine yetim gibi davranmasına izin verdiği için içerlemeye başladı.

1933 yılının sonlarına doğru Gertrude âdetinin geçtiğini fark edince hamile olabileceğinden korktu. O ve Earl, Kentucky, Wilmore'da yaşıyorlardı. Earl orada kazancını artırabileceği umuduyla bir sertifika daha almak için Asbury Papaz Okulu*'na yazıldı.

"İki çocuğa birden nasıl bakacağız?" diye yakındı Gertrude haberi Earl'le paylaştıktan sonra, bu haberin kızı evden göndermek için işe yarayacağını umuyordu.

"Birine nasıl baktıysak bunun da yolunu bulacağız," diye rahatlatmaya çalıştı Earl onu.

Gertrude bir kız istediğine karar verdi —kendisine ait bir kız. Belki Earl kendi kızını kucağına alırsa diğerinin buraya ait olmadığını anlardı. Metrelerce dantel ve kumaştan bebek için elbiseler dikmeye başladı, onun erkek olma ihtimalini hiç göz önünde bulundurmayarak. Bunun olması mümkün değildi.

14 Temmuz 1934'te Gertrude bir erkek çocuk dünyaya getirdi, Earl Van Best Jr. Earl, ona Van diye hitap etmeye karar verdi.

Ebe, babamı onun kollarına vermeye çalıştığında Gertrude'un yanakları kızardı ve gözlerinden yaşlar boşaldı.

Earl Gertrude'u "Bak hayatım. Güzel, sağlıklı bir oğlan," diyerek oğlunu kucağına alması için ikna etmeye çalıştı.

Gertrude ona bakmıyordu. "Götür onu buradan," diye ısrar etti başını yattığı yerden duvara çevirirken.

Earl anlamamıştı. Annelerin çocuklarını sevmesi gerekirdi.

Birkaç gün sonra kocası bebeği yeniden getirdiğinde Gertrude hâlâ yataktaydı.

"İyi değilim," dedi Earl'ün kucağında çocukla kendisine doğru hareket ettiğini görünce.

"Yalnızca bak ona," diye yalvardı Earl. "Bir an için al kucağına. O çok tatlı bir çocuk."

---

* Asbury Theological Seminary.—ç.n.

"Hayır. Beni yalnız bırak. İstemiyorum."

Haftanın her günü Earl bebeği ona götürdü ve Gertrude her seferinde onu kucağına almayı reddetti. Sonunda Earl daha fazla dayanamadı. Kirli bez yıkamaktan, dört saatte bir oğlunu beslemekten, bir anne kucağı için ağlayıp durmasını dinlemekten, Gertrude'un yapması gereken her şeyi yapıyor olmaktan yorulmuştu. "Bu kadar yeter," dedi.

"Kalk ayağa," diye bağırdı bir diğer uykusuz gecenin ardından Earl. "Çık o yataktan ve iyi bir Hristiyan anne gibi çocuğunla ilgilen. Böyle davranmana müsaade etmeyeceğim. Ayağa kalk!"

Gertrude, Earl'ün sınırlarını en sonuna kadar zorladığının farkındaydı. Ayağa kalktı ve gönülsüzce de olsa bebeğin anneliği rolünü üzerine aldı. Onu besledi. Altını değiştirip bezlerini yıkadı. Banyosunu yaptırdı ama kesin olarak gerekenden daha fazla annelik yapmadı.

Eşinin iyileşmesinden memnun olan Earl, annelik görevlerini Gertrude'a teslim etti. Annesine yazdığı bir mektupta, çocuk yetiştirme konusunda Gertrude'la ikisinin çok kesin fikirleri olduğunu açıklamıştı. "Eğer ağlarsa avazı çıktığı kadar bağırmasına izin veriyoruz," yazdı. "Eğer rahatı yerindeyse onun varlığını unutmaya çalışıyor ve kendi hâline bırakıyoruz. Ağlamaktan morardıklarında etraflarında dolaşıp kaprislerine boyun eğmenin çocuklar için yapılabilecek en kötü şey olduğunu düşünüyorum. Onu sevip okşamazsak bir hanım evladı yerine iyi bir çocuk olarak büyüyecektir."

1935 yılında büyükbabam atanmış Metodist papazı olduğunda ve Japonya'daki bir misyonerlik görevini kabul ettiğinde eşini ve bir yaşındaki oğullarını da yanında götürdü. Louise, Estelle'in evindeki kız kardeşlerinin arasına katıldı mutlulukla. Earl'ün görevi, Japonya'da bütün mezhepleri bir araya getirecek geniş kapsamlı bir kilise kurulmasına yardım etmekti. Metodist Misyonerler Heyeti'ni temsilen büyükbabam, diğer mezheplerin temsilcileriyle birlikte, Japonya'ya daha çok Amerikalı misyoner getirme konusunu konuşmak üzere İmparator Hirohito (Mikado) ile tanışmaya davet edildi. Earl, gösterdiği çabayı daha sonra yazacağı yüksek lisans tezinde anlatacaktı. Tamamlanması beş yıl almış fakat 1941 yılında, kiliseler birliği Japonya'da gerçek olmuştu.

Earl böyle bir çalışmanın parçası olmaktan çok gurur duyuyordu ancak Tokyo'da geçen o dönemin en parlak yanı Mikado'yla tanışmaktı ve görüşmelerine dair hikâyelerle Van'ı etkilemek hoşuna gidiyordu. Oğlunu başka operaların yanında, Gilbert ve Sullivan'ın *The Mikado* operasını da izlemeye götürdü, ve biletleri yeğenlerine gönderdi.

1940 yılına gelindiğinde, Van babasını da memnun edecek şekilde bilge biri olacağını şimdiden belli eden altı yaşında bir çocuk oldu. Tıpkı babasının arada onunla konuşurken kullandığı Almancayı kapması gibi, Japoncayı da hiç çaba sarf etmeden öğrendi. Diğer Amerikalı çocuklar sayfaya soldan sağa yazmayı öğrenirken Van üç Japon alfebesini (kanji, hiragana, katagana) birden sağdan sola sütunlar hâlinde yazmayı öğreniyordu. Earl, Van'ın yurt dışında yaşamanın sağladığı eşsiz fırsatlardan yararlanmasında ısrarcıydı. Gertrude, daha çok oğluna ilgi göstermekten kaçınmak için kendisini meşgul etmeye çalışıyor olsa da Van'a piyano ve org çalmayı, resim yapmayı öğreterek onun sanatçı tarafını besledi. Ne yanaktan öpücükler vardı, ne de sevgi dolu kucaklaşmalar. Van yaralandığında, "Üstünü başını temizle. Sen erkeksin. Güçlü olmak zorundasın," derdi Earl. Gertrude ise sapıkça, Van'ın giysi yakalarını dantel ve fırfırlarla süsler, onu tam bir hanım evladına dönüştürmek için elinden geleni yapardı.

Van güçlü olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Babasını memnun etmeye çalışıyordu ama babasının "kızını dövmeyen dizini döver" felsefesi küçük kural ihlalleri için kırbaç cezasıyla sonuçlanıyordu ve Van ağladığında ceza daha da korkunç hâle geliyordu.

Van, öğrenmenin onun iyiliğine olacağını erkenden anladı ve böylece beladan uzak durmak için elinden geleni yaptı. Öğrendi ve babasını gururlandırdı.

Earl'ün Gertrude'dan da aynı derecede yüksek beklentileri vardı ancak sürekli ilgiye ihtiyaç duyuyordu ve evliliğin getirdiği sınırlamalar onu geriyordu. Büyükbabamın o etrafta yokken Gertrude'un neler yaptığı konusunda şüpheleri vardı ve ara sıra bunları dile getiriyordu. Fakat Gertrude her zaman onu aptallık ettiğine ikna ediyordu. En iyisine inanmak isteyerek

Earl avutulmaya izin veriyordu. Gertrude baştan çıkarıcı olduğunda ona direnebilecek pek fazla erkek yoktu ve kocası da istisna değildi.

Eşinin flörtöz tavırları ve bölgedeki huzursuzluklar arasında büyükbabam Gertrude ve Van'ı eve gönderme zamanının gelmek üzere olduğunu biliyordu. Japonya, İtalya ve Almanya'yla ittifak yapmıştı ve Earl bunun dünyanın dört bir tarafında inşa edilen gerilim üzerinde barışçıl sonuçlar doğuracak hayırlı bir işaret olmadığının farkındaydı. Büyükannem eve dönmek için sabırsızlanıyordu. Japonya'da bir misyoner karısı olarak bu kadar bastırılmış bir hayata tahammül etmek üzere anlaşmamıştı. Beş yıl boyunca o ve Earl, 1874'te Metodist Psikoposluk Kilisesi tarafından kurulmuş bir üniversite olan Aoyama Gakuin'de yaşadılar. Gertrude'un hayatı daha katlanılabilir olabilirdi belki ama o bir sanatçı ve bir müzisyendi, özgür bir ruhtu, Earl ve onun Hristiyanlık idealleri Gertrude'un yaratıcı ruhu için fazlasıyla katıydı. Gertrude eğlenmeyi severdi. Earl'ün ise çok ciddiye aldığı sorumlulukları vardı, kafir ruhları cehennem ateşinde yanmaktan kurtarıyordu.

28 Ekim 1940'ta, Earl Kobe'deki bir iskelede Amerika Birleşik Devletleri'ne doğru yola çıkan *Tatuta Maru* isimli gemiye binen eşinin ve oğlunun arkasından el salladı. Ocak 1941'de Japonya'ya geri dönmüş olacaklardı. Dönüşleri Earl'ün ona gözünü eşinin üstünden ayırmaması gerektiğini söylemeyi sorun etmeyecek akrabalarının kışkırtmasıyla olacaktı.

3

7 Aralık 1941'de Japon İmparatorluk Filosu Pearl Harbor'u bombaladı. İki bin dört yüz iki Amerikan vatandaşı bu saldırıda hayatını kaybetti ve bin iki yüzden fazla kişi yaralandı. Amerika Birleşik Devletleri ertesi gün savaş ilanıyla karşılık verdi. Büyükbabam, babam ve büyükannemi Japonya'dan ayrılan ilk gemiyle yolladı. Gertrude ve Van, birkaç hafta sonra Earl San Francisco'da onlara katılana dek endişeyle beklediler.

Earl, Japonya'da geçirdiği altı yılın ardından bir saniye bile düşünmedi. Vatanı, Japonlar tarafından sinsi bir taaruza uğramıştı ve bu hainliklerinin bedelini ödetmek istiyordu onlara. "Amerika Birleşik Devletleri Ordusu Papaz Okulu'na katılmaya karar verdim," dedi Gertrude'a. "Sen ve Van, Güney Carolina'ya geri taşınabilir ve benim işim bitene kadar Estelle'le kalabilirsiniz. Ben orduya katılıyorum."

Gertrude Van'la birlikte California'da kalmalarına izin vermesi için Earl'a yalvardı ama o kabul etmedi. "Hayır. Neler olacağını bilmiyoruz. Yeniden saldırabilirler. Ailemin yanında olmanızı istiyorum, güvende olacağınız yerde."

Ertesi gün üçü birlikte bir araba kiralayıp California'dan, Estelle'in evinin olduğu Güney Carolina, Conway'e doğru yola çıktılar. Gertrude ülkenin bir ucundan diğer ucuna tüm yol boyunca surat asarken Earl, kendisiyle ilgilenilmesinden hoşnut olan Van ile diyaloğunu sabit bir akışta tuttu. Gertrude'un ruh hâli birkaç gün sonra Estelle'in evinin önüne park ederlerken Bits ve Aileen'ın bahçede oynadıklarını görünce daha da kötüleşti. Onların bakımına yardım etmesi gerekeceği dank etti birden.

"Bu veletlere bakacak değilim," diye çıkıştı Earl'e.

"Sakin ol Gertrude," dedi Earl. "Estelle üç çocuğa birden tek başına bakmaya devam edemez. Biz yokken Louise'i alarak yeterince nezaket gösterdi zaten. Biz Hristiyanız. O kızlar ailemiz. Bir Hristiyan gibi davranmalı ve ona yardım etmeliyiz."

Gertrude, "Lanet olsun Hristiyanlara!" diye bağırıp arabadan indi, kapıyı çarpıp hızla eve doğru ilerledi.

Valizlerini arabadan indirdikten sonra Earl kolunu kız kardeşinin omzuna doladı.

"Gertrude'a bakma sen," dedi. "İyi olacak."

Estelle bundan emin değildi. Kardeşini seviyor ve yardım etmek istiyordu ama Gertrude'un şımarık ve huysuz olduğunun gayet iyi farkındaydı. Louise onlarla yaşarken Gertrude'un kendisine sıklıkla kötü davrandığını ona söylemişti.

Aile yerleşir yerleşmez Earl birliğe kaydını yaptırıp, kabul mektubunu sabırsızlıkla beklemeye başladı. Beklerken, birçoğu korku ve gururla oğullarının savaşa gidişini izlerken onun rehberliğinden mutluluk duyan kilise cemaatine kendisini tanıttı.

Kısa süre sonra Earl kabul mektubunu aldı ve sonunda Birleşik Devletler Ordusu Papaz Okulu diplomasını alacağı Williamsburg, Virginia'ya doğru yola koyuldu. Ardından ruhsal rehberlik ve hayatlarını Amerika için ortaya koyan askerlere nasihatler vermek amacıyla ordu papazı olarak donanmaya katıldı. Hızla yükselerek teğmen rütbesi aldı ve "Boğa" Halsey'nin komutasındaki bir refakat uçak gemisi olan USS *Altamaha*'da göreve başladı. Öncelikli görevi, umut ve kurtuluş mesajı yoluyla güven ve ilham vermekti.

Vaaz vermediği zamanlarda Earl, istihbarat subayı olarak düşmanların şifreli mesajlarının takip ve deşifre edilmesi için çalışıyordu. Hem Japonca, hem de Almanca okuyup yazabildiği için kısa zamanda biriminin en değerli parçası hâline geldi. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan Donanması ve Ordusu, Amerikan şifrelerini yazmak için SIGABA adında komplike bir şifreleme makinesi geliştirdi. Bu makina değerini kanıtladı çünkü Japonların PURPLE'ında ya da Almanların Enigma adlı makinalarında yazılan kodlar Amerikalılar tarafından kolayca deşifre edilirken SIGABA şifreleri çözülemezdi. Amerikan ordusunun düşmanlarının gözünden kaçırılacak gizli mesajları için bir avantajı daha vardı: Girift şifreler oluşturmak için atalarının eski dillerini kullanan ve aralarında Navajo, Cherokee, Choctaw ve Comanche Kızılderililerinin de bulunduğu American Indian Code Talkers. Bu dillerin içinde o kadar çok lehçe vardı ki Mihver Devletleri*'nden hiç kimse şifreleri çözemiyordu.

Earl ülkesine hizmet etmekten mutluluk duyuyordu ama Gertrude, onu kız kardeşi ve çocuklarla bırakıp giden kocasına burnundan soluyordu. Tıpkı yıllar önce Louise'in öğrendiği gibi Aileen ve Bits de onun yoluna

* Mihver Devletleri (Axis Forces): II. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında Müttefik Devletler'e karşı başta İtalya, Japonya ve Almanya olmak üzere savaşan devletler.—ç.n.

çıkmamayı öğrendiler. Tabii Van da. Evin arka tarafındaki küçük odada, babasının çabuk dönmesini umarak saklandı. Kuzenlerinden hoşlanmıyordu. Onun kitaplarına ve müziklerine gülüyorlardı.

Büyükannem, biraz eğlence için pek de umudu olmadan, neden dışarıda olması gerektiğine dair havadan sudan bahaneler bularak öğleden sonralarını evden uzakta geçirmeye başladı. Estelle, Gertrude'un bombeli yapılmış saçını ve giydiği güzel elbiseleri gördüğünde kanmıyordu ona. Eşinin, cemaatten birileriyle zina yaptığı haberi bir süre sonra Earl'e de ulaştı ama onun Tanrı için yapması gereken işleri vardı. Ordudaki görevini bitirir bitirmez ilgilenecekti onunla.

Birkaç ay sonra Earl, yoldan çıkan karısını disipline sokmak için Carolina'ya gitti.

"Bak, Gertrude," diye bağırdı Earl İncil'i yüzüne tutarak, "İşte burada İbraniler, on üçüncü bölüm, on dördüncü ayet diyor ki; 'Evliliğe saygı gösterin. Evlilik yatağı günahla lekelenmesin. Çünkü Tanrı fuhuş yapanları, zina edenleri yargılayacaktır.' Bir zinacı olarak yargılanmak ister misin?"

Gertrude gözyaşlarıyla başını iki yana salladı. "Bana neler oluyor bilmiyorum," diye ağladı.

Earl de bilmiyordu.

"Ben bir papazım, Tanrı aşkına. Benim eşimin toplumun temel direği olması gerekir."

Ona sadık olması için yalvarıp yakardı ve bu işe yaramayınca bağırmaya başladı. Ne yaptıysa fayda etmedi. Gertrude, eşinin ona verebileceğinden daha fazla ilgi istiyordu.

Earl Gertrude'u garaj girişine çıkartıp kırbaçladığında işler daha da kötüleşti. Garip bir ikilemdi bu. Pazar günleri, kürsüde durup İncil'den vaaz verir ve Gertrude da piyanonun başında oturup gülümseyerek ilahiler çalar, Tanrı'ya şükrederdi. Çok mutlu bir aile gibi görünüyorlardı ama kimse inanmıyordu. Earl'ün kilisesindeki sıralarda oturan hangi adamların onun karısıyla yattığını sormasına gerek yoktu. Biliyordu. Günahtan bahsederken yüzlerine baktığında gözlerini kaçırmalarından

anlıyordu. Gertrude'un emirleri çiğnemesini affetmeye çalıştıkça, o daha da fazla emir çiğniyordu.

Kafasını bu sorunlardan uzak tutmak için Earl tüm dikkatini babama yoğunlaştırdı. O zamanlar çocukların bir çoğunun zamanını dolduran televizyonları yoktu, bu nedenle ya dışarı çıkıp top oynarlar ya da evde masaüstü oyunları, üç taş, dama ya da kelime oyunları ile vakitlerini geçirirlerdi. Büyükbabam evde vakit geçirmek üzere ordudan ayrıldığında Van'a sayıları kullanarak Japon sembolleri, Almanca ve İngilizce harf yazılamaları gibi basit kodları çözmeyi öğretmeye başladı. Van, babasının kodladığı mesajları çoğunlukla hızlı deşifre edebilen, başarılı bir öğrenciydi. Earl etkilenmişti ve her seferinde bir öncekinden daha zor bir kod hazırlamaya gayret ediyordu. Çok geçmeden Van kendi kodlarını yazıp babasından çözmesini istemeye başlamıştı. Earl harfler, sayılar ve sembollerden oluşan kodları çözmeye çalışırken Van odanın köşesinde durup izlerdi. Bir eğitim oyunu olarak başlayan şey, baba ile oğul arasında sonu gelmeyen bir zekâ yarışına döndü. Van aralarındaki bu meydan okumadan ve geçirdikleri bu zamanlardan, babasından ilgi görüyor olmaktan keyif alıyordu.

Bir gün oyunlarının Van tarafından çok daha geniş kitlelerin ilgisini kazanacak bir şeytan işine dönüşeceğini Earl'ün bilmesine imkân yoktu.

4

Savaş bittikten sonra bu utancı daha fazla kaldıramayan Earl, Gertrude ve Van'la birlikte, karısının orada daha mutlu olup yola gireceğini umarak San Francisco'ya taşındı. Fakat San Francisco Gertrude'a onu yeni maceralara taşıyacak birçok erkek sundu ve Earl, Metodist inanışta boşanmanın, hatta bunu düşünmenin bile kabul edilemez olduğunu çok iyi bilmesine rağmen boşanmak istediğini söyledi.

"Davayı senin açmanı rica ediyorum, çünkü oğlumun onu terk ettiğimi düşünerek büyümesini istemem. Bununla birlikte onun seninle kalmasına

izin vereceğim," dedi Earl. "Bir oğlan anneye ihtiyaç duyar. Onu bana yaz aylarında gönderebilirsin."

Her ne kadar mutsuz olsa da Gertrude boşanmış bir kadın olma fikrinden hoşlanmamıştı. Hem istediği bütün erkeklere, hem de bir papazın karısı olmakla kazandığı güven ve saygıya sahip olarak bir taşla iki kuş vurmayı seviyordu.

"Daha iyi olacağım, söz veriyorum," diye ağladı, daha önce birçok kereler yaptığı gibi. "Lütfen Earl, yaşayacağımız utancı düşün," dedi kollarını ona dolarken.

"Ben de onu düşünüyorum zaten," diye karşılık verdi Earl, Gertrude'un kollarından sıyrılırken. "Affetmeyi denedim. Unutmayı denedim. Olmaya devam ediyor. Tanrım affetsin, bu şekilde yaşayamam."

Büyükbabam kararından dönmeyi kabul etmeyince büyükannem davayı açtı.

Van babasına onunla kalmasına izin vermesi için yalvardı ama Earl annesiyle yaşamasının en iyisi olacağı konusunda ısrar etti. "İyi olacaksın," dedi oğluna.

Van iyi olmayacağını biliyordu. Earl de öyle. Dokuz yaşındaki oğlundan üç bin kilometreden fazla uzaklıktaki Güney Carolina'ya onu geri götürecek olan tren hareket ettiğinde, kalbi keder yüklüydü.

Gertrude ve Van, Castro bölgesinin merkezindeki dik tepede yer alan Noe Caddesi 514 numaraya taşındılar. Evleri Viktorya döneminin başlarından kalma, alt katta ve üst katta birer daire olarak bölünmüş iki katlı bir evdi. Gertrude ve Van birinci katta yaşıyorlardı. Ev, 1906 depreminde yıkılmayan birkaç binadan biriydi. San Francisco'da kum tepeciklerinin üzerine inşa edilmiş olan diğer pek çok sokağın aksine, Noe Caddesi buradaki evleri yıkım felaketinden koruyan sağlam bir kayacın üzerine oturuyordu.

Van'ın odası kısa sürede hem sığınağı hem de hapishanesi olmuştu. Orayı en sevdiği kitaplarıyla doldurmuş ve okulda olmadığı zamanlarda, annesi mahalledeki çocuklara piyano dersi verirken buraya saklanmıştı. Hemen

bitişiğindeki oturma odasında piyanonun tuşlarına basarken kahkahalar atan çocukların ve onlara eşlik eden annesinin seslerini duyabiliyordu.

Gertrude, Van için yapması gerekeni yaptı —yemeğini yediğinden ve okuluna gittiğinden emin oldu. Bundan fazlası için, onu görmezden geldi. Yeni kavuştuğu özgürlüğünü kucakladı ve kısa süre sonra erkek sürüleri istikrarlı bir şekilde evlerini ziyaret etmeye başladı.

Van, zaman zaman, yatak başlığının duvara çarpışını, inleme ve soluk alış verişlerini duyabiliyordu. Sesleri boğmak için pikabının sesini açarken müzikteki tınıların —flütlerin, kemanların ve klarnetlerin— etrafını sarmasına izin veriyordu. *The Mikado*'yu dinlediği zamanlarda, kendi hayatının kopyası olan operada yakaladığı şehvet ve ihanet hikâyesinin her kelimesini ezberlemeye çalışarak baştan tekrar tekrar dinliyordu.

Diğer zamanlarda babasının karşısında oturup onları çözmeye çalıştığını hayal ederek kodlar yazıyordu. Van babasını özlüyordu. Katı biri olsa da büyükbabam ona ilgi göstermiş, ona meydan okumuş, kendisini önemli hissettirmişti. San Francisco'da Van kendisini bir baş belası gibi hissediyordu, görünmez biri.

Hiç kimse.

Earl, hayatının geri kalanını, tek oğlunun eski karısıyla yaşamaya devam etmesine izin verdiği için pişmanlık duyarak geçirecekti ama o zamanlar bir çocuğun annesi tarafından büyütülmesi gerektiğine ikna olmuştu.

5

Gertrude'la boşanma işlemlerinin tamamlandığı gün Earl, kendisinden on iki yaş küçük Eleanor "Ellie" Bycraft Auble ile evlendi. Onunla iki yıl önce, USS *Serpens*'ta görev yapan kocası George Coleman Auble'ın, 10 Mart 1943'te denizaltına bomba yüklerken gerçekleşen bir patlamada öldüğünü söylemek üzere görevlendirildiğinde tanışmıştı. Ellie, papazın kendisine verdiği desteğe müteşekkir olmuştu. Earl San Francisco'dan döndüğünde

bu iki ruh adaletsiz dünyada teselliyi birbirlerinde bulmak üzere kısa sürede yakınlaştılar. Her ikisi de böyle bir kaderi hak etmemişti ama bir arada olurlarsa yaralarını birlikte iyileştirebilirlerdi. Ellie, sadık olacak türden bir kadındı, Van'a rol model olabilecek türden bir kadın.

Evlendikten sonra birlikte, büyükbabamın Fort Benjamin Harrison'daki Amerikan Ordusu Ekonomi Okulu'nda istihbarat ve işletme dersleri vereceği Indianapolis'e taşındılar. Büyükbabam boşandığı için Metodist Kilisesi'nden aforoz edilmişti ama kısa süre sonra Indianapolis'teki Protestan Kilisesi* tarafından vaiz olarak kabul edildi.

Ertesi yıl Van, yaz tatili için San Francisco'dan California'ya, Earl'ün yanına geldi. Uçak inince Van uzun zamandır görüşememenin verdiği heyecanla Earl'ün kollarına koştu.

"Van, bu Ellie, yeni annen," dedi Earl Van'ın kollarını boynundan koparırken. "O şimdi benim karım ve sen onun söylediklerini dinlemek ve bana gösterdiğin saygının aynısını ona da göstermek zorundasın."

Van döndü ve babasının yanında duran genç ve güzel kadına baktı. Yüzünde beliren gülümseme, Earl'ü gördüğü anda titreyerek kaybolurken yerini somurtma aldı.

Ellie elini uzattı.

Van tereddütte kaldı ama Earl onu arkadan hafifçe itince eli sıktı.

"Merhaba, Van. Seninle tanışmak çok güzel. Baban bana senden çok bahsetti."

Van cevap vermedi.

"Plaj için hazır mısın?" diye sordu Ellie.

Van başıyla onaylayıp onlarla birlikte kendilerini bekleyen arabaya doğru yürümeye başladı.

Best ailesi her yıl yaz tatili için Güney Carolina Myrtle Plajı'ndaki Ocean Bulvarı numara 302'de bulunan, aileye ait yazlık evde toplanırdı. Van bu yolculuk için aylardır can atıyordu ve şimdi bu kadın her şeyi mahvetmişti.

* Christian Church (Disciples of Christ)—ç.n.

Van arka koltuğa gömülüp, ara ara babasının ilgisini üzerine çeken kadına kaçamak bakışlar atarak camdan dışarıyı izlemeye başladı.

"Nasıl, San Francisco'yu beğendin mi?" sordu Ellie.

"Beğenmedim," dedi Van.

"Konuşmana dikkat et genç adam," diye uyardı Earl.

"Tamam da o sordu. Beğenmedim."

"Neden o?" diye sürdürdü Ellie.

"Annemin çok fazla erkek arkadaşı var," diye cevap verdi Van, sözlerinin onu rahat bırakmalarına yetecek kadar şaşırtıcı olmasını umarak.

İşe yaradı.

Ellie pes edip sonraki on dört saati o anlayamasın diye babasıyla Japonca konuşan Van'ı yok sayarak geçirdi. Earl ne zaman İngilizce konuşması için ısrar etse Van konuşmayı kesti.

Yazlık eve vardıklarında babamın üvey annesi için hisleri bir nefret kasırgasına dönüştü. Kendisine selam veren Louise, Aileen ve Bits'i görmezden gelip çantasını kaparak üst kata çıktı. Her zamanki odasına koştu, kapıyı çarptı, kendisini yatağa atıp ağlamaya başladı. Earl odaya girdiğinde Van hâlâ ağlıyordu.

"Biraz olsun büyüyüp nasıl davranman gerektiğini bilmeye başlamışsındır diye umuyordum ama belli ki annen sana terbiye vermemiş," dedi Earl kemerini çıkartırken. "Benim eşime saygılı olacaksın. Şimdi uzan şuraya," diye ekledi sert bir şekilde.

Aileen ve Bits koridorun aşağısında durmuş sesleri dinleyip kıkırdıyorlardı. "Daha yeni geldi. Ne yapmış olabilir sence?" diye sordu Bits.

"Bilmem ama kötü bir şey olmalı. Earl Amca'nın sesi gerçekten kızgın çıkıyor," diye cevap verdi Aileen.

Sonraki sabah Aileen Van'ı koridorda bekliyordu. "Sırtın nasıl?" dedi gülerek. Van onun kolunu yumrukladı. Sertti.

Van'ın kuzenlerinin bıraktıkları yerden devam etmeleri uzun sürmedi. Kahvaltıda masada kitap okuduğu için kızlar onunla dalga geçmeye başladılar. Aileen yanlışlıkla sütü kitabına dökünce Van patladı.

"Sütün döküldü diye ağlama," diyerek eğlendiler onunla.

"Anlamıyorsunuz. Bu bir ilk basım," diye bağırdı Van kitabına sarılarak mutfağa koşup her sayfasını nazikçe kurularken.

Kızlar, yazı Van'a acımasızca sataşarak geçirdi. Bir öğleden sonra Van tek başına ikinci kattaki sundurmanın korkuluklarında oturmuş kitap okurken, Ellie ondan arabaya gidip gözlüğünü getirmesini istedi. Kitabına dalmış olan Van sıçrayınca tüm ailenin önünde kafa üstü tırabzanlardan aşağıya, bahçeye düştü. Van kumlu zemine pat diye düşünce Ellie çığlık attı. Bir an için herkes onun öldüğünü düşündü. Utanç içindeki babam, bir anlığına hareketsizce yattı, sonra ayağa kalkıp üstünü başını temizledi ve ağlamak için evin arka tarafındaki en uç odaya doğru koşarak gözden kayboldu. Bunun, kuzenleri için daha çok malzeme anlamına geldiğini biliyordu. O farklıydı ve uyum sağlayamıyordu. Uyum sağlamayı deneyecek kadar da umursamıyordu bunu. Aptalca oyunlar oynamaktansa, tavan arasında bulduğu eski bir sandığa sondaj yapıp sararmış, buruşturulmuş kâğıtları ve birilerinin yıllar önce içine tıkmış olduğu eski vaftiz giysilerini karıştırmayı tercih ediyordu. Diğerleriyle birlikte plaja koşmak ya da Withers Swash'ta yüzmek istemiyordu. Ailesinden kaçışı olan kitaplarıyla başbaşa bırakılmak istiyordu.

Kuzeni Mildred çoktan kaçmıştı bile.

Önceki yıl, kızı Joyce'u evlilik dışı doğurduğunda Best ailesinden aforoz edilmişti. Mildred, kızını büyütmesi için Estelle halasına bırakıp, gelecek vadeden Kübalı bir aktörle birlikte Hollywood'a kaçtı. Joyce, küçük halalarını (Bits, Louise ve Aileen) kız kardeşleri, büyük halası Estelle'i de annesi bilerek büyüyecekti.

Yaz biterken Van, San Francisco'yu özlemeye başladı. Onun karanlık, yalnız odası buradan çok daha katlanılabilirdi.

Earl kısa zaman içinde Van ve Ellie'yi ilişki kurmaları için zorlamanın nafile olduğunu anladı. Van, üvey annesine duyduğu nefreti gizlemiyordu ve ısrarla, belki babası Ellie'yi gönderir umuduyla üvey annesinin ona kötü davrandığını Earl'e göstermeye çalışıyordu.

Plajdan dönerken olaylar nihayet zirve noktasına ulaştı. Ellie Earl ile konuşuyordu ve Van araya girdi. Van gülümsüyordu, çünkü bunun Ellie'yi çılgına çevireceğini biliyordu.

"Van, seni konuşmaya davet eden oldu mu?" diye sordu Ellie.

"Sen gelmeden önce konuşmak için davetiyeye ihtiyacım yoktu," dedi Van kurnazca.

Earl frene asıldı ve arabayı yol kenarına çekti. Van'ı kucaklayıp arabadan dışarı çekti ve arabadaki kuzenleri ve diğer herkesin önünde ona şaplak atmaya başladı. Küçük düşürülmüş Van, kuzenlerinin kahkahalarını görmezden gelip arka koltuğun köşesinde büzüşerek Ellie'nin kafasının arkasını izlemeye başladı. Earl yaz tatillerinin kalanını kuzenleri ve üvey annesiyle birlikte Indiana'da geçirmelerine karar vermişti ve onlarla birkaç hafta daha birlikte olma fikri Van'ın ödünü koparıyordu.

Dönüş yoluna girdiklerinde büyükbabam her eyalette (Kuzey Carolina, Tennessee, Kentucky, Indiana) durdu ve sırf arkadaşlarına farklı eyaletlerde araba kullandık diyebilsinler diye her bir çocuğun birkaç metre boyunca araba kullanmasına izin verdi. Van, bunun bir parçası olmayı reddetmek istiyordu ama Earl'ün kendisine döndüğündeki yüz ifadesini görünce aksine ikna oldu. Ellie'nin yanına sürücü koltuğuna oturdu, direksiyondaki parmaklarının boğumları bembeyaz olmuş hâlde yavaşça sürdü arabayı.

Arka koltukta Bits neredeyse onun için üzülerek izliyordu Van'ı. Neredeyse.

6

Ellie'yle geçirdiği ilk içler acısı yazın sonunda San Francisco'ya dönen Van, annesini gördüğüne neredeyse mutlu olmuştu. En değerli varlıklarına ev sahipliği yapan odasına koştuğunda aylardan beri ilk defa kendini ferahlamış hissetti. Burada dış dünyadan korunaklı, diğer çocukların alaylarından uzak ve güvendeydi. Ne var ki mutluluğu geçiciydi.

Gertrude, Van uzaktayken yeni bir züppeyle tanışmıştı. Van'a karşı tahammülü çok zayıf olan ve Gertrude'un oğluna gösterdiği her ilgiyi kıskanan John Harlan Plummer ile aylar içinde evlendi. Van, Harlan'ın yoluna çıkmamayı kısa sürede öğrendi. Van'ın annesini görebildiği tek zaman akşam yemekleri ve Van'ın piyano çaldığı zamanlardı. Bazen onun piyano çaldığını duyunca Gertrude oturma odasına gelip yanına oturur ve onu yönlendirirdi. Böyle zamanlarda Van aralarında bir bağ olduğunu hisseder ama hemen sonra Harlen onu çağırır ve Gertrude ortadan kaybolurdu. Bir kez daha yalnız bırakılan Van, kederini piyano tuşlarına akıtırdı.

Derken Van, William Vsevolod Lohmus von Bellingshausen ile tanıştı ve her şey değişti.

Lowell Lisesi'nin çift kapılı girişinden içeri yürüdüğü sırada korku Van'ın tüm bedenini ele geçirmişti. Lisenin büyüklüğü içinde onun varlığını umursamaz görünen güzel kızlarla oğlanların gülüşüp şakalaşmalarını gözlemledi. Bunun çok sürmeyeceğini, kısa süre içinde sırlarının öğrenilip, bir sınıftan diğerine koridor boyunca yankılanacak fısıldaşmaların başlayacağını biliyordu. *Annesi bir fahişe. Taktığı gözlükleri gördün mü? Nesi var bunun böyle? Çok akıllı olduğunu sanıyor.*

Okulun ilk günü yemekhanede bir oğlan yanına oturunca "*Guten Tag,*" dedi Van Almanca. Bu onun selam verme ve tanıştığı herhangi birinin üzerinde üstünlük kurma biçimiydi.

"*Guten Tag,*" diye cevap verdi genç adam hiç beklenmeyen bir şekilde. "*Wie heißt du?*"

"Benim adım Van. Almanca konuşabiliyor musun?" dedi Van bu sıradan görünüşlü çocuğun onu kendi oyununda yakalamasından afallamış bir şekilde.

"Adım Vsevolod Lohmus von Bellingshausen ve ben bir Almanım ve Çinli. Yarı yarıya. Ama burada William Lohmus adını kullanıyorum. Daha kolay oluyor," diye bilgilendirdi çocuk Van'ı yüzünde bir gülümsemeyle.

William ve babam kısa sürede arkadaş olup derslerini birlikte programlamaya başladılar. Yedek Subaylık Eğitimi derslerinde, daha sonra televizyondaki *The Courtship of Eddie's Father* ve *Incredible Hulk* serileriyle ünlü

olacak olan Bill Bixby ile arkadaş oldular. Üç arkadaş birlikte haftada üç kez tatbikata gider, pazartesi ile cuma günleri de askeri tarih, taktik ve teori çalışırlardı. Yaz tatbikatları sırasında C Bölüğü'ndeydiler ve orduda, çalılıkların arkasına saklanıp son muhafız yanlarından geçtiğinde şimşek gibi koşarak bayrağı kapma görevini üstlendiler. Van, edindiği askeri bilgilerin onu etkileyeceğini düşünerek sıklıkla babasını arayıp öğrendiklerini paylaşırdı.

Okuldan sonra Van, Golden Gate Parkı'ndaki Young Müzesi'nde gönüllü olarak çalışmaya başladı. Antik Silahlar bölümünde temizlik, tamir ve Ortaçağ'a ait silahların korunması konusundaki becerilerini geliştirdi. Van'ı silahlar ve öldürme sanatı konusunda büyüleyen de bu müzenin içindeki kutsal emanetler olmuştu.

William ve Bill, Van'ın farklı olduğunu anlamışlardı ama zekiydi ve onun şu ya da bu başlıklarda ahkâm kesişini dinlemekten keyif alıyorlardı. Neredeyse her şey hakkında biraz da olsa fikri vardı. Ayrıca onun müzikal yeteneğinden de etkilenmişlerdi.

"Böyle çalmayı nerden öğrendin?" diye sordu bir öğleden sonra William, Van oturma odalarında piyano çalarak gösteriş yaparken.

"Annem öğretti," diye cevap verdi Van. "Ayrıca çok sayıda klasik müzik ve opera dinledim. Sana göstereceğim."

Van William'a Giacomo Puccini'nin Van'ın özellikle sevdiği bir diğer şehvet ve cinayet hikâyesi olan *Tosca*'sını tanıttı. "Puccini 'Miya Sima'yı, Gilbert ve Sullivan'ın *The Mikado*'sunun ikinci perdesindeki Miya Sima'yı uyarlamış," diye açıkladı Van. Çok geçmeden William da hayran oldu ve iki oğlan, William da Van kadar iyi öğrenene kadar, akşamlarını birbirlerine *The Mikado*'nun sözlerini okuyarak geçirdiler.

Okulda ikisi çoğunlukla Almanca konuşuyordu ve bu diğer öğrencilerin sinirini bozup, onları kendilerinden uzaklaştırdı. Fakat Van, anavatanın dilini ve kültürünü ayrıcalıklı kılarak korumak için kurulmuş bir organizasyon olan İngilizce Konuşanlar Birliği*'ne katıldığında, İngilizceyi ku-

* English Speaking Union (ESU).—ç.n.

ralına bağlı ve en doğru telaffuzla kullanmaya ve herkese soyadlarıyla hitap etmeye başladı ki bu da sınıf arkadaşları için aynı derecede sinir bozucuydu.

"Biliyorsun Bellingshausen, bizim köklerimiz İngiltere'ye ve saraya uzanıyor," diye böbürlendi Van. "Babam bana Kraliçe Elizabeth'in uzaktan akrabası olduğumu söyledi."

William ona inanmalı mıydı bilmiyordu ama öyle olmasına izin verdi, çünkü Van'ı asla tam olarak bilemezdiniz. Arkadaşının sözde aksanı kulağa Sherlock Holmes ve Dr. Watson arasındaki bir diyaloğun ortasında yakalanmış biri gibi geldiğinde William gülümsemekle yetiniyordu. Van'ın bunu yapmasına da ses çıkarmadı.

Ancak Van, bir keresinde konuyu William'ın ona gösterdiği on santimlik koyu ahşaptan bir küp olan Asyalı köle kutusuna getirince William biraz gerildi. Van, bazı kültürlerde insanların ölen kölelerinin ruhlarını bunun gibi kutularda sakladıklarına inanıyordu ve ruhunu buna koymak için birisini öldürme fikri Van'ı heyecanlandırmıştı. Sınıflar arasındaki koridorda yürürlerken genellikle güzel bir kızı gösterip, "Bundan iyi bir tane çıkar," der ve gülerdi.

William bunun ne anlama geldiğini biliyor ve bazen Van'ın şaka yapmadığından endişe duyuyordu.

7

Mezuniyetten sonra, 1953'te William atmış sekiz adımlık filikasıyla yelken açarak birkaç ayı Meksika'da geçirmek üzere San Francisco'dan ayrıldı. Van'ın başka planları vardı. İngilizce Konuşanlar Birliği'nin bir toplantısında İngiliz parlamenter Alexander Victor Edward Paulet Montagu ile tanışıp arkadaş olmuştu. Montagu, yaygın olarak bilinen adıyla Hinchingbrooke Vikontu, Van'ın İngiltere hakkındaki bilgi birikiminden ve onun katı İngiliz doğruculuğundan etkilenmişti. Van'a kanı kaynayan Montagu, Amerikalı genç arkadaşını Kraliçe ile de tanıştırma sözü vererek babasının

İngiltere'deki Hinchingbrooke Evi'ne davet etti. Bu olasılıkla heyecanlanan Van, İngiltere'ye gidiş biletini mezuniyet hediyesi olarak alması için büyükbabamı ikna etti.

RMS *Ascania* 4 Mayıs 1953'te Liverpool'a demir attı ve Van macerasına başlamak üzere gemiden indi.

Vikont, Van'ı limandan alıp Liverpool'un üç saat kadar güneydoğusunda, Cambrigeshire, Huntingdon'ın hemen dışında bulunan aile mülküne götürmek üzere bir araç ayarlamıştı. Victor, Londra'da yaşıyor olsa da Van için yüksek kırsal yaşamını deneyimlemekten keyif alacağı bir program hazırlamıştı. İnanılmaz derecede büyük olan bu ev, ilk olarak1100'lü yıllarda kilise olarak tasarlanmıştı. 1536'da Richard Williams'ın (Richard Cromwell olarak da bilinir) mülküne dönüşmeden önce rahibe manastırı olarak kullanılmıştı. Cromwell ve oğulları eve birçok oda, ihtişamlı bir ortaçağ girişi ile Hinchingbrooke Evi'ne karakteristik özelliğini veren görkemli kavisli pencereleri eklemişti. Borçlar, 1627 yılında Cromwell'leri evi Montagu ailesine satmak zorunda bıraktı. Montagu'ler de evde iyileştirmeler yapmaya devam etti. Dördüncü Sandwich Kontu John Montagu'nün mülkiyetindeki Hinchingbrooke Evi, karısı hayatını bir sanatoryuma kapatılmış olarak geçirirken Kont ve metresinin ev sahipliğini yaptığı savurgan partilerle tanınır oldu.

Malikânenin toprak yolunda ilerlerlerken Van, ailenin armasını fark etti. *Post tot naufragia portum* ("nice batıktan sonra bir sığınak") kelimeleri aile mottosu olarak yer alıyordu.

İhtişamlı evin içine girince koku (hanedeki her bir gedikten, her bir çatlaktan dışarı sızan yüzyıllar öncesinden gelme küf kokusu) babamı vurdu. Duvarda asılı duran muazzam portreler, ince işçilik ürünü kumaşlar, seçkin mobilyalar, ayaklı büyük şamdanlarda kokulu mumlar— bu ilk izlenimin üstüne çıkabilecek bir şey olamazdı. Van burnunu çekti ve eliyle üstünü kapattı.

"Amerikalı dostum," dedi Victor Montagu gölgeli koridordan gün ışığına doğru çıkıp Van'ı karşılarken. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"İyi geçti, Sir Montagu," dedi kendisine doğru yaklaşan adama bakarak.

Kırk altı yaşındaki Vikont göz alıcıydı; uzun, geniş omuzlu ve ince yapılıydı. "Baba evime hoş geldin," dedi uşağa Van'a odasını göstermesi talimatını verirken.

Sonraki birkaç hafta boyunca Van, Vikont ile birlikte Hinchingbrooke ile Londra arasında gidip gelerek, İngiliz tarihi ve politikası üzerine esaslı dersler aldı. Victor Montagu genç bir adama göre politikayla fazlasıyla içli dışlıydı ve engin bilgi birikimini misafiriyle de paylaşıyordu. Saygıdeğer Meclis Başkanı Lord Stanley Baldwin'in özel asistanlığını yürütüyordu ve Van ile tanıştığı sıralarda çoktan birkaç kitap yazmıştı bile. Ayrıca Parlamento'ya seçilmeden önce İkinci Dünya Savaşı'nda da hizmet vermişti. Van, Vikont'un söylediği her sözü aklına kazıyordu, her bir yeni bilgi kırıntısını, özellikle Kraliçe Elizabeth ve Kral I. James'in de vaktiyle uyuduğu duvarların arasında uyumakta olduğu gerçeğini, William'la birlikte yeniden değerlendirilmek üzere zihnine kaydediyordu.

Fakat Van bu duvarların arasında uyumakta güçlük çekiyordu. Her gece, eski tahtalardan sanki koridorda birileri yürüyormuş gibi çıkan gıcırdama ve çatırdamaları dinliyordu. Sesler giderek yakına, daha da yakına geliyor, ses arttıkça artıyordu ta ki Van odanın köşesinde bir battaniyenin altında büzüşüp kalana kadar. İzleyerek.

Bekleyerek.

Saatlerce.

Ve nihayet gün doğup da güneşin güven veren ışığı odaya dolmaya başladığında Van gözlerini kapatıyor, çoğunlukla sadece bir veya iki dilim pastırma ve çay ile yaptığı kahvaltısı servis edilene kadar uyuyordu.

"Acıkmaz mısın sen?" diye sordu Victor fırında pişmiş fasulye, sosis, pastırma, yumurta ve kızarmış ekmeğini midesine indirirken.

"Annem nadiren kahvaltı hazırlar, bu yüzden sabahları fazla bir şey yemeye alışkın değilim."

"Amerikalılar," dedi Victor gülerek. "Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz. Neyse, en azından çay sizi ayakta tutar."

Van başıyla onayladı. İngiliz çayını sevmişti, başka hiçbir nedeni olmasa bile umutsuzca parçası olmayı istediği bir kültüre aitti ne de olsa.

"Elimde senin için çok özel bir şey var," dedi Victor. "Kraliçenin taç giyme töreni için Londra'ya gideceğiz."

Van sevinçten çılgına dönmüştü. Montagu ailesi kraliyet bağlantıları vasıtasıyla Van'ın İngiliz sever iştahını doyurdu ve ev sahiplerinin asil kanlarına yakışır biçimde yürüme, konuşma ve giyinme konusunda onu yüreklendirdiler. Babam 2 Haziran 1953'te Trafalgar Meydanı'nda, II. Elizabeth'in onu Westminster Abey'e götürecek olan muhteşem at arabasıyla geçişini görmek için toplanan yalaka insanlar ordusunun ortasında durdu. Kral Edward'ın tacını giydiği 1274'ten beri tüm krallar aynı yerde, aynı sandalyede tacını giymişti. Van için bu hayatında yaşadığı en büyük heyecandı ama Vikont'un ailesiyle birlikte içeride oturmak yerine sıradan halkla birlikte dışarıdaki kalabalıkta sıkışıp kalmaktan duyduğu memnuniyetsizliği William ile daha sonra paylaşacaktı. Sonuçta onlarla bir bağı vardı, ısrarcıydı.

Sonraki ay, Hinchingbrooke Evi'ne dönmelerinin ardından Montagu, Amerikalı arkadaşının vasiliğine devam etti.

"Babamın sakladığı bazı eski mektup ve dosyaları ayıklamam gerek. Yardım etmek ister misin?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi Van. "Mutluluk duyarım."

Van, Vikont'u takip ederek ahşap masaların ve duvarları kaplayan kitaplıkların olduğu bir odaya girdi. Deri kapaklarında ve içlerindeki parşömen kâğıtlarında yazan isimleri saygıyla inceledi.

"Dokunabilirsin," dedi Victor, Van'ın ifadesini görünce. Van, raflardan bir tane kitap çekti. Dikkatlice kapağını açtı, parmaklarını sayfadaki yazıların üzerinde gezdirdi. Her detayını dikkatle inceledi; baskısını, ciltlemesini, sayfalardaki sararmayı. Victor, Van'ın etrafa göz atmasına izin verirken mektup yığınlarını masaya çıkardı ve incelemeye başladı. "Şuna bak," dedi.

Van, Victor'a doğru yürüyüp kendisine uzatılan mektubu aldı. Bu Kaptan James Cook'tan John Montagu'ye yazılmış bir mektuptu.

"John, Dördüncü Sandwich Kontu idi. Bilirsin, sandviç adı oradan geliyor," dedi ve güldü Victor. "Alçak bir adamdı ama asıl kötü şöhretini Kaptan Cook'un yaptığı keşiflerdeki finansörlüğü ile kazanmıştı. Avusturalya kıyılarında bu evin ve John Montagu'nün adını taşıyan adalar olduğunu biliyor muydun?"

Van başıyla onayladı. Gelmeden önce aile hakkında bulabildiği her şeyi okumuştu.

Konuyu en çok tartışmak istediği başlığa çekmek üzere gözünü karartıp sordu Van: "Onun Cehennem Ateşi Kulübü'nün (Hellfire Club) üyesi olduğu doğru mu?" Okumaları sırasında böyle ilgi çekici bir dedikoduya rastlamıştı.

Van'ın ilgisini gören Victor dinleyicisinin heyecanından zevk alarak ayağa kalkıp kapıyı kapattı. O ve Van kulübün tarihinden ve üyeleri hakkında ortalıkta dolaşan dedikodulardan konuştular saatlerce. "Kimse ne gerçek, ne değil bilmiyor," dedi Victor.

İki aydan uzun bir süre Van bu kulüp hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrendi ve döndüğünde bunları William'la paylaşmak üzere duyduğu heyecan giderek arttı. Vikont'u durmaksızın soru yağmuruna tutuyor ve daha sonra tadını çıkarmak üzere her bir detayı depoluyordu. Montagu çocuk eğlendirir gibi Van'ın fantezilerini besliyor, farkında olmadan genç arkadaşının gizli kalmış en büyük merakına ilham kaynağı oluyordu. İddialara göre Kulüp on yedinci yüzyılda Venüs ve Bacchus'a hayvan ve bazen de genç kızlar adayan soylu İngiliz erkeklerinden oluşmuştu. Van, seks partileri, sefahat ve Sir Francis Dashwood ya da Sandwich Kontu gibi asilzadeler tarafından sunulan adaklarla ilgili söylentileri sevmişti. Mottoları *Fais ce que tu voundras* ("Ne istiyorsan onu yap") hiçbir şeyde sınırlarının olmadığını anlatıyordu. Van'ın duyduğu her şey babasının ona öğrettiklerinin tam zıttıydı ve oğlunun İngiltere'deki zamanını nasıl geçirdiğini duysa babasının bundan hiç hoşnut olmayacağını biliyordu.

Günler hızla geçiyor ve Van Amerika'ya dönme fikrinden nefret ediyordu.

Fakat sonra bir gece, Van yatağında uzanmış yine uyumakta güçlük çekerken, geçmişten gelip odasına süzülen sesleri dinledi. Evin her tarafına yayılan

nemli havadan ürpermiş, yakınlarda bir yerde pusuya yattıklarından emin olduğu hayaletlerden korkarak battaniyeyi sıkıca örttü. Koridor döşemesinden gelen uğursuz gıcırtıları duyduğunda gerildi. Bu kez daha yüksek geliyordu ses, daha belirgindi. Yataktan fırlayıp odanın köşesine koştu. Battaniyesini bir kalkan gibi kullanarak zemine gömüldü ve seslerin kesilmesini umdu.

Kesildi. Tam kapısının önünde.

Van, dehşet içinde kapısının ağır ağır açılışını izledi. Koridordaki duvarda asılı olan fenerden, gölgeli şekiller oluşturan tüyler ürpertici turuncu bir ışıltı yayıldı odaya.

Ertesi sabah Van aniden tatilini kısa kesip geri dönme kararı aldı.

Ayrılmadan önce Victor ona ailenin antik silah koleksiyonunu gösterdi. Van'a boğa kafası şeklinde bronzdan bir gürz hediye etti. Tehditkâr bir şekilde ağzını açıp yüzünü buruşturmuş figürün içine bakmaya çalıştığında Van kekremsi bir koku fark etti. Babam, bu alışılmadık hediye ve onu kalması için Hinchingbrooke'a davet ettiği için Vikont'a kibarca teşekkür etti. Ancak bu kaleden ve karanlık sırlarından uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

Eylül ayının başlarında babam karmaşık duygularla —keyif aldığı soylu yaşamı arkasında bırakmanın verdiği üzüntü ve akşam onu avlamaya gelen hayaletten uzaklaşmanın verdiği rahatlama ile Quebec'e giden RMS *Franconia*'ya bindi.

Victor Montagu, 1962'de babası ölünce Hinchingbrooke'u Huntingdon ve Peterborough İl Meclisi'ne satarak beş yüz yıllık aile mülkiyetini sona erdirdi. Yalnızca iki yıl sonra, 1964'te de, Onuncu Sandwich Kontu olarak görevinden feragat etti. Takip eden yıllarda, Victor devlet kademesindeki önemini yitirirken gariplikleriyle ün kazanmaya başlayacaktı.

San Francisco'ya döndüğünde, William, Van'da bir değişiklik olduğunu fark etti. Arkadaşı giderek hayaletlere daha çok kafayı takmaya başlamıştı. Van sürekli Sandwich Kontu ve Cehennem Ateşi Kulübü'nden bahsediyordu. "Bir sürü şeytani tapınma ve satanik törenler yapılıyordu o toplantılarda. Hatta köle kurban ettiklerini bile duydum. Yalnızca bir toplantı için olsun orada olabilmek isterdim, bir köle için."

"Baban böyle konuştuğunu duysa kalp krizi geçirirdi," dedi William.

Van güldü. "Evet, geçirirdi. Ve bu tatilin parasını o verdi."

"Döndükten sonra Montagu'den hiç haber aldın mı?"

"Hayır, alacağımı da sanmam."

"Neden?"

Van huzursuz görünüyor, söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. "Ben oradayken asıldı bana," diye itiraf etti.

"Ne yaptı?" diye sordu William.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Van.

William bir daha bu olay hakkında hiç soru sormadı ama arkadaşına pek de inanmadı. Van'ın hayal ürününü gerçekle karıştırmak gibi bir eğilimi vardı.

"Kafana ne oldu?" diye sordu William Van'ın alnındaki şişliği fark edince birden.

"Lanet olasıca gürz," dedi Van ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine geçirirken. William'a gürzü daha önce göstermişti. Van onu yatağının üstüne asıp bir metal ayakla da idareten desteklemişti. "Geçen gece uyurken bir şey kafama vurdu. İnanılmaz derecede acıttı. Ve doğrulup baktığımda gürz yatakta duruyordu. Bu ilk defa olmuyor. Söylüyorum sana William, bu gürzde şeytani bir şeyler var. Ortaçağ ruhları tarafından kontrol ediliyor. Öyle, biliyorum. Bak, ona bak ve ne gördüğünü söyle bana," diye ısrar etti Van sorun çıkartan silahı arkadaşına doğru uzatırken.

William gürzü esaslıca inceledi, sonra boğanın ağzını burnuna yaklaştırıp kokladı ve iğrenç kokuyla yüzünü buruşturdu. "Beklemiş kan kokuyor," dedi.

"Bu şeyden kurtulmam gerek. Beni öldürecek," dedi Van gözlerinde korkuyla. "Almak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi William sert bir şekilde.

Van sonraki ayı bu gürzü ondan alacak birisini, herhangi birini bulmaya çalışarak geçirdi. Sonunda bir koleksiyoncu bulup, geceleri ona saldıran şeytani ruhlardan kendisini kurtardı.

8

Kore Savaşı babamın lise yıllarında huzur kaçıran bir tehdit oluşturmuştu. William, Van ve Bill Yedek Subaylık Eğitimi sırasında savaş varmış gibi oynamaktan keyif alıyor olsalar da hiçbiri mezuniyetten sonra denizaşırı gerçek bir savaşa gitmek üzere başvurmayı düşünmüyordu. San Francisco City College'a yazılmaya karar verdiler. Burada alacakları iki yıllık eğitim onlara yedek subaylık kazandırmayacaktı ama eğer çağırılacak olurlarsa onları savaşa gidecekler listesinin dışında tutacaktı. Oğlanların şansına savaş 1953'te bitti ama yine de okula kaydoldular. Çoktan oyuncu olmak istediğine karar vermiş ve hedefine varmakta kararlı olan Bill drama bölümüne yönelirken, Van ve William kriminolojiyi seçtiler. Van, adli vakalar üzerinde çalışma fikrinden hoşlanıyordu, William ise özel dedektif olmak istiyordu. Van'ın asıl ilgi alanı müzikti ama ona bir üniversitenin öğretebileceğinden çok daha ilerideydi. Ayrıca müzik sınıflarını da sıkıcı ve tekrara dayalı görüyordu. Gertrude bundan kesinlikle emindi.

Zaman içinde Van başarılı bir orgçu ve Bach'ı beğenen bir klasik müzik âşığı oldu. Bazen tüm zamanını Psikoposluğa ait Fransız Gotik bir kilise olan, California Caddesi'ndeki Grace Katedrali'nin borulu orgunu çalarak geçiriyordu. Kilisenin yapımı otuz altı yıl sürmüştü fakat tamamlandığında günahkârların kapısından içeri girmesini bekleyen mimari bir başyapıt olmuştu.

İsa ve havarilerini, Meryem Ana'yı ve diğer İncil karakterlerini tasvir eden vitray camlar, Van orgun başına oturup parmaklarını şevkatle tuşlarda gezdirirken başının üzerindeki kemer tavana renk tayfları yansıtıyordu. Solunda, ortasında haç olan bir daire, mermer zemini süslüyordu.

Van çaldığı zaman yoldan geçenler durur, muazzam boşlukta yankılanan büyülü sesler tarafından kiliseye doğru çekilirlerdi. 1934'te yapılmış olan org, her biri enstrümanın ihtişamlı sesini oluşturmaya yardımcı olan yaklaşık olarak 7.500 borudan oluşuyordu. Van'ın bile gururu okşanıyordu parmaklarının yarattığı müziği duyduğunda.

Van, birden fazla kez sormuş olmasına karşın Gertrude gelip, onu kilisede çalarken dinlemeyi reddetmişti ve kendi oturma odalarında piyano çalmasına da izin vermiyordu artık. Çünkü Harlan artık Van'i evde istemiyordu, Gertrude'un oğlundan kurtulma hevesiyle Van'ın hayatını kabusa çevirmek için elinden geleni yapıyordu.

Van, kilise dışında başka bir çıkış yolu bulma ihtiyacıyla 1940 Taraval'daki Lost Weekend tavernasını keşfetti. Uzun silindir şeklindeki yapısı, sağdaki duvara yaslanmış masa ve sandalyeleriyle mekân yeterince sıradan görünüyordu. Aynalı bar koyu akaju renginde duvarlarla çevriliydi. Yerdeki 1930'larda San Francisco'da inşa edilmiş binaların çoğunda görülen türden sarı-siyah mozaikler buraya tanıdık bir görüntü veriyordu. Fakat Van'ın asıl dikkatini çeken barın ortasında çıkıntı oluşturan Wurlitzer marka orgtu. Bir tabla üzerinde duran orgun boruları ahşaptan bir çemberin kenarından tavana doğru yükseliyordu.

"Org çalacak birisine ihtiyacınız var mı?" diye sordu bir öğleden sonra barmene, dev orgu takdir eden gözlerle süzerken.

"Var biri," diye cevap verdi barmen. "LaVey adında bir adam. Cuma geceleri uğrayıp dinlemelisin onu. Değişik bir sahne dostum."

Takip eden Cuma, Van ile William Wurlitzer'den nasıl bir ses çıktığını duymak üzere barın ucunda oturuyorlardı. Van'ın parmak uçları tuşlara dokunabilmek için can atıyordu. Bar insanlarla dolmaya başlayınca daha fazla beklemesine gerek olmadığını düşündü. Sandalyeler ve masalar boş olduğu hâlde müdavimler orgun etrafında yere daire şeklinde dizilirken dikkatle izledi. Odayı bir heyecan bulutunun kapladığını hissedebiliyordu.

Ve o içeri girdi.

Piyanist, Wurlitzer'in arkasındaki yerini almadan önce hafifçe eğilerek kalabalığı selamladı.

"Hoşgeldiniz. Ben Anton Szandor LaVey," dedi mikrofondan gelen sesi. "Unutmayın, *kötülük, yaşam*ın tersten okunuşudur*."

* İngilizce ***evil*** kötülük, ***live*** ise yaşam demektir.—ç.n.

Yerdeki dalkavuk kalabalık coşkuyla alkışladı.

Van, borulardan yükselen ilk notaları dikkatle dinledi. Beklediği bu değildi. LaVey iyiydi. Ama Van ondan daha iyi olduğunu biliyordu.

Ara verdiğinde LaVey'le tanışmayı ummuştu ama olmadı. Müzik kesildiğinde piyanist konuşmaya başladı ve Van, LaVey'in sesi dışında salonda çıt çıkmadığını fark etti. Dinleyicileri büyülenmiş gibiydi.

Van etkilenmişti. Bu siyahlar giymiş sıra dışı adam kalabalığa her bakımdan kendilerini nasıl şımartacaklarını açıklarken onları avucunun içinde tutuyordu.

Ona saatler gibi gelen bir süre boyunca, Van dinledi ve izledi. Hiç kimse salonu terk etmemişti.

Sonunda LaVey ayağa kalktı. Barın arkasındaki aynalar onun tahtından inmeden önce seyircinin önünde eğilme görüntüsünü yansıttı.

Van, barmene işaret etti.

"Bir dakikalığına benim de çalmamın sakıncası olur mu?" dedi beş doları barmene uzatırken.

Barmen omuz silkti. "Keyfine bak, ama kimsenin ilgileneceğini sanmam. Buraya onun için geldiler."

Van orga doğru hamle yapmadan önce kalabalığın azalmasını bekledi. LaVey duvar kenarında bir masada tek başına otururken etrafı kalabalıktan geriye kalan ve ona hayranlıklarını dile getirmek isteyen, her biri daha yakınına girmeye çalışan hayranlarıyla çevrilmişti. Van'ın orgun başına geçtiğini kimse fark etmedi. Bach'ın "Toccata and Fugue in D-minor" adlı eserini çalmaya başladığında kimse dönüp bakmadı.

Ama LaVey baktı.

Van, LaVey'in bakan, sorgulayan gözlerini hissedebiliyordu. Son notanın yankısı tamamlandığında Van orgun başından kalkıp bardaki yerine döndü.

LaVey yerinden kalkıp kalabalığı yararak Van ile William'a doğru yürüdü.

"Kimsin sen?" diye sordu Van'a bakarak.

"Van."

"Böyle çalmayı nereden öğrendin?" diye kuşkuyla sorguladı LaVey.

Van gülümsedi. "Annemden."

LaVey, sivri kaşlarının altındaki kara gözlerini kısarak güldü. "Ben Anton LaVey."

"Duydum," dedi Van.

LaVey ona bir kart uzattı. "Bir ara gel beni gör ama önce ara."

LaVey uzaklaşırken karta baktı Van. California Caddesi, numara 6114 yazıyordu kartta.

Birkaç hafta sonra Van, LaVey'in verdiği kartta yazan adreste, dışarından hiç göze çarpmayan bir evin kapısında duruyordu. Daha sonraları bu ev siyaha boyanacak, camları kepenklenecek ve içerisi bir dehşet evine dönüşecekti. Fakat LaVey'in bu konuda henüz hiçbir fikri yoktu.

Kapı açıldı ve genç bir hanım Van'ı koridordan oturma odasına buyur etti. Van'ın bakışları hızla koyu mor duvarlara dayalı duran iki kitaplığa takıldı. Onlara doğru yürüdü, derken onlara dokunanın hadım edileceğinin yazdığı uyarıyı görüp durdu. Van güldü.

Anlamıştı.

Gözleriyle raflardaki kitapların isimlerini taradı.

"Fena değil," dedi yüksek sesle.

"Onaylamana sevindim," dedi LaVey odaya girerken.

Van arkasını döndü ve piyanisti yine siyahlar içinde gördü karşısında.

"Gösterinden keyif aldım," dedi Van.

"Arada benimle birlikte orgun başına geçmek ilgini çeker mi?" diye teklifte bulundu LaVey.

"Evet," dedi Van memnuniyetle.

O öğleden sonrayı müzik, kitaplar ve hatta LaVey'in Van'ın hakkında araştırma yaptığını öğrendiği suçlu davranışları hakkında konuşarak geçirdiler. O zamanlar LaVey'in felsefesi hâlâ gelişmekteydi fakat Van onun toplumsal ve dini normlara dair isyankâr tavrını takdir etmişti. LaVey, Van'ın babasının bir papaz olmasını ve Van da bu karizmatik adamda olan her şeyin babasının düşünüş biçiminin tam tersine karşılık gelmesini sev-

mişti. İkisi de diğerinin zekâsı ve yeteneğiyle ilgiliydi. Van onun Büyülü Halka*'sının bir üyesi olmamasına rağmen öğretilerini birçoklarından daha iyi anlıyor, Lost Weekend'de sıklıkla onun yanında oturuyordu. Van bu sohbetleri William ile paylaştığında, arkadaşı kabul edilenin dışındaki bu tür düşünüşler hakkında babamı uyaracaktı.

9

Üniversiteye giderken Van yeni bir ilgi alanı geliştirdi. Hinchingbrooke'taki kütüphane deneyimi onun eski kitaplara olan iştahının fitilini ateşlemişti ve oradaki kitap satıcılarından tarihsel değer taşıyan herhangi bir şey bulup bulamayacağına bakmak üzere Meksika'ya seyahat etti. Ziyaret ettiği, çoğu Mexico City'nin açık pazar alanında bulunan kitapçılar, tarihi yüz yıllar öncesine uzanan sömürge öncesi dönemden kalmış belge ve kitaplarla doluydu. Van, çok saygılı bir şekilde parmaklarını kalın, sararmış sayfalarda gezdirdi. Almaya gücünün yettiği birkaç tanesini seçip bu aldıklarından ne gibi bir yarar sağlayacağını görmek için hevesle San Francisco'ya döndü.

İletişime geçtiği Lowell Lisesi mezunu Henry von Morpurgo adlı adam, Van'a kitapları satmasında yardımcı olacağına söz verdi.

Van, Morpugo'dan bahsetmek üzere William'ı aradı.

"Bu adam yasalardan saklanıyor," dedi William'a. "Sister Kenny Vakfı'ndan zimmetine para geçirdiği gerekçesiyle hakkında soruşturma açılmış ve federal posta dolandırıcılığıyla suçlanmış. Kitaplarımın bazılarını satabileceği konusunda garanti verdi bana ve Los Angeles'ta buluşmak istiyor benimle. Sen de gelmek ister misin?

"Elbette," dedi William. "Şu adamla tek başına ilgilenmen hoşuma gitmiyor. Düzenbaz birine benziyor."

---

* Magic Circle: LaVey'in Lost Weekend'de yaptığı konuşmaları dinlemeye gelen ve daha sonra Satanist Kilisesi'nin öncülerini oluşturacak olan grup.—ç.n.

Van ve William birkaç gün sonra Los Angeles'a gidip dönemin birçok ünlüsünün kaldığı Roosevelt Oteli'nde Morpurgo'nun onlar adına tuttuğu odaya giriş yaptılar. O akşam buluştuklarında Morpurgo Van'a bu kitaplar için talep yaratamadığını söyledi.

"Bunu telafi etmeme izin ver," dedi Morpurgo Van'a bir kâğıt parçası uzatırken. "O kız seninle ilgilenecek."

William kendi odasına dönerken Van, aynı otelde Morpurgo'nun kendisine verdiği kâğıtta yazan başka bir odaya yöneldi, onu parası Morpurgo tarafından ödenmiş yüksek ücretli bir telekız bekliyordu.

Ertesi sabah arkadaşının üstünün başının dağınık olduğunu fark eden William, Van'a gece neler olduğunu sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Van açıkça görülen bir keyifsizlikle.

Van'ın tepkisiyle şaşkına dönen William konuyu tekrar açmaya cesaret edemedi.

Sonraki yıl, 1956'da, Gertrude kendisini oğlundan kurtarmak için gözünü karartıp Van'ı evlendirme zamanının geldiğine karar verdi. Bunun için en yakın arkadaşı Ruth Williamson'ın yardımına başvurdu. Ruth'un kolayca etkilenebilen, uysal ve güzel kızı Mary Annette Player ile Van'ın mükemmel bir çift olacağı konusunda hemfikir oldular.

Ruth ve kocası, Annette küçük bir çocukken boşanmışlar ve Annette hayatını San Francisco'daki annesi ile Stockton'daki babasının evleri arasında gidip gelerek geçirmişti. Anne babası sürekli kavga eder ve Annette çoğunlukla anlaşmazlığın tam ortasında kalırdı. Babasıyla yaşamak istemişti ama Ruth kızının üzerindeki kontrolü eski kocasına devretmeyi reddeden otoriter bir kadındı. Sonuç olarak, on yedi yaşındaki Annette, hayatındaki bu uyumsuzluklar yüzünden bunalıma girmişti. Ruth ve Gertrude onu Van'la tanıştırmaya karar verdikleri zaman Annette, Van için mükemmel bir adaydı.

Gertrude ve Ruth ilk görüşmeyi dikkatle ayarladılar. Gertrude, eğer Van'a onunla tanıştırmak için eve bir kız getirdiklerini söylerse Van'ın karşı

çıkacağını biliyordu. Doğru anı beklemektense Ruth ve Annette'i bir akşam Van'ın çaldığı Lost Weekend'e davet etmeye karar verdi. Van'ın en iyi hâliyle görünmesini istiyordu ve o, sahneye çıkacağı her zaman jilet gibi giyinirdi.

İki kadın günü ayarladılar ve Ruth, kendisine bir randevu ayarlandığından habersiz olan kızı Annette ile kapıda belirdi. Gertrude ve Ruth, Van'ın odasından çıkmasını beklerken Annette ile salonda sohbet ettiler. Ve nihayet Van'ın kapısının açıldığını duydular.

Van salona girdiğinde birden durdu. Divanda oturan kız hayatında gördüğü en güzel kızdı. Koyu kahverengi gözleri üzerinde yükselerek mükemmeliğe doğru bir yay çizen kalın, kahverengi kaşlarına baktı bir an. Heykelimsi yüzünü çerçeveleyen dalgalı kahverengi saçlarının arasındaki kızıl renklendirmeleri fark etti. Bu kız Audrey Hepburn'e benziyordu.

Annette, Van'ın cüretkâr incelemesinden rahatsız olsa da Gertrude tanıştırma faslına geçtiğinde mahçupça gülümsedi.

19 Ağustos 1957'de Earl Van Best Jr. ile Mary Annette Player evlendiler. Plan işe yaramıştı.

Ruth, Annette'e babasına düğünden bahsetmemesi için ısrar etti ve baba reşit olmamış kızının evlendirildiğini öğrenince öfkeden deliye döndü ama kızı çok mutlu göründüğü için dilini tuttu.

Van ilk birkaç ayını genç gelinine kur yaparak geçirdi. Nob Hill'de Jones Sokağı, numarak 415'de, tek odalı küçük bir daire tuttular ve Annette'in biriktirdiği paralarla içini döşediler. Van org çalarak bir miktar kazanıyordu ama faturaların tamamını ödemek için yeterli değildi. Annette'i birikiminin kalanını —1.090$— bir Meksika seyahatine yatırması için ikna etti.

"Ben İngiltere'deyken Hinchingbrooke'ta bir servet eden bu eski kitaplardan vardı," dedi Annette'e. "Meksika'ya gidip, eski kitap ve belgeleri bulup, çok ucuza alabileceğimi ve onları buraya getirdiğimde üstüne büyük kâr koyarak satabileceğimi biliyorum. Tek ihtiyacım başlamak için biraz nakit para."

Annette başta karşı çıktıysa da babam ısrarlarıyla onu pes ettirdi.

Mexico City'ye gidip ona koloni dönemi öncesi belgeleri kiloyla satacak

bir aracı buldu. Van onları türlerine göre ayırıp tek tek ayıklayarak gücünün yettiği kadar çok belge satın aldı. San Francisco'ya geri döndüğünde Üçüncü Cadde* ile Market Caddesi'nin köşesindeki Holmes Kitapçılık'a girip kitaplarını hatırı sayılır bir kârla sattı. Kendinden memnun bir hâlde olanları anlatmak için hızla Annette'e koştu.

Çok geçmeden Van sık sık Meksika'ya gitmeye başladı. Onun eski kitaplara olan tutkusu birdenbire başarılı bir ticari girişime dönüşmüştü. Ona kâr getireceğini düşündüğü her şeyi aldı —İngiliz ilk baskılar, nadir bulunan çizgi romanlar, eski parşömenler. Yalnızca ender bulunanı yakalamaktan değil aynı zamanda alabileceği en iyi fiyatlar için pazarlık yapmaktan da keyif alıyordu. Bununla birlikte evliliği onun için pek tatminkâr sayılmazdı.

Evliliğinin babasıyla arasında yarattığı gerilimden duyduğu üzüntüyle Annette öncekinden daha da melankolik oldu ama Van onun duygusal durumuna pek sempati göstermedi. Tıpkı annesinin hayatı boyunca yaptığı gibi, Annette de onu görmezden geliyordu ve bu Van için ihanet demekti. Karısını rahatlatmaya çalışmak yerine onu aşağıladı, ona bağırdı ve nihayetinde ona fiziksel şiddet uygulamaya başladı.

Sonraki yıl boyunca en ufak anlaşmazlıklar tokat, yumruk ve hemen sonrasında genç kızın haftalarca morluklarla gezmesine sebep olacak darbelerle karşılık buldu. Hayatı için endişe eden Annette, sonunda Ruth ve Gertrude'a olanları anlattı ama onlar da anlayışsızlardı ve evliliğini yürütmek için daha çok çalışması konusunda ısrarcı oldular.

Annette cesur olmaya, Van'ı memnun etmeye çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı. Van'ın içine gömülü çok fazla öfke vardı ve Annette de elinin altındaydı.

Annette elinden geldiğince dişini sıktı ama özellikle 1959'un yılbaşı gecesinde yaşanan şiddetli kavgadan sonra, duyduğu ölüm korkusu annesini hayal kırıklığına uğratma korkusuna baskın geldi. Van her zamanki mekânlarından birinde müzik yapmaya gidince Annette babasını aradı.

---

* Third Street.—ç.n.

H. S. Player kızının yüzündeki kesik ve morlukları görünce çılgına döndü. Eşyalarını toplayıp hızla evi terk etmesinde kızına yardım etti. Ertesi gün Felix Lauricella'nın hukuk bürosunu arayıp randevu aldı.

4 Ocak günü Mary Annette Best ileri derecede zulüm ve insanlık dışı muamele sebebiyle boşanmak üzere mahkemeye başvurdu. Onun babamla evliliği bir yıl, dört ay, on altı gün sürmüş, canını zor kurtarmıştı.

Van, onun gittiğini fark edince çileden çıktı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Boşanma 8 Nisan 1960'ta gerçekleşti ve Annette evdeki eşyalar ile Van'ın işi için yaptığı yatırımı almaya hak kazandı. Van taksitler bitene kadar Annette'e her ay yetmiş beş dolar ödeyecekti.

Annette 1961'de yeniden evlendi.

Van, Noe Caddesi'ndeki küçük odasına geri taşındı.

10

Van, Fairmont Hotel'deki Tonga Room'da William'ı beklerken Zombie'sini yudumluyordu. Bu bar egzotik içecekleriyle olduğu kadar alışılmışın dışındaki dekoru ile de ünlüydü ve giderek Van'ın en sevdiği uğrak yerlerinden birine dönüşüyordu.

Orkestra, enstrümanlarını barın ortasındaki gölette yüzen yetmiş beş adımlık dubanın üzerine önlü arkalı yerleştirirken, Van beraberinde getirdiği belgeleri inceliyordu.

"Afedersin, geciktim," dedi William bir sandalye çekerken. "LaVey nerede?"

"Gelemedi," dedi Van garsona işaret ederek. "Bu aralar sürüsünden ayrılamayacak gibi görünüyor."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu Van'ın kendisine ne göstereceğini merak eden William. Telefonda Van'ın sesi heyecanlı geliyordu ve bugün buluşmak konusunda ısrar etmişti.

"Görene kadar bekle." Belgeyi bakması için William'a uzattı. "Bak, İspanyol hanedan arması. Ve şuraya bak," dedi Van imzayı göstererek. "Kral II. Phillip."

"Nereden buldun bunu?"

"Mexico City'den. Santa Catarina Kilisesi yakınındaki La Lagunilla Çarşısı'nda kapanmak üzere olan bir kitapçı var. Sahibi her gün kapının önünde oturup içeri müşteri çekmeye çalışan yaşlı bir adam. Bir gün oradan geçiyordum ve konuşmaya başladık. Beni dükkânının arkasındaki odaya götürdü ve her şeyi incelememe izin verdi. Bunu yok pahasına aldım.

"Anlamı ne?" diye sordu William.

Van içkisini tepsinin kenarına doğru koydu ve belgeyi masaya bırakmadan önce peçetesiyle zemini iyice sildi. "Bu belge, on altıncı yüzyılda genç bir teğmene Nueva Espana'ya Meksika yerlilerini askere kaydetmek üzere gitmek için yetki veriyor. Adına ve bu belgenin hazırlanmasında gösterilen özene bakılırsa bu teğmenin soylu bir kandan olduğu belli. Ve şuraya bak: İspanyol hanedan armasına ilaveten Kral'ın kendi arması da var. Bu tarz belgeler, her gün çıkmaz insanın karşısına. Bir servete satabilirim bunu."

William etkilenmişti. Babamın Meksika'ya yaptığı ilk araştırma turlarında onun deli olduğunu düşünmüştü. "Aile böyle geçindirilmez," demişti sonrasında Van'a. "Bu düzenli bir gelir değil." William özel dedektif olarak kazançlı bir iş kurmuştu ve Van'ın da ona katılmasını umuyordu. Ama Van hazine aramak üzere Meksika'yı talan etmeyi tercih ederek bunu reddetmişti.

"Senin adına sevindim," dedi William.

"Teşekkürler. Şu an buna ihtiyacım var."

William bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. "Annette nasıl?" dedi.

"Gitti."

"Gitti?"

"Evet. Aylar önce babasına gitti ve boşanma davası açtı. Ona karşı zalim olduğumu söyledi. Düşünebiliyor musun?"

William düşünebiliyordu ama başını iki yana salladı. "Senin için zaten biraz fazla gençti."

Van gülümsedi. "Ben öylesini seviyorum."

Orkestra ilk notalarını vurmaya başlarken iki adam akşam yemeklerini sipariş ettiler. Akşam ilerlerken gölete yağmur yağdı ve gök gürültüsü ile şimşekler orkestraya eşlik ettiler. Bunların hepsi misafirleri oldukları yerden alıp Güney Denizi*'ne götürmek için hazırlanmış gösterinin bir parçasıydı. Tehditkâr totemler gizemli ve heyecan verici bir atmosfer yaratarak, deniz fenerleri ve sallanan objeler arasında dans eden çiftlerin üstünde birer heykel gibi yükseliyordu.

Van, Tonga Room'u Asya mutfağından, ona çocukluğunda yediği taze ve sulu lezzetleri hatırlatan menüsünden dolayı seviyordu. O ve William yemek boyunca Van'ın Meksika'da yaptıkları hakkında sohbet ettiler.

"North Beach'te olanları fark ettin mi?" diye sordu William.

"Ne?"

"Asi gençlerle doldu plaj. Her yerdeler. Ülkenin dört yanından geliyorlar diye duydum."

"Ah, evet. Herb Caen'in birkaç yıl öncesinde Chronicle'da bu konuda bir makale yazdığını hatırlıyorum. Onlarla dalga geçiyor gibiydi."

"Bence ilginç," dedi William. "Bu çocuklar ezberden şiirler, Kerouac'tan sözler okuyorlar ve sanki neden bahsettiklerini biliyor gibiler. Bunun nereye gittiğini görebiliyorum ama en azından bir şeyler okuyorlar. Ve onların müziği daha iyi. Bol miktarda caz çalınıyor barlarda.

"Bir gece gidip bakmak zorundayız," dedi Van.

Van yeniden garsonu çağırırken William anlaştıklarını belirtir şekilde başını salladı.

"Bu benden," dedi Van garson hesabı getirdiğinde.

"Çok para," diye espri yaptı William.

"Nasıl gittiğini haber veririm sana."

Van nihayet belgesi için hatırı sayılır bir para almıştı. Ne var ki diğer seyahatlerinde bu kadar şanslı olmadı ve çok geçmeden kendisini San

* South Seas: Panama'nın güneyinde kalan Pasifik Okyanusu.—ç.n.

Francisco'nun antika pazarında değer görmeyen kitaplar ve kâğıt yığınları ile dolu odasında bir dar boğazda buldu.

Van işi büyütüp yol üstünde onun kitaplarını satın almakla ilgilenebilecek kütüphanelerde durarak California'nın yukarı ve aşağı kıyılarına doğru seyahatler yapmaya karar verdi. Kendisini geçindirebilecek durumdaydı ama bu asla yeterli olmamıştı.

Alternatif bir para kazanma yöntemi araştırırken biraz mürekkep ve tüy kalemi alıp, etrafına yaydığı eski parşömenlere elindeki belgelerden birisinin el yazısını kopyalamaya koyuldu. Buna 1629 tarihini attı. İmza atması gerekince kişisel koleksiyonundaki kitaplardan birini çekip aradığını bulana kadar sayfalarını karıştırdı. Belgeye o imzayı atmadan önce birkaç dakika alıştırma yaptı: *Kral IV. Philip.*

Ertesi gün onu sattı ve babam yeniden işe koyuldu.

Özgün belgeler bulmak için Meksika'ya seyahatler yapmaya devam etti ama kıymetli bir şey bulamadığı zamanlarda kendisi sahtelerini hazırlamaya başladı. Kitapçı sahipleri ona güvenirdi; daha önce buldukları her zaman iyi olmuştu, bu nedenle getirdiği diğer belgeleri de aksini yapmaları gerektiği hâlde dikkatle incelemediler.

1961'in sonlarına gelirken işler Van için yolunda gidiyordu. IBM'de memur olarak işe girmişti, bir yandan da antika ve zaman zaman da sahte belgeler satmaya devam ediyordu. Eylül sonlarına doğru, bir öğle yemeği için Front Sokağı'ndaki Schroeder's Restaurant'ta William'la buluştu. 1893'te kurulan restoran, Wiener şinitzel, domuz sucuğu, *sauerbraten** ve patatesli krep gibi geleneksel Bavyera mutfağının temel gıdalarını menüsünde bulunduruyor ve William'ın Alman tarafını cezbediyordu. Van da burayı öğle yemekleri sırasında içeriye kadınların girmesine izin verilmediği için sevmişti. İş kıyafetleri içindeki iş adamları, gül ağacından yapılma bar tezgâhının etrafına oturup büyük purolar içerlerdi. Van, Schroeder's'tan içeri girdiğinde kendisini sanki o barda oturan zarif beyefendilerden biriymiş gibi önemli hissetmişti.

* ekşili rosto.—ç.n.

Richer'in renk kullanımına hayranlık duyarak sık sık, duvarlara hâkim olan Hermann Richer fresklerine baktı bira bardağının üstünden. Bir tanesinde memeleri kıyafetinden taşmış tatlı sarışın bir hizmetçi kız, şort, beyaz yakalı gömlek ve kırmızı ceket giymiş hevesli bir genç adamın kucağında cilveli bir şekilde oturuyordu. Bir diğerinde bir grup beyefendi masanın etrafına oturmuş büyük büyük hareketlerle günün politik gündemini tartışıyorlardı.

Van değişik bir Alman birası sipariş edip barmenin fıçıdan doldurmaya çalışmasını izledi. Dikkatlice ambalajından çıkardığı bir puro uzattı William'a. William üzerindeki Küba amblemini fark etti. "Bunun tadını çıkaracağım," dedi. Van ona Meksika'dan sıklıkla puro ve başka türlü hediyeler getirirdi.

Van kendisininkini yakarken gülümsedi. "İşte hayat bu, öyle değil mi?" dedi Almanca. Genellikle barda Almanca konuşanlar sadece Van ve William oluyordu ve konuştukları dilin onlara sağladığını hissettikleri bu üstünlük duygusundan hoşlanıyorlardı.

"Evet, öyle," dedi William. "Son seyahatinde kayda değer bir şey buldun mu?"

"Birkaç şey. On yedinci yüzyıldan ilgi çekebilecek birkaç mektup," diye cevapladı Van onları kendi yatak odasında yarattığı bilgisini es geçerek. William bir özel dedektif, ahlâklı bir adamdı. Bunu anlamazdı.

"Ne zaman geri dönüyorsun?" diye sordu William.

"Bilmem. Belki gelecek ay. Buralarda sıkılmaya başladım. Biraz heyecana ihtiyacım var," dedi Van.

Ve sonra babam, Judy Chandler ile tanıştı.

11

Van gözlerini Hugo Sokağı'na doğrultmuş, Golden Gate Parkı'nın kıyısındaki bir ağaç arkasında sabırsızlanarak bekliyordu. Judy Yedinci Cadde'nin yaklaşık altı bina aşağısında, şu an baktığı yerden tepenin tam ucunda

görülen çıkmaz sokakta oturuyordu ve dışarı çıktığında Van onu görebilirdi. Annesinin Judy'yi takip etmeyeceğini umuyordu. Judy annesine Van'la ilişkilerinden bahsetmişti ve Verda kızını bu adamla görüşmekten alıkoymak için her şeyi yapabilirdi. Judy ise Van ile görüşmek için her fırsat bulduğunda, çoğunlukla hamburger ya da rastgele bir film için evden sıvışmanın yaşattığı heyecanı seviyordu.

Ön kapıyı izliyordu ve kız arkadaşının dışarı çıktığını gördü. Judy onun kendisini kız arkadaş olarak çağırmasından hoşlanıyordu. Bu ona kendisini yetişkin gibi hissettiriyordu. Judy'nin elindeki valizi görünce o âna kadar tuttuğu nefesini bıraktı. onun başarabileceğinden emin değildi. Koşup Judy'ye çantasını tepe boyunca taşımasında yardım etmek istedi ama Verda'nın onu fark etme riskini göze alamayarak Judy onun yanına varana dek bekledi.

"Gel hadi. Acele etmeliyiz," dedi çantasını elinden almadan önce hızlıca Judy'yi öperken.

Parkın eteklerinden neredeyse koşarak, onları havaalanına götürmek üzere arabasında bekleyen William'ın park ettiği sokağa çıktılar.

"Arabaya bin," dedi Van Judy'nin valizini arka koltuğa fırlatırken.

"Biraz genç görünüyor gibi, Van. Önceki gibi değil, değil mi?" diye sordu William Van'ın eski eşini ima ederek.

"Ah, hayır. On dokuzunda," diye yalan söyledi Van.

William'ın ona şüpheyle bakan gözlerini fark etmeden "Çok heyecanlıyım," dedi Judy koltuğunda aşağı yukarı yaylanarak. "Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum."

Bunu birkaç gün önce planlamışlardı. Judy'nin evine doğru yürürlerken kızı bir ağaca yaslamış ve "Eve gitmeni istemiyorum," demişti. "Benimle olmadığın her dakikadan nefret ediyorum."

"Ben de," demişti Judy "ama başımın belaya girmesini istemiyorum."

Van kollarını Judy'ye dolayıp, kendine çekmiş ve "Öp beni," diye komut vermişti.

Judy daha da sokulup kendisine söyleneni yapmıştı.

"Kaç benimle," demişti Van. "Evlenelim."

Judy afallayarak geri çekilmişti.

"Ciddi misin sen?"

"Hem de nasıl! Seni seviyorum. Birlikte olmalıyız biz ve bir kez evlendik mi kimse bizi durduramaz. Benimle evlenir misin Judy?"

"Ama ne zaman? Nasıl?"

"Merak etme. Her şeyle ben ilgileneceğim. Cuma sabah yedide benimle buluş. Parkta bekliyor olacağım. Güzel elbiselerini bir çantaya doldur ve içine sığdırabildiğin kadar giysi koy. Bir maceraya çıkacağız. Var mısın?"

Judy bunu bir dakika kadar düşünmüş ve sonra kollarını Van'ın boynuna dolamıştı. "Varım, varım!" dedi gülerek. "Ah, annem deliye dönecek. Senden hoşlanmıyor."

"Onun hakkında endişelenme," demişti Van. "Cuma görüşüyor muyuz?"

"Evet," diye onaylamıştı Judy.

Van onu bir kez daha sesli bir şekilde öpmüş ve sekerek tepeden çıkışını izlemişti.

Judy, 5 Ocak 1962 sabahı erken saatlerde, gergin ama daha çok heyecanla, en sevdiği elbiselerini bir çantaya tıkıp, macera için yola koyuldu. Van'ı henüz üç aydır tanıyordu ama Van'ın onu sevdiğinden emindi. O Van'ı seviyor mu emin değildi ama onun güçlü kollarında, onun korumasında olmaktan hoşlanıyordu. Ona karşı şimdiye kadar karşılaştığı bütün erkeklerin davrandığından çok daha iyiydi ve ailesini daha iyi bir hayat için terk ettiğinden şüphesi yoktu.

Havaalanında Van ona uçağa doğru giden basamaklarda rehberlik ederken heyecan ve beklentiden Judy'nin karnında kelebekler uçuşuyordu. Kalkıştan sonra Judy şaşkınlıkla önce üstündeki, sonra altındaki pamuksu bulutları izledi. Daha önce hiç uçmamıştı ve hiçbir şeyi kaçırmak istemediği için yerinde zor duruyordu. Van onun bu maskaralıklarını ve heyecanını izlerken güldü.

Nevada, Reno'ya indiklerinde Van onun hayatına güzellik ve ışık getiren o tatlı kızı, Judy'yi kutsal evlilik bağıyla bağlanmak üzere hızla kiliseye götürdü. Vardıklarında Van planladıkları gibi Judy'nin yaşı hakkında

yalan söyleyerek evlilik sertifikası ve gereken diğer belgeleri doldururken Judy özür dileyip tuvalete gitti ve pembe elbisesini giyip saçlarını taradı.

"Kaç yaşındasınız küçük hanım?" diye sordu vaiz.

"On dokuz," dedi on dört yaşındaki Judy tıpkı Van'ın tembihlediği gibi.

Saygıdeğer Rahip Edward Fliger ona başka soru sormadı. Yeterince büyük görünüyordu ve ondan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Van'ın tuttuğu şahitler —Birdie M. Nilsson ve A. S. Belford— annem ve babam 5 Ocak 1962'de St. Paul Birleşik Metodist Kilisesi'nde evlilik yeminlerini ederlerken sessizce oturdular.

"Bu kadını iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu papaz.

"Ediyorum," dedi Van Judy'nin elini sıkıca tutarak.

"Sen bu adamı iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi Judy derin bir nefes alıp Van'a gülümseyerek.

"Nevada eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsin."

Van Judy'yi kollarına aldı.

Van taksi çağırırken yükselen beklentilerle birbirlerine sarılıp kiliseden ayrıldılar.

Van ve Judy o geceyi evliliklerini tamamına erdirmekle, yirmi yedi yaşındaki adamın masum, genç gelinine aşk yapma sanatını öğretmesiyle geçirdiler.

Reno'da geçirdikleri sonraki gün, San Francisco'ya dönüp gerçeklerle yüzleşmeden önce, Judy yeni elde ettiği özgürlüğünün tadını çıkarttı; Van da Judy'nin. Judy annesini arayıp evlendiğini söyleyince çok rahatlamıştı. Verda, bir sebepten, alışılmadık derecede anlayışlı gözüküyordu.

Çift, hayatlarını birbirleriyle paylaşma düşüncesinin verdiği heyecanla Clay Sokağı'nda bir daireye taşındılar. Fakat 9 Ocak günü Judy şiddetli bir karın ağrısıyla uyandı. Ne olduğundan emin olamayan Van, annesini aradı.

"Ambulans çağır," dedi hızlıca adresi not alan Verda öfkeyle. Telefonu kapar kapamaz Verda reşit olmayan kızıyla evlenen adamı şikâyet etmek için San Francisco Polis Merkezi'ni aradı.

"Yaşı küçük bir kızla birlikte olduğun için başın çok ciddi belaya girebilir," diye uyardı bir polis memuru Van'ı, Judy ambulansın arkasına koyulurken. "Annesi senden şikâyetçi oldu."

"Biz evliyiz," diye bilgi verdi Van ambulansa çıkmadan önce. "Gitmemiz lazım, hasta olduğunu görmüyor musunuz?"

Polis gitmesine izin verdi.

Van Judy apandis ameliyatı olurken Verda'nın onu burada bulamayacağını umarak Haight Sokağı, numara 765'e taşındı. Hastanede yattığı süre boyunca Verda gözünü Judy'nin üstünden ayırmadı ve iyileşir iyileşmez dikbaşlı kızına bir ders vermesini umarak onu Woodside Caddesi üzerindeki Gençlik Adalet Merkezi*'nin bir bölümü olan Gençlik Rehberlik Merkezi†'ne yerleştirdi.

"Anne bunu yapamazsın, onu seviyorum!" diye feryat etti Judy, ona telefon hakkı verildiği zaman. "O benim kocam."

"O senin kocan değil. O bir çocuk istismarcısı," diye karşı çıktı Verda.

Sevgililer Günü'nde evliliğin feshi Verda'nın eline ulaştı.

Van öfkeden deliye dönmüştü ama yasalar Verda'nın yanındaydı.

Judy kimsesiz kalmıştı. Yatağında top gibi kıvrılmış, yalnızca kalbi kırılmış ergen bir kızın ağlayabileceği gibi histerikçe ağlıyordu.

Bir hafta sonra, hiçbir şeyden kuşkulanmayan Van on sekiz yaşın altındaki bir kıza tecavüzden tutuklandı.

Kısa zaman sonra kefaletle salıverilen Van çantasını topladı, hızlıca biraz nakit elde etme niyetiyle Mexico City'ye doğru yola çıktı. Bu sefer başarılı olmuştu ve San Francisco'ya döndüğünde Gençlik Rehberlik Merkezi'ne sızıp Judy'yi ziyaret etti. Judy onun planını duyduğunda kıkırdadı.

---

* Juvenile Justice Center—ç.n.

† Youth Guidance Center—ç.n.

"Bunu yapabilirim," diye teminat verdi Judy ona.

Judy 28 Nisan akşamı çarşaflarını birbirine bağlayarak el yapımı bir halat elde etti ve aşağıdaki çıkıntıya sarkıttı. Son birkaç metresini atladığında Van onu tutmak için aşağıda bekliyordu. İkisi birlikte, gittikçe bastıran karanlığın içinde gözden kayboldular.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Judy Van'ın arabasına oturduklarında.

"Havaalanına, Chicago uçağını yakalamaya," dedi Van Judy'nin elini avcuna alırken. "Babam Indiana'da papaz. Ondan bizimle orada buluşup bizi evlendirmesini isteyeceğim."

Judy kıkırdıyordu. "Annem çok kızacak."

"Bunun hakkında kaygılanmayacağız. Sen benimsin ve onun seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Annem onunla ikinci defa evlenmek üzere olan adama sokuldu iyice.

Chicago'ya ulaştıklarında Van babasını aradı fakat Gertrude ondan önce davranıp telefonda Van'ın on dört yaşında bir kızla evlendiği için tutuklandığını anlatmış ve onların yeniden kaçtıklarını söyleyerek Earl'ü uyarmıştı.

"Onu ailesine geri götür," diye bağırdı telefonda Earl, Van daha ağzını açamadan.

"Ama baba, bizi evlendirmene ihtiyacım var. Chicago'dayız."

"Böyle bir şey olmayacak. O, on dört yaşında. Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Earl aynı ses tonuyla.

Earl son yirmi yılını her erkeğin gurur duyacağı türden saygın bir kariyer inşa etmek için harcamıştı ve sırf yoldan çıkmış oğlu genç bir kızdan hoşlandı diye bunun mahvolmasına izin veremezdi. Amerikan Dış Savaş Gazileri*'nin milli papazı olarak devlete ve millete karşı sorumluluğu vardı ve Van'ın yaptıklarının onu kötü etkileyebileceğinin farkındaydı.

"Lütfen baba. Bir günah içinde yaşamak istemiyorum," dedi Van günah kelimesinin bu din adamını ikna edeceğini umarak.

---

* Veterans of Foreign Wars in United States—ç.n.

"Onu eve götür Van. Şimdi. Çok geç olmadan," diye baskıyı sürdürdü Earl.

"Bu olmayacak. Onu seviyorum, ve senin yardımın olsa da olmasa da onunla evleneceğim," diye karşılık verdi Van.

"Ne oldu sana?" dedi Earl sessizce. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

"Onu seviyorum. Bunun nesi yanlış?"

"On dört yaşında!" diye bağırdı Earl. "İşte yanlış olan bu."

"Her zaman olduğu gibi yine sana güvenebilirim," dedi Van bu sözlerin babası üzerindeki etkisini gayet iyi bilerek.

"Geri götür onu," diye yalvardı Earl, "başın daha fazla belaya girmeden götür."

"Hayır, götürmeyeceğim."

"Lütfen oğlum. Bunun sonu iyi değil."

Van telefonu kapattı.

"Hadi gidip bir şeyler atıştıralım," dedi Judy'ye. "Bir yer biliyorum," diyerek onu havaalanının dışında bir taksiye yönlendirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Judy yola çıktıklarında.

Van başını iki yana salladı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Judy'nin gözlerine yaş dolduğunu görünce bacağını okşadı hafifçe. "Her şey yoluna girecek. Bir yolunu bulacağız."

Chicago'nun en iyi et restoranlarından biri olan Gene & Georgetti'ye oturduktan sonra, Judy yeniden Van'a babasıyla konuştuklarını söyletmeye çalıştı ama işe yaramadı.

"Salatan için şu çatalı kullan ve bu da başlangıç yemeğin için," dedi Van Judy'nin kucağına peçeteyi sererken. "Senin için sipariş vereceğim. Sığır eti alman gerek. Dünyada bu kalitede sığır eti yiyebileceğin yalnızca üç yer var —Chicago, Kansas City ve Japonya'da Kobe."

Akşam yemeği boyunca Van bir sonraki hamlesini düşünürken sessizdi.

"Geri dönmüyoruz," dedi. "Seni benden alamazlar."

"Nereye gideceğiz?" diye bilgi almaya çalıştı Judy.

Van gülümsedi.

"Meksika. Orada evlenebiliriz."

12

Mexico City Van'ın vadettiği her şeye sahipti. Judy, Van yeniden satabileceği kitap ve belgeler ararken onun peşinden bir pazardan diğerine sürükleniyor; işaretler, sesler ve kokulardan oluşan kendisine tamamen yabancı bir dünyayı keyifle takip ediyordu. Van kâğıt yığınlarına ve parşömen tomarlarına göz atarken sanki evindeymiş; göldeki adaya kurulmuş büyük şehrin İspanyol işgali öncesi erken sömürgeci dönemine ait hiyerogliflerini anlıyormuş gibi görünüyordu.

Çalışmadığı zaman Judy'yi Zocalo'daki Metropolitana Katedrali'ne, Judy'nin hayatında duyduğu en güzel sesi oluşturan erkek çocuk korosunun ilahi seslerini hayranlıkla dinlediği yere götürdü. Ve onu MS 300 civarında yapılmış olan Teotihuacan piramitlerini görmeye götürdüğünde annem bunun hayatında gördüğü en büyüleyici şey olduğunu düşündü.

"Şunların yapılış şekillerine bak," dedi Van bir piramitten sonra diğerini işaret ederken. "Daha sonra gelen Aztekler tanrıların burada doğduğuna inanmıştı. Şurada Güneş Piramidi var ve bak, şu da Ay Piramidi. Teotihuacan savaşçıları insan avlar, dünyanın sonunun geldiğine inandıkları için onları tanrılara kurban ederlerdi. Adaklarının, hepsini birden öldüreceğine inandıkları depremlerden onları koruyacağını umuyorlardı.

"Ne oldu onlara?" diye sordu Judy.

"Bir gün ortadan kayboluverdiler. Tüm şehir. Neden olduğunu gerçekte kimse bilmiyor."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben birçok şey bilirim," dedi Van gülümseyerek.

Ertesi sabah Van evlenme zamanının geldiğine karar verdi.

"Çantanı topla," dedi Judy'ye. "Acapulco'ya gidiyoruz. Orada bir tatil yeri var, Las Brisas. Seni pembe arazi araçlarıyla alıp, şehri gezdiriyorlar.

Soldan sağa: Anna Jordan Best ve kocası Earl Van Dorn Best çocuklarıyla birlikte, yıl 1905.
Earl Van Best Sr. babasının kucağında oturuyor.

Soldan sağa: Büyükbabam Earl Van Best Sr., babam Earl Van Best Jr. ("Van" olarak biliniyor) ve büyükannem Gertrude Best. Japonya'da misyoner olarak bulundukları sıradaki kartvizitleri.

Babam Van, Japonya'da çocukken.

Soldan sağa: Carolyn Best, Katherine Broadway, Geraldine "Bits" Best, Bob Best ve Van; 1948 yazında Myrtle Plajı'nda tatilde.

"C" COMPANY

FRONT ROW: (L to R)—J. Piro, T. Rankin, D. Miskel ,R. Green, R. Wilson, L. Sutherland, J. Schwabacher, T. Palmer, W. Louie, D. Sherman, V. Best, C. Smith. ROW 2—H. Tietler, R. Martin, G. Green, W. Brady, R. Baker, N. Fair, R. Felicia, C. Blank. ROW 3—M. Orloff, W. Lohmus, C. Mallins, F. Reed, W. Bixby, R. Thein, R. Forst, E. Benton, J. Bishop, D. Yu.

Van ve arkadaşları William Lohmus ve Bill Bixby lise yıllığında.

San Francisco, Noe Caddesi numara 514'te babamın büyüdüğü ev.

Judy Chandler,
Van ile tanıştığı
dönemde.

Van ve Judy'nin ben doğduğum sırada New Orleans'ta oturdukları ev.

EARL VAN BEST
"Love at first sight"

JUDY CHANDLER
"Beautiful and sweet"

He Found Love in Ice Cream Parlor

An accidental meeting at Herbert's Sherbert Shoppe on an Indian summer afternoon was the way in which Earl Van Best found love.

There was only one roadblock to the romance: his love was 14 years old.

"I can't help the difference in our ages," said the balding, 28-year-old Best. "I love Judy and she loves me."

At the moment several sets of steel bars and more than a mile in distance separate Earl Van Best and his one-time wife, Judy Chandler.

Best, who says he supports himself by selling rare books and documents he brings

See Page 20, Col. 1

Paul Avery'nin *San Francisco Chronicle*'da yayınlanan babam hakkındaki makalelerinin ilki; babamla dalga geçiyor.

Paul Avery'nin *Chronicle*'da yayınlanan bir başka makalesinde Van kılıçlarından birini tutuyor.

Love on the Run

Ice Cream Romance's Bitter End

EARL VAN BEST
Minister's son

JUDY CHANDLER
Married at 14

New Orleans police yesterday picked up the pieces of the shattered, fugitive romance of Earl Van Best and his 15-year-old former wife, Judy Chandler.

The couple's reckless love, that began in a San Francisco ice cream parlor, ended bitterly in New Orleans' French Quarter.

Blonde Judy has been taken to Baton Rouge to talk with welfare authorities there about the future of the baby she abandoned two months ago.

Van Best, 28, a minister's son, waited in the New Orleans jail for the return trip to San Francisco, where he faces charges on a Grand Jury indictment of child stealing, statutory rape and conspiracy.

To be together, Van Best jumped $5000 bail last August and Judy slipped away from San Francisco General Hospital where she was being treated for infectious hepatitis.

On Thursday, after eight months living as fugitives, Van Best telephoned San Francisco police to say Judy "has cleaned me out of money and clothes."

New Orleans juvenile division officers picked up Judy with another man outside a French Quarter apartment.

Van Best was arrested yesterday morning as he talked with a priest in the rectory of St. Louis Cathedral in New Orleans.

He told police that Judy had his baby in February. He took the infant to Baton Rouge and abandoned it in an apartment there.

Van Best, a book salesman, met Judy in an ice cream parlor in the Sunset district in October, 1961. She was 14 but Van Best said she looked 20.

They married in Reno the following January, but the marriage was annulled a month later.

Two months later they left San Francisco on a long trip that took them to Chicago, El Paso, Mexico and Los Angeles. When they returned to this city, Judy was found to be pregnant.

Paul Avery, "Dondurma Aşkı"nın bittiğini haber veriyor.

Benim bebeklik fotoğrafım; 12 Şubat 1963'te Southern Baptist Hastanesi'nde çekilmiş.

Babamın beni bırakıp gittiği apartman; Baton Rouge, North Bulvarı, numara 736.

Bulunduğum merdiven.

Morning Advocate'te çıkan bebeklik resmim.

WEATHER

OPELOUSAS VICINITY (UPI) — Occasional rain and a few thundershowers becoming partly cloudy today. Lowest 48 to 52. Highest 55 to 60.

DAILY W

Vol. XXII Opelousas, Louisiana, Sunday, January

TWO PERSONS WERE KILLED in the headon collision Saturday morning of these two cars, which smashed together 1 1/2 miles east of Port Barre. The victims were Sheryl Lynn Stewart, 13-months-old daughter of Mr. and Mrs. Harry L. Stewart of Baton Rouge, a passenger in the car at left, and James K. Reasonover, 52-year-old New Orleanian, sole occupant of car at right. The baby was the adopted grandchild of Mr. and Mrs. Arthur Ortis of Kroz Springs. The crash happened on U. S. Hwy. 190 during a drizzling rain. — (Photos by Capt. Lonnie Rogers of state police)

Sheryl Lynn Stewart'ın ölümüne neden olan kaza hakkında yerel gazetede çıkan haber.

Sheryl Lynn
Stewart

Leona ve Loyd Stewart yeni oğullarını almaya giderken. (Boone Stewart'ın arşivinden)

İkinci yaş günüm.

Sol: Zodyak Katili'nin kurbanı Jo Bates.
Sağ: Zodyak Katili'nin kurbanı Lou Jensen.

Sol: Zodyak Katili'nin kurbanı David Faraday.

Sağ: Zodyak Katili'nin kurbanı Cecelia Shepard.

Sol: Zodyak Katili'nin hayatta kalan kurbanı Bryan Hartnell.

Sağ: Zodyak Katili'nin kurbanı Darlene Ferrin.

Sol: Zodyak Katili'nin hayatta kalan kurbanı Michael Mageau.

Sağ: Zodyak Katili'nin kurbanı Paul Stine.

Judy Chandler ve Rotea Gilford'un düğün davetiyesi.

Annem Judy Chandler ile benim ilk sarılmamız.
(Frank Velasquez'in arşivinden)

Soldan sağa: Babam Loyd, oğlum Zach, ben, annem Leona; Zach'in mezuniyet töreninde. (Francesca Pandolfi'nin arşivinden)

Babam ve annem, Leona ve Loyd Stewart.

Bayılacaksın. Yakınlarında da evlenebileceğimiz bir kilise biliyorum."

Judy yaşadığı tüm maceranın tadını çıkartarak Van'ın kendisine getirdiği birkaç parça giysiyi çantaya koydu ve kısa sürede hazırlandı.

Acapulco'ya vardıklarında Van kiliseye gitmek için Judy'yi acele ettirdi ama ailesinin izni olmadan onunla evlenemeyeceğini öğrenince hayal kırıklığına uğradı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Judy.

Yılmayan Van cevap verdi: "Balayına gidiyoruz."

Las Brisas tamamen dolu olduğu için Acapulco yakınlarındaki çok katlı bir komplekse yerleştiler. Sonraki birkaç günü balayındaymış gibi, gündüzleri kumsalda güneşlenip geceleri sevişerek geçirdiler.

11 Mayıs 1962'de Van ve Judy hafif bir titremeyle uykularından uyandılar. Bu, San Francisco'da yaşadıkları için ikisinin de aşina olduğu, sabahın erken saatlerinde geçen otobüslerin yaptığı sarsıntılardan yalnızca biraz fazlaydı. Van gözlüğünü almak için komodine uzandığı sırada olan oldu. 7,1 şiddetinde bir deprem dengesini bozup düşürdü onu. Van yere düşerken Judy çığlık attı ve yatak sallanan zeminde hareket etmeye başladı. Duvardaki tablolar yere çakılıyordu. Binanın sonsuzluk gibi gelen ama aslında bir dakikadan az süren eğilmesi sırasında Judy Van'a uzanmaya çalıştı.

Bittiğinde balkona çıkıp hasarı incelediler. Üstlerindeki balkonlardan bazıları ciddi şekilde eğilmişti, bir parça demirin ucunda sallanır hâldelerdi. Van hızla Judy'yi içeri sokup etrafı görebilsin diye bir mum yaktı. Van hasarın boyutunu algılayabilmek için tekrar balkona çıktığında Judy yerdeki kırık camları temizledi.

Sonraki birkaç gün yolları kaplayan molozlar yüzünden ulaşım imkânsız hâle gelince, otelde kalmaya devam etmek zorunda kaldılar. Van Mexico City'den getirdiği belgeleri ayıklarken Judy de plajda oturup, sörf yapan ve voleybol oynayan yanık tenli, güzel vücutlu erkekleri izliyordu. Yapacak başka bir şey yoktu. Judy'nin plajda tek başına oturduğu düşüncesiyle dikkati dağılan Van, pencereden kıskançlıkla bakıyordu.

19 Mayıs'ta 7,0 şiddetinde bir artçı daha şehri vurdu. Babam Amerika'ya dönme zamanının geldiğine karar verdi. Daha fazla ilahi işarete ihtiyacı yoktu. Van ve Judy eşyalarını topladılar ve Meksika'da tohumları atılmış olan felaketlerinden habersiz, keyifle uçağa bindiler.

13

Los Angeles'a varmalarından kısa süre sonra Van hastalandı ve muayene olmak için hastaneye kayıt yaptırdı. Meksika'da oldukça yaygın olan ve sıklıkla mikroplu su ve yiyeceklerden bulaşan hepatit teşhisi koyuldu.

"İyi olacağım," diye güvence verdi başucunda oturup gitmeyi reddeden Judy'ye.

"Aileni aramamı ister misin?" dedi Judy endişeyle.

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi Van. "Doktor burada çok kalmayacağımı söyledi."

Van iyileştiğinde San Francisco'ya döndüler ve Nob Hill'in güney eteklerinde, 585 Geary Caddesi'nde beş katlı bir apartmanda daire kiraladılar. Tek odalı bu dairenin en belirgin özelliği, yolun karşısındaki Hotel California'ya bakan büyük cumbasıydı. Binanın ön tarafında beşinci kata kadar uzanan bir yangın merdiveni vardı. Girişin diğer tarafında ise ortasında siyah bir haç figürünün yer aldığı beyaz, dairesel bir aydınlatma armatürü bulunuyordu.

Van Judy'ye, önceki karısıyla bir blok ötedeki Jones Sokağı'nda yaşamış olduklarını söyleme gereği duymadı. Âşığını sade bir şekilde giriş bölümünden üst kattaki yeni yuvalarına doğru yönlendirdi.

Bir sonraki ayı evliymiş gibi davranıp Verda'nın onları bulamamasını umarak geçirdiler. Temmuz'da Judy de hastalandı. 30 Temmuz günü Van, Judy'nin kendisinden hepatit kapmasından endişe duyarak onu San Francisco Hastanesi'ne götürdü.

Judy'ye hepatit teşhisi konuldu ancak hekim on dört yaşındaki kıza aynı zamanda hamile de olduğu bilgisini verdi.

Hastaneden taburcu olduğunda Judy gergin bir şekilde Verda'yı aradı.

"Yine ne var?" diye çıkıştı Verda Judy'ye evden kaçtığından beri hiç iletişim kurmamasına duyduğu öfkeyle. "Nerelerdeydin? Hasta oldum meraktan."

"Meksika'ya gittik ama bir deprem oldu ve dönmek zorunda kaldık," dedi Judy tedirgince. "Ve ben hamileyim. Üç aylık. Anne, korkuyorum."

Verda'nın sesi Judy'ye eve gelmesini, böylece bu konuyu konuşabileceklerini söylerken rahatlatıcı ve ikna ediciydi. "Gece kalacak gibi bir şeyler getir yanında. Ne yapacağımızı bulmamız gerek."

"Tamam," dedi Judy. "Van arabayla bırakır beni."

Judy ve Van Yedinci Cadde'deki 1245 numaralı evin önünde park ederlerken Verda onları bekliyordu. Van bölgeyi taramasına rağmen evin köşelerinde saklanan polis arabasını görememişti. Memurlar karşısına çıkmak için Van'in arabadan inmesini beklediler.

"Earl Van Best, çocuk kaçırmaktan tutuklusun," dedi polislerden biri Van'ın kolunu kavrayıp arkasına doğru kıvırırken. Babamın bileklerine kelepçe geçirilirken Judy polisle mücadele etti.

Polisin Van'ı götürüşünü gözyaşlarıyla izledi.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı annesine Verda onu evin içine sokarken.

"*Sen* nasıl yaparsın?" diye cevap verdi Verda.

Annem Gençlik Rehberlik Merkezi'ne geri gönderildi.

Babam Adalet Sarayı*'nın altıncı katındaki bir hücreye yerleştirildi. Bankında oturmuş bir sonraki hamlesine kafa yorarken iyi görünümlü genç bir adam kendisine doğru yürüdü.

"Bay Best, sizinle bir şey konuşmamız mümkün mü?"

Van adamın avukat olup olamayacağını anlamak istercesine sorgulayarak baktı. "Ben Paul Avery, *San Francisco Chronicle*'dan," dedi genç adam.

---

* The San Francisco Hall of Justice Complex: SFPD operasyon merkezi, ceza mahkemeleri, yüksek mahkeme, San Francisco Hapishanesi ve polis araçları otoparkının yer aldığı birleşik yapı.—ç.n.

"Size birkaç soru sorabilir miyim acaba?"

Van başını evet anlamında salladı.

Avery not defterini çıkardı. "Judy ile nerede tanıştınız?"

"Herbert's Sherbet Shoppe'ta. Oradaydı... güzel ve tatlı," diye alıntılayacaktı Avery onun sözlerini daha sonra.

"Ama o daha on dört yaşında," dedi Avery.

"Bu sorun olmadı."

Takip eden otuz dakikadan uzun bir süre boyunca Van Avery'ye hikâyenin tamamını anlattı.

1 Ağustos 1962'de *San Francisco Chronicle*'ın manşeti "Aşkı Bir Dondurmacı Salonunda Buldu," idi. Van ve Judy'nin fotoğrafları, aşklarını tanımlayan bir makale eşliğinde sayfanın her yerine yayılmıştı. Avery, şu an yirmi sekiz yaşında olan bir adamın ergen bir kıza âşık olma hikâyesini anlatmaya başlamadan önce "Şu anda, birkaç kat demir parmaklık ve kilometrelerce mesafe, Van ve onun tek seferlik karısı Judy Chandler'ı birbirinden ayırıyor," diye yazmıştı.

Van makaleyi gördüğünde öfkeden deliye döndü. Avery'nin onu yaşlı, kel bir çocuk istismarcısı gibi resmetmesinden hoşlanmamıştı. Avery daha sonra onların ilişkilerini "Dondurma Romantizmi" diye adlandıracaktı. Van, Judy'ye duyduğu aşkla dalga geçtiği için onu asla affetmedi.

Diğer gazeteler de aynı yolu izlediler.

San Francisco Examiner şöyle yazdı: "Midwest'li papazın yumuşak huylu, gözlüklü oğlu dün yerleştirildiği şehir hapishanesindeki hücresinde gelini için —sarışın, 14 yaşında ve hamile— gözyaşı döküyor."

7 Ağustos 1962'de Van çocuk kaçırma, tecavüz ve reşit olmayan birini suça teşvik etmekten yargılandı.

Büyük jüriden önce ilk olarak Verda, Van'ın kızını Reno'ya götürüp nasıl evlendiğiyle ilgili öfkeyle ifade verdi. Evliliklerini iptal ettirdiği sırada Van'ın Judy'yi Gençlik Rehberlik Merkezi'nden kaçırdığını anlattı.

William Lohmus, Judy'nin evlenmek üzere ilk defa evden kaçtığında onları havaalanına götürüşünü anlatması için ifade vermeye çağrıldı.

Judy de ifade vermesi için zorlanmıştı ancak jüri odasından çıktığında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Görenler nedenini merak ediyordu.

Bütün ülke çok yakında nedenini öğrenecekti.

Gertrude'un telefonunu alır almaz San Francisco'ya uçan büyükbabam mahkeme lobisinde oturup başını eğerek hakkında soruşturma açıldığını öğrendiği oğlu için dua etti.

Van ise çoktan kefaletle serbest bırakılmış ve rahatlamıştı.

Ertesi gün Judy Gençlik Rehberlik Merkezi'nden bir kez daha kaçtı.

Van onu bekliyordu.

9 Ağustos günü San Francisco polisi onları yakaladı ve Judy, Gençlik Rehberlik Merkezi'nin yüksek güvenlikli koğuşuna gönderildi. Van üçüncü defa elleri kelepçeli bir şekilde Adalet Sarayı'nın altıncı katına koyulmuştu. Bu seferki suçlamalar daha sertti: Organize suç işlemek, yetişkin olmayan birini ayartıp evden kaçırmak, on sekiz yaşından küçük bir kıza tecavüz.

İki gün sonra Earl oğlunun kefaletini ödedi.

24 Ağustos günü Judy yeniden hastalandı, Van'dan kaptığı hepatit onu hastanelik etti. San Francisco Hastanesi'nde karantina koğuşuna koyuldu.

31 Ağustos'ta Van duruşması için San Francisco'daki mahkeme salonuna gitti. Sonrasında ortaya çıkacak olan mahkeme videosunda Van'ın, kolları dirseklerine kadar katlanmış beyaz gömleği, bej rengi kolsuz yeleği ve çizgili ütülenmiş ten rengi pantolonuyla, özgüvenle kürsüye yürüdüğü ve hâkim duruşma gününü söylerken yüzünde hiçbir ifade taşımadığı görülüyordu.

Mahkeme salonundan ayrılıp Crocker Bankası'na, tüm birikimini çekip hesabını kapatmaya gitti. Ve ardından William'a beklenmedik bir ziyaret gerçekleştirdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu William. Van'ın yüzündeki kararlı ifadeden hoşlanmamıştı.

"Sana söyleyemem," diye cevapladı Van William'a beş yüz dolar uzatırken. "Bunu bir gün geri gelirsem ya da acele paraya ihtiyacım olursa diye benim için sakla."

"Van, buna bir son vermek zorundasın," diye yalvardı William. "O buna değmez."

"Evet, değer," dedi Van. "Lütfen buraya geldiğimi kimseye söyleme. Senin de bu işe karışmanı istemiyorum."

Aynı gece, gece yarısına doğru babam doktor kılığında San Francisco Hastanesi'ne girip annemi aradı. Kimsenin Judy'yi ondan uzak tutmasına izin vermeyecekti. Birkaç dakika sonra doktor ve hastası soğukkanlı bir şekilde, hiç dikkat çekmeden hastaneden dışarı yürüdü. Dışarı çıktıkları anda koşarak Van'ın kiraladığı arabaya bindiler.

Hemşire sabaha karşı 03:40'ta Judy'nin yatağının boş olduğunu fark etti ve Doktor L. N. Swanson'ı firar konusunda uyaracak alarma bastı. Doktor polisi aradı, polis de bütün noktalara çift için bülten gönderdi.

Ertesi sabah *San Francisco News-Call Bulletin* "Şekerlemeli Gelin Avlandı" diye manşet attı. "Meksika sınır güvenliği San Francisco'lu 14 yaşındaki dondurma gelininin âşığıyla —eğer mümkün olursa— üçüncü kez kaçma girişiminde bulunacağına dair uyarılarak alarma geçirildi."

"Genç kız cuma sabahı erken saatlerde San Francisco Hastanesi'nde ortadan kayboldu ve 12 saatten kısa bir sürede sonra kana bulanmış otomobil King City yakınlarında terk edilmiş olarak bulundu," diye yazdı *Examiner.*

Ülke çapındaki gazeteler olayı alıp yasadışı bir aşk hikâyesine taşıdılar. Her yerde bir insan avı başladı ama Judy ve Van çoktan gitmişlerdi.

Hastaneden ayrıldıklarında 101. Otoban'dan güneye, Meksika'ya doğru gittiler ama Van direksiyonda uyuyakalınca yoldan çıktılar.

Judy, araba sulama kanalına çakılınca çığlık attı.

Van sarsılarak kendine geldi ve hızla arabadan atladı. "Gidelim hadi!" diye bağırdı, Judy'nin Van'ın direksiyonda kafasını çarptığı yeri kaplayan kanla ilgili endişelerini görmezden gelerek. "Polisler gelmeden buradan gitmek zorundayız."

Judy yol boyunca Van'ı takip etti. "Ne yapacağız?"

Van baş parmağını araba durdurmak üzere yola uzattı.

Yalnızca iki otostop çekerek Sacramento'ya ulaştılar. Akşam olduğunda Sacramento'nun güneyindeki Williams'ta bir alkolsüz bira standında çikolatalı bir milkshake'i paylaşıyorlardı. Geceyi bir yol üstü otelinde plan yaparak geçirdiler. Van, polisin Meksika'ya gittiklerinden şüpheleneceğini biliyordu. Bu nedenle yönlerini Kanada'ya çevirmeye karar verdi.

Ertesi gün *Examiner*'da bir başka makale çıktı: "On beş yaşındaki kayıp eski gelin Judy Chandler, Cuma gecesi Sacramento Vadisi'ndeki Williams kasabasında, eski eşi ile bir milkshake'i paylaşırken görüldü." Gazete yanılıyordu: Judy hâlâ on dört yaşındaydı.

Makale şöyle devam ediyordu: "99. Otoyol'daki alkolsüz bira standının sahibi ve onun iki çalışanı, kayıp çiftin fotoğrafını *Examiner*'ın kapağında gördüklerinde gazeteyi aradılar. Polis üçünü gece sorguya çekti ve çifti tam olarak teşhis ettiklerini söyledi."

Pazar sabahı, firari ebeveynlerim kahvaltı etmek için bir lokantada durdular. Van bayiideki gazetelikte kendi fotoğrafıyla göz göze geldi ve aceleyle Judy'yi oradan çıkardı. Tanınmadan sınırı geçmesinin mümkün olmadığını anlamıştı.

"Acıktım. Neden yiyemiyoruz?" diye sordu Judy.

Van cevap vermeden arabayı lokantanın arkasındaki Longs*'un önüne çekti ve Judy'ye kendisini beklemesini söyledi.

Van kozmetik reyonuna yönelip ürün isimlerini okudu bir süre ve sonra bir paket kadın saç boyasını raftan çekip kazağının içine soktu. Kasaya yönelip bir paket Lucky Strikes satın aldı. Judy gergin bir şekilde dışarıda bekliyordu.

Motele döndüklerinde Judy'ye saçını boyaması için ısrar etti.

"İstemiyorum Van," diye ağladı Judy.

"Fotoğraflarımız her yerde. Bunu yapmak zorundasın," dedi Van. "Hapse girmek mi istiyorsun? Birisi seni tanıyacak."

Judy, güzel sarı saçlarının siyaha dönüşünü aynadan gözyaşları içinde izledi. Aynada kendisine bakan kişi bir yabancıydı, siyah saçlı hamile bir

* Amerika'da ilaç da satılabilen ünlü mağaza zincirlerinden biri.—ç.n.

yabancı. Gözyaşlarının arasından Van'ın onaylayan tebessümünü fark etti. Başlarının büyük bir belada olduğunu ilk defa anladı. Boğazı düğümlenince korkuyla yutkundu.

Van, Judy'yi artık kimsenin tanıyamayacağına güvenerek aynı yoldan dönmeye karar verdi. Kendi görünüşü hakkında endişeliydi ama gözlüklerin kimlik değiştirmesi için yeterli olacağını düşündü. Gazetelerdeki fotoğrafların çoğu gözlüksüzken çekilmişti. Haklıydı: Büyük şehirde fark edilmez olacaklarını umarak gittikleri Los Angeles yolunda otostop çekerlerken kimse onları tanımadı.

Van vakit kaybetmeden Torrance yakınlarındaki endüstri bölgesinde bir daire kiraladı ve kendisi tanınma riskini göze alamayacağından Judy'yi iş bulmaya zorladı. Judy, karnındaki çıkıntıyı elinden geldiğince kapatarak Los Angeles'ta Hollywood yakınlarındaki iyi bir restoranda iş buldu. Müdürü bir Bloody Mary'yi bile karıştıramadığını fark edince bir hafta içinde işten kovuldu.

Eylül'ün sonlarına doğru, Van ve Judy yönlerini San Diego'nun güneyine çevirdiler. Judy'nin büyüyen karnını gizlemek artık mümkün değildi ve iş bulma şansı da giderek azalıyordu. Van'ın getirdiği para bitmek üzereydi ama kolay kandırılabilen bir kadını üç yüz dolarlık karşılıksız bir çeki bozmaya ikna etti. California'dan çıkmaları gerektiğini biliyordu. Bir barda sarhoş bir müşteriyi onları Arizona, Tucson'a götürmesi için kandırdı. Van hâlâ bir şekilde Meksika'ya giderlerse güvende olacakları fikrine sarılmış durumdaydı. Sınırı birçok defa geçmişti; Tijuana'dan, Tecate'den, Mecicali'den ve El Paso'dan. El Paso'nun en güvenlisi olduğuna karar verdi. Ciudad Juarez'e gidebilir ve burayı güvenli yuvaları yapabilirlerdi.

Sempatik içki arkadaşları yol boyunca ulaşımlarını sağladı. El Paso Kurtarıcıları* da kalacak yer temin etti.

Judy tükenmişti. Her sabah bedava kahvaltı alabilmek için, o ve Van kiliseye katılmak ve dua toplantılarında bulunmak zorundaydılar. Sarısında

* Rescue Mission of El Paso: Çeşitli yerlerde şubesi bulunan bir Hristiyan yardım kuruluşunun El Paso şubesi.—ç.n.

kan gözüken yumurtanın da olduğu her günkü kahvaltıları, zaten midesi bulanan kızı daha da hasta etti. Bir sabah yemek için kendisini zorladıktan sonra arkasında bir acı hissetti ve idrar yapma güçlüğü yaşamaya başladı. Yerde iki büklüm olduğunda Van ambulans çağırdı.

Judy'ye böbrek iltihabı teşhisi kondu ve Van, hastane masraflarını ödeyemeyeceği için, Belle isimli bir kadınla arkadaşlık kurup, ondan çek karşılığı kendisine yüz dolar nakit vermesini istedi. Belle, Van'a parayı verirken Van da ona giderek büyüyen listesindeki takma isimlerden biriyle, John Register adına karşılıksız bir çek yazdı. Judy daha taburcu edilmemişken, Van faturayı da ödemeden onu hastaneden kaçırdı.

Aşkı için endişelenen Van, akşamı Judy'nin hep hatırlayacağı bir yemek hazırlayarak geçirdi: fırında patatesli sığır köftesi. Özel olan yemek değildi; Judy için yemek yaparak onunla ilgilenmeye çalışmasıydı tatlı olan. Kaçtıklarından beri şerbet dükkânından eve birlikte yürüdükleri ya da Mexico City'de turistçilik oynadıkları günlerdeki kadar iyi değildi Van. Çabuk öfkelenen biri olmuştu. Aksiydi.

Kabaydı.

O gece Judy'nin daha önce ayaklarını yerden kesmiş olan adama karşı inancı tazelendi.

Kafası karışmış hâlde ve enfeksiyonun verdiği acıyla, Van'ın zaten bildiğini Judy ancak sonradan fark etti.

8 Ekim onun on beşinci yaş günüydü.

14

Çift ödeme yapmadan hastaneden ayrılınca, hastaneden birisi parçaları bir araya getirip onların Dondurma Gelini ve onun firari kocası olduğunu teşhis ettiğinde, babamın El Paso yakınlarındaki sınır kapısından geçme planları suya düştü. Akşam haberleri kaçak çiftin El Paso sınırından geçmeyi planladıklarını duyurdu. Amerikan Sınır Devriyeleri ve yerel kolluk

güçleriyle artırılan sınırdaki birlikler, kaçakların yakalanması için birbirleriyle yarıştılar.

Van'ın babası bunun olmasına izin vermemeye kararlıydı. Van Judy'yle birlikte yeniden yola çıktığında Earl San Francisco'daydı ve eve kederli bir hâlde döndü.

Takım elbiseli iki beyefendi evinde belirip rozetlerini kendisine gösterdiklerinde şaşırmamıştı.

"Telefonunuzu dinlemek istiyoruz," diye bilgilendirdi adamlardan biri kabul etmekten başka seçeneği olmayan Earl'ü.

Adamlar, böceğin nasıl çalıştığına dair açıklama yaparlarken papaz kibarca dinledi. Nihayet gittiklerinde Van'ın babası, gözünden yaşlar süzülerek arabasına bindi ve papazın evine gitti. Birdenbire, dini rehberin kendisi için rehberliğe ihtiyacı olmuştu.

Günah çıkardıktan sonra, papaz Earl'ün telefonunu kullanmasına izin verdi. Earl Güney Carolina'daki ailesini aradı. Onlara Van'ın başının biraz dertte olduğunu ve kaçtığını söyledi. "Herkese söyleyin," dedi, "Eğer Van ve o kız ortaya çıkarsa, onlara yapılacak her türlü iyiliğin karşılığını öderim."

Teksas'ta çareler tükenince, babam onu ve (kendi tabiriyle) hamile eşini Mississippi'ye götürecek bir araba için yardım edebilecek herkese çek yazmayı teklif etti. Bulmak zor olmamıştı. Judy'nin durumu insanlarda sempati yaratıyordu.

Rufus, kardeşi Earl'ün mesajını almış olduğundan, Van ve Judy dağılmış ve aç bir şekilde, Mississippi, Meridian'da kapısında belirdiğinde şaşırmadı. Geçici bir sığınak olarak onlara yardım etmeyi kabul etti.

Rufus'un harabe çiftlik evi, kasabanın dışındaki ormanlık alanda birkaç dönüm üzerine kuruluydu. Kasım ortasında sıcaklıklar dört derece civarında seyrediyordu ama evde bir merkezi ısıtma yoktu. Yalnızca dökme demirden bir odun sobası ve sağa sola serpiştirilmiş birkaç ısıtıcı vardı. Tuvalet evin dışındaydı ve altı aylık hamile olan Judy bu kokulu ve köhne binayı sık sık ziyaret etmek zorundaydı.

Rufus'un kendileri için serdiği yamru yumru yatakta rahat etmeye çalıştıkları ilk gece, Judy Van'a "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Mızmızlanmayı kes ve kıpırdanma," dedi Van. "Burada olduğumuz için şanslıyız. En azından güvendeyiz."

Judy öyle görmüyordu.

Rufus orada saklanmalarına müsaade etmiş olsa da bu fikirden hoşnut değildi. Başkalarının, onun kaçaklara yardım ettiğini fark etmelerinden endişe ediyor ve sürekli olarak çifte, onlara yardım ederek ne büyük bir belaya bulaştığını hatırlatıyordu. Earl'e onlara bakacağına dair söz vermişti, onlara iyi bakacağına değil.

"Yemek yemek istiyorsanız avlanacaksınız," dedi Van'a. "Bu lanet ailenin tamamını ben doyuramam."

"Sen de benimle gelebilirsin," dedi Van Judy'ye. "Sana nasıl avlanılacağını öğreteceğim."

"Hayır," diye bağırdı Judy. "Hiçbir şey öldürmeni istemiyorum."

"Yemek istiyor musun? Gidelim." Van kapının yanındaki tüfeği aldı, dolu olup olmadığını kontrol etti ve Judy'yi de peşine katarak dışarı çıktı.

"Sadece hedef al ve ateş et," dedi tüfeği Judy'nin omzuna yerleştirirken.

"Yapmak istemiyorum," diye yalvardı Judy dolan gözlerle.

"Ateşle şu lanet şeyi. Sadece hedef al ve tetiğe bas," dedi Van.

Judy tek atış yaptıktan sonra teptiği omzunu ovan elinin titremesini saklamaya çalışarak tüfeği Van'a verdi.

Çalılıkların arasında beliren sincabı hedef alıp vuran Van'i dehşet içinde izledi.

"Bak," dedi Van muzaffer bir edayla kanlar içindeki kemirgeni Judy'nin görmesi için tutarken. "Tek atış. Ve hayvan kaçıyordu."

Judy bakmak istemedi ama Van sincabı Judy'nin yüzüne iyice yaklaştırdı ve Judy öğürünce kahkaha attı.

Akşam yemeğinde, Judy onu yemeye zorlamaması için Van'a yalvardı ama Van ısrar etti. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Judy eti ağzına attı ve kusmamaya çalıştı.

Bedeni her gün bebeğinin ağırlığıyla çökerken, Judy Van'ı ağır ağır ormana kadar izliyor ve bir hayvan daha vuramasın diye dua ediyordu. Van'ın kurşunu her zaman hedefini buluyordu.

Üç hafta sonra Van harekete geçme zamanının geldiğine karar verdi. Judy daha mutlu olamazdı. Ormanda gördüğü Van, onun tanıdığı çekici adam değildi. Bu Van'dan hoşlanmamıştı.

Rufus onlara biraz parayla eşyalarını taşımaları için aile yadigarı bir sandık verdi. Van sandığı çocukluğundan hatırlamıştı. "Nereden buldun bunu?" diye sordu.

"Yıllar önce baban vermişti bana," dedi Rufus.

Saygıyla açtı kapağını ama daha önce içinde olan vaftiz giysileri ve aile belgeleri gitmişti. Judy ve kendisinin yanında getirdiği birkaç parça eşyayı koymadan önce o tanıdık sedir ağacı kokusunu içine çekti.

Rufus kurtulduğuna şükrederken annem ve babam, Mississippi, Jackson'da Van'ın kiraladığı ve çoğu zaman fuhuş için kullanılan ucuz motel odalarına doğru yola çıkmışlardı. Burası, okyanus manzaralı ve oda servisinin her gün taze meyve sepetleri getirdiği Acapulco'dan dağlar kadar farklıydı.

Paraları bittiğinde Van ümitsizliğe kapıldı.

"Biliyorsun bu motelde biraz kolay para kazanabiliriz," dedi Judy'ye. "Bütün kızlar yapıyor. Hızlı nakit olur, hem hamile olmanın sorun olacağını da sanmam. Bazı erkekler bu tür şeylerden gerçekten hoşlanırlar."

Judy duyduklarına inanamadı. "Erkeklerle para için yatmamı mı istiyorsun benden?"

"Bu sadece biz buradan çıkana kadar biraz nakit kazanmak için," diye ikna etmeye çalıştı Van.

"Hayır," diye bağırdı Judy. "Bunu yapmayacağım. Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin bana? Hamileyim ben!"

"Biliyorum," diye karşılık verdi Van. "Bizi bu belaya bulaştıran o zaten." Fırtına gibi odadan çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Judy ağlayarak kendisini yatağa attı. Van ile anlaşmalarında bunların hiçbiri yoktu. Van Judy'ye heyecan vadetmişti. Onunla ilgileneceğini söyle-

mişti. Annesini aramayı düşündü ama yeniden ıslahevine girmek istemiyor ve Van'ın yapabileceklerinden korkuyordu.

Döndüğünde Van daha iyi bir ruh hâli içindeydi. Ona nakit para verebilecek bir adamla tanışmış ve kırk beş dolar için karşılıksız çek yazmıştı.

"Toparlan hadi," dedi Judy'ye. "New Orleans'a gidiyoruz."

15

Amerika'nın en çok aranan çifti, 1962 Noel'inden birkaç gün sonra, dışarıdan gelenler için yılın en ışıltılı zamanında New Orleans'a, Bakımsız Şehir*'e vardılar. Van, Garden bölgesi, St. Charles Bulvarı, Josephine Sokağı, numara 1215'te döküntü bir daire için tesadüfen tanıştığı Morris Stark isimli iyi kalpli beyefendiye Harry Lee takma adını kullanarak karşılıksız bir çek yazdı. Bu bölge bir zamanlar, Büyük Buhran sırasındaki gerilemeyi yaşayan varlıklı arsa sahiplerinin toplumdaki yerlerini korumak için yan bahçelerini satmaya zorlandıkları New Orleans soylularının yuvasıydı. St. Charles Bulvarı'nı çevreleyen tüm sokaklar boyunca para sınırlı olduğu için kötü inşa edilmiş ucuz apartmanlar türemişti ve bunlar, kapı komşuları olan mimari sanat eserleriyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Pahalı olmayan kiralar ve St. Charles tramvayının sağladığı ucuz ulaşımın çekiciliğine kapılan fakir işçi sınıfından insanlar ve aylaklar bu bölgeye toplanmıştı.

Van ve Judy, gün içinde sıkışık dairelerinde olabildiğince fazla kalıp yalnızca geceleri biraz hava almak için dışarı çıkarak New Orleans'ın bu hareketli bölümünde pek az ilgi çekmeyi başarmışlardı. Arada sırada yabancılar, Judy'nin büyüyen karnı hakkında yorumlar yapıp bebeğin ne zaman doğacağını sorsalar da Van eğer onları dolandırma peşinde değilse kimseyle konuşmaya istekli olmadığını belli edip başından savıyordu.

* City that Care Forgot: 1940'lara doğru şehir rehberlerinde New Orleans için kullanılmaya başlanan bir takma ad.—ç.n.

Judy hamileliğinden mutluluk duymaya çalışsa da Van buna fırsat vermiyordu. Çocuğunun eli kulağındaki doğumu hakkında bundan daha ilgisiz olamazdı. Yine de Judy yemek pişirip temizlik yaparak ve Van gece tek başına, yüzünü örten bir şapkayla dışarı çıktığında fazla soru sormayarak onu memnun etmeye çalışıyordu. Ne yaptıysa işe yaramadı. Van her ne kadar Judy'yi sevdiğine dair sürekli yeminler etse de onun şişkin karnını küçümsüyor, nedendir bilinmez, bebeğin varlığından rahatsızlık duyuyordu.

New Orleans'a gelmelerinin üstünden henüz iki ay geçmemişken, 12 Şubat 1963'te ben, Earl Van Dorne Best dünyaya geldim. (Babam Dorne'nin sonundaki *e*'yi neden koydurdu —ya da hastanede mi yanlışlıkla öyle yazıldı bilmiyorum.)

Van William'ı aradı.

"Sana verdiğim paraya ihtiyacım var," dedi. "Judy'nin lanet bebeği geldi ve onu hastaneden çıkarabilmek için faturayı ödemem gerek. Telgraf çekebilir misin?"

"Elbette," dedi William, "ama olabildiğince hızlı bir şekilde buraya gelmene ihtiyacım var Van."

"Neden? Neler oluyor?"

"Tutuklandım. Kaçtığınız zaman sen ve Judy'yi havaalanına götürdüğüm için suç ortağı olmakla suçlanıyorum. Duruşmam var ve orada senin Judy'nin kaç yaşında olduğunu bilmediğime dair ifade vermen gerek."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi Van. "San Francisco'ya geldiğim an beni tutuklarlar."

"Lütfen Van. Suçlu bulunursam bu benim bütün kariyerimi mahveder."

"Üzgünüm dostum, bunu yapamam."

William telefonu kapattı. Parayı Van'a gönderdi ama ona yardım etmediği için arkadaşına çok kızmıştı.

Van hastane ücretini ödedi.

Napoleon Bulvarı'ndaki Southern Baptist Hastanesi'nde hemşireler annemin ne kadar genç olduğunun ya da onu eve yollamadan önce çocuk bakımıyla ilgili bilgilerle donatmaları gerektiğinin farkında değillerdi. On

dokuz yaşında olduğunu düşündükleri kıza en temel bilgileri verdikten sonra "Küçük Earl'e bakma sırası sende artık," deyip gülümseyerek el salladılar arkasından. Olan buydu.

İki hafta sonra parası biten ve onun çeklerini bozmaya gönüllü kimse bulamayan babam, hâlâ iyileşmekte olan anneme Fransız Mahallesi'nde kokteyl garsonu olarak işe başlamasını söyledi. Van, Jackson Brewery'nin karşısında, Decatur Sokağı ile Toulouse Sokağı'nın kesişimindeki Ship Ahoy Saloon'un sahibiyle arkadaş oldu ve işi alabilsin diye Judy'nin yaşı hakkında yalan söyledi. Burası Mississippi Nehri'nin, bir blok ötesindeki New Orleans Limanı'na gelen susamış denizcilerin en sevdiği bardı.

Yedi Fransız kapısının her zaman açık durduğu giriş kat barına ek olarak, mekânın üstünde, denizcilerin gürültülü ve kavgalı bir âlemden sonra seçtikleri kızlarla rahatlıkla çekilebilecekleri üç katlı bir otel de bulunmaktaydı. Açık kapılardan dışarı taşan müzik yoldan geçenlerin dikkatini çekerken, nahoş gecelerin kestirilebilir sonundaki burnu kanlı vahşi müşterileriyle nam salan bar, hiçbir zaman müşteri sıkıntısı çekmiyordu.

Bir akşam işten sonra, Judy evinden birkaç blok ötedeki St. Charles tramvayından aşağı adımını attığında çarpan Mississippi esintisiyle ürperdi. Mart başlarıydı ve hâlâ soğuktu, altı derece civarında ve yağmurluydu. Ship Ahoy'da mecburi olduğu için kabanının altına giydiği kısa ve dar giysisi onu soğuktan pek az koruyordu. Judy bana mama almak ve Van'ın şimdilerde içmeyi sevdiği Tom Collinses* kokteylinden yapmak için gereken cini temin edebilecek parayı kazanabilmek amacıyla denizcilerden korkusunu çok istekli eller tarafından hafifçe şaplaklanırken gülümseyerek ve flört ederek saklıyordu.

Hayatta kalmak böyle bir şeydi ve annem hayatta kalma konusunda Van'dan çok şey öğrenmişti.

Her zaman olduğu gibi Judy başı önde yürüdü. Polis hâlâ onları arıyordu ve gazetede çıkan fotoğraflarından tanınabileceğinden korkuyordu.

---

* Cin, soda ve limonla hazırlanan bir kokteyl.—ç.n.

Josephine Sokağı'ndan köşeyi dönerken rahatlık kapladı içini. Yağmura rağmen Judy'nin eve güvenle döndüğünü görmek için komşumuz Charlie dışardaydı, kırılgan bedeninin gölgesi sundurmanın ışığına düşüyordu. Van asla onu beklemeyi düşünmezdi, Judy kendi başının çaresine bakabilirdi. Limanda çalıştığı yılların izlerini yüzünde taşıyan yaşlı adam gülümseyerek Judy'nin koluna girdi ve binanın ortasındaki küçük avluya doğru ona eşlik etti.

"Gecen nasıldı kızım?" diye sordu Judy'yi yukarı çıkan merdivenlere yönelmeden önce durdurarak.

"Bebeğe biraz mama alabilecek kadar topladım ama o denizciler çok kabalar," dedi Judy. "Sanırım bunu kanıtlayabilecek birkaç morluğum var arkamda."

"Orada çalışmamalısın çocuk," dedi yaşlı adam. Judy için endişeliydi. Kocası olduğunu söylediği adamla binaya taşındığından beri endişeleniyordu onun için. Van'dan hoşlanmamıştı, ona güvenmemişti. Gözlerinde şeytanı görebiliyordu. Hayatı boyunca New Orleans'ta yaşamış, nesiller boyu aktarılan büyücülük geleneğiyle büyümüştü. Şeytanı gördüğünde anlayabiliyordu. Van onu korkutmuştu ve yaşlı adam kolay kolay korkmazdı. Onlarla tanıştığı ilk dakikada anneme göz kulak olması gerektiğini anlamıştı.

Judy dönüp merdivene yönelmeden önce yaşlı adama sarılarak "Bebeğin beslenmesi gerek," dedi.

Daireye ulaştığında büyük bir dikkatle açtı kapıyı. Babamı uyandıracak şekilde bir gıcırtı çıkartmak istemiyordu. Benim için derme çatma bir yatağa dönüştürülmüş olan babamın aile yadigârı sandığına yöneldi telaşla. Ağır kapağı hızla kaldırdığında beni maviye çalan dudaklarla yatarken buldu.

Zar zor nefes alırken.

Bu neredeyse her gece yaşanıyordu.

Kucağına aldı ve ben bir geceyi daha atlatabilmiş olmaya şükrederek nefes almaya çalışırken beni kollarına yatırıp sessiz kalmam için ileri geri salladı.

Kapağın açılma sesiyle uyanan Van kıskançlıkla izliyordu.

Judy birkaç gece önce cesaretini toplayıp Van'a neden beni sandığa ka-

patıp durduğunu sormuştu. "Onun ağlamasını duymaktan bıktım," diye cevap vermişti Van. Judy cevap vermedi. Ona cevap vermemenin en iyisi olduğunu biliyordu. Van'ın siniri New Orleans'a geldiklerinden beri daha da kötü bir hâl almıştı ve bana karşı zalimliğinin işaretlerini birden fazla kez görmüştü.

Burnumdaki kan.

Başımda bir kesik.

Van'ın beni öldürmesinden çok korkuyordu ama Van çalışması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Beni doyurmak istiyorsa para kazanmak Judy'nin sorumluluğundaydı.

"Bu çocuktan kurtulmamız gerek," dedi yatakta tünediği yerden aniden. "Onu bir yerlere vereceğim."

"Bunu yapamazsın! Nereye verecekmişsin?" diye bağırdı Judy.

"Henüz bilmiyorum ama bu kesintisiz ağlamalara dayanamıyorum. Beni delirtiyor."

Judy, Van'ın yapabileceklerinden korkarak beni hâlâ kollarında tutarken koridora koştu. Beni babamdan uzak tutmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Her şeyin farklı olmasını diledi, tıpkı daha önceden olduğu gibi. İyi bir anne olmaya çalıştı ama bir bebeğe nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bebeğin gazı ya da sancıları hakkında bir şey bilmiyordu ve bez pişiğinin nasıl önleneceği ya da farklı farklı türden mamalar deneyip hangisinin daha işe yaradığını anlamak gibi şeylerden haberi yoktu. Ve bu parasızlıkta mama almanın kendisi bile bir sorundu. Açlık beni daha da çok ağlatıyor fakat annem ne zaman beni rahatlatmak için elini uzatacak olsa Van sinirleniyordu. Annemin ilgisinin doğrudan bana yönelmesine tahammülü yoktu.

Charlie'nin hâlâ avludaki çeşmenin oralarda olmasını umarak yavaşça merdivenlere yöneldi.

"Sen iyi misin?" dedi yaşlı adam Judy'yi görünce.

Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi Judy.

"Evet, ben iyiyim."

"Akıllı oğlan da buradaymış."

Gözyaşlarının ardından gülümsedi Judy. "Çok güzel, değil mi?"

Charlie başıyla onaylayıp bana tutturmak üzere parmağını uzattı. "İşin başından aşkın, ha, *cher**?"

"Bazen neyi nasıl yapacağımı bilemiyorum," dedi Judy.

"Şey, annem bana hep 'Kalbinde ne varsa onu yap,' derdi. Tek yapabileceğin bu."

Yaşlı adam dönüp merdivenleri çıkmaya başlarken Judy'yi kendi düşünceleriyle başbaşa bıraktı. Annem girişte bir sandalyeye oturdu ve beni ileri geri sallarken boş gözlerle sokağın aşağısına baktı. Çiseleyen yağmurda güzel çiçekler ve yeşillikler Josephine Sokağı boyunca balkonların ışıklarına dokunuyordu.

Judy başlangıçta New Orleans'ı sevmiş, bir sürü insan içinde gizlenebildiği için kendisini güvende hissetmişti. San Francisco'ya çok benziyordu, huzursuz ve güzel ve yine de çirkin. Vieux Carré ya da Fransız Mahallesi, dantel gibi ferforje balkonları ve şarapçıların kahverengi kese kâğıtlarına sarılı şişelerde dertlerini boğmaya çalıştığı karanlık geçitleriyle Fransız, Kreol† ve İspanyol mimarisinin birbirine karıştığı çarpıcı bir tezattı. Daha varlıklı hanımlar yeni modaya uygun, antika mağazalarından çıkma şeyler giyip gezerken, pek az giyinmiş fahişeler, yeteneklerine biçilen cüzi ücretler için dar sokaklarda bir aşağı bir yukarı geçit yapıyordu. Dar sokaklardan yükselen pis idrar kokusu, mahalledeki restoranların açık kapılarından süzülen baharatlı deniz mahsullerinin davetkâr kokusuyla karışıyordu. Güzellik ve yozlaşma birlikte dokunarak on üç blok uzunluğunda ve altı blok genişliğinde muhteşem bir kakafoni oluşturuyordu.

Ama yalnızca bir blok ötede, Charles Bulvarı'nda sıralanan devasa Korint‡ sütunları ve geniş revaklarıyla pamuk tüccarlarının, politikacıla-

---

* Fransızca "chéri" kelimesinden gelen, "tatlım, canım," anlamında bir söz.—ç.n.

† ABD'nin güney eyaletlerindeki Fransız yerleşimcilerin soyundan gelen beyazlar.—ç.n.

‡ Sütun başlarının akantus yapraklarıyla süslendiği ve sütunların bir kaide üzerine oturtulduğu, klasik mimarlıktaki üç düzenden biri.—ç.n.

rın ve sanayici kodamanların zenginliklerini gösterişli bir şekilde ortaya koyan görkemli Yunan Uyanışı*'nın, İtalyan ya da Kolonyal tarzının kullanıldığı kocaman köşkler, daha zarif ve daha farklı bir geçmişin parçalarıydı. St. Charles Bulvarı, Judy için Haight-Ashbury'nin içine doğru süzülüp onu memleketi San Francisco'dan ayıran cehennemin kıyısına sıvanmış bir cennetti. Judy, bu yaşında bile olanlarla baş edebiliyordu. Onun başa çıkamadığı, evinin içindeki cehennemdi. Judy kendisine de saldırır, daha da kötüsü onu tek başına bırakır korkusuyla, beni Van'ın hiddetinden korumaya cesaret edemedi.

Ben kıpırdanmaya başladığımda Judy biberonumu ısıtmak için su kaynatmak üzere aceleyle eve döndü. Van arkasından yaklaşıp kollarını Judy'nin beline doladı. "Kızgın değilsin, değil mi bebeğim? Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Judy Van'ın elini sıktı. "Elbette kızgın değilim. Sana kızgın kalamıyorum."

Mamamın sıcaklığını kontrol etti. "Bana yalnızca Earl'ü doyurup uyatana kadar izin ver. Ondan sonra tamamen seninim."

"İşte benim kızım," dedi Judy'nin arkasına şaplak atarken Van.

Akşam olan çürükler hâlâ çok taze olduğundan Judy irkildi. Beni besleyebildiği kadar hızlı besleyip sandığa yatırdı, hastaneden verilen bebek battaniyesini üstüme örtüp sandığın kapağını açık bıraktı.

"Hadi yatağa gel," diye buyurdu Van. "Yarın benim için yoğun bir gün olacak ve sen olmadan uyuyamam."

Judy hızla giysilerini çıkartıp yatağa yöneldi. Van onu kollarının arasına çekip burnunu Judy'nin saçlarına sürttü. "Yakında her şeyi yoluna koyacağım," diye fısıldadı.

Ertesi sabah, Judy hâlâ uykudayken Van uyanıp üstünü giydi. Judy'nin cüzdanını yoklarken hayal kırıklığı arttı ve dürterek Judy'yi uyandırdı. "Dün gece kazandığın para nerede?" diye sordu.

---

* Greek Revival.—ç.n.

Judy hiçbir şey anlamadan baktı Van'a.

"Tren için nakde ihtiyacım var. Bebeği Baton Rouge'a götürüyorum. New Orleans'a en yakın büyük şehir orası, aynı zamanda Louisiana'nın da başkenti," diye bilgi verdi, sanki bunların bir önemi varmış gibi.

Annem panikle etrafa baktı ve beni battaniyeme sarılı hâlde yatağın yanında yerde yatarken gördü.

"Oradan iyi bir eve verilecektir," diye yatıştırmaya çalıştı Judy'yi yüzündeki buz kesmiş ifadeyi görünce.

Judy yataktan fırlayıp beni kavradı. "Lütfen, bizimle kalamaz mı? Onu sessiz tutacağım, söz veriyorum."

"Hayır. Ondan bıktım. Tek yaptığı şey ağlamak," dedi Van beni Judy'nin kollarından çekip alarak uzaklaştırırken. "Hayatımı geri istiyorum."

Annem onun dengi değildi. Bu kavgayı kazanamayacağını anlamıştı. Doğduğum günden beri kötü şeylerin olacağını biliyordu. Van benden nefret etmişti, hepsi bu. Judy güvende kalabilmek için babama bağlı olan bir kaçaktı ve Van'ın beni almasına izin vermekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Biberonumu uzatırken gözyaşlarını gizlemek için arkasını döndü Judy. Van almayı reddetti. "Şu an beslenmeye ihtiyacı yok," dedi keskin bir şekilde ve kapıya yürüdü.

Annem emziğimi alıp ağzıma verdi tüm kalbiyle bunun beni ağlamaktan alıkoymasını umarak. Bana hoşçakal öpücüğü vermeye çalışınca Van onu itti.

Kapının çarpma sesi odada yankılandı ve Judy ağlayarak yere çöktü.

16

Her kesimden insan Baton Rouge'a giden trene doğru telaşla ilerlerken "Herkes binsin!" diye bağırdı Southern Belle'in kondüktörü. Kansas Güney Demiryolları*'na bağlı parlak sarı ve kırmızı renklerde lokomotifi olan

* Kansas City Southern Railway.—ç.n.

bu yolcu treni 1940-1960 yılları arasında Baton Rouge ve Louisiana'da Shreveport gibi şehirlerin de olduğu istasyonlarda durarak New Orleans'tan Missouri'deki Kansas City'ye seferler yapıyordu.

Van, diğerleriyle birlikte tren istasyonuna zamanında varmak için acele etti. İstasyon evden yürüyerek yaklaşık on dakikalık mesafedeydi. Charity Hastanesi, bölgede yaşayanlara göre "Big Charity" istasyonu geçtikten sonra yalnızca birkaç dakika yürüyüş mesafedesindeydi ama 1960'ların başlarında ebeveynlerin istenmeyen çocuklarını hastanelere, karakollara ya da itfaiye binalarına bırakmalarına izin veren "güvenli bölge" kanunları yoktu. O zamanlarda bir çocuktan kurtulmak istiyorsanız yaratıcı olmak zorundaydınız.

"Toplam dokuz dolar ediyor, her bir yön dört buçuk," dedi biletçi. "Bu küçük adam ücretsiz seyahat edecek."

Van Baton Rouge'a gidiş-dönüş biletinin parasını ödedi ve yolcuların konforu için tasarlanmış ferah koltukların olduğu trene bindi. Diğer yolcular kucağında bebek tutan bu iyi görünümlü beyefendinin böylesi alçakça bir iş üstünde olduğunu tahmin bile edemezdi. Birkaç dakika sonra tren istasyondan kalktı, sallantı ve çelik tekerlerden gelen ritmik sesler beni sakinleştirip uyuttu. Van, tasarladığı sevgi dolu baba görüntüsünü destekleyecek şekilde, uyurken beni kucağında tutarak oturdu.

Tren, 61. Otoban'ın yanından varış durağına doğru ilerlerken, 1927'deki Büyük Mississippi Seli'nden sonra 1937'de inşa edilen Bonnet Carré Savağı'na paralel gidiyordu. Bu savak, güçlü Mississippi Nehri bentleri aşıp kâse şeklindeki New Orleans'a sel basma tehdidi oluşturduğunda, suları Mississippi'den Pontchartrain Gölü'ne yönlendirmek amacıyla yapılmıştı. Uzakta, çıkan dumanların oluşturduğu kabarık bulutlarıyla Norco Rafinerisi, puslu, kasvetli ufkun üstünde tüyler ürpertici bir kızıllık oluşturuyordu.

Pontchartrain Gölü'nü çevreleyen bataklığı geçtiğimizde sıra sıra şeker kamışı ve pirinç tarlaları ile uzun söğüt ağaçları yolda belirdiler. Gramercy'ye yaklaşırken tren düdüğü sürücüleri Southern Belle'in muazzam gücü konusunda uyarıyordu. Çok geçmeden yolcular, ailelerin ve dostların sıklık-

la bir araya gelip bira içtikleri ve geniş tencerelerde gumbo* ve jambalaya† kaynatılan köhne verandalara cepheli, koridorsuz ahşap evleri gördüler.

Tren, manzaranın bataklıklardan yosun tutmuş dalları ağırlıkla yere sarkan meşe ağaçlarına döndüğü Gonzales ve Prairieville kasabalarını geçtiğinde, yolculuğumuz neredeyse tamamlanmıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra tren gıcırdayarak dururken "Baton Rouge İstasyonu" anonsu duyuldu içerde.

Van beni göğsüne bastırarak ayağa kalkıp trenden indi ve istasyonu batı tarafından terk etti. Tren raylarından geçip South River Yolu'na yöneldi. Babam neogotik bir yapı olan Eski Kongre Binası'nı fark etmeden geçemedi. Mississippi Nehri'ne yukarıdan bakan bir tepeye kurulmuş olan bu yapı için unutulmaz Mark Twain bir keresinde şöyle yazmıştı: "Olmadıkları bir şeymiş gibi davranan küçük kuleleri ve diğer şeyleriyle bu beyaz badanalı kalenin, hiç yapılmamış olması gerekirken, bu yüce yere yapılması yeterince acınası."

Van, North Bulvarı üzerinden sağa dönerken hafif bir rüzgâr başladı. İnce battaniyem beni soğuk havadan pek az koruyordu. Babam en doğru yeri arayarak Louisiana Eyalet Kütüphanesi'ni ve sonra aynı binada yer alan polis departmanlarını geçti. Baton Rouge'un merkezini süsleyen çok sayıdaki canlı meşe ağacından dökülen yapraklar ve palamutlar, Van yürüdükçe ayağının altında çıtırdıyordu. Bir tepenin üstüne çıktığında Van NASA'nın bir gün aya göndermeyi planladığı uzay gemisine benzer iğne gibi sivri uçlu yapıyı görebildi. Huey P. Long tarafından inşa edilen Louisiana Kongre Binası'nın 137 metre uzunluğunda ve otuz dört katlı oluşu burayı ülkenin en yüksek kongre binası yapıyordu. Van'ın sağında Louisiana'nın "You Are My Sunshine" parçasıyla ün kazanan şarkıcı valisi Jimmie Davis'e ev sahipliği yapan ve Beyaz Saray'la büyük benzerlik taşıyan Eski Valilik Köşkü vardı.

---

* Çeşitli etler ve deniz ürünlerinden yapılan, bamya, un ve yağ ile kıvam verilen, Louisiana'ya özgü bir çeşit çorba.—ç.n.

† Jambon, tavuk, sosis, karides veya istiridye ile pirinçten yapılan bir cajun yemeği.—ç.n.

Geleneksel bir Anglikan kilisesinin ahenkle çalan çanları duyuldu. Saat 11:00'di.

North Bulvarı'ndan biraz daha yukarı çıkınca St. Joseph Caddesi ile Napoleon Caddesi'nin kesişiminde bir apartman vardı. Gürcü Kolonyal tarzda kırmızı tuğladan inşa edilen bu apartman yedi tane müstakil konuttan oluşuyordu. Mavi karolarla 736 numarasının işlendiği beyaz karo döşenmiş basamaklar ön kapıya doğru uzanıyordu. Mor mersin ağaçları ve açelyalar muhteşem renk geçişleriyle bahçeyi süslemekteydi.

Bu mükemmeldi. Çünkü işlek caddede binaya ayrılmış bir park yeri olmadığına göre Van buranın bir de arka girişi olması gerektiğini biliyordu. Beni de kucağında tutarak St. Joseph Caddesi'nin köşesinden dönüp, girişi bulmak için işlemeli demir çiti taramaya başladı. Kapıyı açtığında binanın arkasında çok güzel meşe ağaçlarının, eski bir tas ve çeşmenin olduğu tenha bir bahçeye adımını attı. Solundaki otoparkı bahçede yalnız olduğundan ve fark edilmediğinden emin olmak için dikkatle gözden geçirdi.

Van iki basamak çıkıp kapı tokmağını çevirdi ve kimseye görünmeden binaya girdi.

Siyah beyaz damalı zemine adımını attığında giriş salonunun her iki tarafında da birer daire kapısı olduğunu fark etti. Tam karşısındaki merdiven boşluğu çağırdı Van'ı. Üç kat tırmandı ve bir sahanlığa çıktı, daire numaralarına dikkatle baktı ve en iyi yerin orası olduğuna karar vererek tekrar alt kattaki giriş bölümüne indi.

Van kirli mavi battaniyeye beni iyice sardı ve o kaçana kadar ağlamamamı garantilemek için emziğim ağzımda mı diye kontrol ettikten sonra beni yere yatırdı.

Babam, üzerimde sadece bez yerine sarılmış beyaz bir havlu ile beni o apartman sahanlığında tek başıma bırakıp dönüp gitti.

On yıllar sonra babamın beni terk ettiği o günün hayatımın en şanslı günü olduğunu anlayacaktım.

Earl Van Best Jr.'ın karşısına çıkan diğerleri bu kadar şanslı olmayacaktı.

17

Mary Bonnette'in, 15 Mart 1963'te, Ethyl Anonim Şirketi'ndeki işinden evine dönmek için North Bulvarı'ndan geçerken hiç acelesi yoktu. Hafta sonu için tek planı, Pazar günü evinin önünden geçecek olan St. Patrick Günü geçit töreninin tadını çıkarmaktı. Mary, politikacıların, avukatların ve yargıçların sıklıkla bölgedeki restoranlarda ya da nehir kenarındaki bir bankta Mississippi'den geçen tekneleri izlerken, sıradan halkla kolaylıkla birbirine karışabildiği Baton Rouge'un merkezinde yaşamayı seviyordu. Bu başkentin koşuşturması, onu saran güzellik sayesinde, diğer büyük şehirlerinkinden daha az zıvanadan çıkmış gibi görünüyordu. Senatörler ve delegeler kongre binasının merdivenlerine doğru gerçekten koşturuyor olsalar da asla yanlarından geçip onları tanıyan birileriyle konuşamayacak kadar meşgul olmazlardı. Vali Jimmie Davis'in bile, bir hayranı için durup fotoğraf imzalayacak kadar zamanı olurdu.

Polonya'dan göç etmiş ilk kuşaktan bir Yahudi ailenin kızı olan Mary, yeni boşanmıştı. Saat 16:30 dolaylarında North Bulvarı numara 736'ya yaklaşıp binanın yanından dolaşırken hafta sonunun nihayet gelmesi ve evine varmanın verdiği rahatlamayla gülümsedi. Ethyl'daki işini seviyordu ama hafta sonunu her zaman iple çekerdi. Arka girişteki tuğla basamakları çıkıp, kapıyı açmadan önce kendisine gelen zarfı almak için posta kutusuna uzandı.

Mary küçük lobide ikinci kata çıkan merdivenlere doğru henüz birkaç adım atmıştı ki bir bebek ağlaması duydu. Sahanlığa ulaştığında bir an için kalbi durdu sanki.

Orada, soğuk mermerin üzerinde, çıplak bir bebek yatıyordu. Ağlayıp ayaklarımı sallıyordum. Kirli battaniyem ve emziğim yanıma düşmüştü.

Mary ebeveynlerimi bulmak için etrafa bakındı. O apartmanda çocuklu birinin oturmadığını biliyordu ve birisi beni yeni bırakmış olabilir mi diye merak etti. Kimseyi görmedi. Tam o sırada Mary'yi harekete geçmek zorunda bırakan bir çığlık attım. Etrafımdan dolaşıp, üst kata 8 numaralı daireye koştu.

İçeri girince Yargıç C. Lenton Sartain'i aradı. O ve yargıç, Mary'nin boşanmasından sonra arkadaş olmuşlardı ve Mary onun bu durumda ne yapılacağını bildiğinden emindi.

"Lenton, merdivenimin başında bir bebek var," dedi Mary. "İşten eve dönünce orada buldum onu. Birisi daha yeni bırakmış gibi görünüyor."

"Yardım alacağım," dedi yargıç sakince. "Sen git bebeği kontrol et ama kapın açık kalsın ki telefonu duy. Seni hemen arayacağım."

Yargıç, Mary ile konuşması bitince, operatöre en hızlı şekilde bağlanabilmek için çevirmeli telefonundan çift çevirme yaptı.

"Bana Baton Rouge Polis Departmanı'ndan Şef Wingate White'ı bağlayın," dedi.

Wingate, yargıç durumu anlattığında "Başkomiser Weiner'ı yönlendireceğim oraya," dedi.

BRPD*'de oluşturulan çocuk biriminin ilk atanmış başkomiseri olan Robert Weiner, polis memuru Essie Bruce ve J. Laper'ı yargıcın ona ilettiği North Bulvarı'ndaki adrese gönderdi.

Yargıç Sartain Mary'yi arayıp yardımın yolda olduğunu söyledi. "Gözün bebekte olsun."

"Oh, siren seslerini duyuyorum şu an," dedi Mary rahatlayarak. Alt kata bana göz kulak olmaya indi ama beni yerimden kaldırmadı. Polisin ihtiyaç duyabileceği bazı kanıtlara zarar verir diye endişelendi.

Laper, Mary'yi sorgularken, Memur Bruce beni kucağına aldı. İnsan dokunuşunun huzur veren sıcaklığını hissedince ağlamayı kestim. İki polis memuru beni polis arabasına bindirip sireni açarak hızla Baton Rouge Hastanesi'ne götürdüler.

Beni acil doktoru Dr. Charles Bombet'e muayene etmesi için bıraktıktan sonra, Laper apartmana döndü ve oranın sakinleriyle konuşup beni oraya bırakanı görmüş olan var mı diye araştırdı. Gören olmamıştı.

Dr. Bombet, sünnet olduğum bilgisine dayanarak bir hastanede doğ-

* Baton Rouge Polis Departmanı.—ç.n.

duğum ve üç ya da dört haftalık olduğum teşhisini koydu. Başkomiser Weiner'a durumumun iyi olduğu ancak bu akşam gözetim altında tutulmam gerektiğini söyledi.

Yargıç Sartain, Wiener'a, ertesi sabah Bebek Merkezi'ne yerleştirilmem konusunda Sosyal Hizmetler'den Catherine Braun'la bizzat iletişim kuracağına söz verdi.

Laper sokağın hemen aşağısındaki polis karakoluna döndü ve yanımda bulunan battaniye, havlu ve emziği inceledi. Havluda bir baskı olduğu dikkatini çekti; 815 LA ya da 818 LA —hangisi olduğundan emin olamadı. Kenardaki etikette NATIONAL kelimesinin yazdığını ve imalatçı firmanın adı olan CANNON kelmesinin havlunun arka tarafına iliştirildiğini fark etti. Bulunan detaylar Louisiana Eyalet Polisi Suç Laboratuvarı'na incelemeye gönderilmek üzere paketlenip etiketlendi.

Ertesi gün Baton Rouge *Morning Advocate* hikâyeyi ön sayfadan yayınladı. Haberde Başkomiser Weiner ortaya çıkması için ebevenlere sesleniyordu: "Çocuğun özel bir mamaya ihtiyacı var mı ya da sağlığını etkileyen özel bir durumu var mı vs bilmiyoruz. Bu bebeği terk edenlerin başka çareleri olmadığını düşündüklerini biliyoruz ama insanların çocuklarını terk etmek zorunda kalmadan yardım alabilecekleri yollar da vardır."

Baton Rouge, John Doe Bebek ile ilgili çalkalanıyordu. Daha önce böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Mary Bonnette geçit töreniyle ilgili bir önceki günkü heyecanını artık taşımadan evinde tek başına oturuyordu. Gece fazla uyuyamamıştı. Benim için endişeleniyordu. Kendi çocuğu olmayan otuz yedi yaşındaki Mary, beni bir şekilde kendi çocuğu gibi düşünmeye başlamıştı. Sonuç olarak beni bulan oydu. Nasıl olduğumu öğrenmek zorundaydı. Telefon etti.

Günün ilk kahvesini içerken "Bebeğim nasıl?" diye sordu Yargıç Sartain'e.

"Bebeğin emin ellerde," diye cevapladı yargıç. "Çok iyi bir aile bulacak ve her şey yoluna girecek."

Kapattıktan birkaç dakika sonra telefon çaldı.

"Bebeği bulan hanım siz misiniz?" diye sordu bir erkek sesi.

"Neden, evet, benim," dedi Mary. "Kiminle görüşüyorum?"

Adam cevap vermedi. "Bebeğin annesi sefil durumda. Ona bakamaz," dedi adam.

"Siz babası mısınız?"

"Evet," dedi ses.

"Nereden arıyorsunuz?"

Yine cevap yok.

"Bak, anne bebeği geri istiyor. Bu sabah bir ara çocuğu almak için polis karakoluna gidecek," dedi adam.

Daha fazla para yüklemesini söyleyen operatörün sesiyle kesildi adamın konuşması.

Hat koptu.

Mary polisi aradığında saat sabah sekizi çok az geçmişti. Memur Reily'ye konuşmayı aktardı. "Uzak mesafeden aradığını tahmin ediyorum, çünkü operatör zamanın dolduğunu söyledi," dedi Mary. "Bana kim olduğunu anlatmadı ama babası olduğunu söyledi."

Memur Reily bazı notlar aldı. O ve Kayıt Bölümü'nden Memur Reine, 1 Şubat ile 4 Mart tarihleri arasında dünyaya gelen tüm beyaz erkeklerin doğum sertifikalarına bakmak üzere Baton Rouge Hastanesi'ne doğru yola çıktılar. John Doe Bebeğin ayak iziyle eşleşen hiçbir şey bulamadılar. Our Lady of the Lake Hastanesi'nin kayıtlarından da uyan bir şey çıkmadı.

Başkomiser Weiner, Memur Gouner'ı bebekle birlikte bulunan havlunun üstündeki etiketin peşine düşmesi için görevlendirdi. Gouner'ın ilk durağı Kean's Kuru Temizleme idi. Buranın sahibi Wilber Amiss Kean havluyu inceledi ve Gouner'a "Bu National Linen firmasının ürünü, New Orleans'ın dışından," diye bilgi verdi.

Gouner, New Orleans'taki çocuk biriminin müdürü Binbaşı Edward Reuther ile görüşmekte olan Weiner'a duyduklarını anlatmak üzere karakola döndü. Weiner, Routher'a şehirlerinde bulunan terk edilmiş çocuktan bahsetti.

"Bebekle birlikte bir havlu bulduk. National Linen* etiketi vardı. Bu havluların nerelere dağıtıldığının izini sürmemizde bize yardımcı olabilir misiniz?" dedi Weiner.

"Size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız," diye cevap verdi Binbaşı.

Baton Rouge'daki diğer polis memurları arka arkaya gelmeye devam eden şüpheli karakterler, bekâr anneler ve bebeğini o apartmana bırakmış olabilecek hamile kadınların izini sürmekle meşguldüler. Basın hikâyeyi espri konusu hâline getirmiş, her kafadan bir ses çıkması soruşturmayı engellemeye başlamıştı.

20 Mart'a kadar polis, peşine düştüğü ipuçlarının bir çoğundan eli boş çıkmıştı. Ebeveynlerim hiçbir yerde bulunamadı. Baton Rouge Polis Departmanı'ndan Çavuş Ballard keten fabrikasını aradı ve havlunun üstündeki numaraların ve işaretlerin takip edilip edilemeyeceğini sordu. Cevap hayırdı.

Annem beni almak için karakola gelmedi.

Sonraki ay Baton Rouge polisi ebeveynlerim için aramayı sürdürürken benimle ilgilenmesi için devletin atadığı bir koruyucu aileye verildim fakat John Doe Bebeğin ailesi hakkında yeni hiçbir bilgi edinilemedi.

18

Babam New Orleans'a bensiz döndüğünde Judy ona yerimi söylemesi için yalvardı.

"Sen ne yaptın Van? Oğlum nerde?" diye ağladı.

"O iyi, Judy. Onu birilerinin bulabileceği bir apartmana bıraktım. İyi olacak. Ona bakabilecek iyi bir aileye gidecek. Şimdi kes ağlamayı. Bu çok saçma."

---

* Amerikalı bir tekstil firması.—ç.n.

Judy daha da çok ağladı.

Judy ona inamıyordu —benden nefret ettiğini biliyordu— ve kafasında kaçış planını hazırlamaya başladı.

Ship Ahoy'da onunla flört edip Judy'ye daha iyi bir hayat sözü veren Jerry isimli bir adamla tanışmıştı. Her şey şu an yaşadığı hayattan iyi olabilirdi ve Judy kısa süre sonra Jerry'nin flörtüne karşılık vermeye başladı.

18 Nisan sabahında Judy Van'ın evden çıkmasını bekledi ve sonra birkaç parça eşyasını toplayıp Jerry'nin yaşadığı 642 Dauphine Caddesi'ne gitmek üzere taksiye bindi. Jerry'nin evi bir oturma odası, mutfak ve banyo ile bir tavan arasından oluşan küçük bir daireydi. Van'la yaşadıkları daireden daha küçük ama daha iyi bir yerdi. Jerry Judy'yi çok sıcak karşıladı.

Van eve dönüp Judy'nin ve ona ait tüm eşyaların ortadan kaybolduğunu görünce çılgına döndü. Ship Ahoy'a gidip Judy'yi işe sokarken arkadaş olduğu patronuna Judy'yi sordu. Patron, Judy'nin Jerry adında bir müşteriyle flört ettiğini söyledi. "Bana nerede oturduğunu söyle onun," dedi Van.

"Nerede oturduğunu bilmiyorum ama senin için öğrenirim," dedi patron.

Birkaç saat sonra Van'a adresi verdi.

İntikam almaya kararlı Van telefonu eline aldı ve polisi aradı.

"Bir şikâyette bulunmak istiyorum," dedi Van New Orleans Polis Departmanı'ndaki nöbetçi polis Charles Barrett'a adını verdikten sonra. "Geçen yıl Ağustos'ta Judith Chandler'la birlikte San Francisco'dan kaçtık," dedi. "Ocak ayında New Orleans'a geldik. Bu sabah bir taksi çağırıp beni öylece terk etti. O aranan bir kaçaktır. Kontrol edin. Göreceksiniz. Dauphine Caddesi'nde yaşıyor. Tüm giysilerimi ve paramı aldı. Tutuklanmasını istiyorum."

Barret şikâyeti devriye polisi Roland Fournier'ye iletti ve Fournier taksi firmalarını kontrol edip Judy Chandler'ın United Taksi'ye bağlı bir araçla 1215 Josephine Sokağı'ndan 642 Dauphine'e gittiğini öğrendi.

Van'ın verdiği bilgi doğrulanınca Barrett polislere "Judy'yi buraya getirin," emrini verdi.

Fournier ve Jonau adresi tespit ettiler ve şüpheli eğer Toulouse'dan gelir ya da Dauphine üzerinde yürürse gözden kaçırmamak için Orleans Bulvarı ile St. Peter Caddesi arasında, güneybatı yönünde park ettiler.

Judy'yi bir erkekle kol kola yürürken gördüklerinde gece yarısını geçiyordu. Onlar daha içeri giremeden memurlar tarafından durdurulup kelepçelendiler.

Seattle'dan gelmiş evli bir iş adamı olan ve erişkin olmayan birini bebeğini geri alma vaatleriyle cinsel ilişkiye ikna eden Jerry sorgulanıp serbest bırakıldı. Judy serserilikten tutuklanıp bu kez evinden üç yüz elli kilometre ötedeki bir ıslahevine gönderildi.

Gözaltına alınırken Judy korkmuş gibi görünmüyordu. Yanlış giden hiçbir şey yokmuş gibi memurlarla şakalaştı. Onun her hareketini izleyen Fournier Judy'yi daha sonra kurnaz olarak tarif edecekti. Tutuklanmış olmak onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

Onu Van'in ihbar ettiğinin farkında olan Judy her şeyi anlatmaya başladı.

"On beş yaşındayım," dedi gururla. "Beni neden tutukladığınızı bilmiyorum. Asıl sizi arayan adamı tutuklamanız gerekir. Bebeğimi benden alıp Baton Rouge'da terk etti."

Fournier ve Jonau dinlemedeydi.

"Ne bebeği?"

Jonau odadan çıkıp Baton Rouge'daki Başkomiser Weiner'ı aradı ve orada terk edilmiş bir çocuğun olduğunu teyit etti. Geri döndüğünde başıyla onaylayarak, ne var ne yoksa anlatmakta olan Judy'yi sorgulamaya devam eden Fournier'ye bilginin doğru olduğunu söyledi.

Polis kayıtlarına göre "San Francisco'dan geçen yıl kaçtık," diye açıkladı. "Birçok şehirde yaşadık ve ben buraya gelmeyi hiç istemedim. Van bebeğimi burada doğurmam için ısrar etti. 30 Aralık'ta geldik. Bebeğimi bu yıl 12 Şubat'ta Baptist Hastanesi'nde dünyaya getirdim. Ona Van'ın ismini verdim ama Van bebeğe karşı hep çok acımasız oldu, onu kapağı kapalı bir sandığa hapsetti. İşten eve döndüğüm her gece bebeği zar zor nefes alırken buldum. Sonunda Van bebeği alıp Baton Rouge'a götürdü ve ana cadde üzerinde bir

apartmanın merdivenlerine bıraktı. Van, ülkenin her yerinde sahte çekler yazdı," diye ekledi Judy.

Polis memurları hikâyenin doğruluğunu araştırırken Judy'yi Gençlik Islahevi*'ne yerleştirmeye karar verdiler.

Fournier San Francisco'yu aradığında Van'ın çocuk kaçırma, tecavüz ve komplo kurmak suçlarından arandığını öğrendi. Bir kaçak olduğu doğrulanınca Van hakkında bir tutuklama emri çıkartıldı. Fournier ve Jonau ellerinde tutuklama emriyle Van'ın Josephine Sokağı'ndaki evine gittiler. Ev sahibesi şüphelinin oradan taşındığını, "ortadan yok olduğunu" söyledi ve kendisinden bir haber alırsa memurları bilgilendireceğine söz verdi.

Ertesi gün Başkomiser Weiner yanında başka bir memurla birlikte annemi görmek üzere New Orleans'a doğru yola çıktı. Nasıl biri bebeğini öylece terk eder diye merak ediyordu. Başkomiser Judy'nin yalnızca ergen bir kız olduğunu öğrenince oldukça şaşırdı. Ona fotoğraflarımı gösterdiğinde Judy gözyaşları içinde benim onun bebeği olduğumu doğruladı. Weiner duyduğu hikâyenin gerçek olduğuna ikna olana kadar Judy'yi bir suçlu gibi sorguladı. Daha sonra onu benimle ne yapılması gerektiğinin açıklanacağı davaya katılmak üzere Baton Rouge'a naklettirdi.

O öğleden sonra eski ev sahibesi polisi aradığında, Judy New Orleans'a doğru yoldaydı. Ev sahibesi Van'ın kendisini aradığını aktardı. "St. Louis Katedrali'nde olduğunu söyledi bana," dedi.

Jonau ve Fournier şüpheliyi bulmak için uygun bir bölge olan Korsan Geçidi†'ne doğru yola çıktılar. Chartres Caddesi'nden Royal Caddesi'ne doğru uzanan bir blok boyundaki bu dar geçit, sağında tarihi St. Louise Katedrali ve solunda 1803 yılındaki Louisiana Alışverişi‡'nin gerçekleştiği yer olan Cabildo§ ile hikâyeye ters düşse de, efsanelere göre korsanlar için

---

* Youth Study Center.—ç.n.

† Pirate's Alley.—ç.n.

‡ Fransız toprağı olan Louisiana bölgesinin 30 Nisan 1803'de Napolyon tarafından ABD'ye satılması.—ç.n.

§ Bugün müze olarak kullanılan eski İspanyol Sömürge Valiliği Binası.—ç.n.

sığınılacak bir limandı. William Faulkner'ın ilk romanını kaleme aldığı Faulkner'in Evi* Korsan Geçidi'nin yakınlarındaki Royal Caddesi'nde yer alıyor ve her yıl binlerce turist tarafından ziyaret ediliyordu. Geçit gün boyunca sanatçılara ve sokak performansçılarına ev sahipliği yapar fakat sabahın erken saatlerinde, günahlar Quarter'da kol gezdiği zaman, ürkütücü bir hâl alırdı. Onun kurtuluşu belki de bu dar sokağa tepeden bakıp aşağıdaki günahkârlara Tanrı'nın burada olduğunu hatırlatan devasa katedraldi.

Van da bu katedrali ziyaret etmeyi seçtiğinde, günahlarının bedelini ödemeye zorlanmadan önce bir kısmının bağışlanabileceği, sığınacak bir liman arıyor olmalıydı. Ya da belki de katedralin orguna ve kendi Barok imzasını eklemeden önce kemerli tavanları Rönesans'ın parlak renkleriyle boyayarak Michelangelo'yu taklit eden İtalyan ressam Francisco Zapari'nin işlerine bir göz atmak istiyordu.

Van, kilisenin önüne kadar yürüyüp yan kapılardan birinden çıkarak bir geçide ulaştı. Bölge papazının konutu tam karşısında duruyordu; içeri girdi.

Fournier ve Jonau konuta vardıklarında kapıdaki görevliden Van'ın hâlâ içeride olduğunu öğrendiler. Gözaltına alınırken direnmedi.

Van, beni bir sandığa kapatarak zalimce davrandığını ve Judy'yle birlikte beni istemediklerine karar verdikleri için beni terk ettiğini kabul etti. "O şeyi besleyecek paramız yoktu," dedi polislere. Polisler Van'ın kendi oğlundan "o şey" diye bahsettiğini kayıtlara geçirdi. Onu Birinci Bölge Karakolu'na götürüp kaçak olarak kaydını yaptılar.

Ertesi gün, 20 Nisan'da, *San Francisco Chronicle*'ın manşeti "Firarda Aşk: Dondurma Romantizmi'nin Tatsız Sonu" idi. Paul Avery kaçak çiftin yakalanma detaylarını veriyordu. Bir başka başlıkta "Dondurma Romantizmi Bourbon Caddesi'nde Son Buldu" yazıyordu. Ülkenin her yanındaki gazeteler, birlikte olabilmek için firari olan muhabbet kuşlarının aşkının, yalnızca kendi aşklarının meyvesi tarafından parçalara ayrılabileceğinden bahsediyordu.

* Faulkner's House.—ç.n.

Baton Rouge'da Judy küçük ve soğuk bir odada, Mississippi Nehri'ne bakan pencerenin yanında tek başına oturuyordu. Kalbi deli gibi atıyor, tüm sinirleri seyiriyordu. Ellerini birleştirip dikkatini bileklerini saran kelepçeye yoğunlaştırmaya çalıştı ama gözlerine dolan yaşlar görüşünü bulanıklaştırdığı için net göremiyordu.

Saatler süren sorgunun sonunda, Judy nihayet polislere annesinin telefon numarasını verdi. Sosyal Hizmetler Müdürü Verda'yı arayıp Judy'nin bir erkek çocuk dünyaya getirdiğini ve bu çocuğun daha sonra terk edildiğini söyledi.

"Kızınız tutuklandı," dedi Verda'ya Müdür.

Verda, tecavüzcüsünün çocuğunu doğurmakla ilgili kendi deneyiminden hareketle, ancak benim velayetimi kendi isteğiyle Louisiana eyaletine bırakırsa Judy'yi tekrar kendi velayetine alabileceğini söyledi. Verda yapılması gereken en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Judy kendisini kaçırıp tecavüz eden bir adamın daimi hatırlatıcısının yükünü sırtlanmak için henüz çok gençti. Annem, evlatlık verilmem için gereken belgeleri imzaladı. Başka çaresi yoktu. San Francisco'ya geri götürülmeden önce birkaç dakika beni görmesine izin verildi.

Birisinin beni ona getirmesini beklerken Judy gözyaşlarının sel olup akmasına engel olamıyordu. Odadaki sessizliğe daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda çekici ve genç sosyal hizmetler çalışanı Margie Stewart kapıyı açtı. Hareketten uyanan ben çığlığı bastım. Yakında yengem olacak Margie beni annemin kucağına bıraktı.

Başka bir sosyal hizmetler görevlisi ve üniformalı bir polis Margie'yi takip ederek odaya girdiler. "Bayan, size on dakika veriyoruz," dedi sosyal hizmetler görevlisi ciddi bir ses tonuyla. Judy beni kucağında tutup alnımı öperken kelimelerin pek azını algılayabildi. Yüzümü dikkatle incelerken kocaman gamzelerim olduğunu gördü ilk defa. Burnumdan öptü beni, yanaklarımdan, ellerimden öptü. Bir tutam saçını kavradım ama çekmedim. Yalnızca minik avcumun içinde tuttum saçını.

"Annen seni seviyor," dedi tekrar tekrar Judy. "Annen seni çok seviyor."

Demir kapı Judy'nin benimle geçirdiği zamanın sonuna geldiğinin göstergesi olarak açıldı. Annem, beni de avaz avaz ağlatan bir çığlık attı. Sanki beni olacaklardan korumaya çalışır gibi sıkıca göğsüne bastırdı.

"Hanımefendi, biz artık gitmek zorundayız," dedi Margie.

"Hayır," diye inledi Judy.

Margie beni almak için uzandı ama Judy daha da sıkı sarıldı.

"Hayır! Bebeğimi alamazsınız! Onu bırakmıyorum. İyi bir anne olacağım. Onun bana ihtiyacı var. Bakın, ağlıyor. Onun anneciğine ihtiyacı var."

Polis memuru onu omuzlarından tutarken Margie beni Judy'nin kollarından söküp aldı.

"Annen seni seviyor," diye bağırdı Judy. "Üzgünüm bebeğim. Senin için döneceğim."

Son bir çekiştirmeyle Margie beni uzaklaştırmayı başardı. Elimde annemin birkaç tel saçı kalmıştı.

Judy direnmeyi bıraktı ve beni götürürlerkenki ağlamamı dinledi dikkatle ta ki artık duyulmaz olana kadar.

Başını masaya yasladı ve hıçkırıklara boğuldu.

19

Judy ve Van California'ya iade edildiler. Judy iki yıl iki ay hapse mahkûm edilip, Camarillo'daki ıslahevine giderken Van da Adalet Sarayı'nda bir hücreye geri gönderildi.

Earl haberleri Gertrude'dan aldı.

"Van'ı New Orleans'ta yakaladılar," dedi Gertrude telefonda. "Onu buraya geri gönderdiler. Şimdi hapiste. Bu sefer onu çıkartabileceğini sanmıyorum."

"Yola çıkıyorum," dedi Earl.

San Francisco'ya giden bir sonraki uçaktan yer ayırttı ve Bryant Caddesi'ndeki karakola doğru o bildik ve zorlu yolculuğu gerçekleştirdi.

"Oğlumu görmek için buradayım, adı Earl Van Best Jr.," dedi Earl cam bölmenin arkasındaki polis memuruna.

"Defteri imzalayın," diye talimat verdi memur.

Kimlik bilgilerine bakan memur Earl'e beklemesini söyledi.

Birkaç dakika sonra "Şu taraftan gidebilirsiniz," diyerek küçük bir odaya yönlendirdi papazı.

"Oğlum iyi mi?" diye sordu Earl otururken.

"Bayım, oğlunuz gerçek bir şeytan," dedi memur.

Earl cevap vermedi. Veremedi. Fakat ürkütücü yorumu ailesiyle daha sonra paylaşacaktı.

Beklerken Tanrı'nın rehberliği için dua etti Earl.

Nihayet kapı açıldı ve Van başka bir memur tarafından getirildi.

Earl Van'a beni neden terk ettiğini söylettirmeye çalıştı fakat Van işbirliğine açık değildi. Günahkâr olmanın sonuçlarıyla ilgili babasının verdiği vaazı dinlemek istemedi. Earl bebeği geri alacağının teminatını verdi Van'a ama o bununla ilgilenmedi.

Earl bıkkın bir şekilde odadan ayrıldı.

Ertesi gün Earl eve uçtu, Ellie'yi de alıp bu sefer New Orleans Uluslararası Havaalanı'na gitmekte olan bir başka uçağa bindi.

Yoldayken, "Bebeğin bir yetimhanede büyümesine izin veremem," diye açıkladı durumu eşine. "Umarım anlarsın. O benim torunum ve muhtemelen ölümüne korktu. Bilirsin, bu tür yerlerde bebeklere gereken özeni göstermezler."

"Aslında orasını pek bilmem ama anlıyorum. Sorun değil. Onu bulacağız hayatım," dedi Ellie. "Torununu bizimle birlikte eve getireceğiz." Ellie, Earl'ün düşündüğünden de fazlasını anlamıştı. O biliyordu ki ben Earl'ün günahlarının, babamdaki başarısızlığının kefareti olacaktım.

Uçaktan indikten sonra, büyükbabam Baton Rouge'a gitmek için bir araba kiraladı. Önce karakola, ardından da eyalet çocuk esirgeme kurumuna gittiler.

"Bebeği bulmaya çalışıyorum," dedi resepsiyondaki görevliye. "Gazeteler ondan John Doe Bebek diye bahsediyordu. Annesi Judy Chandler ve babası

Earl Van Best Jr. Ben büyükbabasıyım. Çocuğu evlat edinmek istiyorum."

"Çok üzgünüm efendim," dedi resepsiyondaki görevli. "John Doe Bebek zaten evlat edinilmiş."

"Kim evlat edinmiş?" diye sordu Earl.

"Bu gizlidir. Bilgi veremem," dedi görevli.

Büyükbabam çok geç kalmıştı.

Birkaç gün sonra Earl, Amerikan donanmasında kumandan ve Amerikan Dış Savaş Gazileri'nin papazı olarak verdiği hizmetler için onuruna verilen bir davete katılmak üzere Amerikan Birleşik Devletleri Başkanı'nın davetlisi olarak New York City'deki Battery Park'a doğru yola çıktı. John F. Kennedy, Deniz Kayıplarına adanan Doğu Sahili Anıtı*'nı açmadan önce Earl duayı yönetti. Açılış konuşmasında Kennedy doğrudan büyükbabama atıfta bulunup, ondan "Muhterem Peder" diye bahsetti.

Earl'ün hayatında en gururlu olması gereken an, Van'ın onun ismini taşıyor olmasıyla lekeleniyordu.

20

17 Mayıs 1963'te, Leona Stewart, eyalet çocuk esirgeme kurumundan bir telefon aldı.

"Sizin için üç aylık bir erkek bebeğimiz var," dedi sosyal hizmetler çalışanı. "Benimle Government Caddesi'ndeki Piccadilly Kafe'nin önünde buluşabilir misiniz?"

Leona aksaya aksaya dışarı çıkıp Loyd'a iyi haberi verdi. Kocası çim biçme makinesinin üstünden baktı, Leona her zamankinden hızlı hareket ediyordu.

"Bir oğlumuz oldu!" diye bağırdı Leona. "Bizim için bir bebekleri varmış. Gitmemiz lazım. Bekliyorlar."

---

* East Coast Memorial: 2. Dünya Savaşı'nda Atlantik Okyanusu'nda hayatını kaybeden Amerikan askerlerine adanmış anıt.—ç.n.

Loyd çim biçme makinesini olduğu yerde bırakıp Leona'ya eve geri girmesinde yardım etti. Tek bir kelime etmedi. Edemedi. Yüreği ağzındaydı. Bütün o şüphe, yaşadığı kalp kırıklıkları bu tek anda toplanmıştı.

Kendisine yönelttiği tüm kızgınlıklar.

Ve Tanrı'ya.

Leona Ortis ve Loyd Stewart, ikisi de Büyük Bunalım'ın hemen ardından, küçük bir Louisiana kasabası olan Krotz Springs'te dünyaya gelmişti. Loyd, Baton Rouge yakınlarında büyümüş olmasına karşın ailesinin çoğu hâlen balıkçı kasabasında yaşıyor, çiftçilik yapıyordu ve Loyd onları sıklıkla ziyaret ediyordu. Krotz Springs'in çok az bir nüfusu vardı ve Loyd ile Leona demiryolunun iki yanında karşılıklı oturuyorlardı.

Leona'nın babası kasabadaki balık marketinin ve bakkalın sahibiydi. Leona okul çıkışları ve hafta sonlarında tezgâh arkasında çalışıyordu. Bu kumral güzel, zarif Loyd'un gözüne çarptı ve Loyd onu ziyaret etmek için ya da kendi ifadesiyle Leona'yı "ateşlemek için" yaşlı atının üstünde balık marketine gitmeye başladı. Loyd'un ailesinin fazla parası olmamasına rağmen Leona bunu umursamadı. Her öğleden sonra Cajun'lu bu genç beyefendinin kendisine kur yapmak üzere atının sırtında gururla gelişini sabırsızlıkla bekliyordu. Çift lisedeyken flört etmeye başladı ve yirmi yaşına geldiklerinde evlendiler. Leona, Webre Çelik'te sekreter ve muhasebeci olarak çalışırken Loyd, Baton Rouge'da Ethyl Anonim Şirketi'nin posta odasında işe girdi.

Yeni hayatlarına kolayca uyum sağladılar. Birbirlerine duydukları sevgi öyle güçlüydü ki kısa zamanda bir aile olmayı düşünmeye başladılar. Başlangıçta iyi fikir gibi görünen bu düşünce, önce aylar, sonra da yıllar birbirini izledikçe, Leona'nın hamileliği beklediği katı bir inada dönüştü.

"Anlamıyorum," dedi Leona hamile kalamadığı bir yılın daha ardından. "Doktor Miller çocuk sahibi olabileceğimi söylüyor ama zaman vermiyor."

Loyd bunun kendi hatası olduğunu düşünmeye başlamıştı ve her ikisinin de yaşadığı hayal kırıklığı yıkıcıydı. Tanrı'nın dualarına cevap vereceğine inanan Leona bile yıllar geçtikçe iyimserliğini kaybediyordu.

Sonunda Loyd'a evlat edinme fikrini açtı, ancak ona göre bu başarısızlığın ilanı olurdu ve Loyd bu fikre karşı çıktı.

"Sadece denemeye devam edelim," diye ısrar etti.

Evliliklerinin dokuzuncu yılında çift ümitlerini kaybetti ve evlat edinme kararı aldılar.

Bir sosyal hizmetler çalışanıyla birlikte çocuk esirgeme kurumundaki ilk görüşmeleri için odaya girerlerken Loyd Leona'nın elini tuttu. "Hiçbir şey söyleme. Oda dinleniyor," diye şaka yaptı Leona'yı biraz gevşetmek için. Loyd her zaman şakalar yapardı. Bu onun stresle baş etme yöntemiydi.

Henüz çok geçmemişti ki Louisiana eyaleti onları yeni doğmuş güzel bir kız bebeğin velayetiyle ödüllendirdi. Leona ona patronu Lynn Webre'nin ismini verdi; Sheryl Lynn.

"Şuna bak Loyd. Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı Leona yeni bebeğini kucağında tutarken.

"Çok güzel," diye onayladı bebeğe çoktan âşık olan Loyd.

On ay sonra akla gelmeyecek bir şey oldu.

7 Ocak 1961'de Loyd ve Leona, Leona'nın erkek kardeşi L. J. Ortis'in düğünü için arabayla 190. Otoban'dan Louisiana, Opelousas yönünde ilerliyordu. Leona'nın kız kardeşleri Evelyna Ortis Parker ve Loretta Ortis Courville arka koltukta oturmuş düğün hakkında konuşuyorlardı. Loretta düğünleri severdi. Ortis kızlarından en son evlenen oydu ve evliliği hâlâ balayı aşamasındaydı. Leona yan koltuğunda oturan evlat edindiği kızıyla oynarken konuşulanların yalnızca küçük bir kısmını takip edebilmişti.

Düğüne giden aile fertlerinin oluşturduğu konvoyda sondan bir önceki araba onlarınkiydi.

Loyd, hanımların sohbetini dinleyerek sessizce arabayı kullanıyor, öndeki arabayı kullanan kayınbiraderini çok yakından takip etmemeye özen gösteriyordu. Loyd her zaman bilinçli biri olmuştu. Babası Boone onu böyle yetiştirmişti.

"Fincan kek, fincan kek, fırıncı adam," diye şarkı söylüyordu Leona, yeni patlayan iki minik ön dişiyle gülümseyen Sheryl'a. "Çevir, çevir, at tavaya,"

diye devam etti, Sheryl'ın neşeyle attığı çığlıkların tadını çıkartarak. Beyaz yakalı açık mavi bir elbise giydirilmiş bebeğin bileğinde Snook Amca ve Dorothy Teyze'nin on ay önce hediye ettiği altın bilezik takılıydı. O gün Baton Rouge'dan ayrılmadan önce Snook Amca, Leona onu yakalayana kadar Sheryl'a gizlice minik minik çikolata parçaları vermişti.

"Yeter artık," diye kızdı Leona. "Bebeğim bu düğüne elbisesinin her tarafına çikolata bulaşmış şekilde gitmeyecek."

Loyd eşinin o anki tepkisini hatırlayıp kendi kendine gülümserken, 1960 model beyaz bir Chrysler önüne bir anda fırlayıp 1959 model Chevrolet'lerine çarptı. Çarpmanın şiddeti Leona'yı yerinden zıplatıp ön panelin altına fırlattı.

Loyd sağ koluyla kızını ileri fırlamaktan korumaya çalıştı ama kendisi direksiyona çarptı ve suratı ön cama vurunca burnu kırıldı.

Bebeğin hiç şansı yoktu. İleri doğru hareketi ön cam tarafından aniden kesildi ve çarpmanın etkisiyle boynu kırıldı. Küçük Sheryl oracıkta öldü.

Snook, Loyd'un aracına arkadan çarpmamak için yoldan çıkarken Loyd'ların arabasının havalanıp su kanalına inişini korku içinde izledi. Kapıyı zorlayarak çekip açtığında gördüğü manzara karşısında Snook buz kesti.

Minicik bedeninde neredeyse tek damla kan olmayan Sheryl cansız yatıyordu. Leona'nın ezilmiş bacakları ön panelin altında sıkışmıştı ve Loyd fazlasıyla kan kaybediyordu. Arka koltukta daha güvende olan Evelyna ve Loretta ise ciddi bir yara almamıştı.

Snook Amca ve Dorothy Teyze yol boyunca bir mucize için dua ederek Sheryl'ı aceleyle en yakındaki hastaneye götürdüler. Loyd, gözyaşları yüzündeki kana karışırken eşinin elini tutmuş, sabırsızca Leona'yı hurdaya dönen arabanın içinden çıkartacak sağlık görevlilerini bekliyordu.

Sonraki birkaç gün Leona komada kaldı. Bilinci nihayet geri geldiğinde Sheryl'ı sordu.

"Çok üzgünün canım," dedi annesi. "Bebeğin kazada öldü."

"Ya Loyd? Loyd nerede?" diye bağırdı Leona ayağa kalkmak için mücadele ederken.

"Loyd iyi. Hastanede ama iyileşecek," dedi annesi. "Şimdi sakin ol. Seni hareket ettirmek istemiyorlar."

Leona tüm bedenini hıçkırıklarla sarsan ağlamasına engel olamayarak yatağa geri uzandı. Bir bebek için çok uzun süre beklemişti ve şimdi yaşamına onca sevgi ve ışık getiren o minik kız gitmişti.

Leona'nın kalçası, dizi ve leğen kemiği kazada paramparça olmuştu. Ortopedi cerrahı Moss Bannerman Leona'yı muayene ettiğinde gördüğü şey onu dehşete düşürdü. Ailesine, Opelousas'tan Baton Rouge'a bir ambulans yolculuğunu kaldıramayacak bile olsa Baton Rouge'daki tam teşekküllü Baton Rouge Hastanesi'ne nakledilmesi gerektiğini söyledi. Kızını kaybetmenin yasını tutan Loyd, eşini de kaybetme korkusuyla izin kâğıdını imzaladı.

Aile fertleri bebeği gömmek için bir araya geldiğinde, Loyd da Leona da hastanedeydiler. Her ikisi için de Sheryl'ın cenazesine katılamıyor olmak dayanılmazdı.

Leona, günler boyunca hastane yatağında yatarken, Tanrı'nın neden onun bebeğini aldığını düşünüp sorguladı. "Tanrı benim anneliğe uygun olmadığıma karar vermiş olmalı," dedi Loyd'a.

Loyd, "Saçmalama. Bu şekilde düşünemezsin. Sen harika bir anneydin," diye güven vermeye çalıştı Leona'ya, kendisi daha iyi hissetmiyor olsa da. İçten içe evlat edinme fikrine başlangıçta direndiği için kendisini suçlu hissediyordu. Bunun için cezalandırılmış olabilir mi diye merak etse de eşinin elini tutarken bu fikrini kendine sakladı.

Bu trajik kazanın oğlunu ve gelinini nasıl etkilediğinin farkında olan Boone Stewart, diğer gelini Margie Stewart'ın çalıştığı çocuk esirgeme kurumunu ziyaret etti. Gelini ve onu dinleyebilecek durumda olan herkesle görüşüp, Loyd ve Leona'nın hâlen hastanede olmalarına karşın yeniden evlat edinmeye uygun aileler listesine girmeleri gerektiğini anlattı.

Sonraki birkaç hafta boyunca Leona ortopedi ameliyatlarıyla parça parça toplandı. Doktor Bannerman hastaneden taburcu edilmiş olan Loyd'a, kontrplak ve iki birim kalınlığında tahtayı bir dirsek oluşturacak şekilde

kurup yanlara açarak farklı açılarda dengede durabilen geçici bir hasta yatağını nasıl yapacağını anlattı. Eğer tekrar yürüyecekse, doktorun, Leona'nın kırık vücudunu eşit uzunlukta esnetebilmeye ihtiyacı vardı.

Boone, Plank Yolu'ndaki Goudeau-Huey Yapı Market'e gidip yatağı yapmak için gerekli olan tahta ile 12'lik vidaları aldı. "Leona'yı bizim eve taşıyoruz," dedi Loyd'a. "Daha çok yerimiz var ve onun bunu atlatmasına yardımcı olabiliriz."

Loyd yatağın yapımına yardım etmek için ailesinin evine gittiğinde babasının tahtaları çivileri güzelim ahşap döşemenin üstünde çaktığını görünce söylendi.

"Tanrı aşkına babacığım, ne yapıyorsun sen? Döşemeni mahvedeceksin," dedi.

Boone oğluna baktı. "Bu sadece bir tahta oğlum. Sadece tahta."

Hastaneden taburcu olduğunda Leona kayınpederinin evinde iyileşmeye başladı. Yürüyemeden yatakta yattığı her gün Boone ve Loyd onu büktü, çevirdi ve yerine yerleştirdi. Leona her gün evin öbür ucundan duyulabilecek çığlıklar attı acıdan. Loyd ve Boone'un Leona'nın ölümüne sebep olacaklarını düşündükleri zamanlar oldu ama doktorun talimatlarına titizlikle uymaya devam ettiler ve her gün, onu yerleştirdikten sonra dışarı çıkıp ağladılar. Leona'nın çektiği acının onların canını ne kadar yaktığını görmesine izin veremezlerdi. Fakat emeklerine değdi.

21 Ağustos 1961'de telefon geldiğinde Leona dokuz ay sonra, henüz yürümeye başlamıştı. "Loyd, buraya gel," diye seslendi telefonu kapatınca. "Bir bebeğimiz oldu. Bir kız bebeğimiz oldu," diye ağladı ona sıkıca sarılan Loyd'un omzunda.

İkisi de kendilerine ikinci bir şans verildiği için şükrederek, Baton Rouge'daki yeni evlerinde, Cindy Kaye adını verdikleri yeni bebeklerini karşıladılar. Loyd ve Leona yeni gelen bu güzel bebeğin Sheryl'ın ölümünün yarattığı boşluğu doldurmasına izin vererek Cindy'yi sevgiye boğdular fakat bu kaybın açtığı duygusal yaraları iyileştirebilecek bir sevgi yoktu.

Yaklaşık iki yıl sonra Leona bir telefon daha aldı.

Eşi gelen haberleri ona anlatınca Loyd temizlenmek için duşa koştu. Teri vücudundan atarken kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sheryl'ın kaybının verdiği ağırlıkla çok uzun süre yaşamıştı. Eğer daha dikkatli kullansaydı, belki biraz daha yavaş gitseydi kızı hâlâ hayatta olabilir miydi acaba, diye düşünerek kendisine kızmıştı. Bunun olmasına izin verdiği için Tanrı'ya defalarca isyan etmişti. Krotz Springs kasabasının tamamı İlk Baptist Kilisesi*'ndeki cenazeye katılmıştı. O ve Leona hariç herkes Gerber bebeği†'ne benzeyen küçük kıza veda edebilmişti. Tanrı'nın onlara böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyordu.

Ve sonra, Opelousas Hastanesi'ne gidip bilinci kapalı yatan eşini tüplerle ve kablolarla ve kanlı bedenini kaplayan bandajlarla görünce, yeniden Tanrı'yı suçlamıştı.

Ancak Tanrı Leona'nın gözlerini açışı ile, elinin Loyd'un elini hafifçe sıkan hareketi ile ve kazadan sonra ilk defa yürüdüğü an ile onunla konuştuğunda, Loyd dinledi. Cindy'yi göndererek onları kutsadığında da duymuştu Tanrı'yı ve şimdi bir kez daha konuşuyordu onunla.

Loyd'a bir başka hediye göndererek.

Bir oğul.

Leona Loyd'un annesiyle babasını aradı ve iki çift restorana birlikte gittiler. Boone, üzerinde resmi araç olduğunu gösteren yuvarlak bir çıkartmanın olduğu beyaz bir kamyonetin yanına park etti.

Loyd, Leona arabadan çıkarken daha rahat hareket edebilsin diye arka kapıyı açıp Cindy'yi Leona'nın kucağından aldı. Cindy'yi büyükannesine verip arabaya döndü, sağ kolunu Leona'nın bacaklarının altına koyup arabadan dışarı, kaldırıma doğru çıkardı. Çömelip sol kolunu Leona'nın beline doladı ve ayağa kalkabilmesi için nazikçe çekti. Leona ayakta durabildiğinde hepsi birlikte kamyonete doğru yürüdüler.

Araçtan kucağında battaniyeden yapılmış kundakla bir hanım çıktı. Beni önce Loyd gördü, sonra Boone ve en sonunda Leona.

---

* First Baptist Church.—ç.n.

† Gerber bebek mamalarının reklam yüzü.—ç.n.

"Şu mavi gözlere bak," dedi Loyd. "Ve şu sarı-kızıl saçlara."

"Ve bak gülümsüyor. Gamzelerine baksana Loyd," dedi Leona.

"Çok özel bir çocuk," diye hayranlığını belirtti Evelyn.

Boone konuşamadı bile. Sadece boğazındaki yumrudan yutkunup kurtulmaya çalışarak bana baktı.

"Bir ebeveyninin müziği sevdiği dışında çok fazla bilgimiz yok onun hakkında," dedi sosyal hizmetler görevlisi, beni Leona'nın kucağına verirken. Koruyucu ailedeyken onu Philip diye çağırdık ama eminim sizler ona özel yeni bir isim koymak isteyeceksiniz. Biraz sindirim sorunu var, keçi sütüyle beslememiz gerekiyor. Onun için en uygunu bu gibi görünüyor. Önceden evinde çokça müzik olmuş olmalı, çünkü ağlamasını kesemediğimiz zamanlarda mırıldanır ya da şarkı söylersek hemen sakinleşiyor. Sizinle bir iki gün içinde iletişeme geçeceğiz. Herhangi bir sorunuz ya da ihtiyacınız olursa bize nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. Tebrikler."

John Doe Bebek'ten bahsedilmedi, ebeveynlerimden ya da yaptığım tren yolculuğundan bahsedilmedi. Benim Loyd ve Leona'ya verilmeme aracılık eden Loyd'un kardeşinin eşi Margie beni ergen annemin kollarından çekip alışını anlatmadı onlara. Anlatamazdı, çünkü bu kapalı bir evlat edindirmeydi ve Louisiana yasaları benim geçmişim hakkında tek kelime bile etmeyi yasaklıyordu. Loyd ve Leona'nın benim üç aylık ömrümde neler yaşadığımı bilmelerinin bir yolu yoktu. Tek bildikleri Tanrı'nın onlara bir armağan daha verdiği ve beni bağırlarına basacaklarıydı.

Yeni ailem akşam yemeği ve kutlama için Piccadilly Kafe'ye girdi. Leona beni alnımdan öpüp kalbine bastırdı.

Yeni ebeveynlerim bana Gary Loyd Stewart ismini verdiler.

San Francisco'daysa gerçek adım bir daha anılmadı. Judy'nin annesi bunu yasaklamıştı. Zaman artık onun için geriye dönme değil, ileri bakma zamanıydı.

Leona, üç yıl sonra, 2 Ekim 1966'da, tıp uzmanlarının ezilen rahminin çocuk doğurmasına asla izin vermeyeceğini söylemesine karşın mucizevi bir şekilde Christy Lee Stewart adında bir çocuk dünyaya getirdi. Doktor

Miller bir keresinde çocuklarının olabileceğini söylemişti ama Leona ve Loyd bu hayallerinden vazgeçeli çok oluyordu. Ne var ki Tanrı onları bir kez daha kutsamıştı.

21

San Francisco'da Van'ın başındaki belalar giderek artıyordu ama Earl her zaman onun yanındaydı. Oğlunun bir tür akıl hastalığının olduğuna ikna olan Earl onun yerinin hapishane olmadığına ve belki de bir akıl sağlığı merkezinin —oğlunun ihtiyaç duyduğu yardımı alabileceği bir yerin— onun yaptıklarına daha uygun olacağına karar verdi. Van'a Güney Carolina Senatörü Strom Thurmond'a yazıp, ondan kendisini temsil etmesini istemeyi önerdi. Van bir ordu komutanının oğlu olduğu için Thurmond, Temyiz Mahkemesi'nden Yargıç Norman Elkington ile konuşmayı kabul etti. *San Francisco Chronicle*'a göre yargıç daha sonradan "Van'ın kesinlikle Thurmond'un bu davayla yakından ilgilenmesini isteyen mektubuyla salınmadığını" belirtecekti.

"Eski yargıç ve vali Thurmond, davanın California yasalarına göre reşit olma yaşının 16 değil, 18 olması da dahil olmak üzere birçok boyutunu görmezden geldi," diye yazdı gazetede. Thurmond'un yardımcısı Ed Kenny, "Bu kanunla ilgili vakalar genellikle sadece genç aşklardır," diye açıklamaya çalıştı.

Mahkemeden önce Van'ın karakterinin gayet iyi olduğuna dair ifade veren Papaz Hubert Doran ve Van'ın asla sıradan bir suçlu gibi görünmediğine dair ifade veren lise hocası Norval Fast da dâhil Van'ı destekleyen başka insanlar da oldu.

William Lohmus kendi mahkemesi için ona yardım etmemesinden dolayı hâlâ Van'a kırgın olduğundan eski dostu için ifade vermeyi reddetti. Sonuç olarak William, ilk kaçışlarında Van ve Judy'yi havaalanına götürerek suç işlediğini kabul etmiş ve denetimli serbestliğine hükmedilmişti ve bu onun tüm kariyerini mahveden bir kara leke olarak peşini bırakmayacaktı.

Van'ın avukatı ve Earl tarafından düzenlenen bir itiraf pazarlığı ile Van, on sekiz yaşının altındaki bir kıza tecavüzden bir yıllık hapis cezasına çarptırıldı ve bu da hapiste yattığı süreye sayıldı, dört yıl gözaltında tutma koşuluyla salıverilmesine karar verildi.

Van, San Francisco'daki tecavüz suçlamalarıyla eşzamanlı olarak New Orleans Yerel Mahkemesi tarafından banka dolandırıcılığından hakkında kesinleşmiş iki cezayla daha karşı karşıya kaldı. Çok geçmeden U.S. Marshal Federal Güvenlik Birimi* Van'ın kaçarken ülkenin dört bir yanında yazdığı karşılıksız çekler ve sahte belgelerin izini sürmeye başladı. Polis şefleri Van'ın Judy'yle yaşadığı macerayı finanse etmek üzere belgeleri alıp satarken sahte kimlik verdiğini ortaya çıkardı. San Francisco'da belgede sahtecilik ve karşılıksız çek vermekten yargılandı. San Quentin Eyalet Hapishanesi'nde üç yıl hapis cezasına çarptırıldı. Kısa zaman sonra, ona karşı bir diğer sahte çek suçlaması da California, Lompoc'tan gelecekti.

Yargıç, Earl Sr.'ın ricasını dikkate aldı ve Van'ı Judy'ye olan takıntısından kurtulabilmesi için doksan gün boyunca Atascadero Eyalet Hastanesi'ne gönderdi.

San Francisco ile Los Angeles'ın arasında yer alan Atascadero Eyalet Hastanesi cinsel anlamda sapkınlık gösterenlerin, cezai ehliyeti olmayan erkeklerin gönderildiği yüksek güvenlikli bir hastaneydi. 1954'te açılan bu psikiyatri hastanesi dış dünyayı buradaki hastalardan korumak üzere yapılmış olan çeperiyle öne çıkmaktaydı. "Deli," olarak algılanıyor olma düşüncesi, kendisini zekâ bakımından üstün olarak yorumlamayı tercih eden Van'a pek uygun gelmiyordu.

Atascadero'da doktorlar, Van'ın Judy'ye duyduğu patalojik ihtiyacı içinden çıkartmak için elektroşok ve ilaçtan oluşan yoğun bir tedavi hazırladılar. Duyuları her geçen gün zayıflasa da Van, ona nihayetinde ihanet eden güzel sarışının düşüncesine tutunmayı tercih ederek tedaviye direndi.

---

* U.S. Marshal: ABD'de Federal Mahkemeler tarafından aranan tehlikeli kaçaklar için operasyon düzenleyen, Tanık Koruma Programı'nı yürütüp federal tutuklama emirlerini gerçekleştiren güvenlik birimi.—ç.n.

Doktorlarına gönülsüzce gülümseyişinin arkasında, tehditkâr bir öfke kaynıyordu. William daha sonra şöyle diyecekti; "Eğer Van Atascadero'ya gittiğinde deli değildiyse bile beynini o kadar uzun süre kızartan elektrotlar, bir deli olarak çıkmasını garantiledi."

Van "takıntısı için tedavi edilirken," California, San Pedro'da onun hakkında bir başka dava daha açıldı.

Atascadero'dan çıkartıldıktan sonra San Quentin Eyalet Hapishanesi'ne gönderildi.

California'nın en eski hapishanesi olan San Quentin'in üç tarafı San Francisco Körfezi ile çevrilidir. 1850'lerin başında mahkûmlar tarafından inşa edilen hapishane, California'da idam odası olan ve Ölüm Hücrelerinde* yaşayan tüm mahkûmların ölüm cezasına çarptırıldığı, eyaletteki tek hapishanedir. Van gibiler içinse, metalden yapılan rahatsız yataklı ve duvara dayalı tuvaletleri olan küçük, dar hücreler ev olmuştu. Katiller, hırsızlar ve tecavüzcüler toplumdan uzak tutularak kilitli tutuldukları parmaklıklar ardından, önlerinden geçen gardiyanları izlerdi. Mahkûmlar düzenli olarak egzersiz yapmak üzere San Francisco tepelerini görebilen avluya çıkartılırdı; özgürlük ellerini uzatsalar dokunabilecek kadar yakın, bir o kadar da erişilmezdi. Van için bu manzara işkenceydi. Biliyordu ki Judy orada, bu tepelerden birinde, onsuz hayatına devam ediyordu.

Sonraki bir buçuk yıl, Judy'yi nasıl geri kazanacağını planlayarak ve elinden geldiğince kendisini korumaya çalışarak, sabırla bekledi. Birçok mahkûmun saldırganlıklarını tatmin etmek için çocuk istismarcılarını kullandığı bir yerde pedofil olarak damgalanan Van'ın, hapishanede geçirdiği zaman hiç de kolay değildi.

Otuz birinci yaş gününden iki gün önce, 12 Temmuz 1965'te şartlı tahliye edildi.

Judy'yi son görüşünden bu yana iki yıldan biraz fazla geçmişti ve Van nihayet özgür bir adamdı.

---

* Ölüm Hücresi: Condemned Row—ç.n.

22

Van 1964'te San Quentin'de hapis yattığı sırada, uzun ve ince bir Afro-Amerikalı, San Francisco Polis Departmanı'nda çalışan pek az siyahi erkekten biri olan Rotea Gilford Adalet Sarayı'ndaki masasında oturmuş, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Departman tarihinde, daha önce hiçbir siyahi adam hırsızlık bürosuna komiser olarak atanmamıştı.

İnsan hakları hareketi en hararetli dönemindeydi ve nihayetinde Birleşik Devletler Yurttaş Hakları Kanunu imzalandı. Yasa imzalanmış olsa bile Afro-Amerikalılar başarı basamaklarında atacakları küçük adımlar için mücadele etmek zorundaydılar. Rotea ilk işe alındığında yükselmesinin zor olacağını biliyordu ama körfez şehrine bela salan birçok cinayeti çözmek için çalışan ekipte bir cinayet dedektifi olmayı hayal ediyordu.

Rotea 1930'larda ailesiyle birlikte Teksas'tan Fillmore'a taşındı. O zamanlar siyahi birisiysen Fillmore'a taşınmak oldukça akıllıcaydı. Dünyanın dört tarafından gelmiş göçmenlerle dolu bir yerde siyahi bir çocuk diğerlerinin arasına kolayca karışabilirdi. Bu şehrin başka bölgelerinde daha zor olabilse de Fillmore diğer yerlere benzemezdi. Başlangıcında farklı bir nabzı; sokaklarında türeyen caz kulüplerinden ve tiyatrolardan her gece gelen kendine özgü vuruşları vardı.

Rotea 1940'lar ve 50'lerde o sokaklarda büyüdü. Nereye gidip nereye gidemeyeceğini bilirdi. Tenleri renkli insanlar oldukları için kendi mahallelerinde hangi kulüplere ve restoranlara girmelerine izin verilmediğine dair hikâyeleri ebeveynleri anlatmıştı ona. Afro-Amerikalılar bir tepki olarak açık kapılarından dikkatleri buralara çekecek kadar güçlü müziklerin yayıldığı kendi kulüplerini açmaya başladılar. Şehrin diğer tarafında yaşayanlar Billie Holiday, Louis Armstrong ve Ella Fitzgerald gibi yetenekleriyle saygı kazanmış siyahi sanatçıları dinlemek üzere Fillmore'a yöneldiler.

Afro-Amerikalılar için Güney'de Fillmore'dan daha yaşanası bir yer olmadığı zamanlarda, Rotea neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair güçlü bir algıyla yetişti. Ona göre, sırf ten renkleri yüzünden Afro-Amerikalılara

uygulanan ayrımcılık düpedüz yanlıştı. Erken yaşlardan başlayarak beyaz San Francisco'luların düşünce yapılarında değişim yaratmak üzere çalışmaya koyuldu. Her ne yapacaksa elinden gelenin en iyisini yapmaya azmetti. Uzun boylu ve atletik olduğu için, spor, diğerleriyle eşit olduğunu kanıtlayabileceği doğal bir alan oldu. San Francisco eyalet futbol takımına geçmeden önce Rotea Politeknik Lisesi'nde yıldız oldu. Sahada zaman zaman sivrilerek Chicago Cardinals'in ilgisini çekti ama Ulusal Futbol Ligi'nde başarılı olma umutları omzunu sakatlamasıyla son buldu.

Hedefini değiştirmek zorunda kaldı. Rotea üniversitede Willie Brown adlı genç bir insan hakları aktivistiyle arkadaş oldu. Kendisi de Teksas'lı olan Willie ayrımcılığı deneyimlemiş, birinci elden toplu saldırıya tanık olmuş ve bir fark yaratma kararlılığıyla on yedisinde San Francisco'ya taşınmak zorunda kalmıştı. Okul masraflarını karşılayabilmek için hademe olarak oldukça yoğun çalışıyordu ve Rotea buna saygı duyuyordu. Ayrıca Willie'nin bir şeylerin nasıl yapılacağına dair içgüdüsel becerisini seviyordu.

Rotea üniversiteden sonra öncesinde sadece beyazlar tarafından yapılan işlere başvurdu. Bay Bridge'te gişe memurluğu, belediye otobüsü şoförlüğü ve teleferik kondüktörlüğü yaptı ama bu tür memuriyetler sadece ilk basamaktı. Onun asıl aradığı polis memurluğuydu. Alameda Kasabası Şerif Ofisi'nde iki yıl görev yaptıktan sonra 1960 yılında heyecanla San Francisco Polis Departmanı'na (SFPD) ilk adımını attı.

İlk günlerinde, devriyesi sırasında insanlar onu "Bay Gülenyüz" olarak biliyordu. Rotea kendi bölgesinde, zaten tanındığı ve güven duyulduğu bir yer olan Fillmore bölgesinde çalıştı. Bir kez adı "Batı'nın Harlem'i" olarak çıkmış olan bu yerde Rotea zamanının çoğunu Batı Yakası sosyal konutlarında yaşanan çekişmeleri bastırmak ve bu bölgede yaşayan çocukların zaman zaman verimsizleşen yaşam biçimlerinin dışında çok daha büyük bir dünyanın mümkün olduğunu görmelerine yardımcı olmakla geçirdi.

Yorulmak bilmeyen bir hikâye anlatıcısı olan Rotea, Fillmore'daki kahramanlık hikâyelerini ona nadiren inanan ama anlatacaklarını her zaman dinlemek isteyen memur arkadaşlarına sıklıkla abartarak aktarırdı. Yıllar

geçip giderken Rotea hikâyelerini çoğaltıp genişletti, ta ki gerçek hayattan büyük hâle gelene kadar.

1964 itibarıyla Rotea, SFPD'de komiserlik ünvanını alarak çığır açtı. Willie Brown da çok büyük aşama katetmiş, California Meclisi'ne yeni seçilmişti. İkisi de birbirinden azimli adamlar olan Rotea ve Willie, daha da saygı kazanmaya devam edecek ve kariyerlerinde yepyeni çığırlar açacaklardı.

Fakat yalnızca Rotea'nın hayatı bir gün ayrılmaz bir şekilde bir seri katille iç içe geçecekti.

23

Van'ın hapisten salıverildiği 1965 yılında San Francisco'da çok fazla şey değişmişti. Önceki yıl The Beatles grubu İngiliz İstilası ile müziğin çehresini dönüştürerek parlamış, North Beach'teki asi gençler Haight'ın içlerine doğru taşınmış, bunu ülkenin çeşitli yerlerinden başka bir karşıkültür hareketi izlemişti: Ebeveynlerinin muhafazakâr görüşlerine ve Vietnam'da kızışan savaşa karşı topluca baş kaldıran gençlik. 1965 yılında ABD savaş birlikleri komünizmin yayılmasına karşı Amerika adına savaşmak üzere üç katına çıkarıldı. Birinci Dünya Savaşı, Büyük Buhran, 2. Dünya Savaşı ve Kore Savaşı'ndan sağ çıktıktan sonra çoğunun ebeveynlerinde yer eden vatanperverliğin aksine bu yeni kuşak barış istiyordu, savaş değil. Uyuşturucuyla ateşlenen sevgi festivalinde savaş karşıtı sloganlar atanların sayısı binleri buldu. Haight'ın yaşlı sakinleri, 1906 yangınından kurtulmayı başarıp düşük kiralı apartman dairelerine bölünmüş eski güzel Viktoryan evlerinin, içeriye tıkış tıkış doluşan pek çok hippiye ev sahipliği yapmasını çaresizce izlediler.

Van Haight'ın içinde yürürken, eskiden arşınladığı toprakları istila eden bu gençlerin ne kadar pasaklı göründüğünü fark edecekti. Kızların çoğu düz, uzun saçlı ve çiçekli elbiseli; erkekler ise yırtık pırtık kot pantolonlu ve rengârenk tişörtlüydü. Şarkılar söyleyip kardeşlik ve herkesi sevmek hak-

kında konuşurlarken hepsi uyuşturucunun etkisinde gibi görünüyordu. Van başta hippilere iğrenerek baktı. Asi gençlik en azından iyi giyiniyor ve eğitimli gibi görünmeye çalışıyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Anton LaVey'e bir öğleden sonra. Van hapisten çıkarılmasının hemen ardından habersizce LaVey'in California Caddesi'ndeki konutuna ayak basmıştı. Normalde randevusuz kimseyle görüşmeyi kabul etmeyen LaVey bu durum için bir ayrıcalık gösterdi. "Sen buraya ne yaptın böyle?"

LaVey güldü. Ev de LaVey'in deneyimleri gibi bir dönüşüm sürecindeydi. Felsefi keşifleri karanlık tarafa doğru genişledikçe, evin dekorasyonu da giderek ayinsel bir hâl almıştı. Kurukafalar, kıvranan iblisler ve iskeletler en üst seviyede etki için stratejik olarak çeşitli odalara yerleştirilmişti. Ancak ana ayin bölümünde Van'ın asıl ilgisini çeken org oldu.

Van orada, LaVey'in Haight'ta olanlarla boy ölçüştüğünü ve bir çeşit İncil yazdığını duymaya yetecek kadar, yalnızca birkaç dakika kaldı. Bunları William'a anlatmak için sabırsızlanıyordu ama babam aradığında eski dostu pek ilgili görünmedi. William, Van'ın onun için ifade vermeyi reddetmesini henüz atlatamamıştı.

Baştan savılmış olmaktan canı sıkılan Van, bir iş bulma umuduyla Avenue Theatre'a yöneldi. LaVey buradaki sahnelerden ve borulu orglardan bahsetmişti ve Van bunları görmek istiyordu. Babam tiyatro salonuna girdiği anda çarpıldı.

1927'de inşa edilmiş tiyatronun ışıklı tabelası —AVENUE— herkese buranın San Bruno Bulvarı üzerinde olması gereken bir yer olduğunu ilan ediyordu. İnsanların karartılmış salona girebilmek için önünde sıraya geçtiği camla çevrili bilet kulübesi caddeye bakıyordu. Salı ve Çarşamba geceleri fonda Wurlitzer orgun çalındığı sessiz filmler gösterilmekteydi. Orgçu Robert Vaughn San Francisco'da, sıklıkla sessiz filmlere eşlik eden enstrümanından çıkardığı yumuşak tınılar ile tanınırdı. Çoğu insan filmleri izlemeye gelirken Van, bir gün bu güzel enstrüman için kendi sırasının geleceğini umarak, Vaughn'un çalışını dinlemek üzere gitti.

Van en sonunda her zaman kendine küçük gelen ucuz kıyafetler giyen ve garip biri olan tiyatro müdürü Rick Marshall ile arkadaş olacaktı. Van gibi Marshall da doyumsuz bir okuyucuydu ve antikadan, eski filmlerden, tiyatrodan hoşlanır, Keats ve Sheakspeare'i ezberden okumaktan zevk alırdı. Ayrıca on tonluk Wurlitzer'i severdi ve Van'ın nasıl çaldığını duyduktan sonra Vaughn'un uygun olmadığı zamanlarda onu babamın çalmasına izin verdi.

Müzik, Van'ın yaşamına hapishaneden çıktıktan kısa bir süre sonra dönmüş olsa da Judy dönmemişti ve Van bu durumu düzeltmeye kararlıydı. Fakat Judy onun önceden tanıdığı kız değildi. Aceleciliği ona çok fazla acıya mal olmuştu ve Judy dersini almıştı. Islahevinde geçirdiği dokuz aydan sonra nihayet Verda'nın gözetimine dönmüştü. 3 Şubat 1964'te, on altı yaşındayken, San Francisco'da liseye kayıt yaptırdı ve bazı bakımlardan hayat normale dönmüş oldu. Verda ve eşi, takip eden yıl boşandılar ve Judy annesiyle birlikte San Francisco'nun banliyölerinden olan Daly City'ye taşındı.

Van'ın onu bulduğu yer burasıydı.

Judy'nin annesinin telefon rehberindeki numarasının izini sürdü ve alışveriş merkezinin yakınındaki bir ödemeli telefondan aradı.

"Selam, benim," dedi Van telefonu Judy açınca.

Van'ın sesini duyduğunda Judy donup kaldı.

"Lütfen gel de konuşalım," dedi Van. "Özledim seni. Olanlar için üzgünüm. Bebeği geri alacağım. Söz veriyorum. Seni seviyorum Judy. Lütfen. Sokağın tam karşısındayım."

Judy kendisi toplayıp derin bir nefes aldı. "Seni görmek için karşıdan karşıya bile geçmeyeceğim," dedi. "Sesini bir daha duymak istemiyorum. Seni sonsuza kadar görmeyeceğim, sonsuzluktan sonra bile!"

"Judy, lütfen. Seni seviyorum."

Judy telefonu kapattı ve hayatında ilk defa kendi gücünü hissetti. Bir enerji dalgası geçti içinden. Bir korkusuzluk.

Sonunda özgürdü.

Van'ın kalbi kırılmıştı. Çok öfkeliydi ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kara kara düşünmek üzere Noe Caddesi'ndeki dairesine döndü.

Duvarlara daha fazla bakamaz olduğunda babam, müziğine ve Haight-Asbury'de elden ele dolaşan ve kolaylıkla ulaşılabilen psikotropik ilaçlara dalarak bir süre acılarından kaçtı.

1960'ların ortasında San Francisco'da müzik, hippi hareketini Psychedelic müzikleriyle şekillendiren Warlocks (sonradan Greatful Dead) ve Haight-Ashbury'ye taşınmış olan Jefferson Airplane gibi gruplarla gitgide gelişiyordu; bu gruplar on yıl önce babamın yeteneğini sergilediği yerel kulüplerde kendi yeteneklerini parlatıyorlardı. Ellilerin doo-wop müziğinin daha gıcırtılı, daha müstehcen ve enstrümanlara daha fazla odaklı bir müziğe dönüşmesini Van ilgiyle dinledi. Ahengin yerini yüksek sesli gitarlar alırken, seks ve uyuşturucu hakkındaki şarkı sözleri ergenlere izin vermekteydi. Madalyonun öbür yüzünde the Mamas and the Papas ile the Youngbloods gibi folk müzik grupları da aşk ve barış temalı şarkı sözleriyle aynı dinleyiciyi kazanmaktaydı. Hatta John Lennon ve Yoko Ono, burada ortaya çıkan egemen çevrelere karşı devrimi ilham verici bularak Haight'ı ziyaret edeceklerdi.

Daha yaşlı ve muhafazakâr giyimli biri olan Van, Haight'taki çocuklara pek uygun değildi ama yeteneğinden ötürü müzik alanında kabul görmüştü. Dolandırıcılıktan hapse girmiş olmasına rağmen kısa zaman sonra eski eserlerle ilgili alım satım işlerine bıraktığı yerden geri döndü ve bu sırada da LaVey'in de içinde olduğu yerel müzisyenlerle doğaçlamalara katıldı.

30 Nisan 1966'da Anton LaVey, resmi olarak Şeytan Çağı'nın başladığını duyurdu. Yıllar geçtikçe LaVey'in dinleyicileri artmış ve Büyülü Çember, içine yeraltı filmlerinin yapımcılığını yapan Kenneth Anger gibi ünlüleri de alacak şekilde genişlemişti. LaVey'in yeni Şeytan Kilisesi'ndeki üyelerin çoğunu Lost Weekend tavernasından takipçileri oluşturuyordu. Grup şimdi LaVey'in California Caddesi'ndeki siyaha boyanmış, kilise toplantılarının gerçekleştirildiği bir ana ayin odası bulunan evinde toplanıyordu. Şovun sahibi LaVey, düzenli olarak sadık cemaati için kara büyü performansları gerçekleştiriyordu. Bu odada LaVey, Haight'ta hükümete karşı ayaklananların yaptığının çok ötesinde bir isyanı öğretiyordu.

Sokaklarda geleneksel düşünceye, toplum kurallarına karşı bir başkaldırı vardı.

LaVey'in kilisesinde ise başkaldırı Tanrı'ya karşıydı.

LaVey kazınmış saçları, cüppe yakalı siyah giysileri ve zaman zaman etki katmak için kafasına taktığı boynuzlarla kendisini etkileyici bir şekle büründürmüştü. Van etkilenmişti. LaVey yıllardır tartıştıkları felsefeleri almış ve onları her kesimden insanı, haksızlığa uğradığını hisseden ülkenin her yanından Hristiyanı etkileyen performanslara dönüştürmüştü. Büyükbabam Van'ın zaman zaman o salonda oturup diğerleriyle birlikte, LaVey'in gürleyen sesinin sunağın arkasından çınlayışını dinlediğini bilse dehşete kapılırdı.

Fakat büyükbabamın bilmediği daha çok şey vardı.

— İKİNCİ KISIM —

ZODYAK İŞARETİ

24

Van, Edith Elsa Maria Kos'la tanıştığında Edith ona Judy'yi hatırlattı, fakat Edith ondan daha büyüktü, yirmi altı yaşındaydı. Avusturya'da Styria eyaletindeki Graz şehrinde, babasız olarak büyümüştü ve erkeklerle ilgili tecrübesi çok azdı. Bir sosyal hizmetler görevlisi olarak mesleği üstünden insanlara yardım etmeye adamıştı kendini. Belki de babamda ters giden bir şeyler olduğunu hissetti ve düzeltmeyi umdu. Belki Van cazibesini kullanınca karşı koyamadı ya da belki onun Edith'in dilini konuşabiliyor olmasıydı sebep. Her ne olduysa Van hızla Edith'in kalbini çaldı ve onun Judy'ye dair anılarını sileceğini umdu.

6 Haziran 1966'da —6/6/66— LaVey'e bağlılığını göstermek üzere seçtiği bu günde, Şeytan'ın Birinci Yılı'nda Van, Edith'le evlendi.

Tıpkı önceki iki evliliğinde de olduğu gibi düğünün üstünden birkaç ay geçtikten sonra babamın cazibesi büyüsünü yitirmeye başladı. Eşiyle birlikte Lower Nob Hill'deki Mason'un köşesinde, Bush Caddesi 797 numaraya taşındılar. Başlarda Edith'e çapılmıştı Van; büyük oranda Avusturyalı olduğu için. Güzeldi ama Judy kadar tatlı ve masum değildi. Yaşı daha büyüktü, daha olgundu, yumuşak başlı değildi. Yeni eşi sıklıkla şu veya bu insanı kurtarmak için evden uzaklaşıyor ve Van'ı kendisiyle başbaşa bırakıyordu.

Edith'in hamile olabileceğine dair şüpheleri vardı. Van kesinlikle aynı olayları tekrar yaşamak istemiyordu.

Van çoğu zaman hislerini içinde tutuyordu. Edith'in nasıl bir adamla evlenmiş olduğuna dair henüz fikri yoktu, bununla birlikte Van'ın zaman zaman zalimleşebildiğini biliyordu.

Sadece nasıl bir zalimlik olduğunu bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu.

Ama birileri öğrenmek üzereydi.

Keşfettiğim ve sırası geldiğinde sunacağım bilgilere göre, Edith'le evliliklerinin beşinci ayında,1966'daki Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce, Van yalnızca bir yerde olabilirdi. Topladığım kanıtlar gösteriyor ki Van o sabah, San Francisco-Meksika arasındaki nadir döküman avlarından birini gerçekleştirmek için her zamanki yolculuklarından birine çıkmak üzere evden ayrıldı. California kıyılarından Tijuana'ya doğru yolculuğunda altı yüz kırk kilometreden biraz fazlası kalmışken Riverside'da durmaya karar verdi. Alışkanlığı olduğu üzere, arabayı yol boyunca kütüphanelere satmayı umduğu kitaplarla doldurmuştu. Riverside City Collage'a gitmek için Magnolia Bulvarı'na döndü ve kütüphaneye varana kadar kampüs içinde ilerledi.

Babam eli kolu kitaplarla dolu bir şekilde arabasından henüz inmişti ki onu gördü.

Durup bakakaldı, kalbi yerinden çıkacaktı.

Bu kız tıpatıp Judy'ye benziyordu. Aynı iri gözler, aynı kavisli kaşlar, aynı güzel elmacık kemikleri. Saçlarının uçları dışa doğru kıvrılmıştı. Kız kütüphaneye girene kadar Van'ın gözleri dikkatle onu takip etti.

İçindeki öfkenin tırmanışa geçmesi, o zaman başlamış olmalı. Hayatı boyunca annesi tarafından, Judy tarafından yaşadığı tüm o reddedilmişlik duygusu çöktü üzerine. Kitapları arabasına geri koyup etrafta onu gören kimsenin olmadığından emin olduktan sonra hızlı adımlarla Volkswagen'e doğru yürüdü. Kaputu açtı, distribitör bobinini ve kondenseri iyice gevşetene kadar çekti. Arabanın artık çalışmayacağından emin olmak için başka bir kabloyu daha kopardıktan sonra kızı gözetlemek üzere kütüphaneye girdi.

Riverside City College'da ikinci sınıf öğrencisi olan on yedi yaşındaki Cheri Jo Bates, arşivdeki kitapların olduğu koridorlara göz attıktan sonra birisinin onu izlediğini ve dışarı çıkması için sabırsızlandığını bilmeden bir süre oturup kitap okudu. Cheri Jo lisedeyken bir ponpon kızdı ve çoğu ergen kızın akranları arasında kolay kolay ulaşamayacağı bir popülerliğin

tadını çıkarmıştı. Mezun olduğunda bir havayolu firmasında uçuş görevlisi olma hayaliyle gelecek planlarına sıkı sıkı tutunmuştu. Kendisini, annesi huzur evinde olan güzel kızına bakmaya adamış makinist babası Joseph'le birlikte yaşıyordu.

Van, gözünü avının üzerinden ayırmadan bir masaya oturdu. Katlanır masanın üstünü açıp alt kısma bir uyarı kazımaya başladı.

Yaşamaktan sıkılmış/ölmeye gönülsüz
kesik.
temiz.
kırmızıysa/
temiz.
fışkıran kan,
damlayan,
saçılan;
her yerine o yepyeni
elbisesinin.
oh güzel
kırmızıydı
zaten.
yaşam boşalıyor içinden
kararsız bir ölüm.
o
ölmeyecek.
bu defa
birisi bulacak onu.
sonraki sefer için
bekle yalnızca.

Daha sonra Van küçük harflerle *r* ve *h* yazarak, iki takma isminin, Richard Lee ve Harry Lee'nin baş harfleriyle, şiiri imzaladı.

Bitirdiğinde Cheri Jo dışarı çıksın diye bekledi. Arabasına binip anahtarı bulmak için elini çantasına daldırmasını ve arabayı çalıştırmak üzere kontağı çevirmesini izledi.

Araba çalışmadı. Arabanın aküsü bitene kadar denemeye devam etti.

Tam zamanıydı.

Van gölgeler arasından belirdi ve genç kıza yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Van yeteri kadar iyi görünüyordu, iyi giyimli bir iş adamı gibi. Cheri Jo ona güvenebileceğine karar verdi.

Van kaputu açıp bazı kabloları oynattı ve Cheri Jo'ya tekrar denemesini söyledi.

Araba üstünde çalışırken bir yandan da konuşuyor, çekici tavrıyla genç kızın endişelerini gideriyordu.

Birkaç denemeden sonra oyun oynamaktan sıkıldı.

"Arabamı sokağın aşağısına park etmiştim," dedi Van. "Sizi gideceğiniz yere bırakmaktan mutluluk duyarım."

Onun çekici tavırlarına kanmış olan Cheri Jo kabul etti.

Van'ın işaret ettiği yönde ilerlerlerken karanlıkta gözden kayboldular. İki ev arasında ıssız bir bölgeye vardıklarında Van Cheri Jo'ya dönüp şöyle dedi: "Nihayet vakti geldi."

"Neyin vakti?" diye sordu tehlikede olduğunun hâlâ farkında olmayan Cheri Jo.

"Senin için ölme vakti," dedi Van.

O daha bir şey söyleyemeden gözü dönmüş babam dokuz santimlik bıçağını Cheri Jo'nun vücuduna tekrar tekrar saplamaya başladı.

İhanetten dolayı cezalandırılan kızın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Fakat Cheri Jo kolayca ölmeyi reddetti. Van'ın yüzünü kanatana kadar tırnaklarıyla çizdi. Kendisini yaralayan eli durdurmak için bileğinden öyle sıkı tuttu ki kolundaki Timex'i kopartti.

Hiçbir şey işe yaramadı. Van çok güçlüydü ve Cheri Jo ölene kadar onu bıçaklamaya devam etmekte kararlıydı.

Nihayet, genç kızın bedenini kaplayan kırk iki bıçak darbesi ve zemine yayılan kandan sonra Van tatmin oldu. Cheri Jo artık nefes almıyordu. Arkasını dönmeden önce kızın kanlı yüzüne son bir bakış atıp yürüyerek uzaklaştı.

O an, içindeki canavarı açığa çıkarmıştı.

Terracina Drive 3600 bloklarındaki komşular ilki 22:15'ten hemen sonra, iki tanesi de 22:30'da, toplam üç çığlık duymuşlardı.

Cheri Jo hayatı için büyük mücadele vermişti.

Van sakince arabasına binip arkasında bıraktığı delilleri —saati, ayakkabısının topuk izi ve Cheri Jo'nun arabasının sürücü kapısındaki yağlı el izleri— hiç düşünmeden Meksika'ya doğru yola çıktı.

Bunların hiçbiri sorun değildi. Polis şaşkına dönmüştü. Bu sıradan bir cinayet değildi. Ortada bir neden görünmüyordu. Kız soyulmamıştı. Arabasının anahtarı hâlâ kontakta, kütüphaneden aldığı kitaplar koltuktaydı. Genç kız tamamen giyinikti ve herhangi bir cinsel istismar belirtisi yoktu.

Kişisel bir sebebi olması gerekirdi. Kırk iki bıçak darbesi öldürmek için çok fazlaydı.

El izleri eşleştirilemedi ve polis Van'ın arkasında bıraktığı izlerden hiçbirisini şüpheli bulmadı.

Van'ın arkasında bıraktığı şiir de Aralık ayına kadar bulunamayacak; bulunduğunda da bunun katil tarafından mı yoksa intihar eğilimindeki bir öğrenci tarafından mı yazıldığı uzun süre tartışılacaktı.

Van, Meksika'dan dönmek üzere yol alırken araştırmaları öğrenmek üzere Riverside'a ait birkaç gazete aldı. Polisin katili bulmaktan çok uzak olduğunu görünce kibirli bir şekilde onlara yardımcı olmaya karar verdi.

29 Kasım'da hem Riverside Polis Departmanı, hem de Riverside *Press-Enterprise,* demiryolu katiplerinin kullandığı ve Van'ın Southern Pacific Demiryolları'nda çalışan üvey babası Harlan'ın işten eve gelirken sık sık getirdiği türden, teleksle yazılmış bir itiraf mektubu aldılar. Mektup şöyleydi:

_____'NIN İTİRAFI

GENÇ VE GÜZELDİ AMA ŞİMDİ HIRPALANMIŞ VE ÖLÜ. YATAĞIMDA UZANIP BİR SONRAKİ KURBANIMI DÜŞÜNDÜĞÜM UYKUSUZ GECELERDE İLK DEĞİLDİ VE SON DA OLMAYACAK. BELKİ KÜÇÜK DÜKKÂNIN YAKININDA BEBEK BAKICILIĞI YAPAN VE HER AKŞAM YEDİDE KARANLIK PATİKADAN GEÇEN GÜZEL SARIŞIN OLACAK. YA DA BELKİ LİSEDE ÇIKMA TEKLİF ETTİĞİMDE BENİ REDDEDEN GÜZEL KIVRIMLI KUMRAL. FAKAT BELKİ İKİSİ DE OLMAYACAK. ONUN KADINLIK ORGANLARINI KESİP, GÖRSÜNLER DİYE BÜTÜN ŞEHRE BIRAKACAĞIM. BU YÜZDEN BUNU BENİM İÇİN KOLAYLAŞTIRMAYIN. KIZ KARDEŞLERİNİZİ, KIZLARINIZI VE EŞLERİNİZİ SOKAKLARDAN VE PATİKALARDAN UZAK TUTUN. BAYAN BATES APTALDI. KESİME GİDEN BİR KOYUN GİBİYDİ. UĞRAŞMADI BİLE. AMA BEN UĞRAŞTIM. ÇOK EĞLENCELİYDİ. ÖNCE DİSTRİBÜTÖRÜN ORTA KABLOSUNU KESTİM. SONRA ONUN KÜTÜPHANEDEN ÇIKMASINI BEKLEYİP İKİ DAKİKA KADAR TAKİP ETTİM. AKÜSÜ O SIRALARDA BİTMİŞ OLMALI. SONRA ONA YARDIM ETMEYİ TEKLİF ETTİM. BENİMLE KONUŞMAYA OLDUKÇA HEVESLİYDİ. ARABAMI SOKAĞIN AŞAĞISINA PARK ETTİĞİMİ ANLATIP, ONU GİDECEĞİ YERE BIRAKABİLECEĞİMİ SÖYLEDİM. KÜTÜPHANEDEN YÜRÜYEREK UZAKLAŞTIĞIMIZDA VAKTİN GELDİĞİNİ SÖYLEDİM. "NEYİN VAKTİ GELDİ?" DİYE SORDU. ÖLÜM VAKTİNİN GELDİĞİNİ SÖYLEDİM. BİR ELİMİ BOYNUNA DOLAYIP DİĞERİYLE TUTTUĞUM KÜÇÜK

BIÇAĞIMI BOĞAZINA DAYADIM. ÇOK İSTEYEREK GİTTİ. ELLERİMİN ALTINDAKİ GÖĞSÜ SICAK VE SAĞLAMDI FAKAT BENİM AKLIMDA YALNIZCA TEK BİR ŞEY VARDI. GEÇEN YILLAR BOYUNCA BENİ BAŞINDAN SAVDIĞI TÜM O ZAMANLARIN BEDELİNİ ÖDETMEK. ONUN İÇİN ZOR BİR ÖLÜM OLDU. ONU BOĞAZLARKEN KIVRANIP TİTREDİ VE DUDAKLARI SEĞİRDİ*. ÇIĞLIK ATINCA ÇENESİNİ KAPATMAK İÇİN KAFASINI TEKMELEDİM. BIÇAĞI ONA ÖYLE SERT VURDUM Kİ BIÇAK KIRILDI. İŞİMİ BOĞAZINI KESEREK TAMAMLADIM. BEN HASTA DEĞİLİM. BEN DELİYİM. AMA BU, OYUNU BİTİRMEYECEK. BU MEKTUP HERKESİN OKUMASI İÇİN YAYINLANMALI. BELKİ PATİKADAKİ KIZI KORUYABİLİR. AMA BU SİZE BAĞLI. BU SİZİN VİCDANINIZI RAHATSIZ EDECEK. BENİM DEĞİL. EVET, BU ÇAĞRIYI SİZE DE YAPIYORUM AYNI ZAMANDA. BU SADECE BİR UYARI. GÖZÜNÜZÜ AÇIK TUTUN... SİZİN KIZLARINIZI GÖZETLİYORUM ŞU ANDA.

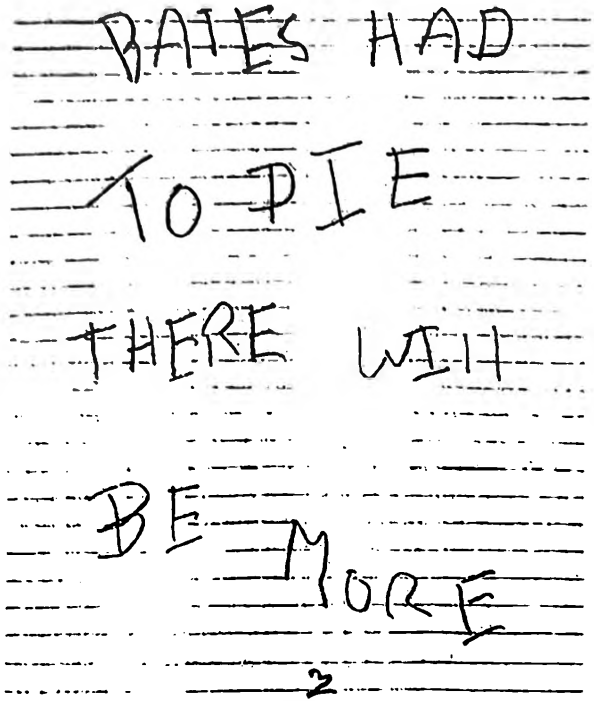
EMNİYET AMİRİNİN DİKKATİNE...

Adli bilgiler dersinde öğrendiği tekniği kullanarak mektubu da zarfı da posta kutusuna atmadan önce silip temizledi.

Ertesi yıl, Şeytan Çağı'nın ilk yıl dönümü olan 30 Nisan'da Van, basının cinayete ilgisinin azalmasından duyduğu üzüntüyle ortalığı karıştırmaya karar verdi. Biri Riverside *Press-Enterprise*'a, diğeri Riverside Polis Departmanı'na olmak üzere iki mektup gönderdi. Noktalama işareti kullanılmamış mektuplarda, "Bates ölmek zorundaydı Fazlası olacak," yazıyordu.

* Yanlış yazılmış kelime.—ç.n.

Mektuplar, ters yüz edilmiş *E* ve yan yatırılmış *V* harflerinden oluşan ve "Earl Van" adına karşılık gelen minik bir sembolle imzalanmış olmasına karşın bu sembol daha sonraları bir Z harfi olarak çözümlenecekti.

Bu seferki Cheri Jo'nun babasına gönderilen üçüncü mektupta Van zalimce "O ölmek zorundaydı Fazlası olacak," yazmıştı. Bu mektup imzasızdı.

Zarflarda Riverside mührü vardı ve hepsine çift pul yapıştırılmıştı.

382481 numaralı Cheri Jo dosyası çok geçmeden ilerlemez bir hâl alacak, Polis yıllarca işe yaramaz izlerin peşinden gidecekti.

25

Van, Haight'tan bir blok ötedeki Page Caddesi'ndeki gençlerden oluşan kalabalığa doğru yürürken bir grup hippinin radyoda çalan *Grace Slick* parçasına eşlik ettiklerini duyabiliyordu. Haight-Ashbury sokaklarında doğan Jefferson Airplane, uyuşturucu kullanımıyla ilgili marşa dönüşmüş parça-

ları *White Rabbit** ile hippi zamanının ruhunu yakalayarak, Aşk Yazı'nda Amerikan müzik listelerinde hızla tırmanışa geçmişti.

Van anlamıştı.

Herkes anlamıştı.

16 Haziran 1967'de, Lou Adler ve John Phillips tarafından organize edilip, Monterey Açıkhava Fuar Alanı'nda gerçekleştirilen ve üç günlük konser serisini kapsayan Monterey Pop Festivali'yle başlamıştı her şey. Elli binden fazla (bazı tarihçilere göre doksan bin) kişinin katıldığı, Who ve the Mamas and the Papas gibi sanatçıların katıldığı bir organizasyondu bu. Fakat asıl sükse yapanlar, adı bilinmeyen diğer sanatçılardı; Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jefferson Airplane ile Booker T. ve M.G.'nin desteğini alan Otis Redding gibi. Festival katılımcılarının birçoğu daha sonra Haight'ın içlerine göç ettiler ve ortamın yaydığı enerjiyi takip ederek burada kaldılar.

Hippi hareketi ince zekâyı yansıtan detaylarıyla —hedonistik zevk arayışı, ortaya çıkardığı müzik ve ilan ettiği savaş karşıtı duyarlılık— Van'ın merakını cezbetmiş olabilir ama herkesin birbirini sevmesi fikri onun için gülünçtü.

Nihayet varacağı noktaya ulaşan Van kapı aralığından geçip gözlerinin yavaş yavaş loş ışığa alıştığı bir ambara girdi. Hoş bir esrar kokusu karşıladı onu kapıda. Derin bir nefes aldı, sonra etrafına bakınıp etrafı her zamanki gibi güzel genç kızlarla çevrili olan Robert Kenneth (Bobby) Beausoleil'i fark etti. LaVey'in cemaatinin arada sırada gelen bir üyesi olan Beausoleil de San Francisco sokaklarında dolaşıp gerçeği arayan kayıp ruhlardan biriydi yalnızca ama yetenekli bir müzisyendi.

Ve oldukça yakışıklıydı.

Aşk Tanrısı lakabını, Susan Atkins ve Mary Brunner'ın da içinde olduğu, yerde oturup onun kayışla boynuna gitarını takışını izleyen kadınların ilgisini çekmek konusundaki yeteneğinden almıştı.

---

* Beyaz Tavşan.—ç.n.

Beausoleil, Van'ın bir orgçu olarak saygınlığı olduğunu biliyor ve Bay Area*'da saygı duyulan müzisyenler tarafından kabul edilmeyi fena hâlde istiyordu. Bu nedenle Van'ı kendi orkestrasıyla doğaçlamalar yapmak üzere davet etti. Beausoleil, yakın arkadaşları LaVey ve film yapımcısı Kenneth Anger sayesinde müzik piyasasında kendisine iyi bir yer edinmeye çalışıyordu. Anger, yakın zamanda gösterime girecek olan filmi *Şeytan'ın Yükselişi*†'nde ona iblis rolünü vermiş, gelecek vadeden bir şarkıcı olan Janis Joplin'in de içinde yer aldığı Gratful Dead, Big Brother and the Holding Company gruplarının üyeleriyle tanıştırmıştı onu. Van bazen LaVey'le birlikte, yerel halk tarafından Rus Büyükelçiliği diye bilinen Anger'ın şatafatlı evinde vakit geçirirdi. Grupla birlikte müzik yapmaktan keyif alırdı. Uyuşturucudan ve sürekli etrafta dolaşan güzel kızlardan hoşlanırdı.

"Bu arkadaş şahane Hammond org çalar," diye takdim etti Beausoleil onu arkadaşlarına.

Sonraki bir saat boyunca Van onun haklı olduğunu ispatladı.

Beausoleil ile bir yakınlık hissediyordu. LaVey'e hayran olan birçokları gibi Beausoleil de karanlığın içindeki boşluğu saklayacağını umarak, karanlık tarafta yürümeyi seçmişti.

"İstediğin zaman uğra," dedi Beausoleil kapıya doğru yürüyen Van'a.

Sonraki birkaç ay boyunca babam ara sıra gidip grupla birlikte çaldı. O zamanlar onu evden uzak tutacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Edith hamileydi ve Van taleplerle karşı karşıya kalmakta gönülsüzdü. Edith, Annette ya da Judy'ye benzemiyordu. Onu kontrol edemiyordu. Daha çok Gertrude gibiydi: dediğim dedik. Van'dan ailesine düzenli bir maaş çekiyle destek olmasını ve çalışmadığı zamanlarda evde durmasını bekliyordu. Evlenmeden önce, bu kadar sık Meksika'ya gitmesini gerektirmeyen düzenli bir iş bulması konusunda Van'a ısrar etmişti. Van taşıma işçileri sendikasına kaydolmuş ve eski bir mahkûm için elde edilmesi kolay bir iş olan taksi

* San Francisco Körfez Bölgesi.—ç.n.

† Lucifer Rising.—ç.n.

şoförlüğü için işe alınmıştı. Taksi şoförü olmak onun zekâsında birisi için alçaltıcıydı ve civarda araba kullanıp yol ücreti alıyor olmak kinini ancak daha da körükleyebilirdi. Mexico City'de Hotel Corinto'nun barında oturup, içkisini içerken diğer müşterileri edebiyat bilgisiyle etkilemeyi tercih ederdi. Onu şişmiş karnıyla kendinden uzaklaştıran bir kadının ihtiyacını karşılamak değil.

Ama Gertrude'ta da olduğu gibi, içindeki tüm kaynamalara rağmen Van boyun eğdi.

Yaz ilerledikçe Scott McKenzie'nin "San Francisco (Be Sure to Wear Flowers in Your Hair*)" parçası gibi şarkılar ve komünal yaşam ve halisünojen uyuşturucularda bulunan özgürlük hakkındaki abartılı hikâyeler sayesinde daha da fazla genç şehre aktı. Seks, uyuşturucu ve rock'n roll algısıyla büyülenen bu gençler, California müzik sahnesini kasıp kavuran gizli eğilimi hissetmediler: Haight'ın müzik mekânlarında yetişen bir iblis; eyaletin üstüne çökmekte olan bir karanlık.

Terör geldiğinde çoktan gitmiş olacaklardı.

Rotea Gilford endişeliydi. Şehrine olanlardan hoşlanmıyordu. Büyüleyici cazibesi, sokağa saçılan çöplerin, bir binaya doluşmayı başaracak kadar şanslı olmayan ergenlerin yatakhanesine dönmüş parkların aşırı kalabalığında kaybolmuştu. Haight boyunca yürürken kendisine yönelen donuk bakışlar hayra alamet değildi. Böylesi bir insan akınıyla baş edebilmek için polisin kadrosu ya da donanımı yeterli değildi ve hem o hem de hırsızlık birimindeki diğer polis memuru arkadaşları, sayıları giderek artan ve uyuşturucu kullanımındaki artışın sorumlu olduğu düşünülen hırsızlık vakaları üstünde daha da uzun saatler boyunca çalışmaya başlamışlardı.

Rotea'nın bu genç insanların kendilerine ve onun sevdiği şehrine yaptıklarıyla ilgili gerçek bir derdi vardı. O bir aile adamıydı; hem kendi çocukları hem de mahallesindeki diğer küçüklerle vakit geçiren bir baba. Onlara bulundukları noktadan yükselip dünyada fark yaratabilecekleri

* Saçlarına Çiçek Taktığına Emin Ol.—ç.n.

yerlere gelebileceklerini anlatmak için, kendi başarısını göstererek rehberlik yapardı. Haight'ta gördükleri rahatsız ediyordu —Amerika'nın çocukları ebeveynlerinin sahip olduğu değerleri hor görüyordu— ve dedektif onları doğru yola çekmek için elinden geleni yapıyordu.

Onları tutuklayarak bile olsa.

Sonbahar geldiğinde Haight'ın yaz nüfusunun çoğu üniversiteye gitmek ve barış mesajını kendi şehirlerine, kendi kasabalarına taşımak üzere evlerine döndüler. Geride kalan inatçılar 6 Ekim'de Haight Caddesi'nde, hippinin ölümünü temsil eden sembolik bir cenaze töreni için boş bir gri tabutun ardından yürüyerek caddeyi doldurdu. Sevgi ve barışı deneyimlemek için San Francisco'ya gelmiş olanlar, kendi şırıngalarıyla hayal kırıklığına uğramıştı.

Gitmiş olsalar da kısa bir süre içinde, arkalarında değişmiş bir dünya bırakmışlardı.

26

Cheri Jo Bates'i öldürmek, Van'ın Judy takıntısını rahatlatmakta hiçbir işe yaramamıştı. Aksine, ona duyduğu düşmanlık Van'ın uyuşturucu ve alkol kullanımını körüklemişti. Edith'in hamileliği de işleri kolaylaştırmıyordu. Kısa zaman sonra Oliver adında bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Babam yeni oğlunu görmezden geldi. Bebeğin beslenmesi ya da altının değiştirilmesi gerektiğinde onunla Edith ilgilendi. Oliver ağlamaya başladığında Van ortamı terk etti. Edith, eşinin neden bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini anlayamıyordu, Van'ın bir oğlunu çoktan başından attığından da habersizdi. Babam çocuklarına bu eşinin önünde kötü muamele yapmaması gerektiğini biliyordu, bu nedenle elinden geldiğince uzakta olmaya çalıştı.

Van bir kez daha, dünyaya getirdiği çocuğa karşı hiçbir bağlılık, hiçbir sevgi hissetmiyordu. Bu defa, her nasılsa, eşinin ilgisini bebeğe vermesini umursamıyordu. Edith, Judy değildi.

Çok geçmeden Edith evden saatlerce, bazen günlerce gitmelere alışmaya başladı. Van ona her zaman çalıştığını söylüyordu; ya yolcu ücreti topluyordu ya da Meksika'da tarihi döküman peşinde koşturuyordu. Edith ona inanmıştı ve evliliğinde ciddi anlamda ters giden bir şeyler olduğundan habersizdi.

1968'in sonuna doğru Van'ın hüsranı patlama noktasına gelmiş olmalı. Evli olmaktan, bağırıp duran çocuğundan, Judy'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmekten bıkmıştı artık.

Edith Noel için süslemeler yaparken Van da kendi Noel planlarını kurmaya başladı.

20 Aralık günü San Francisco'nun bir saat dışındaki Vallejo'da, Hogan Lisesi'nin onur öğrencisi, on altı yaşındaki Betty Lou Jensen heyecanla David Arthur Faraday ile ilk randevusu için hazırlanıyordu. İkisi henüz bir hafta önce tanışmış ve ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlardı.

On yedi yaşındaki David, Vallejo'da üç buçuk yıldır yaşıyordu ve son sınıf öğrencisi olduğu Vallejo Lisesi'nde hem güreş takımında hem de okul yönetimindeydi. David ailesinin sadakatle bağlı olduğu Presbiteryan Kilisesi'nde de aktifti.

Betty Lou ebeveynlerine Hogan Lisesi'ndeki Noel konserine David'le gitmek istediğini söyledi. Ebeveynleri randevuları öncesi David'le tanışmak istediklerini belirtti.

O akşam Betty Lou yeni sevgilisini etkileyecek doğru elbiseyi bulabilmek için dolabına uzanıp heyecanla çeşit çeşit elbise denedi. Sonunda beyaz yakalı ve manşetli mor elbisesiyle, bantlı siyah ayakkabılarını giymeye karar verdi ve koyu renk saçlarını özenle tepeden topladı.

David de onun kadar heyecanlıydı. Annesi Jean'dan ona biraz para vermesini rica etti, annesi de bir dolar ile bir miktar bozukluk verdi. Saat 19:30'da, kız arkadaşını almaya gitmeden önce kahverengi fitilli kadife pantolonunun cebine bir şişe nefes damlası attı.

Evden çıkarken annesini öptü.

Betty Lou'ların evine saat sekiz gibi vardı. Ebeveynleri kızlarıyla dışarı çıkmak isteyen bu kibar ve iyi görünümlü gençten hoşnut olmuş gibi görü-

nüyorlardı. "Onu on bir civarı eve getirmelisin," dedi Betty Lou'nun annesi.

"Öyle yapacağım," diye söz verdi David.

Konsere gitmediler. O gece okulda düzenlenen bir konser yoktu. Onun yerine Betty Lou'nun en yakın arkadaşı olan Sharon'ı ziyaret edip saat 21:00'e kadar orada kaldılar ve sonra güneydoğu yönünde Herman Gölü Yolu boyunca Benicia'ya doğru arabayla ilerlediler.

Herman Gölü Yolu bölge gençleri tarafından sevişmek için iyi bir yer olarak kabul gören, tanınmış bir bölgeydi. Benicia su pompalama istasyonunun girişi mükemmeldi —inişli çıkışlı tepelerle çevrili ve soyutlanmış. Kilitli kapı çocukların pompalama istasyonuna girişlerini engelliyordu ama girişte yolun kenarındaki küçük bir bölge onları buraya park etmeye çağırıyordu. Çocuklar yaklaşan arabaların ışıklarını uzaktan görebiliyor ve genellikle acemi elleşmelerine devam etmek için arabalar geçene kadar bekleyebiliyorlardı.

David ve Betty Lou gelip geçen arabaları umursamıyorlardı. Dışarısı karanlık, sisli ve soğuktu —dört derece civarı— ilk öpücüğün heyecanını deneyimlemek üzere sarılmak için mükemmel bir akşamdı. Betty Lou, David'in 1960 model kahverengi Rambler pikabının ön koltuğunda oturuyor, konuşurlarken güzel yüzü David'in omuzunda dinleniyordu. Tüm dikkatleri birbirlerinde olduğu için yanlarına gelip park eden aracı fark etmediler.

Muhtemelen babam bir süredir Betty Lou'yu izliyordu. Annesi daha sonra polise, evlerinin kapısının kapalı olması gereken birkaç durumda açık bulunduğuna dair bilgi verecekti. Genç kız Judy'yi anımsatıyordu —kaçarlarken tanınmasın diye Van'ın saçını siyaha boyamaya zorladığı zamanki hâlini. Yanındaki David'e sarılmış vaziyetteki Betty Lou'nun, babamın bunu bir ihanet olarak algıladığından haberdar olması mümkün değildi.

Van o gece için özenle hazırlandı. Eğer avı kaçmaya başlarsa silahını nişan alma şansı olmayacağını bildiğinden .22 kalibrelik yarı otomatik tabancasına bir cep feneri bantladı.

David ve Betty Lou bir adım ötelerinde dikilmekte olan adamdan habersizdi, ta ki arabaya, arka yolcu camına, tavana doğru kurşun yağmaya başlayana kadar. Sonra saldırganları, tabancasını sürücü tarafında cama

doğrultmuş şekilde aniden ortaya çıktı. Betty Lou'nun kaçışıyla arabadan yavaş çıkmak zorunda kalan David, sol kulağının hemen arkasından, yakın mesafeden vuruldu. Vücudu hızla yanlara çarptı ve yolcu tarafından dışarı düştü.

Sol elinde, o gece Betty Lou'ya vermeyi planladığı mezuniyet yüzüğünü tutuyordu.

Betty Lou tüm gücüyle koştu ama arkasına saplanan beş kurşundan kaçamadı. Son kurşun geldiğinde sekiz buçuk metre uzağa koşmayı başarmıştı.

Orada, karanlık bir yolun kenarında, bir keresinde ona benzeyen bir kızı sevmiş olan tanımadığı bir adamın elinde öldü.

Van bir süre genç kızın başında dikildikten sonra arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü.

Görevini tamamlamış olan babam arabaya binip oradan uzaklaştı.

Saat 23:15 sularında, yakınlardaki bir çiftlikte yaşayan Stella Borges, pompalama istasyonundan geçerken yerde yatan birini gördü. Yavaşladı ve bir kişinin de pikabın yanında yatmakta olduğunu fark etti. Hızla Benicia'ya devam edip, birkaç dakika sonra yoldan iki polis memuru çevirdi.

Başkomiser Dan Pitta ve Memur William Warner hızla olay yerine gitti ve kızın öldüğünü tespit etti. Kan izlerini arabaya kadar takip ederek hâlâ hayatta olsa da gücünü yitimekte olan David'e ulaştılar.

Warner David'in bedeninin etrafına tebeşirle çizgi çekerken Pitta ilk yardım ekiplerini aradı.

David 00:05'te Vallejo Tam Teşekküllü Hastanesi*'nde hayatını kaybetti.

Gri yün bir battaniye Betty Lou'nun cansız bedenini örtüyordu.

Dedektifler, daha sonra da Winchester Western Super-X marka bakır kaplamalı bir uzun menzilli askeri teçhizata ait olduğunu tespit edecekleri on tane boş mermi kovanı bulacaktı.

Ayrıca bazı ayak izleri de bulundu ancak çizgiler çok zayıf olduğundan ne tür bir ayakkabıya ait oldukları tesbit edilemedi.

---

* Vallejo General Hospital.—ç.n.

Solano Country şerif yardımcıları şaşkına dönmüştü. Hırsızlık yoktu —Betty Lou'nun çantası, içindeki her şeyle birlikte şık beyaz kürkünün yanında, arka koltukta duruyordu. Kurban güzel bir kız olduğunda dedektiflerin genel olarak şüphelendiklerinin aksine cinsel istismar yoktu. David yalnızca bir kez vurulmuş; Betty Lou ise beş kez vurulmuş ve kurşunlar sırtına dar bir daire çizecek şekilde saplanmıştı. Onu her kim vurduysa usta bir nişancıydı. Cinayetlerin hiçbir mantığı yoktu.

Herman Gölü Yolu'ndan geçen ve pikabın yanına park etmiş beyaz bir Impala gördüklerini belirten birkaç tanığın ifadeleri dışında doğru dürüst bir ipucu yoktu. Kimse suça tanık olmamıştı.

Bir kere daha, dava çözümsüz kalacaktı.

27

Louisina'da yaşayan benim, Oliver adında bir erkek kardeşim olduğunu bilmeme imkân yoktu.

Bununla birlikte, evlat edinildiğimi biliyordum. Leona ben üç yaşındayken evlatlık olmakla ilgili bir kitap okumuştu ama o zamanlar bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Dünyadaki bütün oğlan çocukları içinde beni oğlu olarak seçtiğini, çünkü çok özel olduğumu söylemişti.

Arkadaşlarım Jeff ve Tommy'yle oynadığımız o öğleden sonrasına kadar kastettiği şey kafama girmemişti.

"Senin gerçek annen seni sevmedi," dedi Jeff ebeveynlerinin evlat edinilmemle ilgili konuşmalarından duyduklarıyla. Güneyde komşular hakkında dedikodu yapmak nemli bir öğleden sonrayı geçirmek için keyifli bir yoldu.

"Evet, annen seni başından attı," diye ekledi Tommy.

"Bu doğru değil," diye bağırdım.

"Öyle işte," diye karşılık verdiler bir ağızdan.

"Hayır değil," diye haykırdım koşabildiğim kadar hızlı koşarak onlar-

dan uzaklaşırken. Eve vardığımda onların söylediklerini ve bunun doğru olup olamayacağını sorgulayarak odama gittim.

Akşam yemeğinde Leona başım önde tabağımı didikleyişime bakarak yanlış giden bir şeyler olduğunu anladı.

"Sorun ne tatlım?" dedi Leona.

"Jeff ve Todd dedi ki gerçek annem beni sevmemiş, bu yüzden başından atmış beni. Anne, gerçek annem neden verdi beni?"

Loyd bu sorunu dikkatlice çözmesi için Leona'yı masanın altından hafifçe tekmeledi.

Leona, yaratabilecekleri tahribatın bilinciyle, kelimelerini özenle seçti. "Bu kuşkusuz doğru değil. Anneciğin seni öyle çok sevdi ki bize verdi, çünkü sana senin için iyi bir anne olamayacağını ve sana bizim baktığımız gibi iyi bakamayacağını biliyordu. Tanrı, benim ve babanın senin ailen olmamızı, senin burada olmanı istedi. Böylece harika bir evin oldu ve anneciğinin senin için dileyebileceği türden bir anne ve baba tarafından bakılman mümkün oldu."

Loyd ve Leona nefeslerini tutmuş tepkimi bekliyordu.

Bir an durup Leona'nın söylediklerini düşündüm ve ardından gülümsedim, mutlulukla ve kocaman gülümsedim. "Tanrı anneme, beni sana ve babacığıma vermesini söylediği için mutluyum. Onun da beni sevdiğini biliyorum."

Annem neden beni istememişti bir daha sorgulamadım. Ama bundan sonra hep teyzelerimin ve amcalarımın sanki kim olduğumu ve annemin beni neden verdiğini çözmeye çalışır gibi, bana gereğinden fazla baktıklarını hissettim. Asla bir şey söylemediler ve bana karşı hep iyiydiler ama kızıl saçlarım ve çillerim onlarda hep bir merak yarattı. O kızıl saçlar gerçek annemden mi geliyordu yoksa gerçek babamdan mı? Bu sorunun cevabını asla öğrenemeyecekmişim gibi görünüyordu ama Stewartlar'ın evinde öyle çok sevildim ki bu durum pek de önemli görünmedi.

Loyd ve Leona'nın biyolojik çocukları Christy dünyaya geldikten sonra bile aramızda hiç ayrım yapılmadı. Ebeveynlerim hepimizi eşit derecede sevdi ve Cindy ve bana Christy kadar önemli olduğumuzu hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar.

Fakat onca sevgi, benim algılayamadığım bir paniği deneyimlememe engel olamadı. Bir cumartesi günü, altı yaşımdayken başladı. Loyd ve Leona, Krotz Springs'teki Courville kuzenlerimizi ziyarete götürdü bizi. Günüm kuzenim Ken'le birlikte ağaçlara tırmanıp, şehri çevreleyen bentlerin üstündeki demiryolunun raylarına bozuk paralar yerleştirmekle geçti. Ken beni geceyi birlikte geçirmek üzere davet edince hemen koşup Loyd ve Leona'ya sordum. Kalabileceğime karar verip ertesi gün, kilise çıkışında beni almaya söz verdiler. Anneme ve babama hoşçakal öpücüğü verdikten sonra arabayla uzaklaşmalarını izledim.

Aniden, hiç beklemediğim bir yumru oluştu boğazımda ve kalp atışlarım hızlandı. Dehşete kapılmıştım. Bir hata yaptığımı biliyordum ve araba dursun, ebeveynlerim geri dönüp beni alsın diye dua ettim. Dönmediler.

Ken dışarı gelip beni bulduğunda hâlâ arabanın arkasından bakıyordum. "Gel hadi, oyun oynayalım," dedi.

Gönülsüzce kuzenimi takip ettim eve kadar. Ken'in odasındaki kasnaklı çadırın içine emekleyerek girip oyuncak askerlerle oynamak dikkatimi bir süre dağıttı fakat sonra, Loretta Teyze "Işıklar sönsün," dediğinde ve Bub Amca söndürdüğünde panik geri geldi.

Nefes alamadım. Kalbim güm güm atıyordu. Uyuyamadım.

Tek yapabildiğim o zifiri karanlık odada uzanmak ve anne babamın beni almak üzere dönmeleri için dua etmekti.

Bilinç düzeyinde apartman sahanlığında bırakılan o bebek ve beni hiç umursamadan bırakıp giden adam hakkında hiçbir bilgim yoktu. Yine de terk edilme korkum çok erken bir yaşımda gözle görülür olmuştu.

28

Edith'te böyle bir korku yoktu.

1969'da Urban adında bir erkek çocuk daha dünyaya getirmişti ve yeniden hamileydi. Üçüncü çocuğunun gelişine heyecanla hazırlanmakta

olan Edith'in, giderek daha da karanlığa saplanan eşinin yeni kurbanını aradığından haberi yoktu. Kocası hakkında, Şeytan Kilisesi'nde başrahip olması da dahil olmak üzere bilmediği daha çok şey vardı.

LaVey *Şeytan'ın İncili*'ni* yeni yayınlamıştı ve kitabın yarattığı karmaşanın tadını çıkarmaktaydı.

Avenue Theatre'ın müdürü Rick Marshall bunun komik olduğunu düşündü. Tiyatroyu ayakta tutabilmek için yıllardır mücadele ediyordu ve bir yıl önce *San Francisco Chronicle*'da şu sözlerine yer verilmişti: "Ben olsaydım yapabileceğim en akıllı şey Anton LaVey gibi yapmak olurdu. Bar orgçusu olarak yapamadı, böylece bir gün aynada kendisine baktı ve 'Ben bir şöhretim," dedi. Sonra da bir basın sözcüsü işe alıp Şeytan oldu."

Şimdi de Şeytan bir İncil yazmıştı. Van okumak için sabırsızlanıyordu. Önsözdeki Satanizmin Dokuz Bildirisi'ne göz gezdirmişti.

Satanizm, sakınmayı değil, istediğini yapma özgürlüğünü sunar!

Satanizm, ruhsal boş hayaller değil, yaşamsal varoluş sunar!

Satanizm, ikiyüzlülüğü değil, lekelenmemiş aklı simgeler!

Satanizm, nankörce çarçur edeceklere sevgi sunmak yerine, hak edenlere nezaket sunar!

Satanizm, "sana tokat atana öbür yanağını dön" vecizesini değil, intikam sunar!

Satanizm, ruhsal vampirler için endişe duymak yerine, sorumluya sorumluluk sunar!

Satanizm insanı diğer dört ayak üstünde yürüyen hayvanlardan bazen daha iyi, sık sık daha kötü olan bir başka hayvan ve "ruhsal yüceliği ve zekâsal gelişiminden" dolayı bütün hayvanların en yırtıcısı olarak sunar.

Satanizm, davet edilmiş günahları simgeler, çünkü bütün günahlar ruhsal, zihinsel ve duygusal mutluluğa rehberlik eder!

---

* *The Satanic Bible*.—ç.n.

Şeytan, kilisenin sahip olduğu en iyi arkadaştır çünkü bunca yıl görevde kalmasını sağlamıştır.

Van ve LaVey, Van'ın inanarak büyütüldüğü On Emir'in tam zıttı olacak şekilde geliştirilen bu ilkeleri şu ya da bu şekilde yıllardır tartışıyorlardı. Van'ın bu ilkeleri felsefi bir inanıştan mı yoksa babasına karşı isyankârlıktan mı kucakladığı bilinmiyor.

"Belki babama da bir kopya göndermeliyim," demişti Van William'a bir keresinde.

Böyle bir durumda Earl şoke olurdu. Büyükbabamın, oğlunun nasıl bir bataklığın içinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ve durum daha da kötüleşmek üzereydi.

Van güzel sarışın kadını Avenue Theatre'da fark etmiş olmalı; kadın içeri girdiğinde ona gülümsemiş olabilir. Van, onun Judy ile olan benzerliğini hemen fark edecekti; masum bakan gözler, kocaman bir gülümseme ve parmağındaki alyans.

Darlene Ferrin erkekleri seven, arkadaş canlısı bir parti kızıydı. İlk eşi James Phillips'le Haight'ta tanışıp 1966 Yılbaşında Reno'da evlenmişti. Evlilik uzun sürmemiş ve Darlene boşandıktan hemen sonra, 1967'de Arthur Dean Ferrin'le evlenmişti.

Darlene başlangıçta Van için diğer kızlar ilk tanıştıklarında ne düşündüyse aynısını düşünecekti: çekici, akıllı ve ilginç.

Tanışmalarından kısa süre sonra Vallejo'daki Virginia Sokağı 1300 numarada bulunan evinin basamaklarında Meksika'dan alınmış ilginç hediyeler bulmaya başladı. Darlene evli olmasına rağmen, yaşça büyük bu adamın ona olan ilgisinden memnuniyet duyuyordu. Evlilik, özgür ruhlu kadınları kilit altında tutmaya asla yetmezdi, tıpkı yıllar önce Gertrude'a olduğu gibi. Darlene erkeklerin ilgisinden hoşlanıyordu. Bu kadar basitti.

Van'a göre Gertrude ve Judy tek bir güzel pakette toplanmıştı.

Çok geçmeden Van davetsizce kapısında belirmeye başladı ve hatta Darlene rahatsızlığını kız kardeşleri Pam ve Linda ile de paylaştı.

Endişelenmekte haklıydı.

Van 4 Temmuz 1969'da Darlene'i evden çıkıp, eşi Dean'in aşçı olarak çalıştığı Caesar's Palace İtalyan Restoranı'na gidene kadar takip etti. Darlene, kız kardeşi Christina'yla birlikte arabaya binip garson olarak çalıştığı Terry's Restaurant'a gitmek üzere yola çıktığında Van da orada olsa gerek.

Takipte.

İzleyerek.

Darlene gecenin ilerleyen saatlerinde, Christina'yı arabayla bırakıp arkadaşı Michael Mageau'yu almaya gitti. Darlene ve Michael bir şeyler atıştırmak üzere Springs Road'a yöneldiler. Saat 23:30'u biraz geçiyordu.

Polis raporlarına göre, Bay Ed'in restoranına vardıklarında Darlene "Seninle bir şey konuşmam gerek," dedi.

"Neden Blue Rock Springs Parkı'na gitmiyoruz?" diye öneride bulundu Michael.

"Güzel fikir," dedi Darlene arabayı döndürürken. Vallejo şehir merkezinden parka giden Columbus Parkyolu'nda yaklaşık altı kilometrelik yolda Darlene araba kullanırken radyo dinlediler. İkisi de Van'ın onları güvenli bir mesafeden takip edebileceğinin farkında değildi.[1]

Oraya vardıklarında Darlene parkın tenha kısmına yönelip, okaliptus ağaçlarının yanındaki yürüyüş yoluna yakın olan sağdaki son park alanına doğru sürdü arabayı. Anayol yalnızca birkaç metre uzakta olsa da ağaçlar ve çalılar onların görülmesini engelliyordu.

Darlene motoru kapatıp radyoyu açtı.

Hemen yanlarına bir araba, belki bir Corvair, park ettiğinde gece yarısını biraz geçmişti.

Darlene şoförü tanımış görününce, Michael "O kim?" diye sordu.

"Of, boş ver," diye cevap verdi Darlene araba birden orayı terk ederken.

Birkaç başka araba geldi ve bir grup ergen arabalardan inip havai fişekler attılar.

Onların parktan ayrılmalarının ardından o araba geri geldi.

Van, Michael'ın oturduğu ön koltuğa fener tutarak yaklaştı. Işığı

Michael'ın gözlerine tuttu.

Van dokuz milimetrelik yarı otomatik tabancasını kaldırıp ateş etmeye başladı.

Michael önce boynundan vuruldu. Arka koltuğa zıplamaya çalıştığı sırada bir kez daha ateş edildi, bu sefer dizinden vuruldu. Michael'ı hareket edemez duruma getirmesiyle birlikte Van sürücü koltuğuna yönelip dikkatini Darlene'e yoğunlaştırdı.

Bam. Bam. Bam.

Kollarına ve sol tarafına üç el ateş etti.

Tatmin olan Van arkasını dönüp yürümeye başladı. Fakat derken bir çığlık, Michael'ın acıyla bağrışını duydu.

Van geri dönüp arabaya yürüdü. Silahını Darlene'e doğrultup iki defa ateş etmeden önce Michael'a iki el daha ateş etti.

Michael kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kolu bozuktu. Camın dışına uzanarak kapıyı dışarıdan açtı ve katranlı zemine yığıldı. Acıyla kıvranarak izledi Van'ın hızla Vallejo yönünde ilerleyişini.

Birkaç dakika sonra başka bir araba yanaştı. Yoğun kanaması olan Michael bağırarak yardım istedi. Arabanın içindeki Darlene sadece inleyebiliyordu.

Genç bir kız geldi ve arkadaşları polisi ararken Michael'a hareket etmeden yatmasını söyledi.

Polis sirenlerini açıp, dönen ışıklarla hızla olay yerine vardı. Yardım geldiği sırada Darlene güçlükle nefes alıyordu. Bilincini kaybetmeden önce konuşmaya çalıştı. Son nefesini vermeden önce Darlene'in söylediklerinden görevli memurun duyabildiği tek şey "ben," ya da "benim," oldu. Acil yardım ekibi, Darlene'in hastane yolunda hayatını kaybettiğini duyurdu.

Michael vücudundan dört kurşunun çıkartılması için acil ameliyata alındı ve kurtulmayı başardı. Sonradan, polislere katili şu şekilde tarif edecekti: Yirmilerinin sonu, otuzlarının başında, kahverengi saçlı, yuvarlak yüzlü, kısa ama sağlam yapılı. Michael ayrıca parka kadar takip edildiklerini tahmin ettiğini belirtecekti.

Van Darlene ve Michael'ı vurduktan kırk dakika sonra, arabayı Tuolumne Caddesi ile Springs Yolu'nun köşesinde şerif ofisinden dört blok uzaklıktaki bir servis alanına çekip, ödemeli telefondan Vallejo Polis Departmanı'nı aradı.

Santral cevap verdiğinde sabit bir ses tonuyla "Çifte cinayet ihbar etmek istiyorum. Columbus Parkyolu'nda şehir parkına doğru bir buçuk kilometre kadar giderseniz kahverengi bir arabada iki genç bulacaksınız. Dokuz milimetrelik bir Luger ile vuruldular. Ayrıca geçen yılki iki genci de ben vurdum. Hoşçakalın."

Santral görevlisi Nancy Slover daha sonra bu sesi "Oldukça yumuşak ama güçlüydü," diye tarif edecekti. "Sesindeki tek gerçek değişim 'hoşçakalın,' dediği zaman oldu," dedi Slover. "Sonra sesi derinleşti ve alaycı bir hâl aldı."

Van çifte cinayet konusunda yanılıyordu. Michael hâlâ hayattaydı.

Darlene'in hem ilk eşi James, hem de son eşi Dean kısa sürede şüpheli listesinden çıktı. Polis raporlarına bir kıskançlık ya da intikam cinayeti olabileceği yazılsa da polis bir kez daha cinayet sebebini bulamadı. Geçen yıl Herman Gölü Yolu'nda işlenen cinayetlerle aralarında bir bağ ya da yakınlık olup olmadığına baktı.

Darlene'in adres defterinde Avenue Theatre'ın orgçusu olan Vaughn'un adı bulundu ve polis Darlene'le tiyatro arasında bağlantı kurmaya çalıştı ama parçaları bir araya getiremedi. Daha sonra kız kardeşi Pam, Lee ya da Stan gibi kısa bir isim olduğunu belirtse de hiç kimse Darlene'in evine gelen adamın adını hatırlayamadı.

Polis raporlarına göre, Darlene'in diğer kız kardeşi Linda da kardeşine Meksika'dan hediyeler getiren Lee adında bir arkadaşı olduğunu aktarmıştı. Van'ın FBI kayıtlarındaki takma isimlerinden biri Richard Lee'ydi. Baton Rouge polis raporlarında geçen bir diğer takma ismiyse Harry Lee.

Kocası o korkunç gecede, Darlene'den getirmesini istediği havai fişeklerle eve varmasını endişeyle bekledi, bekledi. Darlene gelmedi.

Dean, kızları Deena'yı tek başına büyütmek zorunda kaldı.

29

Vallejo Times-Herald, San Francisco Chronicle ve *San Francisco Examiner* gazetelerinde çıkan, cinayetlerle ilgili tüm makaleleri hiç sektirmeden okumak, Van için artık bir alışkanlıktı. Polisin onun kimliğine ilişkin hiçbir ipucuna sahip olmadığını fark etti. Van her cinayetle yükselen kibiriyle onlara yardım etmeye karar verdi.

Babasından çocukken öğrendiği ve hayatı boyunca keskinleştirdiği basit teknikleri kullanarak şifreli bir mektup yazdı. Öncelikle mesajını kasten noktalamasız ve yazım hatalarıyla hazırladı:

insanları öldürmeyi seviyorum çünkü bu çok eğlenceli ormandaki vahşi oyunda öldürmekten de eğlenceli çünkü hayvanların en tehlikelise insandır öldürmesi en heyecanlı şey hatta bir kızla yatmaktan bile heyecanlı bunun en iyi kısme ise öldüğümde cennette yeniden doğacağım ve bütün öldürüklerim (insanlar) benim kölelerim olacak size ismimi vermeyeceğim çünkü beni yavaşlatırsınıze ya da sonraki yaşamım için yaptığım köle koleksiyonuno durdurursunuz

Mektubunun sonuna da anlamı olmayan bir dizi harf yazdı: "ebeorietemethhpiti."

Ayrıca LaVey'in "insan bütün hayvanlardan daha vahşi hâle gelmiştir," diyen Satanizm bildirisinin bir başka versiyonunu da ekledi.

Sonra Van mesajını, adını ve baş harflerini anahtarın içine gömerek kodlamaya başladı.

Kodun çözülemez olduğuna ve kimliğine dair yeterince ipucu içerdiğine emin olduğunda tamamlanmış şifreli mesajı üç parçaya böldü. Sonra

bu şifrelemeyle birlikte bir mektup yazdı.

Sevgili Yazı İşleri Müdürü

Ben geçen Noel'de Herman Gölü Yolu'ndaki iki gencin ve geçen 4 Temmuz'da öldürülen kızın katiliyim. Bunu kanıtlamak için yalnızca benim ve polisin bilebileceği bazı gerçekleri paylaşacağım.

Noel

1 Cephane markası Super X
2 10 kez ateş edildi
3 Oğlan arabanın arka koltuğundaydı
4 Kız ayakları batıya dönük olmak üzere, sağ tarafına doğru düşmüştü

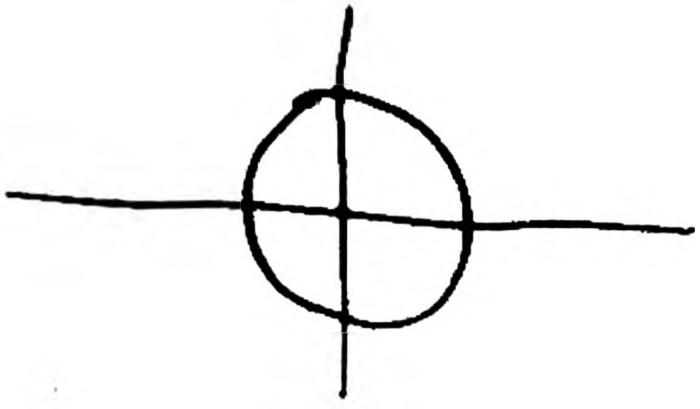
4 Temmuz

1 Kız desenli pantolon giyiyordu
2 Oğlan dizinden de vurulmuştu
3 Cephanelik markası Western'di

İşte size şiyrelenmiş bir metin ya da onun bir parçası. Şifrelenmiş metnin diğer iki parçası S.F. Examiner + S.F. Chronicle'a gönderildi.

Bu şifreyi 69'un 1 Ağustos'u Cuma öğleden sonrasında ün sayfanızda yayınlamanızı istiyorum, eğer bunu yapmazsanız bütün hafta sonumu, geceleri yalnız dolaşan insanları öldürmekle geçireceğim. Etrafta dolanıp bütün sokak insanlarını ya da yalnız çifftleri alacak ve bir düzine insanı öldürene kadarr durmadan öldürmeye devam edeceğim.

Mektup bir sembolle imzalanmıştı —ortasında haç olan bir daire:

Van içinde "Lütfen hızla yazı işleri müdürüne ulaştırılsın," yazan bir not, mektup ve şifreli mesajın olduğu zarfı Vallejo'daki *Times-Herald*'a gönderdi. *San Francisco Examiner*'a ilkine benzer fakat çok küçük değişikliklerin olduğu ikinci bir mektup yazdı. Şifreli mesajın ikinci bölümünü bu mektuba ekledi.

Mesajın üçüncü bölümünü bir mektupla birlikte *San Francisco Chronicle*'a yolladı. Bu mektuba polisin ve insanların eğer kodları çözerlerse katili bulabileceklerini düşünmesini sağlayacak şekilde, "Benim kimliğim bu anahtarda," notunu ekledi. Bu kodlama 408 harf ve sembolden oluştuğu için 408'li kriptogram* olarak adlandırılacaktı.

Her mektuba çift pul yapıştırıp, hepsini birden çocuk kaçırmaktan tutuklanışının yedinci yıl dönümü olan 31 Temmuz 1969'da postaya verdi.

Üç şifreli mesaj da Van'ın söylediği gibi gazetelerde yayınlandı.

Gazete yazısında Vallejo Polis Şefi Jack E. Stilz katilden daha fazla bilgi istedi.

Artık Van'ın kendisi için seçtiği ismi tüm dünyaya resmi olarak ilan etme zamanı gelmişti: Yunanca "hayvan" ya da Van'ın aklındaki anlamıyla "tehlikeli hayvan" anlamına gelen *zoin* kelimesinden türeyen "Zodyak".

Gördüğü ilginin tadını çıkartan Van, *San Francisco Examiner*'a 4 Ağustos 1969 damgalı bir mektup gönderdi:

---

* Her bir harfin bir başka harfle (ya da herhangi bir simgeyle) temsil edildiği şifreli metin.—ç.n.

Zodyak konuşuyor. Vallejo'da geçirdiğim güzel zamanlara ilişkin daha fazla detay isteyen sorularınıza cevap olarak daha da fazla malzeme sağlamaktan mutluluk duyacağım. Bu arada polis kodlamayla iyi vakit geçiriyor mu? Eğer geçirmiyorlarsa söyleyin rahat olsunlar; çözmeyi başardıklarında bana sahip olacaklar.

4 Temmuz'da:

Arabanın kapısını açmadım. Cam zaten açıktı. Eteş etmeye başladığımda oğlan aslonda un koltukta oturuyordu. Kafasına ateş ettiğim anda hedefimi bozmak için arkaya sıçradı.

Kendini arka koltukta ve yerde bulduğunda boşuna caba gösterip bacaklarıyla büyük mücadele verdi; onu dizinden işte böyle vurdum. Vallejo gazetesinde yazdığı gibi tekerleri bağırtarak tam gaz olay erini (yerini) terk etmedim. Arabama dikkat çekmemek için sakince kullanarak uzaklaştım.

Polise arabamın kahverengi olduğunu söyleyen adam 40-45 civarı oldukça kılıksız bir zenciydi.. Ben Vallejo polisiyle biraz eğlenmek için o telefon kulübesinin içindeyken yanımdan geçmişti. O lanet olasıca X@ şeyini kaldırdığımda çalmaya başladı & adamın ilgisini bana ve arabama çeken buydu.

Geçen Noell

Bu bolümde polis kurbanlarıma karanlıkta

nasıl ateş ettiğimi + vurduğumu merak ediyor. Bunu açıkça ifade etmediler ama bol ışıklı bir gece olduğunu + ufukta siluvetleri görebildiğimi söyleyerek bunu ima ettiler. Saçmalık o bölge tepeler + ağaçlarla çevrili. Yaptığım şey silahımın namlusuna bir kalim fener yapıştırmaktı.

Fark ettiyseniz ışık demetinin merkezini bir duvara ya da tavana tuttuğunuzda ışık dairesinin merkezinde yaklaşık 3'ten 6'ya kadar siyah ya da karranlık bir nokta göreceksiniz. Boydan boya. Bir silah namlusuna yapıştırdığınızda kurşun ışığın ortasındaki noktaya saplanacaktır. Tek yapmam gereken bir hortum gibi üzerlerine püskürtmekti; nişan almaya gerek yoktu. Gazetenin ön sayfasında olmamaktan mutlu olmadım.

8 Ağustos'ta onu gazetede gören Salinas Lisesi öğretmeni Donald Harden ve eşi Bettye üç parçalı şifreli mesajı çözdüler. Sonuçları FBI tarafından onaylandı. Çift daha sonra İngilizcede "öldürmek" anlamına gelen "kill" kelimesinin mesaj içinde yer aldığını varsayıp böylece çift "l" yerine kullanılmış olan tekrarlayan harf ya da sembolleri aradıklarını açıklayacaklardı. Ayrıca, şifrenin sahibinin egoist biri olabileceğini ve mesajın "ben" ile başlayabileceğini tespit ettiler. "Öldür" kelimesinin ardından "öldürmek" ve "heyecanlı" kelimelerini de bulduklarında şifreyi çözmeleri mümkün oldu.

Dedektifler, artık bir seri katili aradıklarının ve cinayetlerden sorumlu olan kişinin adı için kodları özenle incelemek zorunda olduklarının farkına varmışlardı. Gelecek zamandan bahsederken daha keskin bir ifade kullandığı not edildi ve "Noell" yazışındaki heceleme seçiminden İngiliz

olma ihtimali saptandı. Ayrıca Satanizm'in Dokuz Bildirisi'ne yaptığı göndermeyi de fark ettiler. Bunun bir yararı olmadı. Şifre çözülmüş olsa da bir sonraki adım olan katilin adını deşifre etme kısmına geçemediler, çünkü hangi ismi aradıklarını bilmiyorlardı.

Babam için oyun sertleşmişti. Şifreli mesajının çözüldüğünü duyduğunda yakında yakalanmasının mümkün olabileceğini biliyordu. Polisin gelip onu tutuklaması için bekledi ama kimse gelmedi.

San Francisco ile çevre bölgeleri şifre yazıcı katili konuşmasına rağmen, başka bir dizi sansasyonal cinayet kısa zamanda Van'ı gölgede bırakacak ve Golden State'e çok daha fazla korku salacaktı.

30

27 Temmuz 1969'da, Van'ın şifreli mesajlarını gazetelere göndermesinden dört gün önce, babamın Haight'taki ambarda birlikte doğaçlamalar yaptığı genç müzisyen Bobby Beausoleil, Topanga Kanyonu'nda yaşayan müzik öğretmeni Gary Hinman'ı öldürdü. Beausoleil, LaVey'in cemaatinden ayrılalı uzun zaman olmuş, Susan Atkins ve Mary Brunner'la birlikte 1967 civarında Charles Manson liderliğinde kurulmuş bir tür tarikat olan Manson Ailesi'ne katılmak üzere Los Angeles'taki Spahn Ranch'e taşınmıştı. Hâlâ büyüklerine ayak uydurmaya çalışan Beausoleil, Manson'ı etkilemek için işe koyuldu; önce sürüye seksi kadınlar katarak ve sonra şiddet yoluyla değerini kanıtlayarak.

Beausoleil ve iki kız, Manson Ailesi'nin zaman zaman evinde sabahlamasına izin veren nazik öğretmenden para koparmaya çalışırken iki gün boyunca Hinman'ı esir tuttu. Onlar görevlerini yerine getiremeyince Manson geldi ve Hinman'ın yüzünü ve sol kulağını bir kılıçla yardı. Kızlar Hinman'ın kulağını bir diş ipiyle dikmeyi denerken Beausoleil de onu parasını vermeye ikna etmek için uğraştı. 27 Temmuz'da boşuna uğraştıklarını farkeden Bobby Hinman'ı göğsünden iki defa bıçaklayarak öldürdü.

Atkins ve Brunner daha sonra Hinman'ın kanıyla duvara politik domuz yazdılar. Kelimelerin yakınına bir pençe izi çizerek cinayeti Kara Panterler'in üzerine yıkmayı denediler.

Beausoleil daha sonra cinayeti, özendiği insanların gözünde bir erkek olabilmek ve kabul edilme arzusundan çaresizlik içinde işlediğini itiraf edecekti.

Beausoleil Van'ın mesajı deşifre edilmeden iki gün önce, 6 Ağustos'ta tutuklandı. Gary Hinman'ın öldürülmesi San Francisco basınında Van'ın mektupları kadar yer bulmamıştı kendisine fakat 9 Ağustos sabahının erken saatlerinde olanlar tüm ilgiyi Zodyak'ın üzerinden alacaktı. Manson Ailesi, Amerikan tarihinde kötülüğüyle en çok nam salan, en iğrenç cinayeti işlemek üzereydi.

Charles Manson; Charles "Tex" Watson, Patricia Krenwinkel, Susan Atkins ve Linda Kasabian'a Santa Monica Dağları, Cielo Caddesi numara 10050'deki Doris Day'in oğlu Terry Melcher tarafından kiraya verilmiş olan güzel evde bulunan herkesi öldürmelerini emretti. Önceden Henry Fonda, Cary Grant ve Melcher'in kız arkadaşı Candice Bergen gibi Hollywood yıldızları tarafından kullanılan ev, artık Roman Polanski ve onun eşi Sharon Tate'in ikametgâhıydı.

8 Ağustos gecesi, yedi buçuk aylık hamile Sharon, yeni bebeğinin gelişine hazırlık yapıyordu. Arkadaşları Jay Sebring, senarist Wojciech Frykowski ve Frykowski'nin kız arkadaşı Abigail Folger da onunla birlikte evdeydi.

On yedi yaşındaki masum genç Steven Parent ilk kurbandı. Yeni arkadaşı, bekçi William Garretson'ı ziyarete gelmişti. Elektronik kapıyı açacak düğmeye basmak için camından uzandığında şanssız genç adam yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Söylendiğine göre asit ve metamfetaminin etkisinde olan Watson, Parent'ın arabasına yaklaştı ve kendisini aniden ortaya çıkan bıçaktan korumaya çalışan Parent'ı elinden bir kez bıçakladı. Watson eve doğru devam etmeden önce Parent'a dört el ateş etti.

Watson eve bir camdan girdikten sonra, Atkins ve Krenwinkel ev halkını salonda topladı. Tate ve Sebring bir iple boyunlarından birbirlerine bağ-

lıydı, Frykowski'nin elleri de bir havluyla bağlanmıştı. Hamile arkadaşına yapılan muameleye tepki gösteren Sebring, Watson tarafından vuruldu.

Savaş sanatları uzmanı Frykowski kendisini iplerden kurtardı ve onu tutsak edenlerle dövüşmeye başladı; önce onu bıçaklayan Atkins'le ve sonra ona silahın kabzasıyla vuran, onu bıçaklayan ve kaçmaya çalıştığı sırada onu iki kez vuran Watson'la. Otopsi raporunda, vücunda elli bir bıçak yarası olduğu yazacaktı.

Folger, Krenwinkel onu yakalamadan önce evden kaçıp havuz bölgesine ulaşmayı başardı. Genç kadın burada saldırganlar tarafından kendisine saplanan yirmi sekiz bıçak darbesiyle hayatını kaybedecekti.

Sharon Tate doğmamış çocuğunun canı için yalvardı ancak gözü dönmüş katiller onun yakarışlarını duymayacak ve kanıyla evinin duvarlarına mesaj yazmadan önce onu on altı kez bıçaklayacaklardı.

En deneyimli dedektifler bile cinayet yerine vardıklarında buldukları şey karşısında dehşete kapıldılar.

Manson, aile üyelerinin ertesi akşam da cinayet işlemeleri gerektiğine karar verdi ve Watson, Atkins, Krenwinkel, Kasabian, Leslie Van Houten ve Steve Grogen'la birlikte Manson, Waverly Bulvarı numara 3301'deki Leno ve Rosemary LaBianca'nın evlerine gittiler. Eve ilk Manson ve Watson girdi. Leno'yu kanepede uyurken buldular. Rosemary yatak odasındaydı. Onu da salona getirip çifti deri iplerle birbirlerine bağladılar. Manson Leno'nun cüzdanını çalıp arabaya geri gitti ve Krenwinkel ile Van Houten'a eve girmelerini söyledi. Manson'ın Grogan, Atkins ve Kasabian'la birlikte evden ayrılmasından sonra Watson, korku dolu çiftin kafalarına yastık kılıfı geçirdi ve lamba kordonuyla ağızlarını bağladı. Krenwinkel ve Van Houten, Rosemary'yi koridordan aşağıya ve oradan da yatak odasına sürüklediler, Krenwinkel mutfakta bulduğu bir bıçakla kadını bıçakladı. Watson salonda, Reno'nun boğazını bir kasaturayla kesti.

Watson, Krenwinkel ve Van Houten'la gelip, kasaturayla boğazını kesene kadar Rosemary mücadele etti. Rosemary kırk bir bıçak darbesi aldı, bunların bir kısmı kadın öldükten sonra Van Houten tarafından yapılmıştı.

Daha sonra Watson salona döndü ve öldüğünden emin olana kadar Leno'yu bıçaklamaya devam etti.

Leno'nun karnına savaş kelimesi kazınmış; duvarlara ise kanla yükseliş ve domuzlara ölüm yazılmıştı. Buzdolabının üstünde ise kanla healter skelter* yazıyordu.

Yaşadıkları yerde çalıntı arabaların tespit edilmesi üzerine, Leno ve Rosemary LaBianca, 16 Ağustos'ta, öldükten on dokuz saat sonra aile fertleri tarafından bulundu. Charles Manson ve Manson Ailesi'nin yirmi beş üyesi tutuklandı. Polis şüphelileri oto hırsızlığı ihbarıyla tutukladığı sırada Los Angeles'a dehşet saçan katillerin bazılarını gözaltına aldığından haberi yoktu.

Vakalar arasında çok fazla benzerlik bulunmasına rağmen, polis Hinman, Tate ve LaBianca cinayetlerini birkaç ay boyunca birbirine bağlayamadı. Ta ki Atkin hücre arkadaşlarına cinayetlerin parçası olduğunu söyleyip parçaların bir araya gelmesini sağlayana kadar.

Manson, Atkins, Krenwinkel ve Van Houten suçlu bulunarak ölüm cezasına çarptırıldı, ancak cezaları California'da idam cezasının yasaklanmasıyla ömür boyu hapse çevrildi. Manson ayrıca iki cinayetten daha suçlu bulundu: Spahn Ranch'te yaşayan Donald Shea ve Gary Hinman. Grogan ise Shea cinayetinden de suçlu bulunup ölüm cezası aldı. Grogan, cezası ömür boyu hapse çevrildikten sonra ilişkisi olup da şartlı tahliye edilen tek aile üyesi olacaktı. 1985 yılında serbest kaldı.

Beausoleil yirmi iki yaşındayken ölüm cezasına çarptırıldı fakat cezası ömür boyu hapse çevrildi. Beausoleil aleyhine gönülsüz olarak verdiği ve daha sonra reddedeceği ifadesi için Brunner'e dokunulmazlık sözü verildi. Kasabian da aynı şekilde dokunulmazlık sözü aldı çünkü hiçbir cinayete katılmamıştı. Davacılar, diğerlerinin suçlarının ispatı için onun tanıklığına ihtiyaç duydu.

Manson'ın takipçileri onu ruhsal liderleri gibi görseler de Amerika'daki birçok insan için o şeytanın insan şekline bürünmüş hâliydi.

---

* The Beatles'ın "Helter Skelter" parçasının yanlış yazılmış hâli.—ç.n.

Ne yazık ki aşkın, barışın, savaş protestolarının çağında ve bir kültür değişimine sebep olan insan hakları hareketinin nihayete erdiği bu dönemde, California'da ikamet eden tek şeytan Charles Manson değildi.

31

27 Eylül 1969, San Francisco'da mükemmel bir sonbahar günüydü. Güneş Golden Gate Köprüsü'nün üstünde parlıyordu, hava kuru ve soğuktu. Yirmi yaşındaki Bryan Hartnell bir şeyler atıştırmak için Pasific Union College'in kafeteryasında durmuş ve eski kız arkadaşı Cecelia Shepard'ı burada görünce şaşırmıştı. Oradaki mükemmel müzik programından dolayı Riverside'daki California Üniversitesi'ne nakil olduğunu duymuştu.

Bryan iyi bir genç adamdı, gayretliydi ve Cecelia artık birlikte olmasalar da ondan çok hoşlanıyordu. Bryan da onun için benzer şeyler hissediyordu. Cecelia nazik, piyano çalıp şarkı söylemeyi seven ince ruhlu bir kızdı.

"Dalora'yla birlikte hafta sonunu geçirmek için geldim," dedi Bryan'a arkadaşını göstererek. "Ama yarın dönmem lazım."

"Öğleden sonra biraz vakit geçirebilir miyiz birlikte?" diye sordu Bryan ümitle.

Napa County'den iki saat kadar uzaktaki Berryessa Gölü'ne gitmeye karar verdiler. 265 kilometrelik kıyı çizgisiyle bu yapay göl her yerden insanı çekiyordu. Çimenli tepeleri doğal yaşam ve piknikçiler için bir cennetti ve su sıcaklıkları arttığında yüzücüler ve kayıkçıları bölgeye çekerdi. Tepeler ve orman, mahremiyet ve etrafta kimse yok ise gizli romantizm yaşama imkânı sunardı.

Babam Berryessa Gölü Çukuru civarında pek çok kez bulunmuştu. Gölden yaklaşık bir kilometre ötedeki dev amfitiyatroda Mayıs'tan Eylül'e kadar süren, Alice Cooper, Sly and the Family Stone, Iron Butterfly ve Beausoleil'in ara sıra birlikte çaldığı bir Bay Area grubu olan the Sons of Champlin'in sahne aldığı hafta sonu konserleri düzenlenirdi. Van'ı oraya

çeken şey müzik olsa da tekrar tekrar gitmesinin nedeni göl kenarında güneşlenen güzel kızlardı.

Cecelia Shepard uçları kıvrılmış sarı saçları ve sıcak kişiliğini yansıtan dostça gülümsemesiyle güzel bir kızdı.

Judy gibi.

Van onu belki okulda görmüş ve takip etmiş olabilir ya da belki de onu gördüğünde Cecelia zaten göldeydi ve Van'ın kalbini çarptırmıştı. Fakat her durumda Van hazırlıklıydı.

Cecelia ve Bryan gölün batı kıyısındaki Twin Oak Ridge'de büyük bir ağacın altını seçtiler. Bryan yere bir battaniye serdi ve uzanıp bulutsuz gökyüzünü hayranlıkla izlediler. Birbirlerini son görüşlerinden beri hayatlarında olanlar hakkında konuşup gülüşürlerken bedenlerinde hafif bir esinti hissettiler.

Babam bir ağacın arkasında gizlenmiş kıskançlıkla onları seyrederken, esintiyle birlikte kendisine ulaşan her kıkırdama ile öfkesi daha da tırmanıyordu.

Daha yakınlarına gitmek zorundaydı ve elinden geldiğince sessiz bir şekilde bir ağaçtan diğerine sürünerek ilerledi.

Polis raporlarına göre Bryan yaprak çıtırtılarını duydu. "Bunu duydun mu?" diye sordu Cecelia'ya sesin kaynağını anlamak için etrafa bakarken. "Bir şey görüyor musun?"

"Bak, işte orda. Şu ağacın arkasında bir adam var," dedi Cecelia bir adam tarafından gözetlenmekten gerilmiş bir şekilde o noktayı işaret ederken.

Olduğu yerden göremediği için "Ne yapıyor?" diye sordu Bryan.

"Bilmiyorum," dedi Ceceila adam bir başka ağacın arkasına sinerken.

Cecelia aniden bağırmaya başlayınca Bryan yerinden fırladı, "Aman Tanrım. Silahı var!"

Önceki cinayetlerinde Van şaşırtma unsurunun tadını çıkarmıştı. Bu defa avı onun gelişini görüyordu.

Ödü kopan arkadaşlar, siyah kukuletalı maske ile kafasını ve omuzlarını örtmüş olan Van'ı gördüklerinde donup kaldılar.

Onlara Meksika'ya gitmek için araba anahtarlarına ve paralarına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir gardiyanı öldürdüğü Montana'daki Deer Lodge Eyalet Hapishanesi'nden kaçtığını ekledi. Sözleri istenen etkiyi yaratmıştı.

Bryan, maskeli adamdan kaçmanın yolunu araştırırken Van'ı lafa tutup Cecelia'ya daha da yaklaştı. Van'ın üzerindeki cellat kukuletasının karın bölgesinde beyaz bir sembol olduğunu fark etti. Bir daire ve ortasında simetrik bir haça benziyordu şekil. Göz kısımlarının oyulmuş olduğu bölümde güneş gözlükleri vardı ve Bryan, Van'ın kahverengi saçlarını maskedeki deliklerden görür gibi oldu.

Onu adamın üstündeki sembolden bile daha çok endişelendiren kemerindeki kına takılı duran, uzun ağızlı bıçak ve cebinden sarkan ipe benzeyen şeydi.

"O silah dolu mu?" diye sordu Bryan.

Van kurbanlarıyla alay ederek şarjörü çıkartıp Bryan'a bir kurşun gösterdi.

Daha sonra Cecelia'ya bir çamaşır ipi fırlattı ve ona Bryan'ın ellerini arkadan bağlamasını emretti. Cecelia titreyen ellerle komutu yerine getirdi. Bryan'ın cebinden cüzdanını çıkartıp parayı alırsa onlara zarar vermeyeceğini umarak Van'a doğru attı.

Taktiği işe yaramadı. Onların parası Van'ın düşündüğü en son şeydi.

Van Cecelia'nın bileklerini, onun genç kıza dokunmasından Bryan'ın rahatsız oluşunu izleyerek bağladı. Bryan'ın kendisini kurtaramayacağından emin olmak için iplerini daha da sıktı. Sonra her ikisini de ayak bileklerinden bağladı.

"Karın üstü yatın," diye emretti bıçağını çıkartırken. "Sizi bıçaklamak zorundayım."

"Önce beni bıçakla," diye yalvardı Bryan. "Önce onu bıçaklamanı görmeye dayanamam."

Başka söz etmeden Van Bryan'ın sırtına bıçağı sapladı, tekrar ve tekrar, ta ki kurbanının hareket edemez hâle geldiğinden emin olana dek. Acının yoğunluğuna rağmen Bryan saldırganı durdurmasını umarak ölü taklidi yaptı.

İşe yaradı.

Van dikkatini genç kıza yöneltti. Fakat gördüğü Cecelia değildi.

O Judy'ydi ve Van hırsla bıçağı genç kızın sırtına saplamaya başladı. Çılgına dönmüştü. Bryan'a yaptığı gibi, büyük bıçağı tekrar ve tekrar, bir sisteme bağlı kalmadan sapladı.

Cecelia kendisini kapatmaya çalışırken ters tarafa döndü ve Van onu birkaç defa da karnından ve göğsünden bıçakladı.

Ve sonra daha alttan.

Öfkesi nihayet dindiğinde, Van onları ölüme terk edip arkasını dönüp gitti.

Hiçbir şey almadı, ne araba anahtarları, ne cüzdan.

Cebinden siyah mürekkepli bir kalem çıkarttı ve Bryan'ın beyaz Volkswagen'inin kapısına sembolünü çizdi. Altına da şunları yazdı:

Vallejo
12-20-68
7-4-69
Eylül 27-69-6:30
Bıçakla

Saldırganının gittiğinden emin olduğunda Byran yola doğru emeklemeye çalıştı. O ve Cecelia bağırarak yardım istediler. Ronald Fong adında bir adam onların bağrışlarını duydu ve yakınlardaki Rancho Monticello Resort'ta tekne onarım dükkânları olan Archie ve Elizabeth'i aradı.

"Tatil köyünün güneyindeki kumsalın üstünde kanlar içinde yatan bir erkek ve kadın gördüm. Bıçaklanıp soyulduklarını söylediler," dedi Ronald Archie'ye.

Elizabeth parkın ana merkezini aradı ve park korucusu Çavuş William White'la kumsalda buluşmak üzere sözleşti. Ronald'la birlikte bir sürat teknesine binip aceleyle Bryan ve Cecelia'ya yardıma gittiler. Bunlar olurken, çiftin vahşete uğramasının üstünden bir saat geçmişti.

Olay yerine vardıklarında Cecelia'yı dizleri ve dirsekleri üstünde çökmüş, sanki sabit bir hareket acısını azaltacakmış gibi ileri geri sallanırken buldular. Elbisesi kana bulanmıştı. Elizabeth onu sakinleştirip rahatlatmaya çalıştıysa da hiçbir şey işe yaramadı.

"Kukuletalı bir adamdı. Yüzü kapalıydı. Siyah pantolon giyiyordu. Acıttı. Acıttı," diye ağladı Cecelia.

"Sana tecavüz etti mi?" diye sordu Elizabeth.

"Hayır. Ve hiçbir şey almadı," dedi Cecelia, konuşmak biraz olsun sakinleşmesine yardımcı olmuştu.

"Numaralı gözlük üstüne takılan güneş gözlüklerinden takmıştı kukuletasının üstüne. Siyah bir tabancası vardı," dedi Cecelia acısı dayanılamaz hâle gelmeden önce.

Korucu Dennis Land, kısa bir süre sonra Bryan'ı yolun yakınında buldu. Yaralı adamı dikkatle pikabına koydu ve telsizle polise ve ambulansa haber verdi. Diğerlerinin bir araya geleceği kumsala gitti.

Çavuş White neler olduğunu öğrenmek için onlarla konuşmayı denedi. Bryan, Cecelia'ya göre daha anlaşılabilirdi ve Çavuş'a nasıl bağlanıp bıçaklandıklarını anlattı. Cecelia'nın kasık bölgesinde çok fazla kan olduğunun farkına vardığında korucu soru sormayı bıraktı, çünkü genç kız şoka girecek gibi görünüyordu.

Siren sesleri yardımın yaklaştığını haber verdi ve korucular acil yardım ekiplerine el sallayarak yerlerini belirttiler.

Cecelia ve Bryan, Queen of the Valley Hastanesi'ne kaldırılıp yoğun bakıma alındılar. Ertesi sabah Cecelia acil ameliyata alındı ve aldığı çok sayıda bıçak darbesinin açtığı yaralara yenik düşmeden önce bir gün daha hayatta kaldı.

Bryan kurtuldu ve polislere katili tarif etti: Yirmi-otuz yaş arası, pileli-eski moda pantolon, özensiz giyim, beline kadar inen siyah tören kukuletası, gömleğinin eteği pantolonunun üstünden sarkmış, çok kültürlü de değil cahil de, ses tonu dengeli ve hafif ağır konuşmasına bakılırsa güneyli değil.

Van bu tanımlamayı duyunca hayal kırıklığına uğrayacaktı çünkü giyimiyle konuşmasıyla gurur duyuyordu. Ancak bu olayla birlikte kimliğini iyice gizlemiş oldu.

Saldırıdan yalnızca bir saat sonra, Napa'da 1231 Main Sokağı'ndaki bir oto yıkamaya girdi. Ödemeli telefona bozuk paraları attı ve onu Napa Polis Departmanı'na aktaracak olan operatöre bağlandı.

"Bir cinayet bildirmek istiyorum —hayır, iki cinayet," dedi santral memuruna sakince. "Park merkezinin yaklaşık üç buçuk kilometre kuzeyindeki parktalar. Beyaz bir Volkswagen Karmann Ghia'daydılar."

"Nereden arıyorsunuz?" diye sordu operatör.

"Bunu yapan benim," diye cevap verdi Van, ahizenin elinden kayıp gitmesine izin verip telefon orada sallanırken yürüyüp gitmeden önce. Geçen seferden dersini almıştı ve bir kez daha operatörün telefonu geri araması yüzünden dikkat çekme riskine girmeyecekti.

Bir kez daha yanıldı. Yalnızca Cecelia ölmüştü fakat Van için gerçekten önemli olan tek şey de buydu.

32

Babam çözülmenin eşiğindeydi. Seri katillerde sıklıkla görüldüğü gibi hayatındaki stres, intikam açlığı ve narsistik eğilimi onu alt etmeye başlamıştı.

Ekim 1969'da Edith'in şişmiş karnı sürekli olarak yakın zamanda evde yeni bir çığlığın daha olacağını hatırlatıyordu ve Van bir eş ve bir baba olmanın gerekliliklerini daha fazla yerine getiremeyecek durumdaydı. Edith bebeğinin doğumu için hazırlıklarla meşgul olmaya başladığında Van da kendisini çocuklarından kurtarma planları üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Öldürme ihtiyacı giderek artıyordu.

Cheri Jo Bates ve Jensen/Faraday saldırıları üstünden iki yıldan uzun süre geçmişti, Jensen/Faraday ile Ferrin/Mageau arasında neredeyse yedi,

Ferrin/Mageau ile Shepard/Hartnell saldırıları arasında da yalnızca iki ay ve üç hafta zaman geçmişti.

11 Ekim'de, Cecelia ve Bryan'a saldırdıktan yalnızca iki hafta ve Judy'nin yirmi ikinci yaş gününden ise üç gün sonra, Van Bush Caddesi'ndeki beş katlı binada bulunan evinden iki blok uzakta bir taksi çevirdi.

912 numaralı Sarı Taksi'nin şoförü Paul Stine, eşi Claudia'ya destek olmak ve okul masraflarını karşılayabilmek için geceleri çalışıyordu. Yirmi dokuz yaşındaki Paul, San Francisco State College'ın İngilizce bölümünde yaptığı doktorasını Aralık'ta tamamlayacaktı. Geceler boyu çalıştığı yılların ve gösterdiği fedakârlıkların karşılığını almak üzereydi. Üniversitede öğretim üyesi olma hayali nihayet ulaşılabilir olmuştu.

Paul 20:45'te sisteme giriş yapıp mesaiye başlamış ve ilk müşterisini Pier 64'ten alıp havaalanına bırakmıştı. 500 Ninth Bulvarı'nda bir sonraki müşterisini almak üzere giderken, 21:45'te koyu renk pantolon ve anorak giyen bir adam ona durmasını işaret etti. Paul'ün Van'ı tanıyor olması mümkün ki bu, başka bir müşteriye giderken durup Van'ı arabaya almasını ve ön koltuğa oturmasına izin vermesini açıklayabilir. Ancak Paul arabayı Mason Caddesi ile Geary Caddesi'nin köşesine çektiği anda kaderini mühürlemişti.

Van, Paul'den onu şehre ve çevresine tepeden bakan bir askeri bölge olan Presidio yakınlarına bırakmasını istedi. On dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru, sivillerin girişine açılan alanı güzelleştirmek için ağaçlandırma çalışmaları başlamıştı. Batı Yakası'nın en geniş şehitliği olan alandaki askeri eserler ülkenin her yanından Van'ın da dâhil olduğu pek çok ziyaretçiyi çekiyordu. Van bu bölgeyi iyi biliyordu.

Cherry Caddesi ile Washington Caddesi'nin köşesine yakın, Presidio tarafından kuşatılmış bir alan olan Presidio Heights'ta, Van ceketinde sakladığı dokuz milimetrelik yarı otomatik tabancasını çıkartıp Paul'e doğrultarak arabayı durdurmasını söyledi. Taksi şoförü, yolcusunun isteğini bir dur tabelasının yakınına park ederek yerine getirdi.

Van silahı Paul'ün yüzünün sağ tarafına doğru kaldırıp doğrudan sağ kulağının üstüne nişan alarak ateş etti.

Paul direksiyonun üstüne yığıldı.

Van onu kucağına doğru çekti. Üç ergen, 3899 Washington Caddesi'nde sokağın karşısında bulunan evlerinin ikinci kat penceresinden Van'ın Paul'ün ceplerini karıştırıp cüzdanını almasını izlediler. Bir tanesi polisi ararken diğer ikisi Van'ın kurbanın üzerinden uzanıp bir mendille gösterge panosunu ve arabanın içini silişini seyretti.

Çocuklar Van'ın Paul'ün çizgili gömleğinden kanlı parçalar kestiğini görememişti.

Van'ın arabadan inip, yolcu ve sürücü tarafındaki kapıların dışlarını mendille silmesini dehşetle izlediler.

Van, etrafta gören biri var mı bakmadan, sakince Cherry Caddesi üzerinden kuzeye, Presidio'ya doğru yürümeye başladı.

82 numaralı ambulans geldi, ancak acil yardım ekibinin yapabileceği bir şey yoktu.

Paul Stine ölmüştü.

Polis memurları, çocuklarla konuştu ama şokta oldukları için yanıtları birbirine karışıyordu. Yine de bir şekilde becerdiler ve polise şüphelinin eşgalini verdiler: beyaz erkek, kırklarında, kızıl-sarı saçlı, asker traşı, gözlüklü, tıknaz, koyu kahverengi pantolon, koyu renk anorak, koyu renk ayakkabı.

"Şüphelinin üstünde ve kıyafetlerinde bol miktarda kan olmalı," dendi polis telsizinden yapılan anonsta. "Şüpheli ayrıca Sarı Taksi anahtarına da sahip olabilir. Muhtemelen kurbanın cüzdanı üstünde. Şüphelinin bir silahı var. En son Washington Caddesi'nden Cherry Caddesi'nin kuzeyine yürürken görüldü.

Ayrıca, polis telsizinden yapılan anonsta, kritik bir hata yaparak şüpheli için "siyah erkek," dendi.

Devriye polisi Donald Fouke ve ortağı memur Eric Zelms Jackson Caddesi'nin doğusunda yürüyen beyaz bir erkek gördüklerinde siyahi şüphelilerini arıyorlardı. Beyaz adam Maple'dan kuzeye dönüp Presidio'daki Julius Kahn Oyunparkı'na yöneldi. Fouke daha sonra şahsın acelesi varmış gibi görünmediğini belirtecekti. Polisler bu adamı durdurmadıklarını rapor ettiler.

Bu, polis radyosundan düzeltme bilgisi geçmeden birkaç dakika önceydi: "Aldığımız yeni bilgi: Bir beyaz."

O dakikalarda Van gözden kayboldu.

Babam böbürlenmek için fazla bekleyememişti. 13 Ekim'de *San Francisco Chronicle*'a postalanmış mektubunda şöyle yazıyordu:

Zodyak konuşuyor. Dün gece Washington Caddesi ile Maple Caddesi'nin köşesinde öldürülen taksicinin katili benim, bunu kanıtlamak için de onun gömleğinden bir parça yolluyorum. Kuzey kıyı bölgesindeki insanları yapanla* aynı kişiyim.

Dün gece S. F. Polis motorsikletleriyle kim daha çok gürültü çıkaracak yarışı yapmak yerine parkı doğru düzgün arasalardı beni yakalayabilirlerdi. Sürücüler arabalarını park etmeli + benim saklandığım yerden çıkıp gelmemi sessizce otururak beklemeli.

Okul çocukları harika hedef olurlar, sanırım bir sabah okul servislerinden birini temizleyeceğim. Yalnızca ön lastiğe ateş et + ve sonra dışarı seken çocukları topla.

Bu tehdit San Francisco'da okula giden çocuğu olan ailelerde paniğe sebep oldu fakat polis, babamın mesajın içine gömdüğü ve yalnızca onun anlayabileceği gizli ipucunu yakalayamadı. Van annemle sekiz yıl önce, bir okul servisinden sekerek indiği zaman tanışmıştı.

Mektuba öldürdüğü adamdan kesip aldığı kanlı gömlek parçası da eklenmişti.

* Mektupta kasten bozuk bir ifade kullanılmış.—e.n.

Paul'ün erkek kardeşi Joe Stine kardeşinin cinayetiyle çılgına dönmüş ve katile karşı kin beslemeye başlamıştı. 23 Ekim 1969'da *Chronicle*'a verdiği röportajda "Zodyak hasta ruhlu bir manyak olmalı. Kendimi bir hedef olarak ona sunarak onu ortaya çıkartabileceğimi umuyorum. Rouse Caddesi'nin yakınında, Modesto 706 Sutter Caddesi'nde, Richfield benzin istasyonunda çalışıyorum. Sabah yedide işe başlıyorum. İki blok ötedeki bir alışveriş merkezine Sutter Caddesi üstünde bisiklet kullanarak gidiyor, Walk-In Chicken'da öğle yemeği yiyorum ve her gün öğle saatinde benzinciden ayrılıyorum.

"Benzin istasyonuna dönüyor ve beşe kadar çalışıyorum. Gelsin ve beni bulsun. Mükemmel bir formdayım. Ona elim yetişirse Zodyak'la baş edebilecek kadar güçlüyüm. Silah taşımıyorum. Hiç ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

SFPD Polis Şefi Thomas J. Cahill de Paul Stine cinayetiyle telaşa kapılmıştı. Zodyak kendi bölgesine gelmişti. Dedektif Dave Toschi ve Bill Armstrong'u katili bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapmak üzere vakada görevlendirdi. Cahill, Zodyak'ın San Francisco'daki çocuklara yönelik tehdidini ciddiye aldı. Her şeyi yapabilecek gözü dönmüş bir katille karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Medyada yer almayı seven Toschi daha mutlu olamazdı. Hayatının fırsatını yakalamıştı: Zodyak'ı yakalamak.

Kolay olmayacaktı.

Chronicle 8 Kasım'da Zodyak'tan başka bir mektup aldı. Bu kendisini hatırlatma notunda Van, adam asmacanın ipine mürekkep ya da kan damlası gibi görünmeyen bir kalem çizmişti. "Üzgünüm, yazamadım, kalemimi daha yeni yıkamıştım," yazıyordu.

```
Zodyak konuşuyor bir süredir almadığınız
türden kötü haberler almadan önce iyi bir
gülmeye ihtiyacınız olabileceğini düşündü
 NOT bu yeni şifreyi ün sayfanızdan
yayınlayabilir misiniz? Görmezden
```

gelindiğimde kendimi korkunç derecede yalnız hissediyorum, kendi işimi yapabilecek kadar yalnız!!!!!!

Sayfanın sağ tarafında ana yazının yanında aşağıya doğru şu sözler yazıyordu: "ve bununla bir şey yapamam!"

Bir daire ve hedef işareti ile kurbanlarının çetelesi gibi görünen şu yazıyla imzalanmıştı: "Ara Tem Ağus Eyl Ekim = 7."

Kartta yeni bir şifreli mesaj vardı. İlk mesajının deşifre edilmesinden duyduğu üzüntüyle babam, bu yapbozu farklı bir yaklaşımla kurmuştu. Japonya'da bir çocukken öğrendiği kanji yazım tarzını kullanarak harfleri ve sembolleri dikey yerleştirip sayfanın sağ tarafından yazmaya başladı. Şifreli bir mesaj yerine tam adını tersten yazdı. Her biri on yedi sütun ve yirmi karakterden oluşan bu anahtar 340'lı kriptogram olarak adlandırılacaktı. Araştırmacılar ve amatör hafiyeler, takip eden kırk yıl boyunca içindeki gizli mesajı bulmaya çalışacaklardı.

Van gazeteleri izledi ve kimse adını bulabilecek mi, diye bekledi.

Kimse bulamadı.

Babam bu mektubunda yedi kişiyi öldürdüğünü iddia ediyordu ancak bu noktada kendisiyle ilişkilendirilebilen yalnızca dört cinayet kurbanı ve iki sağ kurtulan vardı.

Chronicle 9 Kasım'da bir başka mektup daha aldı:

Zodyak konuşuyor Ekim sonuna kadar yedi kişiyi öldürdüm. Polisin benimle ilgili söylediği yalanlarla birlikte daha da öfkeleniyorum. İşte bu nedenle köle biriktirme yöntemimi değiştireceğim. Artık kimseye haber vermeyeceğim. Cinayetlerimi işşlediğimde sıradan hırsızlıklar, öfke cinayetleri + birkaç sahte kaza vs gibi görünecekler.

Polis beni asla yakalayamayacak
çünkü onlar için fazla zekiyim.

1 Dağıtılan tarife yalnızca kendi işimi yaparken benziyorum, geri kalan zamanda tamamiylen farklı görünüyorum. Öldürürken görüntümü değiştirenin ne olduğunu söylemem.

2 Polisin dediğinin aksine şu an itibarıyla arkamda hiç parmak izi bırakmadım cinayetlerimde şeffaf parmak ucu koruyucuları kullandım. Hepsi hepsi iki kat uçak yapıştırıcısını parmak ucuna sürmek — oldukça görünmez + son derece etkili.

3 Cinayet aletlerim posta siparişiyle yasak yürürlüğe girmeden önce alındı. Biri hariç & o eyalet dışından alındı.

Yani gördüğünüz gibi polisin üstünde çalışabileceği pek fazla şey yok. Taksiyi mendille neden sildiğimi merak ediyorsanız, polise bütün şehirde peşine düşeceği sahte ipuçları bırakıyordum, şöyle de denebilir, onlara yapmaktan mutlu olacakları bazı anngaryalar verdim. Mavi domuzları iğnelemeyi seviyorum. Hey mavi domuz, sen etrafta turlanan devriye araçlarını kamufle etmek için itfaiye kamyonlarını kullanırken ben parktaydım. Köpekler iki blok uzağıma asla gelmedi + birbirinden 10 dak uzakta yalnızca 2 grup park yeri vardı sonra motorikletler yaklaşık 45 metre öteden kuzeyden güneybatı yönüne geçtiler.

Not: 2 polis ben taksiden ayrıldıktan

yakışık 3 dak sonra büyük bir ahmaklık yaptı. Tepeden parka doğru yürürken polis aracı kenara çekti + içlerinden biri beni çağırdı + geçen 5-10 dakikada şüpheli ya da garip davranan birisini gördüm mü diye sordu + evet dedim bir silah sallayarak koşan bir adam vardı & polisler hızla hareket etti + onlara gösterdiğim köşeden döndüler + bir + buçuk blok uzakta bir daha görünmemek üzere parkın içinde gözden kayboldum. "kayda geçirilmiş olmalı."

Hey domuz uf olmuş yerlerine basılması seni çileden çıkartmıyor mu?

Van "ölüm makinesini" —bir okul servisini havaya uçurmak üzere yol kenarına koymayı planladığı bomba— ve onu yapmak için kullandığı malzemeleri tarif etmeye devam etti. Eğleniyordu artık. Polisle dalga geçip halkta paniğe neden olmak ona kendisini güçlü hissettiriyordu. Onlar için her türlü ipucunu bırakmasına rağmen yakalayamıyorlardı.

Babam o yıl Betty Lou Jensen ve David Faraday'ın birinci ölüm yıl dönümleri olan 20 Aralık 1969 damgalı bir mektup daha yazdı; San Francisco savcısı Melvin Belli'ye ithafen. Mektubuyla birlikte Paul Stine'in gömleğinden bir parça daha gönderdi. Zarfın arkasına, "Muttlu Noğeller + Yıllar" yazmıştı.

Sevgili Melvin

Zodyak konuşuyor sana mutlu Noellller dilerim. Sana soracağım tek şey şu, lütfen yardım et. İçimdeki bu şey izin vermediğinden kimseyle iletişim kuramıyorum. Bunu kontrol altında tutmayı son derece güç buluyorum korkarım kontrolü yeniden kaybedeceğim

ve dokuzuncu + belki onuncu kurbanlarımı alacağım. Lütfen yardım et boğultuyorum. Bu noktada çocuklar bomba konusunda güvendeler çünkü kazıp gömmek için aşırı büyük & tetikleyicinin doğru şekilde eklenmesi çok fazla iş istiyor. Fakat dokuzuncu olmasın diye kendimi çok fazla tutarsam üstümdeki kontroolümün tamame (üstü çizilmiş) hepsini kaybedecek + bombayı kuracağım. Lütfen bana yardım et daha uzun süre kontrollü kalamam.

California çapındaki emniyet yetkilileri Zodyak'ın kontrolünü tamamen kaybetmesinden endişe ediyordu. Birden fazla yetki bölgesi onun elinden çıkan işleri birinci elden görmüştü; bu adamın her şeyi yapabilecek kapasitede olduğu açıktı.

33

Eskiden gelişen bir yerleşim yeri olan Fillmore, 1969 yılının sonu itibarıyla kendilerini San Francisco'ya ve daha iyi bir yaşama çeken tersanelerdeki işlerinden çıkartılan işsizlerle dolu bir yoksul bölgesine dönüşmüştü. LSD'nin yerini daha öldürücü olan eroin almış ve bağımlılar, büyüyen alışkanlıklarını giderebilmek için burada yaşayan ev ve iş yeri sahiplerinden çalarak Fillmore'un başına bela olmuştu. Hippi hareketi ve beraberinde uyuşturucunun yaygınlaşması, yıkıma neden olmuştu. San Francisco şehri, sıralı devasa Viktoryan evlerin üstünden buldozerlerin geçtiği ve geçmişin izlerinin kentsel değer kazandırmak amacıyla silinip atıldığı, bölgenin çehresini tümüyle değiştiren bir kentsel dönüşüm planını uygulamaya başladı.

Birçoklarını Fillmore'a çeken müzik, kulüp sahiplerinin birer birer şehrin daha kârlı yerlerine taşınmasıyla yok olmaya başladı. Birkaç inatçı

Fillmore'un hemen dışındaki Divisadero Caddesi'nde kaldı; ara sıra Ike ve Tina Turner Revüsü'nün sahne aldığı Both/And Club ve genç George Duke'un sesiyle perküsyon taklidi yapan Al Jarreau'yu ilk kez duyduğu Half Note. Dizzy Gillespie, Miles Davis ve Sarah Vaughan gibi diğer efsaneler, Duke ve Jarreau'nun düzenli olarak sahne aldığı Half Note'a sık sık giderlerdi.

Half Note, yıllar boyunca mesaileri sonrası bir araya gelip vakalar hakkında sohbet eden polislerin ve bir şeyler yakalama umuduyla onların konuşmalarına kulak kabartmak üzere burada vakit geçiren gazetecilerin de uğrak yeri olmuştu. Barın sahibi Lionel Hornsby, Zodyak vakasındaki son gelişmelere ilişkin pek çoklarından daha bilgili ve duyduklarını hem müşterilere, hem gazetecilere iletmekte daha iyiydi. Muhabbet işi için iyi oluyordu.

Rotea Gilford işten eve giderken yol üstündeki Half Note'a uğramayı severdi. Orayı sıklıkla, SFPD'de yaşadıkları ayrımcılıkla benzer şekilde cesaretleri kırılan siyahi meslektaşlarıyla ziyaret ederdi. Rotea onlara cesaret verip eşitlik için mücadeleyi örgütlemeyi kendi göreviymiş gibi görürdü.

Fakat Kasım 1969'da konuşmalar ayrımcılık hakkında değildi. Onlarla bu kadar aleni şekilde alay etme cüretini gösteren seri katil hakkında konuşuyorlardı.

Rotea içkisini yudumlarken bu vaka üstünde çalıştığını hayal ederek dinledi etrafında dönen konuşmaları. Diğer birçok SFPD memuru gibi o da babamın kimliğini açığa çıkartan kişi olmayı umarak şifreler üstünde çalışmıştı. Yüksek frekanslı her bir harf için birden fazla sembolü ya da harfi kullanan ve uzmanların daha sonra kuramlaştıracağı, Zodyak'ın 408'li kriptogram için kullandığı bir şifreleme yöntemi olan eşsesli yerleştirme hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir kelimenin, adın birden karşısına çıkmasını umarak basitçe taradı mesajı. Rotea mevki olarak terfi etmiş olsa da cinayet masasına geçmeyi başaramamıştı; yine de bu onu vaka hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmekten alıkoymuyordu. Bu katil hakkında endişeleniyor, sonraki darbenin kimi nerede vuracağını merak ediyordu. Zodyak, savaşını SFPD'ye getirmişti ve Rotea, Toschi ile Armstrong'un onu alt etmesine yardım etmek istiyordu.

Ama yapamadı. Departman tarihinde hiçbir siyahi memur cinayet masasına atanmamıştı. Dosya Toschi ve Armstrong'taydı.

Rotea dosyayı Vallejo ve Napa County'den aldıklarını biliyor, sabırla ve özenle ipucu arıyordu. Paul Stine cinayetinin tanığı üç çocukla görüşmüşlerdi. Fouke ve Zelms robot resim için uzman bir polisle çalışmıştı. Zodyak'ın o akşam giydiklerine dair bir tarif elde etmişlerdi: lacivert ceket, bol ve pilili kahverengi yün pantolon, bununla birlikte ceketteki kanı belirtmemişlerdi. Bir kısmı kanlı olan parmak izleri taksinin kapısından alınmış ama şu ana kadar hiçbir şüpheliyle eşleştirilememişti. Vallejo polisinden Darlene Ferrin'in not defterinde Robert Vaughn'un adresinin yazılı olduğunu öğrendiklerinde orgçuyu sorguya çektiler. Katilin şifreli mesajındaki Satanizm'in Dokuz Bildirisi göndermesini hatırladılar ve LaVey'e soru sormak üzere California Caddesi'ne gittiler. Zodyak'ın Avenue Theatre ile bir bağlantısı olduğunu düşünmeye başlamışlardı çünkü her iki şüpheli de burada org çalmaktaydı, ancak bu adamlara bağlayabilecekleri başka kanıtları olmadığından gitmelerine izin vermekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

İpuçlarıyla dolu mektuplara sahiplerdi fakat Toschi ve Armstrong, karşılarına çıkan her izin peşine düşmelerine karşın, elleri boş döndüler.

Rotea derin düşüncelerinden başını kaldırıp Earl Sanders'ın içeri girdiğini gördüğünde gülümsedi.

"Otursana," dedi yanındaki tabureyi işaret ederken.

Sanders ergenlik yıllarını Fillmore'da, Memur Gülenyüz'ün (Rotea'nın sokaktaki takma adı) adımlarını takip edip en zaptedilemez çocukları hizaya sokmasını izleyerek geçirmişti. Sanders'ın Golden Gate Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra polis akademisine yazılmasında da Rotea'ya duyduğu hayranlık etkili olmuştu ve Sanders akademiyi sınıfındaki en yüksek dereceyle bitirdiğinde Rotea da Üstün Hizmet Belgesi ile onurlandırılmıştı. Ondan on yaş küçük olan Sanders sık sık Rotea'dan tavsiye alırdı ve Rotea bu genç memura yol göstericilik yapmaktan mutluluk duyardı. Bu ikili zaman içinde iyi arkadaş olarak teşkilattaki ırkçı iklimi değiştirmeye koyuldu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Sanders oturup bir içki ısmarlarken.

Rotea omuz silkti. "Fena değil, Okul," dedi ona her zaman bir şeyler çalıştığı için taktığı lakabı kullanarak. Rotea ona bu konuda takılmayı severdi.

Sanders ters giden bir şeyler olduğunu görebiliyordu. "Patricia nasıl?" diye sordu.

"İyi. Bilirsin işte, hep aynı bok," dedi Rotea içkisini kaldırıp kafasına dikerken.

Sanders Rotea'nın sırtını sıvazladı. Neyi kastettiğini biliyordu. Rotea ve eşi her zaman bir şeyler yüzünden kavga ederdi; uzun çalışma saatleri, içki, güzel sarışınlar.

Rotea uzun, ince, hayat dolu bir siyahi kadın olan Patricia ile San Francisco City College'a giderken tanışmıştı. 1951 yılında evlenmişler ve üç çocukları olmuştu: Michael, Steven ve Judy. Patricia muhasebeci olarak işe girmiş ve Rotea da suç dünyasını fethetmeye koyulmuştu. Bu meslek, insanın kendisini adamasını gerektiriyordu ve Rotea her ne kadar ailesiyle elinden geldiğince çok vakit geçirmeye çalışsa da işi Patricia'nın eşini paylaşmayı kabul edebileceğinden çok daha fazlasını talep ediyordu. Kavgalar son zamanlarda artmıştı ve Sanders Rotea'nın çok mutsuz olduğunu biliyordu. Onun barda karşılaştığı genç hanımlara bakışlarından bunu söyleyebilirdi. Genellikle Sanders Rotea evine, Patricia'ya dönmeden çok önce kalkmış olurdu.

Yeni bir haber duyma umuduyla bütün olan biteni gözlemleyen muhabirlerden biri olan *San Francisco Chronicle* muhabiri Paul Avery barın öbür ucunda oturuyordu. Avery Ekim ortasında bir makalesinde Dedektif Marvin Lee'nin sözlerini alıntılayarak Zodyak'ın "acemi bir suçlu, bir yalancı ve muhtemelen gizli eşcinsel," olduğunu yazmış ve polis tarafından dikkatli olması için uyarılmıştı.

Kimsenin farkında olmadığı şey Zodyak ve Avery'nin, Avery'nin pek az hatırladığı ancak babamın asla unutmayacağı uzun bir geçmişi olduğuydu.

34

Paul Stine cinayetinden kısa süre sonra, hamileliğinin sonlarında olan Edith iki oğlunu da alarak Avusturya'ya döndü ve 1970 yılında Guenevere adını verdiği bir kız çocuk dünyaya getirdi. Babam ve Edith arasında neler olduğunu hiçbir zaman tam olarak öğrenemeyeceğim.

Stine'i öldürüp eve döndüğünde Van'ın giysilerindeki kanı mı gördü?

Onu polisi aramakla mı tehdit etti?

Hayatta kalmak için kaçtı mı?

Edith çocuklarını babamın onları Avusturya'ya gönderip terk ettiğine inanandırarak yetiştirdi. Bu da babamın geçmişi düşünüldüğünde akla yakın geliyor.

Kesin olan bir şey var ki Edith'i üç çocuğunu babamdan ne ekonomik ne de duygusal olarak hiçbir destek almadan yetiştirmeye zorlayan ciddi bir şey olmuş olmalı. Van ayrılıklarını izleyen yıllarda birkaç defa Avusturya'ya gitmiş olsa da eşini ve çocuklarını ziyaret etme zahmetine hiç girmedi. Guenevere, Oliver ve Urban onsuz büyüdü, tıpkı benim gibi; terk edilmiş olmanın verdiği acı hayatları boyunca peşlerini bırakmadı.

Van artık ne zaman istese kurban bakmak üzere dolaşma özgürlüğüne sahipti. Bu eğlencenin bir parçasıydı, gördüğü her insanın yaşamı hakkında elinde tuttuğu bilgi. Narsist bir katil için bu sarhoş edici bir his ve California'daki insanlara göre de korkmak için iyi bir sebep olmalı.

Van 22 Mart 1970'te Meksika'dan dönüş yolunda, 132. Otoyol'da Central Valley'deki Modesto'dan geçerken kestane-beyaz renklerde bir pikabın içindeki kadını fark etti. Sarı saçlı, güzel bir anne olan Kathleen Johns Petaluma'ya neredeyse yedi saat uzaklıktaki San Bernardino'daki ailesini ziyaret etmek üzere yoldaydı. Modesto'yu geçtiklerinden beri onları takip eden arabanın hâlâ peşlerinde olduğunu fark edince gerilmeye başladı. Saat geçti, arabanın kendisini geçmesi için yavaşlamaya karar verdiğinde gece yarısı civarıydı.

Van uzunlarını yakıp kornaya basarak onu durdurmaya çalıştı.

On aylık kızı Jennifer da arabadaydı ve Kathleen'in durmaya niyeti yoktu. Araba nihayet 5 Numaralı Otoban'ın yakınlarında Kathleen'i geçti. Geçen arabanın kendi arabasında ters giden bir şeyler olduğunu haber vermeye çalıştığını düşünerek kontrol etmek için durdu.

Babam az bir mesafe gittikten sonra durdu, sonra geri geri geldi.

"Arka lastiğiniz biraz sallanıyor gibi görünüyor," dedi Van arabaya yaklaştığında. "Bu yüzden size işaret yapıyordum. Sizin için onarabilirim."

Kathleen'in araba kullanırken hissettiği gerilim yok oldu. Van iyi giyimliydi ve zararsız görünüyordu. Yardımsever biri.

Van'ın arabasına dönüp bir alet alıp gelmesini, sonra da arkaya yürüyüp lastiğin yanında diz çökmesini izledi. Çıkık duran vidaları sıkıştırıyormuş gibi yaptı Van.

"Teşekkür ederim," dedi Kathleen bu yardımsever yabancıya şükran duyarak. Annesi gece tek başına araba kullanmasının tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı onu, özellikle arabada bir çocuk varken ve bu olay kaygı verici olmuştu.

Rahatlamış şekilde arabaya binip kontağı çevirdi. Tam yola çıktığı sırada araba sendeleyerek durdu. Ne olduğunu anlamak için tekrar arabadan inip arka tarafa gitmesi gerekti.

Sol arka lastik düşmüştü.

Dikiz aynasından zaten olacağını bildiği şeyin olmasını izleyen Van hızla U dönüşü yaptı.

"Hadi gel, benim arabama bin. Seni bir benzin istasyonuna bırakayım," dedi Kathleen'e arabasını onunkinin yanına çekerken.

Issız bir yerde sıkışıp kalan Kathleen başka seçenek göremiyordu. Bebeğini kucağına alıp Van'ın arabasına bindi.

Van bebeği farketmemişti.

Yılmayan Van, arabayı 132. Otoyol'dan batıya doğru, Chrisman Yolu'nun köşesinde bir Richfield benzincisi görene kadar sürdü. İçeri girdi, fakat kapalıydı.

Otoyoldan ayrıldı ve köy yollarında ilerlemeye başladı. Ve sonra küçük

bir kasaba olan Tracy'den geçtiler. Birbiri ardına benzin istasyonlarını arkada bırakıyorlardı.

"Neden durmadın?" diye sordu Kathleen her seferinde.

"Doğru istasyon değildi," diye cevap verdi Van.

Bu adam yeterince arkadaş canlısı gözükse de Kathleen yeniden geriliyordu. Bebeğini göğsüne daha çok bastırdı.

"Nerede çalışıyorsun?" diye sordu Kathleen korkusunu bastırmak için diyalog başlatmayı deneyerek.

"Genelde tek seferde iki aylık çalışır, sonra da arabayla etrafta dolanırım, çoğunlukla geceleri," dedi Van. Cevabı arabada giderek yükselen gerilimi yatıştırmaya yetmemişti.

"Yoldaki insanlara yardım etmek için mi gezersin her zaman?"

"Onlarla işim bittiğinde benim yardımıma ihtiyaçları olmaz," dedi Van.

Kathleen korkudan midesinin kasıldığını hissedebiliyordu. Bir saati geçen yolculukları boyunca kaçmak için bir fırsat yakalamayı bekleyerek sessizce oturdu. Bir zaman gelince arabayı durduracağını umdu.

Durdurmadı.

Kathleen ona dair ezberleyebildiği her şeyi, yüzünü, giysilerini ezberleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Arka koltuk ve arabanın ön paneli sanki arabasından çalışıyormuş gibi kitap ve kâğıtlarla kaplıydı. Adamın ayakkabısının aşırı derecede parlak olduğunu fark etti, bir subayınki gibi cilalı.

Nihayet Kathleen ileride bir dur işareti gördü ve onu alıkoyan bu adamın durması için dua etmeye başladı.

Adam durdu.

Kathleen kucağında bebeğiyle arabadan atlayıp koşabildiği kadar hızlı şekilde koşarak yakındaki bir tarlaya daldı. Arkasına baktığında Van'ın hâlâ arabada olduğunu gördü. Işıkları kapatıp orada oturmuş sonraki hamlesini düşünüyordu.

Kathleen arkasını dönüp adamın uzaklaşmakta olduğunu fark etmeden önce bir toprak sete tırmandı. Adamın geri gelmesinden korkarak yakındaki bir yola koştu, yoldan geçen ve sahiplerinin kendisini Modesto'nun

banliyölerinden, Tracy'ye kırk üç kilometre uzaklıktaki Patterson'da bulunan polis karakoluna götürmesi için bir arabayı durdurdu. Saat sabah 02:30'du.

Van, Kathleen gidene kadar bekledi. Geri gitti ve dokunduğu jantlardaki parmak izlerini dikkatle sildi. Kurbanını kaçırmanın yarattığı öfkeyle oradan uzaklaşmadan önce arabayı ateşe verdi.

Çavuş Charles McNatt Kathleen'in ifadesini aldığı sırada genç kadın aniden çığlık atmaya başladı.

"Sorun ne?" diye sordu korkan memur.

Duvarda yan yana asılı duran iki robot resmi işaret etti Kathleen. "Bu o. Bizi alan adam bu," diye bağırdı.

"Sizi kaçıran hangisiydi?" diye sordu McNatt.

"İşte bu," diye cevap verdi Kathleen. Presidio Heights'ta Paul Stine'i öldürdükten dakikalar sonra Zodyak'ı gören Dedektif Fouke tarafından düzelttirilen çizimi işaret ediyordu.

"Bu resmi daha önce hiç görmüş müydünüz?" diye sordu memur.

"Hayır."

"Bu Zodyak'ın robot resmi," dedi McNatt.

Kathleen kendini kaybetti ve McNatt sonraki birkaç dakikayı perişan olan kadını sakinleştirmeye çalışmakla geçirdi, ardından Stanislaus Country Şerif Departmanı'nı arayıp Kathleen'in arabayı bıraktığı yere birilerini göndermelerini söyledi.

Şerif Yardımcısı Jim Lovett arabayı 5 Numaralı Otoban'ın üç kilometre kadar batısında, Maze Bulvarı üstünde buldu. Tamamen yanmıştı.

Polis bu olayla nasıl baş edeceğinden pek emin değildi. Bunun gerçekten bir adam kaçırma olup olmadığını bilmiyorlardı. Kathleen adamın onu veya çocuğunu tehdit ettiğini söylememişti. Korkmuştu evet, ama araçta kalması için hiçbir zaman fiziksel olarak zorlanmamıştı.

Daha sonra Kathleen ifadesini değiştirecek, adamın ona bakıp, "Öleceğini biliyorsun. Seni öldüreceğimi biliyorsun. Bebeğini camdan dışarı atacağım," dediğini söyleyecekti.

Bu doğru mu bilmiyorum ama eğer doğruysa bu kesinlikle Van'ın daha önce de yaptığı bir şeydi.

San Francisco Chronicle 20 Nisan 1970'te Zodyak'tan bir mektup daha aldı. Şöyle yazıyordu:

```
Zodyak konuşuyor
Bu arada size gönderdiğim son
şifreyi çözdünüz mü?
Benim adım _____
```

Van 340'lık kriptogramın onun sadece ismini içerdiğini söylüyordu. Şifreyi kırmayı deneyen araştırmacılar başarısızlığa mahkûmdu çünkü semboller harflerin yerine kullanılmamıştı. Bir mesaj yoktu —sadece ters bir şekilde alenen "Earl Van Best Junior," yazıyordu.

Babam daha sonra harfler ve semboller içeren ve tam olarak "Earl Van Best Jr."daki harf sayısına denk düşen on üç karakterlik yeni bir anahtar hazırladı.

Zodyak'a göre kurbanlarının sayısı şu an ondu, fakat polis henüz başka bir cinayetle bağlantısını kuramamıştı.

Paul Avery de bu mektubun "Firarda Aşk: Dondurma Romantizmi'nin Tatsız Sonu" başlıklı makalesinin *San Francisco Chronicle*'da yayınlanmasından tam yedi yıl sonra aynı gün gelmesiyle arasındaki bağı kuramamıştı.

35

Ayna, ona zaten bildiği şeyi söyledi —iyi göründüğünü. Judy son bir saati dikkatle makyajını yapmak ve randevusu için en mükemmel kıyafeti seçmekle geçirmişti. Hak edilmiş bir hayran kitlesi olmasına rağmen artık çok daha seçiciydi.

Bilinçli.

Aceleci kişiliğinin onu yönetebildiğini zor yoldan öğrenmişti. Son bir kez saçını fırçaladı ve randevusunu beklemek üzere oturma odasına geçti.

San Francisco'ya dönüşünden beri sanki yeniden doğmuştu. Liseyi bitirmiş ve dejeneratif kemik hastalığı olan bir kadına bakıcılık için işe başlamıştı. Zor olsa da beni evlatlık vermeye zorladığı için annesini de bağışlamıştı.

Bu kolay olmadı.

Verda benim adımın anılmasını yasakladı ve Judy olan bitenin üstesinden tek başına gelmek zorunda kaldı. Sessizce.

Sanki bir oğlu hiç olmamış gibiydi.

Judy yetişkinliğe adım atarken Van'la paylaştığı hayat hemen her konudaki duygusal tepkilerini etkilemişti. Bunu atlatamayacağına dair bir korku vardı içinde. Bir güven eksikliği.

Fakat o gece kalkanlarını indirmeye kararlıydı. Buluşacağı kişinin gelmesini beklerken akşamı mutlulukla düşünüyordu.

Bekledi.

Ve bekledi.

Aramadı. Gelmedi.

Kız kardeşi Carlyn (ya da Lyn) uğradığında Judy incinmiş egosunu onarmaya çalışmakla meşguldü.

"Boşver onu," dedi Lyn. "Onun yerine benimle çık dışarı."

"Canım istemiyor," dedi Judy. Duyguları bu kadar incinmişken dışarı çıkıp eğleniyormuş gibi yapmak istemiyordu.

"Hadi ama," dedi Lyn. "Eğleneceğiz."

Judy sonunda yumuşadı ve kızlar yakınlardaki bir kulübe gittiler.

"Ah, bak barda kim var," dedi Lyn, hukuk firmasındaki işi vasıtasıyla tanıştığı uzun, iyi görünümlü siyahi adama doğru ilerlerken.

"Bu Rotea Gilford," dedi Judy'yi daha yakına çekerken. "O bir polis. Rotea, bu da benim kardeşim Judy."

"Selam," dedi Rotea. Bir an için daha fazlası çıkmadı ağzından. Lyn'in kız kardeşi çok güzeldi.

Baş döndürücü.

"Biraz kilo vermişsin," dedi Lyn, Rotea kendi yerini onlara vermek için ayağa kalktığında.

"Yirmi üç kilo," dedi Rotea gururla. "Kan şekerim yüksekti, mecburdum."

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Lyn.

"Yüksek protein, düşük karbonhidrat," diye cevap verdi Rotea, ama onunla kilosu hakkında konuşmak istemiyordu. Lyn'in yanında duran çekici sarışın kadın hakkında konuşmak istiyordu.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Judy'ye orkestra yavaş bir parçanın ilk notalarını çalmaya başladığında.

Judy başıyla onayladı ve Rotea bu uzun boylu kızın yanına yakıştığını düşünerek Judy'nin elini tutup küçük dans pistine doğru ilerledi.

Judy, Rotea onu dans pistinde döndürürken, randevusu olan kişi tarafından bekletildiğine dair her şeyi unutmuştu. Bu iri, güçlü adamdan hoşlanmıştı. Kendisini onun kollarında güvende hissetmişti.

Akşamın kalanını flört edip gülüşerek ve birbirleri hakkında öğrenebildikleri her şeyi öğrenerek geçirdiler.

Rotea kırk altı yaşındaydı. Judy yirmi iki. O siyahtı. Judy ise beyaz.

Hiçbiri sorun olmadı.

Gecenin sonu itibarıyla Rotea abayı yakmıştı.

Birdenbire kalbini çalan bu yüzün, bir seri katilin öfkesini körükleyen yüzle aynı olduğunu bilmesi mümkün değildi.

36

Van 1970 yılında polisin onu yakalama girişimleriyle dalga geçerken terör yaratacağına dair tehditler içeren beş mektup daha yazdı. Judy'yi Gençlik Rehberlik Merkezi'nden kaçırışının sekizinci yıl dönümünde, 28 Nisan'da *Chronicle*'a Ejderha Kartı olarak bilinen bir kart yolladı ve yine bomba koymakla tehdit etti.

Kapağa ejderhaya binmiş Noel Baba ile eşeğe binmiş bir karakter yer-

leştirmişti. Kartın üzerinde "Kıçının bir ejderha olduğunu duydum, üzüldüm," yazıyordu.

Ben Büyük Patlamamı gerçekleştirirken
umarım siz de keyfinize bakarsınız.
⊕

Not arkada
Eğer bu patlamayı yapmamı istemiyorsanız iki şey yapmalısınız. 1. Otobüs bombasıyla ilgili her şeyi tüm detaylarıyla herkese anlatın. 2. Şehrin çeşitli yerlerinde dolaşırken biraz güzel Zodyak rozetleri görmek hoşuma gider. Başka herkeste ☮, kara iktidar*, Melvin Eats Blubber† vs var. Aslında pek çok insanın benim rozetlerimi taktığını görmek beni bir hayli sakinleştirecektir. Lütfen Melvin'inkiler gibi edepsiz olmasın.
Teşekkürler ⊕

Van bir sebepten vekil Melvin Belli'yi yeniden hedef göstermişti.

26 Haziran'da *Chronicle*'a, bu kez kimsenin Zodyak rozeti takmamasıyla ilgili duyduğu memnuniyetsizliği dile getiren bir başka mektup gönderdi. Ayrıca .38 kalibrelik bir silahla bir adamı öldürdüğünü iddia etti.

Van mektubu şöyle imzaladı:

⊕ — 12 SFPD - 0

* Black Power: 1960'ların sonlarından başlayarak Amerika'daki siyahilerin ırkçı politika ve uygulamalara karşı verdikleri mücadeleyi sembolize eden ve siyah yumruklu rozetlerle sembolize edilen slogan.—ç.n.

† Moby Dick romanının yazarı Herman Melvin'e atıfta bulunan ifade, 1960'larda rozetleri süslüyordu. Ancak Zodyak Katili başka bir nedenle belirtiyordu.—e.n.

Altta, polise bombanın nereye koyulduğunu gösterdiği tahmin edilen bir haritayla birlikte yirmi iki karakterli bir şifre yollamıştı. Bu mesaj hiçbir zaman deşifre edilemedi.

Van, 24 Haziran'da *Chronicle*'a gönderdiği ve "Zodyak'ın Küçük Listesi" olarak anılacak bir mektupla Kathleen Johns'un kaçırılmasını üstlendi.

Zodyak konuşuyor.

Oldukça mutsuzum çünkü siz insanlar güzel rozetlerinden takmayacaksınız. Bu yüzden şimdi küçük bir listem var ve listenin başında da bundan birkaç ay önce arabamla bir kaç sağat boyunca ilgiçn bir geziye götürdüğüm ve sonradan benim onları bulduğum yerdeki arabasını yaktığım kadın + onun bebeği.

Van'ın "küçük listesinin içeriği polise üzerine düşüneceği daha da fazla şey veriyordu. Bir şarkıdan alınan dizelerin değiştirilmesiyle —*Mikado*'dan "As Someday It May Happen"— Van potansiyel kurbanı olabilecek bütün insan tiplerini listelemişti. Polis bu mektuba bakarak Zodyak'ın opera dinleyen bir Gilbert ve Sullivan hayranı olduğu ve yaptığı yazım yanlışları ve gramer hatalarıyla rol yaptığı sonucuna varabildi. Katil eğitimliydi. Kültürlüydü.

Van, vaizlerin, org çalanların, yazarların, çocukların ve avukatların ortadan kaybolurlarsa özlenmeyecek kişiler listesinde olduklarından bahsediyordu.

İki gün sonra, bu kez Van'ın köleleriyle neler yapmak istediğine dair fantazilerini açık ve çarpıcı bir şekilde anlattığı bir başka mektup ulaştı. Bu mektup Van'ın ne kadar hasta ruhlu ve kontrolünü kaybetmiş hâlde olduğunu gösteriyordu.

Zodyak konuşuyor

Birkaç güzel ⊕ rozeti takılmayacak madem, birkaç edepsiz ⊕ rozeti takmaya ne dersiniz. Ya da aklınıza gelebilecek herhangi bir tür ⊕ rozeti. Eğer hiçbir çeşit ⊕ rozeti takmazsanız ben (her şeyin üstünde olan) beni Cennitte bekleğen 13 köleme de işkence yapacağım. Bazısını karınca kulelerinin üstüne Bağlayacak ve onları çığlık atarken ve seyirirken ve kıvranırken izleyeceğim. Diğerlerinin tırnaklarının altına çam iğneleri batırılacak + sonra da yakılacak. Diğerleri kafeslere konulacak + tıka basa şişene kadar tuzlanmış sığır etiyle beslenecek ve sonra ben onların su için yalvarmasını dinleyeceğim ve onlara güleceğim. Diğerleri baş parmaklarından asılacak + güneşte yanacak sonra onları ısıtmak için mentollü kremlerle ovacağım. Diğerlerinin canlı canlı derisini yüzeceğim + çığlık çığlığa koşuşturmaları için ortaya salacağım. Ve bütün bilardo oyuncularını yamuk yumuk bilardo sopalarıyla karanlık bir zindağn hücresinde + çarpık ayakkabıyla oynatacağım. Evet, Kölelerimin çektiği acının en lezizinden kaynaklanan büyük bir keyif alacağım.

Şöyle imzaladı:

S F P D = 0 ⊕ = 1 3

Her zarf, her mektup parmak izi ve gönderenin kimliği için bir ipucu bulmak için incelendi. FBI'ın yanı sıra pek çok emniyet teşkilatı şaşkına dönmüştü. Ne babamın gönderdiği şifreleri kırabildiler, ne de cinayetleri durdurabildiler. Elleri kolları bağlıydı ve babam bunu onların yüzüne vuruyordu.

O sıralarda polis henüz Cheri Jo Bates cinayetiyle son cinayet silsilesi arasındaki bağlantıyı kuramamıştı; ne var ki Van son mektubunda bir ipucu bırakmıştı. "seğirme" kelimesini Riverside polisine gönderdiği itiraf mektubunda yaptığı gibi "seyirmek" olarak yazmıştı.

Toschi ve Armstrong için sinir bozucu bir zamandı. Ellerinde katilin parmak izi, el yazısı vardı. Onun kişiliğine dair çok fazla ipucuna sahiplerdi. Yazısında İngiliz şivesi kullandığını fark etmişlerdi. Ancak onu yakalayamıyorlardı. Ellerinde katilin ismi bile vardı ama onlar bunu bilmiyordu.

Van hayatının en güzel zamanlarını geçiriyordu.

San Francisco Chronicle muhabiri Paul Avery içinse durum öyle değildi.

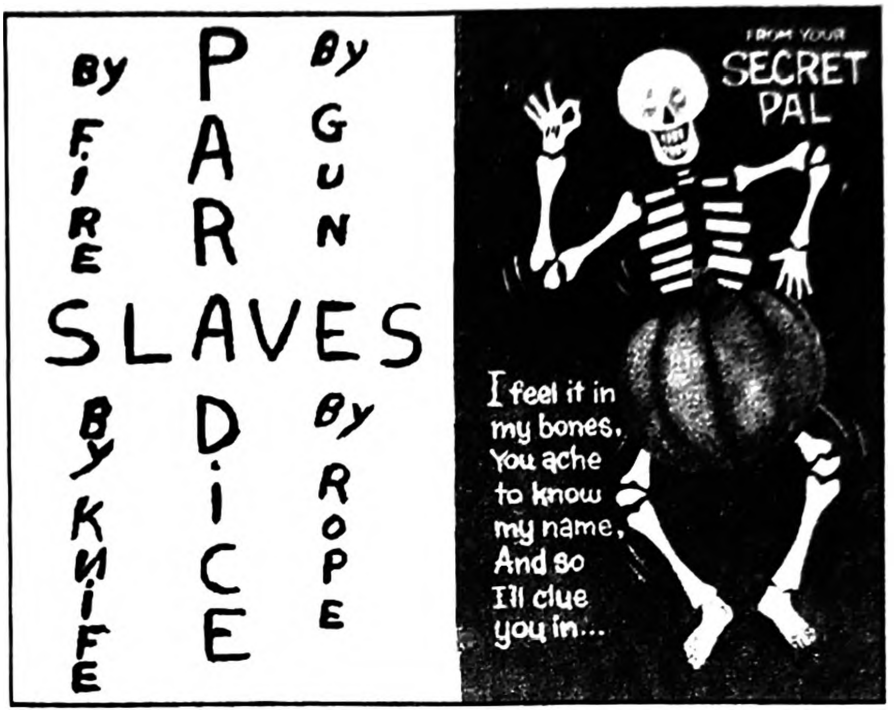
O da polis gibi Zodyak dosyası tarafından kuşatılmıştı. Her yeni gelişmeyi ilk bildiren kişi olmak için çok uzun saatler çalışıyordu. Van, Avery'nin ilgiyle kendisini adadığını gözlemliyordu, onun yazdığı her kelimeyi dikkatle okuyor ve fazlasıyla alınganlık gösteriyordu.

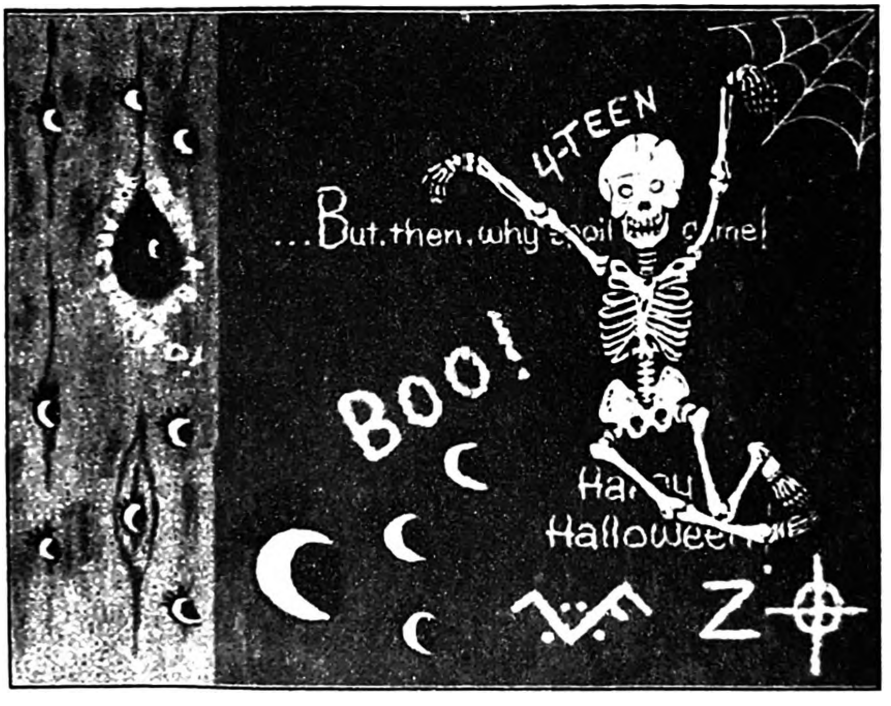
Avery, 27 Ekim'de babamdan bir Cadılar Bayramı kartı aldı.

Avery, Zodyak tarafından seçilmiş olmaktan mutlu olmadı ve onun bir sonraki kurbanı olmak üzere kendisini hedef almasından korktu. Korunmak için derhâl bir silah edindi.

Gazeteci bu "gizli dost"un önceden tanıdığı biri —Adalet Sarayı'ndaki hapishane hücresinde tanıştığı biri— olduğunun da farkında değildi. Van'ın Judy'ye duyduğu aşkla dalga geçmiş, onun bir çocuk istismarcısı olduğunu ima etmişti ve babam bunu unutmamıştı.

Kartta bahsettiği öldürme yöntemleri polise araştırmasında yol gösterici olmuştu. Zodyak'ın cinayet işlediği yıllarda bölgede pek çok boğazlanmış kadın cinayeti dosyası olsa da Zodyak, ip kullanılan bir cinayetle ilişkilendirilmemişti. Bu kart polislerin geriye dönüp bütün o dosyalara Zodyak'la bağlantısı olabilir mi diye tekrar bakmalarını sağladı ama parçalar uymadı.

Onun çalışma tarzı farklıydı.

Chronicle Cadılar Bayramı kartını 31 Ekim'de ön sayfasından yayınladı.

Chronicle çalışanları kısa zaman içinde BEN PAUL AVERY DEĞİLİM yazan rozetler takmaya başladılar.

Kasım ayında aldığı isimsiz bir tüyo ile Avery, Zodyak ile Riverside'daki Cheri Jo Bates cinayetleri arasındaki bağlantıyı kuracaktı. Zodyak mektuplarının geçerliliğini denetleyen belge uzmanı Sherwood Morrill, kısa süre

sonra Zodyak mektuplarındaki yazı ile Riverside dosyasında bulunan masanın üstüne kazınmış şiirdeki el yazısının eşleştiğini tespit etti.

Polisin yanı sıra, bir anda Avery de ipuçlarına boğulmaya başladı. Onu başkalarından ayrı tutan bu katilin kim olduğuna kafayı takmış bir şekilde her birini kontrol etti. 1989'da yayına giren *Zodyak: Yüzyılın Suçları** isimli belgeselde Avery şöyle demişti: "Bir noktada, 1960'ların sonu 1970'lerin başında oldukça büyük olan Şeytan Kilisesi'nin kurucusu ve başrahibi Anton LaVey'den bir telefon aldım. Onun cemaatinden birisinin, bir üyelerinin Zodyak katili olabileceğini söyledi. Ve bana bazı materyaller sundu. Demek istediğim, Zodyak katili öyle kötü biriydi ki Şeytan Kilisesi bile onu istememişti."

LaVey'e o telefonu açtırtan Van'la kurdukları ortaklık mıydı? Ne yazık ki bunu asla öğrenemeyeceğim, çünkü Avery LaVey'in kendisine verdiği ismi hiçbir zaman açıkça söylemedi. 13 Mart 1971'de *Los Angeles Times* babamdan ilk mektubunu aldı. Birilerine mektup göndermeyeli beş aydan fazla olmuştu. Şöyle yazıyordu:

Zodyak konuşuyor

Her zaman demiş olduğum gibi ben çözülemezim. Mavi Allçaklar eğer hiçi beni yakalayacaklarsa en iyisi şişko kıçlarını yırtmaları + bir şeyler yapmaları. Çünkü onlar ortalıkta kıçlarını gezdirdikleri sürece ölümümden sonrası için daha çok köle biriktireceğim. Nehir kenarı aktivitemi rastgele buldukları için haklarını vermem gerek fakat en kolay olanları buldular, daha yığınla var diplerde. Bunu Times'a yazıyor

* Zodiac: Crimes of the Century.—ç.n.

olmamın nedeni, onlar beni diğer bazılarının yaptığı gibi arka sayfalara gömmezler.

SFPD — 0 ⊕ — 17+

Van kurban sayısının daha da arttığını iddia ediyordu. Bir kez daha, bu zaman zarfında polis hiçbir yeni cinayetle onun arasında kesin bir ilişki kuramadı.

Sonra Zodyak, tıpkı ortaya çıkışı gibi aniden iletişim kurmayı kesti. Ondan yeni bir haber alınana kadar üç yıl geçecekti.

O yıllar boyunca babamın neden sahne ışıklarından uzak kaldığı bilinmiyor fakat onun bazı belgelerin sahtelerini yaratmak için bir süre Avusturya'da ve uzunca bir süre de Meksika'da vakit geçirdiğini biliyorum.

Korku içinde yaşamaktan yorgun düşen California sakinleri, Zodyak'ı son kez duymuş olmak için dua ediyordu.

37

1971'de Rotea, SFPD'de cinayet masasına katılmak üzere resmen davet edilen ilk Afro-Amerikalı olma hayalini sonunda gerçeğe dönüştürdü. Earl Sanders'ı da ortağı olarak seçerek genç arkadaşını kendisiyle birlikte terfi ettirdi. Rotea kısa zaman sonra cinayet masasında işlerin farklı yürüdüğünü öğrendi. Düşük rütbelerde, siyahi memurlar beyaz memurlara güvenemeyeceklerini hissederlerdi.

The Zebra Murders: A Season of Killing, Racial Madness, and Civil Rights [*Zebra Cinayetleri: Cinayet Mevsimi, Irkçı Delilik ve Vatandaşlık Hakları*] adlı kitabında Earl Sanders, o ve Rotea'nın bir şüpheliyi takip ettikleri ve Rotea'nın telsizden "Bize destek olacak arkadaşlara ihtiyacımız var," anonsu yaptığı olayı anlatır.

"Bir an için sessizlik oldu," diye bahseder Sanders kitabında. "Ardından duyduğum şeyi asla unutmam. Bir adam —kim olduğunu asla bulamadık— konuşmaya başladı ve 'Sizin burada hiç arkadaşınız yok,' dedi."

Bu, Rotea ve Sanders'ın hırsızlık bürosunda yaşadıkları türden bir ırkçılıktı fakat cinayet masasındaki dedektifler masalarına gelen cinayetleri çözebilmek için birlikte çalışmak zorundaydılar. Rotea sırf departmanı daha iyi göstermek için alınmış bir siyahi olduğunu anlamıştı ama beyaz mevkidaşları kadar becerikli olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Bir troleybüs şoförü cinayetini hızla çözerek taşı gediğine koydu. Bu, dedektif için çok büyük bir vuruştu ve bu sayede gazete manşetlerinde kendisine yer buldu.

Ancak Rotea'nın çözmek istediği tek cinayet bu değildi. Paul Stine'in taksisinde öldürülmesinden bu yana iki yıl geçmiş olsa da Toschi ve Armstrong hâlâ departmana yağmaya devam eden Zodyak'la ilgili ipuçlarını takip ediyorlardı. Çok yoğun veya mesai saati dışında olduklarında Rotea ipuçlarını araştırıyordu. Cinayet masasında olması gereken buydu. Bütün dedektifler birbirlerine yardım ederlerdi.

Rotea katilin bulunmasının anahtarının mektuplarda ve Zodyak'ın seçtiği kurban tiplerinde olduğunu biliyordu. Dava delillerinin üzerinden bir kez daha geçip her dosyadaki benzerlikleri ve kritik noktaları not aldı. Kadınları hedef alan kötü niyetten Zodyak'ın öfkesinin asıl hedefinin onlar olduğunu biliyordu. Birbirlerine benziyorlardı. California'daki pek çok dedektif gibi Rotea da davayı çözecek ipucunu bir an evvel yakalayabilmeyi umuyordu. Yanıtın önünde durduğunu biliyordu.

Öyleydi.

Tam olarak önünde.

Bütün kurbanlar yeni kız arkadaşına benziyordu.

Fakat bu genç ve güzel kadınla aklı başından giden Rotea bu ipucunu tamamen kaçırmıştı.

Profesyonel anlamda departmanında ve çevresinde saygınlık kazanmakta olan Rotea, özel hayatında darmadağındı.

Bir üniversite futbol takımında çizgi oyuncusu olan en büyük oğlu Michael'ın geçirdiği korkunç trafik kazası, futbol kariyerine dair tüm umutlarının sonu olmuştu. Kaza aile için yıkıcı olmuş, Rotea ve Patricia daha da

uzaklaşmışlardı. Evliliğindeki gerilim, Rotea'nın Upper Haight'ta kendi dairesine taşınmak zorunda hissedeceği noktaya gelene kadar giderek kötüleşmişti. Bir sonraki yılı Patricia'yla paylaştığı eve bir dönüp bir orayı terk ederek geçirdi. Uzlaşma, ayrılık, yeniden uzlaşma.

Rotea yalnız olmayı seven bir adam değildi. Yalnız kaldığında içiyordu. Bazen ortağı domino oynamak için uğruyordu fakat çalışmadığı zamanların çoğunda Rotea evde tek başına kalıp kederini içki şişesinde boğmaya çalışıyordu.

Hayatında parlayan tek ışık Judy'ydi. Dans ettikleri geceden sonra onu bir akşam yemeğine davet etti ve Judy kabul etti. Judy onun davranışlarından, büyük ve dostane gülümseyişinden hoşlanmıştı. Telkin ettiği güvenden. Rotea da Judy'nin gençliği, coşkusu ve güzelliğinden.

Diğerlerinin bunu anlamadığını bilseler de görüşmeye başladılar. Rotea yaklaşan boşanmanın verdiği acıyı da Judy'yle paylaşarak Patricia ile durumlarını açıkladı. Oğlu hakkında konuştu. Judy onun elini tutup anlayışla dinledi.

Annem benden ya da babamdan bahsetmedi. Bunun için çok erkendi. Bir polis memuru, onun çocuklarını terk eden bir suçluyla kaçmış olmasını anlamayabilirdi.

Bütün bunlar olurken, basında kendisine ne kadar yer verildiğini görmek için gazeteleri okumakla kafayı bozmuş olan babam, SFPD'nin yükselen siyahi dedektifini fark etmeden geçmemişti.

38

Zodyak katili olmadan geçen her gün şehre biraz daha rahat nefes aldırır olmuştu. Bu süre boyunca Rotea, Patricia'yla boşandıktan sonra, kendisiyle evlenmesini isteyerek Judy'yi baştan çıkarma çalışmalarına devam etti.

Judy direndi. Üvey anne olma konusunda temkinliydi. Ebeveynleri çocuk yetiştirme konusunda tam bir örnek teşkil etmiyordu ve kendisinin bir çocukla yaşadığı deneyim de korkunçtu.

Fakat Rotea vazgeçmek bilmiyordu. Bir erkeğin eşe ihtiyacı vardı. Bu kadar basitti. O da Judy'nin kendisinin olmasını isteyen Van kadar ısrarcıydı.

SFPD'yi düzeltme düşüncesinde de aynı oranda kararlıydı. Rotea Adalet Sağlayıcılar* adlı siyahi polis memurlarından oluşan bir grubun şekillendirilmesinde de etkili hâle gelmişti. Grup 1973'te, departmandaki ayrımcılığa karşı dava açtı. SFPD içindeki güvenilir arkadaş ağı üyeleri davayı hoş karşılamadılar ve Rotea ile Sander kısa zaman sonra kendilerini nefret dolu bir ortamda çalışırken buldular. Gerilim bir öğleden sonra Rotea ve Sanders ifade verip Federal Büro'dan ayrıldıkları sırada kontrolden çıktı. Birkaç yüz kişilik mesai arkadaşları onlara "zenciler" demeyi de içeren onur kırıcı sloganlar atarak merdivende bekliyordu.

Böyle bir ortam Rotea'nın işini kolaylaştırmıyordu, ama o metanetini kaybetmiyor ve hiçbir şeyin dikkatini o zamanlar San Francisco'yu terörize eden ırkçılık kökenli cinayetler gibi, elindeki işlerinden uzaklaştırmasına izin vermiyordu.

Zebra cinayetleri 20 Ekim 1973'te, genç beyaz bir çift olan Richard ve Quita Hague'nun yürürken kaçırılıp üç Afro-Amerikalı adam tarafından bir palayla acımasızca doğrandıklarında başladı. Richard hayatta kaldı. Quita başaramadı.

Rotea ve Sanders, altı ay boyunca uyanık oldukları neredeyse her anı vakaya bakan dedektifler John Fortinos ve Gus Coreris'e katillerin izini sürmeleri için yardım ederek geçirdiler. Rotea ve Sanders ekip için çok kıymetliydiler, çünkü siyahiler arasında beyaz polislere güvenmeyen kişiler onlarla konuşacaktı. Rotea önemli ipuçlarına ulaşılmasına yardım etmek için Fillmore'daki bağlantılarını kullandı.

Bir sonraki kurban Frances Rose, 29 Ekim'de California Üniversitesi'nin Berkeley kampüsüne giderken arabasını durdurup kendisini de götürmesini isteyen bir adam tarafından birkaç kez vuruldu. Sonraki kurban Saleem Erakat'tı;

* Officers for Justice—ç.n.

25 Kasım'da bir adam marketine girdi, onu bağladı ve onu infaz eder gibi vurdu. Paul Dancik 11 Aralık'ta, üç kez vurulduğu sırada telefon kulübesindeydi.

Sonradan San Francisco valisi olacak olan Art Agnos, 13 Aralık'ta, siyahilerin yaşadığı bir mahalledeki toplantısından çıkarken arkasından iki kez vuruldu. Aynı gece Marietta DiGirolamo Divisadero Caddesi'nde tek başına yürürken üç kez vuruldu. Saldırıdan sağ kurtulamadı.

Noel'den hemen önce, 20 Aralık'ta, Ilario Bertuccio dört kurşun yarası ile Baywiew Bölgesi'nde hayatını kaybetti. Aynı gece Theresa DeMartini de Central Avenue'da vuruldu fakat kurtulmayı başardı. Neal Moynihan 22 Aralık'ta Onikinci Cadde'de* bir bardan çıktıktan sonra üç kez vuruldu. Yalnızca dakikalar sonra Mildred Hosler, Gough Caddesi ile McCoppin Caddesi'nin yakınındaki otobüs durağında dört kez vuruldu.

Noel arifesinde iki kadın North Beach'te korkunç bir şey buldu: Polisin "John Doe #196" adını verdiği bir erkek cesedi. Bu adamın başı kesilmiş ve vücudu parçalara ayrılmıştı. Kimliği her zaman sır olarak kalacak ve üstünde hiçbir kurşun yarası tespit edilememesine karşın ölümü pek çok araştırmacı tarafından Zebra cinayetleri ile ilişkilendirilecekti.

Aralık 1973'te, *Şeytan*† filmi seyircileri buz kestirmek üzere gösterime girdi. Roland Doe'nun 1949'daki şeytan çıkarma ayinine dayanan filmde, bir iblis tarafından ele geçirilen ve iki rahip tarafından şeytan çıkarma girişiminde bulunulan genç kızı Linda Blair oynuyordu. Birçokları psikolojik drama içindeki satanik temayı saldırgan buldu ama çok az insan izleme arzusuna karşı koyabildi ve *Şeytan* tüm zamanların en çok kazandıran filmi oldu. Diğerleri filmin şeytanın gücüne odaklanışını memnuniyetle kabul etti, ancak izleyen herkes dehşete kapıldı.

Van hariç herkes.

28 Ocak 1974'te, Zebra katilleri birbirinden ayrı beş silahlı saldırı ile zıvanadan çıktılar —Roxanne McMillan, Tana Smith, Vincent Wollin, John

* Twelfth Street.—ç.n.

† The Exorcist.—ç.n.

Bambic ve Jane Holly. McMillan kurtulabilen tek kurbandı.

Ölenlerin aileleri kayıplarının yasını tutarken, Noe Caddesi'nde sıkışık bir odada Van, gözlerini dikmiş dehşet içinde haberlere bakıyordu.

İşte oradaydı... güzel ve tatlı. Gülümsüyordu.

Onun gözlerine bakan ise Van'ın daha önce San Francisco gazetelerinde gördüğü siyahi cinayet dedektifiydi.

Ve onların düğün günü.

29 Ocak'ta babam, perişan ve öfkeli, üç yıl sonra yazdığı ilk mektubu kaleme aldı. *San Francisco Chronicle*'a gönderdi.

Şehri öncekinden de fazla korkutmak üzere, Zodyak sislerin ardından yeniden ortaya çıkmıştı.

"İzledim + düşündüm ki 'Şeytan' hayatımda gördüğüm en iyi taşlaşmalı komidi," diye yazdı.

"İmza, bendiniz."

Van daha sonra Zodyak'ın mecazi ölümünü *The Mikado*'dan aldığı sözlerle haber verdi.

Kendi kendisini daldırdı yükselen bir dalgaya
Ve bir yankı yükseldi kendisini
öldürenin mezarından
Baştankara, baştankara
Baştankara
NOT: bu notu gazetenizde görmezsem
edepsiz şeyler yapacağım, ki siz
bunu yapabileceğimi biliyorsunuz
Ben — 37
SFPD — 0

Yokluğunda kurban sayısını iki katından fazlaya çıkarmıştı. Geçen o üç yıl boyunca ne Avusturya'da ne de Meksika'da Zodyak sembolünün kullanıldığı bir cinayet dikkatimi çekmedi fakat babam bu yerlerde arkasında bir iz bırakmış olabilir mi diye merak ediyorum. Ya da acaba o sa-

dece polisin varsayımlarda bulunmaya devam etmesi için kurban çetelesi mi uyduruyordu?

1974'teki Sevgililer Günü'nde, Van'ın Judy'yle evliliğinin onun ailesi tarafından iptal ettirilmesinin on ikinci yıl dönümünde, *Chronicle* bir başka mektup daha aldı:

Sevgili Bay Yazı İşleri Müdürü,

Symbionese Liberation Army'nin baş harfleri olan "SLAY" "sla" okunur ve eski Norveççede *"öldürmek"* anlamına gelir.

Bir dost.

Zebra cinayetleri, 1 Nisan'da Thomas Rainwater ve Linda Story'nin aday olarak sunuldukları Kurtuluş Ordusu'ndan çıkışta takip eden bir adam tarafından vurulmalarıyla devam etti. Linda yaralı kurtulurken Thomas hayatını kaybetti.

Terry White ve Ward Anderson, 14 Nisan'da Fillmore Caddesi ile Hayes Caddesi'nin köşesindeki otobüs durağında beklerken vuruldular. İkisi de sağ kurtuldu.

Nelson T. Shields, Zebra cinayetlerinin sonuncusu olacaktı. DuPont'nun varisi olan Shields, 16 Nisan'da pikabının arkasına bir kilim koyarken vurularak öldürüldü.

Meydana gelen her cinayette katilleri yakalama baskısı daha da yoğunlaşmıştı. Belediye Başkanı Joseph Alioto ve Emniyet Müdürü Donald Scott katilleri yakalamak için eşi benzeri görülmemiş bir hareket başlattılar. Buna göre siyah ırktan olan herkes durdurulup katillerin robot resimlerine benziyorlar mı ya da dar çeneleri veya kısa kesilmiş Afro saçları var mı diye bakılacak, eğer temizlerse onlara diğer polis memurlarının bu kişilerin kontrol edildiğini anlamasını sağlayacak özel bir Zebra kartı verilecekti.

Rotea dehşete kapılmıştı. Katillerin yakalanmasını ne kadar istiyorsa, çalıştığı departmanın böylesi açıktan ırkçı bir fişlemeye tenezzül edecek olmasına o denli inanamıyordu. Hafta sonunda iş arkadaşlarının sırf tanıma uyuyor diye beş yüzden fazla siyahi adamı durdurmasına tanık oldu. Siyahların önde gelen diğer üyeleri gibi Adalet Sağlayıcılar da karşı olduklarını haykırmak için ayaklanmıştı. Siyahları Geliştirme Ulusal Derneği'nin (*NAACP*) ve Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği'nin (*ACLU*) dava açmasından sonra, SFPD'nin yaptıkları Anayasa'ya aykırı bulundu ve departman siyahilere karşı uyguladığı bu ırkçı fişlemeyi durdurmaya zorlandı.

İslam Milleti* adlı militan bir gruba üye olan Anthony Harris adlı bir adam, polise 23 Nisan'da teslim oldu. İnsanları rastgele öldürenin kim olduğunu bildiğini ve masum beyazların öldürülmesine daha fazla izin veremeyeceğini söyledi. Onun ifadesi dört adamın daha hapse girmesine yardımcı olacaktı: Larry Green, Manuel Moore, Jesse Lee Cooks ve J. C. Simon. Dört kişi daha tutuklandı ama mahkemeye çıkarılmadı. San Francisco tarihinin en uzun yargılamasının ardından her sanık ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Rotea, departman içindeki ırksal eşitlik için verdiği mücadelesine devam ederken katillerin adalete teslim edilmiş olmasıyla rahatlamıştı.

Ve tabii onun yalnızlığını alıp götüren güzel sarışına kur yapmakla.

Judy geçen ay boyunca pek çok gecesini Rotea ve Sanders'ın dosya üstünde tartışmalarını dinleyerek geçirdi. Telsizden 187 çağrı geldiğini duymuş ve her yeni cinayeti araştırmaya telaşla gidişlerini korku içinde izlemişti.

İçinden geçtikleri bu zor günlerde Rotea'yı kaybetmekten duyduğu korku, Judy'nin bu yakışıklı dedektifi ne kadar sevdiğini anlamasını sağladı.

19 Haziran 1974'te Rahip Cecil Williams, Rotea Gilford ve Judy Chandler'ı kutsal evlilik bağı ile birleştirdi.

Van 8 Temmuz'da *San Francisco Chronicle*'a son mektubunu yazdı. Bu doğrudan *Chronicle* köşe yazarı Marc Spinelli'ye yazılmıştı.

---

* Nation of Islam.—ç.n.

Yazı İşleri Müdürü-

Marco'yu geldiği cehennem deliğine geri koy -ciddi psikolojik sorunları var- kendisini her zaman amir gibi hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Ona bir psikiyatrist tavsiye etmeni öneririm. Bu zaman zarfında Kont Marco köşesini iptal et. Madem Kont isimsiz bir şekilde yazabiliyor, ben de yazarım—

Kızıl Hayalet
(öfkeden kızarmış)

Zodyak kesinlikle öfkeden kıpkırmızı olmuştu ama bunun sebebi Marc Spinelli değildi.

Judy, cinayet masası dedektifiyle evlenmişti.

Zodyak'tan bir daha asla haber alınamadı.

39

Zodyak olarak yazdığı son mektuptan sonra Van eğer Judy konuşmaya başlarsa Rotea bir şekilde parçaları birleştirebilir endişesiyle ülkeyi terk etti. Daimi tarafsızlığını ilan ettiği için kendisini güvende hissettiği Avusturya'ya gitti; Rotea gerçeği çözse bile suçlu iadesi olmayacaktı. Sonraki birkaç haftayı geçmişi 996'ya kadar uzanan Avusturya'ya ait tarihi belgeler için kitapçıları araştırarak geçirdi. Gerçekten değerli olan bir şeyler bulmakta başarısızdı ve geçinmek için bir kez daha sahte evrak düzenleme yoluna gitti.

Çocuklarıyla ya da hâlâ evli olduğu Edith'le iletişim kurma zahmetine girmedi. Zaman geçtikçe Van, Judy'nin çenesini kapalı tutmuş olabileceğini fark etti çünkü yetkililer kendisiyle iletişime geçmemişti. Rotea'ya dair paranoyası kayboldu ve özgüveni arttı.

Van birkaç ay sonra, San Francisco'ya döndü ve Upper Tenderloin'deki William Penn Hotel'de bir daireye yerleşti. 1907 dolaylarında inşa edilen ve 160 Eddy Caddesi'nde yer alan William Penn, binaların çoğunun 1906'daki depremle yıkılıp sonrasında patlak veren yangınla yok olmasından sonra bölgede peyda olan tek kişilik evlerin olduğu pek çok otelden biriydi. Mahalle tarihsel anlamda eşcinseller, uyuşturucu kullanıcıları ve hayatta yenilgiye uğramış insanların farklı yaşam biçimlerine ev sahipliği yapmasıyla meşhurdu. Müzisyenler restoran, tiyatro ve otellerin arasına yerleştirilmiş bol miktardaki gece kulübünün sağladığı iş imkânları ile bölgeye çekiliyordu. 1950'lerde caz tompetçisi Miles Davis ve piyanist Thelonius Monk da göz göre göre onları taklit eden yerel müzisyenlerin yanında bu kulüpleri onurlandırmıştı.

Lower Nob Hill'le çevrelenmiş olan mahalle Van'ın eski muhitiydi ve diğer uyumsuzların ortasında kendisini daha güvende hissediyordu. 215 numaralı dairesi, içinde tek göz bir dolap ve küçük ayaklı bir küveti olan küçük bir odaydı, ucuzdu fakat onun ihtiyaçları için uygundu.

Van gecelerini barlarda içki içerek ve travestilerin kısa etek ve açık bulüzleriyle gerçek cinsel kimliklerini gururla sergileyerek bir içeri bir dışarı koşuşturmalarını izleyerek geçiriyordu. Castro Bölgesi onları ağırlamaya başlamadan uzun zaman önce, Tenderloin onları korumuş ve onlara ev sahipliği yapmıştı.

Van gün boyunca sokaklarda bulanık gözlerle ve akşamdan kalmış bir şekilde, aylak aylak dolaşıyor, sıklıkla otelden üç blok ötedeki Geary Caddesi'ne, bir zamanlar Judy'yle yaşadıkları yere gidiyordu.

Anıları yâd ederek.

Kaybının yasını tutarak.

Şansına lanet ederek.

Bazen eski arkadaşı William'la bağlantı kurmayı deniyordu fakat William onun telefonlarına çıkmıyordu. Van'la iletişimini uzun zaman önce sonlandırmış olsa da onu unutamamıştı. Davalar buna izin vermiyordu. William kriminoloji alanında lisansüstü eğitimini tamamlamış ve adli kriminolog

olmuştu. Fakat ne zaman bir davada bilirkişi olarak ifade vermek üzere mahkeme salonuna girse savunma avukatı Van'ın Judy'yi kaçırmasında ona yardım ettiği için tutuklanmış olmasını William'ın önüne çıkarıyordu. O suç işlediğini kabul etmiş ve şartlı tahliye edilmişti ancak kayıtlarına işlenen tutuklama tüm kariyeri boyunca onu takip etmekteydi. Eğer Van, William'ın Judy'nin yaşını bilmediğine dair ifade vermiş olsaydı suçlamalar düşebilirdi. William kendisini arkadaşı tarafından ihanete uğramış gibi hissediyor ve onunla birlikte bir şey yapmak istemiyordu.

Van da kendisini ihanete uğramış hissediyordu, tanıdığı bütün kadınlar tarafından. Judy'nin şimdi de bir cinayet dedektifiyle evlenmiş olması, onu rahatlatan şeyleri de elinden almıştı:

Cinayet, ona güç veren.

Polisle alay etmek, kendisini üstün hissettiren.

Onun baş etmesine yardım eden her ne varsa.

Judy hepsini ondan çalmıştı.

Çok geçmeden Van, Mexico City'nin arnavut kaldırımlı sokaklarının rahatlatıcı aşinalığına yöneldi. Hotel Corinto'da ona Senyor Best diye hitap eden ve kitaplarına bakan Meksikalıların arasında kendisini rahat hissediyordu. Onu kabul ediyorlar, hatta giderek hayatlarının demirbaşı hâline gelen bu Amerikalı'ya hayranlık duyuyorlardı. Dar sokaklarda yürürken dükkân sahipleri el sallar, bir bara girdiğinde Tom Collins kokteyli hazırda bekliyor olurdu. Antikacılar onu gördüğünde kazanacakları parayı düşünerek gülümserlerdi.

Ancak Van antikalarla köşeyi dönmekle ilgilenmiyordu artık. Yalnızca hayatta kalabilmek için alım satım yapıyordu. Ve içiyordu. Ama kaçış yoktu. Judy oradaydı; birlikte gezdikleri katedrallerde, yemek yedikleri restoranlarda, seviştikleri yerde, Hotel Corinto'da salınıyordu.

Van sonraki yılı Meksika'da yaralarını sararak geçirdi. Babam mahvettiği hayatları, çaldığı hayalleri, ebeveynleri olmadan büyüyecek çocukları ya da çocukları doğal olmayan yollarla, kendilerinden önce ölen ebeveynleri hiç düşünmüş müdür bilmiyorum. Tek bildiğim sarhoş olduğu.

Babam 1976'da, San Francisco'ya geri döndü. 17 Mart gecesi, saat 20:30 sularında, ödemeli telefonu kullanmak üzere Reardon's Restaurant'ın lobisine girdi.

İçindeki dürtüye ne kadar karşı koymaya çalışsa da o gece daha fazla direnemedi. Uzun zamandır ilgi odağı olmaktan uzaktı ve yetkililerle alay etmenin vereceği heyecana ihtiyacı vardı.

Van telefona birkaç sent atıp, FBI'ın San Francisco ofisinin numarasını çevirdi.

"Elimde Başkan Gerald R. Ford'a düzenlenecek olası bir suikast hakkında bilgi var," dedi telefona cevap veren ajana.

"İsminiz nedir bayım?" diye sordu ajan.

"Earl Van Best."

"Doğum tarihiniz nedir?"

"14 Temmuz 1934."

"Elinizdeki bilgi nedir?" diye sordu bunun gerçek bir tehdit olup olmadığını anlamaya çalışan ajan. Altı ay önce Başkan'a iki kere suikast düzenlenmişti: Biri California, Sacramento'daki kongre binasının önünde Başkan'a silah doğrultan, Manson Ailesi üyesi Lynette "Squeaky" Fromme tarafından; diğeri de San Francisco'da St. Francis Hotel'den çıkarken Başkan'a tek el ateş eden, radikal solcu bir örgüt üyesi Sara Jane Moore tarafından.

"Ben bir ithalatçıyım," dedi Van. "San Francisco bölgesindeki diplomatik çevrelerde yakın bağlantılarım var. İki gün önce Yugoslav kökenli birisi Başkan'a suikast planından bahsetti."

"Onun adı nedir?"

"Size bu bilgiyi veremem."

"Siz bu kişiyi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu ajan.

"Bu kişi benimle ilk olarak 1974 yılında Avusturya'dayken bağlantı kurdu. Sahte kimlik belgeleri edinmek istiyordu."

"Peki bahsettiğiniz komplo nedir?"

"Başkana 18 Mart'ta halkın önüne çıktığında suikast yapacağını söyledi."

"Bu kişiyi tarif edebilir misiniz?" diye sordu ajan.

"1,75 boylarında, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü, güçlü yapılı birisi," diye cevap verdi Van. "Başkan'a karşı pek çok radikal komplo kurulduğunun farkındayım. Bunlar bir grup radikal fanatik tarafından organize ediliyor. Bu Yugoslav da onların lideri."

Yaklaşık 20:45 sularında FBI, Van'ın Embarcadero Caddesi 100 numarada olduğu bilgisiyle SFPD'yi alarma geçirdi. Ayrıca gizli servis de bilgilendirildi.

Polisler yoldayken ajan Van'ı lafa tutmaya devam etti.

21:15'te bir SFPD memuru Van'ın elinden telefonu alırken bir diğeri de ona kelepçe taktı. "Şüpheli gözaltına alındı," diye bilgilendirildi hattın ucundaki ajan. "Alkollü görünüyor. Onu şehir hapishanesine götürüp sarhoş olma suçundan dolayı orada tutacağız."

FBI ajanı Van'ın hapiste olduğu bilgisini Gizli Servis'e iletti, ancak onun konuştuğu gizli ajan babamı sorguya çekmek üzere gelmedi.

SFPD, FBI'ya danışmadan ertesi sabah Van'ı serbest bıraktı.

FBI derhâl onu aramaya başladı.

18 Mart'ta Başkan'a herhangi bir suikast girişimi olmadı.

19 Mart'ta bir FBI ajanı Van'ın eski ev sahibiyle görüşmek üzere William Penn Hotel'e gitti.

"Geçen yılın Şubat ayında buradan taşındı," dedi ev sahibi. "Burada yaklaşık altı ay yaşadı. Yine de hâlâ bazı mektuplarını alıyorum."

FBI ajanı 27 Mart'ta ve 2 Nisan'da geri geldi. "Hiç döndü mü?" diye sordu Van'ın eski ev sahibine.

"Sanırım bazı mektuplarını alması gerek," dedi ev sahibi.

"Lütfen geldiğinde FBI ile bağlantı kurmasını söyleyin kendisine."

Van gelmedi.

Başkan'a bir suikast girişimi de olmayınca FBI sonunda dosyayı kapattı.

40

SFPD, San Francisco Yüksek Mahkemesi, San Francisco Şerif Departmanı ve şehir hapishanesine ev sahipliği yapan Adalet Sarayı 1958'de inşa edilmişti ve mermer duvarları, dev kubbe avizeleriyle hayran bırakmak üzere tasarlanmıştı. Binanın girişinde avukatlar, dedektifler ve jüriden insanların sıklıkla bir araya gelip sohbet ettikleri bir lostra tezgâhı bulunuyordu. Nitelikli suçların araştırıldığı beşinci katta, sıkıca kapalı kapıların olduğu uzun koridorlar ve SFPD'de iz bırakan kişilerin kahramanlıklarını anlatan fotoğraflarla dolu duvarları vardı. Ahşap bir kapının girişinde asılı duran, cinayet yazılı metal tabela nitelikli suçlar bölümünü işaret ediyordu. Pencere kenarına yapıştırılan kurbanlara ait fotoğraflar ve aranan kişiler için konan ödüller, hangi dosyaların henüz çözülmemiş olduğunun bilinmesini sağlıyordu.

Yetmişlerin ortası itibarıyla Zodyak'ın robot resminin yerini son zamanlardaki cinayetler için en çok aranan şüphelilerin fotoğrafları aldı. Ancak Toschi gibi dedektifler her ihtimale karşı resmi el altında bulundurmaya devam etti.

Sıklıkla kürklü siyah-beyaz şapkasıyla gösteriş yapan Rotea da öyle. Bu şapkayı Zebra cinayetleri davasındaki yeri anısına almıştı ve gururla takıyordu. Departmandaki diğer kişiler bunun garip bir anma şekli olduğunu düşünse de yalnızca birkaçı bu şapkayı deneme fırsatını geri çevirmişti. 450 numaralı odada Dave Toschi arada sırada başında bu şapka ile masasının başında otururken görülebilirdi, yanında da şapkayı geri kapmak için tetikte bekleyen Rotea olurdu.

1975'in sonlarında Toschi'nin ortağı Bill Armstrong geceleri rüyalarından gitmeyen ölümden bıkıp hayatının en büyük dosyasını çözmeden cinayet masasından ayrıldı. Toschi, Zodyak'la yolları ayırmaya hazır değildi; çok araştırma yapmıştı. Havalı dedektif hâlâ basında dosyayı küçümsese de Armstrong bu ikilinin bel kemiğiydi ve onun yokluğunda deliller diğer dedektiflere dağıtılmıştı. Her zaman yakalanacak başka bir katil vardı ve Zodyak'ı tutuklamaya odaklanmak altı yıl önceki gibi yegâne amaç değildi.

Rotea nihayet dosyayla etraflıca ilgilenme fırsatı bulmuştu ancak şimdi de başka bir seri katil, cinayet masasının başına bela oluyordu. Kurbanlarıyla seks yapmadan önce onların portrelerini çizerek kendisine çekmesi nedeniyle basının Black Doodler* adını verdiği bu katil, Ocak 1974 ile Eylül 1975 tarihleri arasında on dört eşcinsel erkeği vahşice bıçaklayarak öldürmüştü. Saldırıya uğrayıp kaçan diğer üç erkek olanları SFPD'ye bildirdi.

Başlangıçta Rotea ve Sanders üç ayrı seri katille karşı karşıya olduklarını düşündü, çünkü vakalardan bazıları farklı şekilde gerçekleşmişti. Kurbanlardan beşi sık sık Tenderloin'deki gay barlara giden travestilerdi. Altı kurban sadomazoşist ilişkilere bulaşmıştı ve Market Caddesi'nin güneyindeki fetiş barlarda† vakit geçiriyordu. Kimliği gizli tutulan diğer altı kurbanın tamamı —iş adamları, bir avukat, bir şovmen ve bir diplomat— Castro Bölgesi'nde eğlenceli bir akşam vaadiyle baştan çıkartılmıştı.

Rotea ve diğer dedektifler sağ kurtulanlarla görüştüğünde net bir Black Doodler resmi elde ettiler. 1976'da şüpheliyi yakalayıp sorguya aldılar. Dedektiflerle konuşmak için yeterince gönüllü olmasına karşın şüpheli suçu itiraf etmeyi kabul etmedi. Rotea henüz ikna olmamıştı: SFPD Black Doodler'ı göz altında tutmalıydı.

Ama bir sorun vardı.

Gitmesine izin vermek zorundaydılar.

8 Mayıs 1977 tarihli Associated Press makalesinde Rotea açıklamalarda bulundu. "Polis, geçen sene boyunca, San Francisco'daki gay toplulukları içinde vuku bulan 14 cinayet ve üç saldırıya ilişkin olarak 'Doodler' adını verdiği bir genci sorgulamaktaydı."

"Şüpheli burada, ismi gizli tutuluyor, polisle rahatça konuşuyor ama Gilford'ın dediğine göre katliamları itiraf etmedi."

"Gilford, polisin doğru adamı yakaladığından 'oldukça emin' olduğunu belirtiyor ancak kurtulanlardan 'Doodler'ın kimliğini tespit edebileceklerin

* Kara Kalemci.—ç.n.

† Leather Bar: Çoğunlukla deri kıyafet fetişi olan eşcinsellere hizmet veren bar.—ç.n.

ifadelerine ihtiyaç var," diye devam ediyordu makale.

"Gilford, bu kurtulan üç kişinin içinde şovmen, diplomat ve San Francisco'dan ayrıldıktan sonra yeni adresinde telefonlara ya da mektuplara cevap vermeyen bir adam olduğunu söyledi: 'Öyle hissediyorum ki bu kişiler ortaya çıkmak istemeyecekler.'"

Kurbanlar bir seri katili hapse attırmak için eşcinsel olduklarını açıklamaya gönüllü olmadığından Black Doodler hiçbir zaman tutuklanamadı.

Bu dosya Rotea'yı hüsrana uğratmıştı. Katilin kim olduğunu, nerede yaşadığını biliyordu ama onu kurbanların ifadeleri olmadan mahkûm etmek için yeterli kanıtı yoktu.

Makale "bir eşcinsel hakları savunucusu olan" Harvey Milk'in "konuşmayı reddeden kurbanlara 'Durumlarını anlıyorum. Toplum baskısını hissetmelerine saygı duyuyorum,' dediğini" belirterek devam ediyordu.

"Milk, pek çok eşcinselin cinsel yönelimlerini işlerini kaybetme korkusuyla bir sır olarak saklayabildiğini belirtti ve 'Topluma açılmamak mecburiyetindeler,' dedi."

Black Doodler'a karşı ilgi kısa zamanda kayboldu. Zodyak'ın yaptığı kadar gazete sattırmıyordu. Eşcinselleri öldürmek Zodyak'ın şifreleri kadar heyecan yaratmamıştı.

Eşcinsel politikacılar, artık başka bir hikâyeydi. Harvey Milk 1977'nin sonlarına doğru California Belediye Meclisi'ne seçilen cinsel kimliğini açık etmiş ilk eşcinsel olduğunda, politika ve eşcinsellik bir kez daha manşetlerde yerini aldı. Belediye Başkanı George Moscone'nin desteğiyle lafını esirgemeyen Milk, seçmenlerin sevgisini kazandı ve San Francisco Şehir Denetçisi olarak koltuğuna yerleşti.

Eşcinsel haklarının güçlü bir destekçisi olan Moscone çok sayıda kadını, eşcinseli ve azınlık gruplarından kişileri Şehir Konseyi ve Danışma Kurulu'na atayan ilk Belediye Başkanı oldu. Rotea'nın eyalet meclisindeki eski dostu Willie Brown'un da yardımlarıyla Moscone bir eyalet senatörü olarak Californa'daki fiili livata yasasının kaldırılmasında önemli bir rol üstlendi. Genç iş adamları Castro'nun loş barlarında Moscone ve Brown'un

zaferine kadeh kaldırıp kutlama yapıyorlardı. Ne var ki Moscone'nin Belediye Başkanı olarak verdiği kararlar kendisine pahalıya mal olacaktı.

Yerel seçimden önceki aylarda Moscone, geniş cemaatinin oylamanın seyrini değiştirebileceğini düşünerek People's Temple'dan Jim Jones'u kendisi için kampanya yürütmek üzere işe almıştı. Jones ibadethanesini birkaç yıl önce San Francisco'ya taşımıştı ve buradaki politik çevrelerde çalışmalarını istikrarlı bir şekilde sürdürüyordu. Moscone seçimleri kazanmasının hemen ardından onu San Francisco İskan Yetki Komisyonu*'nda başkanlık ile ödüllendirdi.

Eylül 1977 itibarıyla Willie Brown da Jim Jones'un çoğunluk partisine katıldı ve ibadethanenin Geary Caddesi'ndeki merkezinde düzenlenen ziyafette, PBS.org'a göre, Jones'un "Martin Luther King, Angela Davis, Albert Einstein ve Başkan Mao"nun bir karışımı olduğunu ilan ettiği bir konuşma yaptı.

Rotea 1978'de, politikaya atılmak üzere, San Francisco Polis Departmanı'ndan erken emekli oldu. Moscone, ırksal ayrımcılık için sürdürdüğü davaların da yardımıyla Rotea'yı Belediye Meclisi'nde Cezai Adalet Komisyonu†'nun kurucu yöneticisi olarak atadı.

Sonra birdenbire her şey kabusa döndü.

18 Kasım 1978'de Jones, medyada yer almaya başlayan cinsel istismar iddialarından sonra ibadethanesini taşıdığı Guyana, Jonestown'da dokuz yüz civarında kişinin toplu katliamına/intiharına neden oldu. Cesetlerin görüntüsü —yerde yan yana uzanmış çocuklar ve yetişkinler— akşam haberlerini doldurdu ve bir korku dalgası tüm dünyaya yayıldı. Ölenlerin arasında iddiaları araştırmak üzere Guyana'yı ziyarete giden meclis üyesi Leo Ryan da vardı.

Jones'un Willie Brown, Harvey Milk ve George Moscone'nin de içinde olduğu San Francisco'daki politikacı arkadaşları bu olayın yıkıcı etkilerinden kaçmaya çalıştılar.

---

* Housing Authority Commission.—ç.n.

† Council on Criminal Justice.—ç.n.

Dokuz gün sonra, yakın zamanda San Francisco Belediyesi Şehir Denetim Kurulu'ndaki görevinden yeni ayrılmış olan Dan White, Belediye binasına girdi ve her ikisi de White'ın eski pozisyonuna tekrar atanmasına karşı çıkan Başkan Moscone'yi ve Harvey Milk'i vurarak öldürdü.

Dünya Guyana'daki trajedinin matemindeyken gay camiası da Belediye'de onları temsil eden en büyük iki savunucusunun kaybının yasını tutmaktaydı.

San Francisco şehrinde kimse için, en azından Rotea gibi doğruluğa çok önem veren birisi için, politikaya girmenin zamanı değildi. SFPD'de geçen zamanı boyunca Afro-Amerikalılar adına bir çığır açmış, on sekiz yılda on beş takdirname kazanmıştı. Yargıç Robert F. Peckham 1979'da yirmi yıllık incelemenin sonunda azınlıkların departmanda yeterince temsil edilmediğine, işe alım, sözleşme ve terfilere ilişkin yeni standartlar geliştirilmesine karar verdi. Rotea ve Adalet Sağlayıcılar nihayet SFPD içindeki ayrımcılığa karşı verdikleri mücadelede başarılı olmuşlardı.

Rotea bütün hedeflediklerini gerçekleştirmişti.

Biri hariç.

Zodyak hâlâ serbestti.

41

"Telefon sana canım. Van arıyor," dedi Ellie telefonu eşine uzatırken.

Earl iyi haberler almayı umarak telefonu aldı. Son zamanlarda, Van seyrek de olsa arıyordu ancak babası onu güçlükle anlayabiliyordu.

"Evet, selam oğlum," dedi Earl.

"Biraz paraya ihtiyacım var baba."

"Neden? Neler oluyor?" diye sordu Earl.

"Tutuklandım ve cezamı ödeyip Meksika'ya gitmem lazım," dedi Van kelimeleri yuvarlayarak.

Earl kendisini hazırlamak için oturdu ve sordu:

"Ne yaptın?"

"Yalnızca birkaç alkollü araç kullanma cezası," diye mırıldandı Van.

"Van, düzgün konuş, anlamıyorum."

"Dedim ki alkollü araç kullandım."

"Van buna bir son vermek zorundasın," dedi Earl. "Ne zaman kendini toplayacaksın?"

"Toplayacağım baba. Üstünde çalışıyorum. Yalnızca son bir seyahat yapmaya ihtiyacım var ve ondan sonra her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Van alkollü araç kullanmaktan 1977'de üç kez tutuklanmıştı; 21 Mart'ta San Bernardio'da, 24 Haziran'da Riverside'da ve 24 Ekim'de San Bernardio'da. Earl oğlunun yokuş aşağı yuvarlanmakta olduğunun farkındaydı ve bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu sırada Earl Refuge Christian Kilisesi'ndeki vaizlik görevinden emekli olmuş, sevgili eşiyle emekliliğinin tadını çıkarmaktaydı. Köy vaizinin gurur duyacağı çok şeyi vardı. İki defa Amerikan Dış Savaşlar Gazileri'nin (VFW*) milli papazı olarak hizmet vermek üzere seçilmiş ve içlerinde John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson ve Richard M. Nixon'ın da olduğu pek çok başkanla birlikte çalışmıştı. Uzun yıllar Indiana eyaletinde VFW'nin papazlığını yapan Indiana valisi Otis Bowen tarafından, fark yaratan hizmetlerde bulunan bir vatandaşa bahşedilebilecek en onurlu isim olan "Sagamore of the Wabash"e layık görülmüştü. Papaz dört derece almıştı. Ülkesi ve cemaatine hizmette bir ömür harcamıştı.

Hayattaki tek başarısızlığı Van'dı.

Van sonraki beş yılını California sahili boyunca bir aşağı bir yukarı seyahat ederek, Meksika'da Hotel Corinto'da uzun zamanlar kalıp Long Beach'te yaşayarak geçirdi. Seyahatleri sırasında arada bir değeri olan bir şeyler keşfediyor fakat çoğunlukla elindeki antikaları kendi varlığına tahammül etmesine yetecek kadar alkolle takas ediyordu. Bir zamanlar sahil boyunda Van'ın bilgisi ve alışılmışın dışındaki keşiflerinden etkilenip ziyaretlerini

* Veterans of Foreign Wars—ç.n.

iple çeken tüccarlar, şimdi eskiden iyi görünümlü olan bu tacirin derbeder hâline bakınca ona ödeme yaparken tereddüt ediyordu. Babam artık onlarla cezbedici bir gülümseme ve üslupla sohbet edebilecek durumda değildi. İnsanlar alkol kokusunu alabiliyor, içtiğini gözlerinden görebiliyorlardı.

Judy Rotea'yla evlendikten altı yıl sonra, 1982'de, Van bir parça olsun toparlanmıştı. Earl oğlunun iyiye gitmesinden duyduğu rahatlamayı yeğenine yazdığı mektupla anlatmıştı: "Van içmeyi bıraktı ve şimdi daha mantıklı konuşup yazıyor. Arada bir telefonda konuşuyoruz ve onun artık iyi bir hayat sürmesi beni gururlandırıyor."

Kırk sekiz yıl sonra, büyükbabam nihayet oğluyla gurur duyabileceği bir an yaşamıştı.

Ve sonra o an bitti.

O yılın sonunda Van yeniden şişelere sarıldı.

Baba ve oğul bir daha hiç konuşmadılar.

Earl Van Best Sr. 28 Mart 1984'te, yetmiş dokuz yaşında hayatını kaybetti. Borazan cenaze marşını çalarken Ellie gözyaşlarını sildi. Eşinin bir savaş kahramanı olduğunu hatırlatan ve her zaman parçası olmaktan gurur duyduğu donanmayı temsilen yirmi bir pare top atışı yapıldı. Ellie orada, Arlington Ulusal Mezarlığı'nda durup böylesi bir saygınlık kazanan adamın toprağın altına gömülüşünü izlerken etrafta Van'ı aradı.

Van törene katılma zahmetinde bulunmamıştı.

42

Dianne Feinstein 1978'de George Moscone'nin yerine geçerek San Francisco'nun ilk kadın Belediye Başkanı oldu ve Rotea Gilford'ı Başkan Yardımcısı olarak atadı.

Judy daha fazla gurur duyamazdı. Hayatına böylesi bir istikrar getiren bu adama tapıyordu. İşler başlangıçta biraz sallantılıydı ama Judy kısa zamanda bunun Rotea'nın hatası olmadığını anlamıştı. Kendisi sağlıklı bir ilişkide

nasıl davranılması gerektiğini bilmiyordu. Babasıyla başlayan, sonra üvey babası ve ardından Van'la devam eden dramı sürdürüyordu. Bu sebeple evliliklerinin ilk altı ayında ilişkiyi bozmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Rotea evlendiği o hayat dolu genç kıza ne olduğunu merak ediyordu. Judy, o ne yapsa hata buluyordu. Sonra bir gün, evliliklerinin altıncı ayındayken, Judy'nin kafasında birden bir şimşek çaktı.

"Bu sabah araba kullanırken evliliğimizde neyin bu kadar yanlış gittiğini düşündüm," dedi Judy aynı günün ilerleyen saatlerinde eşine. Judy o dönem bir inşaat projesinde büro yöneticisi olarak çalışıyordu.

"Ve ne sonuca vardın?" diye sordu Rotea; endişeli olduğu ses tonundan anlaşılıyordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Evliliğimizde yanlış olan hiçbir şey yok. Neden öyle davranıyordum bilmiyorum. Harika bir kocam ve oldukça ilginç bir hayatım var. Daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

Rotea Judy'yi kendine doğru çekti, rahatlamıştı. Judy'nin geçmişini bilmiyordu ama zaman zaman onun kendisiyle paylaşma gereği duymadığı şeytanlarla boğuştuğunun farkındaydı.

"Hadi bunu kutlayalım," dedi Rotea. "Yeniden başlıyoruz."

Öyle yaptılar. Judy daha mutlu olamazdı. Üç yıllık evliliğin ardından başka bir bebek sahibi olmaya dair korkularının üstesinden gelmiş ve Rotea'nın geçirdiği trafik kazasından sonra yıllarca acı çekip yakın zamanda hayatını kaybeden oğlu Michael'ın adını verdikleri Chance Michael isminde bir erkek çocuk dünyaya getirmişti.

Judy ve Rotea bebeklerinin üzerine titriyorlardı. Chance ikisi için de ikinci bir şanstı.

Chance doğduğu günden itibaren Judy fazla korumacı oldu. Eğer Rotea çocuğa sesini yükseltirse Judy bunu yapmaması için onu uyardı fakat endişe etmesine gerek yoktu. Rotea her zaman sevgi dolu bir baba oldu ve Chance büyürken dünyada hâlâ onurlu erkekler olduğunu defalarca kanıtladı.

Bazen Judy, Chance dışarıda arkadaşlarıyla basketbol oynarken eşine mutfak camının önüne oturup, oğlunu izlemesini işaret ederdi. Rotea not-

lar alır, daha sonra Chance'in geliştirmesi gereken ya da gayet iyi yaptığı şeylerin bir listesini çıkartırdı.

Judy eşinin, oğullarına disiplin, dayanıklılık ve sorumluluk aşılamasını izledi. Hayatında ilk defa doğru bir karar aldığını görüyordu. Rotea Chance'e ve mahalledeki diğer çocuklara sıklıkla koçluk yapıyor ve hangi çocuk babacan bir tavsiyeye ihtiyaç duysa onların yanında oluyordu. Ne zaman Hayes Valley'deki mahallelerinde yürüseler, komşular Rotea'nın aralarında olmasının verdiği güvenle gülümseyip el sallıyordu.

Judy beni Baton Rouge'da, arkasında bırakmasını telafi etmek istercesine, Chance'i sevgiye boğdu. Sessizliğini korusa da evlatlık olarak verdiği oğluna ne olduğunu zaman zaman merak ediyordu. Evliliğinde güvendeydi ama henüz çocukları çok seven eşine, oğlunu evlatlık verdiğini söylemeye ikna edememişti kendisini. Onun yerine topluluklarındaki çocuklara akıl hocalığı yapan Rotea'ya yardım etmeye girişti, babaannesi tarafından terk edilen on iki yaşındaki Terry Marshall'ı onlarla yaşaması için yanlarına davet ettiler.

Apartmanlarının ilk katında oturan Rotea'nın annesi Viola çocukların bakımına yardım etti. Mükemmel bir aşçı olan Viola, Judy ve Rotea çocukları her öğleden sonra okuldan getirdiğinde akşam yemeğini hazır etmiş olurdu.

Rotea, San Francisco siyasetine daldıkça Judy endişelenmeye başladı. Rotea her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Gönüllülük, koçluk ve vekil öğretmenlik arasında koştururken sabahları yataktan çıkmakta güçlük çekmeye başlamıştı. Bu hiç de Judy'nin evlendiği enerji dolu adama göre değildi.

SFPD'nin genç polis memuru Harold Butler da ters giden bir şeyler olduğunun farkındaydı. Butler kısa zamanda Rotea'nın projelerinden birine dönüştü. Çekirdekten yetişen bir siyahi memur olmak Rotea'nın geldiği ortamdan oldukça farklıydı. İkisi Adalet Sağlayıcılar'da tanışıp aralarındaki yaş farkında rağmen kısa zamanda yakın arkadaş olmuşlardı. Butler Rotea hakkında pek çok hikâye dinlemişti ve onu kendisine örnek alıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu Butler bir akşam yemek masasına oturduklarında Judy'ye. "Bitkin görünüyor."

"Son zamanlarda yoruluyor," diye onayladı Butler'ı Judy. "Nesi var bilmiyorum. Sorduğumda bir şeyi olmadığını söylüyor."

"Bir doktora görünmesi lazım," dedi Butler.

Judy denedi ama Rotea bir şeyi olmadığında ısrar etti. "Kan şekerim işte," dedi ne zaman yanlış giden bir şey olsa sunduğu standart bahaneyle.

Rotea, Feinstein'ın görev süresi boyunca şehre hizmet verdi, ancak 1988'de Art Agnos'un Başkan olmasından kısa bir zaman sonra devlet hizmetinden geri çekildi. On beş yıl boyunca California Eyalet Meclisi'nde görev yapan Willie Brown, 1996'da San Francisco tarihinin ilk siyahi Belediye Başkanı olduğunda Rotea bir kez daha politikanın içine çekildi. Brown onu Rekreasyon ve Park Komisyonu*'na atadı.

Rotea her sabah saat tam altıda Brown'u arayıp "Günaydın Başkan," derdi. Bu onun Brown'un başarısını onaylama yöntemiydi. Bu iki adam dostluklarını, yalnızca birbirlerine duydukları hakiki samimiyet ve muhabbetle değil, aynı zamanda ırksal eşitlik konusunda paylaştıkları ortak kavgalarıyla da sarmalayarak onlarca yılda inşa etmişlerdi.

Harold Butler, Rotea'nın yakın çevresinde olmaktan heyecan duyuyordu. O ve eşi sık sık Gilford'ın evine konuk olurdu; Butler, Rotea'nın yeni projelerle ilgili Başkan ile yapacağı toplantılar için akıl hocasıyla birlikte stratejiler geliştirmekten —ki aslında bu gerekli değildi, çünkü Brown Rotea'nın fikirlerinin yüzde yüz arkasındaydı— keyif alırdı. Rotea bu genç memur için politikanın bir parçası olmanın ne kadar çok şey ifade ettiğini biliyor, bu yüzden de onu düzenli olarak evine davet ediyordu. Butler genellikle üstünde çalıştığı zor dosyaları Rotea'ya danışır, onun deneyiminden ve bilgeliğinden yararlanırdı. Butler teşkilatta bir efsane hâline gelen bu muhteşem adama büyük saygı ve hayranlık duyuyor, ancak onun sağlığından da endişe ediyordu.

Judy de öyle. Evliliklerinin son yıllarında diyabet yüzünden eşi bir anda bir uzvunu kaybetti. Rotea altmışların başındayken ayak parmağında renk değişimiyle başladı ve sonra kangrene döndü. Judy ona bakacağına söz ver-

* Recreation and Park Commission.—ç.n.

mişti ama bazen bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. "Hastaneden eve döndüğünde bir ziyaretçi hemşire pansumanını nasıl değiştireceğimi göstermek için geldi," diye yazacaktı Judy daha sonra Rotea'yla anılarını kayda geçirirken. "Bandajı çıkardığında ve baş parmağının olması gereken yerdeki boşluğu gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Dersi aldım, üst kata ve oradan ön terasa çıktım ve nefes almaya çalıştım. Nasıl olacaktı da ben böyle bir şeyi yapacaktım?"

Ardından, Rotea'nın sol ayağından bir parça kesildikten sonra Judy haftalar boyunca, her dört saatte bir kalan kısmı çamaşır suyuna batırmak zorunda kaldı. Onun uyguladığı bu tedaviler ayağın geri kalan kısmını kurtardı, ve Rotea protezli bir ayakkabıyla etrafta topallayarak yürümeye başladı.

Sonra diğer ayağını da kaybetti.

Brown Rotea'yı komisyona atadığı zaman, Rotea'nın diyabeti böbrek yetmezliğine yol açmıştı. Toplum kökenli çalışmalar yöneticisi ve Rotea'nın bir başka başarılı projesi olan Mitch Salazar, her sabah diyaliz merkezine götürmek üzere akıl hocasını almaya geliyordu. Bir zamanlar Mission Bölgesi'nde bir sokak serserisi ve alt kademeden bir uyuşturucu satıcısı olan genç adamın hayatı Rotea'nın yardımıyla değişmişti. Liseyi yarım bırakan Salazar, hayatın yüzüne pek gülmediği insanlara yardım etmek gibi gönüllü işlerde görev alarak şehir siyasetindeki yolunda bir yerlere gelmekteydi.

Rotea'nın bir başka çocukluk arkadaşı olan Rudy Smith de Başkan tarafından komisyona atanmıştı. Brown onu Rotea'nın ihtiyaç duyabileceği her türlü asistanlık görevini yürütmesi için görevlendirmişti. Smith görevinin gereği olarak her gün öğle saatlerinde Rotea'yı diyalizden alıyor, onun en sevdiği restorandan yiyecek bir şeyler getirip, Rotea'ların evinin mutfağında öğle yemeklerini yerlerken şehir meselelerini konuşuyorlardı.

Bu çetin sınav boyunca Judy ve Rotea hiç olmadıkları kadar yakınlaştılar. Kangren parmaklarına sıçradığında parmaklar teker teker kesildi. İçtenlikle sevdiği adamı kaybetmekten korkan Judy duygularını kelimelere dökmeye çalıştı:

Evlenmek istemedim. Neyin nasıl olabileceğine dair öngörüsünü paylaşmıyordum. Ama evet dediğimde tıpkı ona kulak veren pek çoklarına öncesinde ve sonrasında tavsiyelerde bulunduğu gibi, bana göstermeye, gerçek anlamda beni eğitmeye koyuldu. Bana sevginin her türlüsünü; iki insan arasında yaşanan, ailemize, topluma, eyalete ve millete duyulan sevgiyi öğretti.

Beni en yakınında tutarak özgürleştirdi. Benim ilk ve en iyi öğretmenim olarak, o artık bunu yapamayacak duruma geldiğinde bile etrafımı bana yardımcı olacak öğreticiler ve yol göstericilerle kuşatmamı sağlayan standartları belirledi.

O benim ışık saçan savaşçı kahramanımdı.

Tertemiz bir kalbi vardı.

Judy bu sözleri Rotea'yla paylaştığında Rotea, "Bunun benim ölüm ilanım olmasını istiyorum," dedi.

Sevgisini ifade ederken, kendisine onca yardım etmiş bu adamın özünü yakalamıştı.

13 Mart 1998'te Rotea ve Judy daha fazla ameliyat ya da diyaliz olmayacağına karar verdiler. Ertesi gün, Rotea Başkanı arayıp, artık savaşmak istemediğini basit bir şekilde anlattı ve "Ben öleceğim," dedi. Başkan öğlen sularında yanına varmıştı.

Earl Sanders da öyle. Rotea'nın eski ortağı geçen haftanın çoğu öğleden sonrasını Rotea'nın evinde, arkadaşını cesaretlendirip onun bakımına yardım ederek geçirmişti. Harold Butler da diğerleri gibi sonun yakın olduğunu fark ederek arkadaşını rahatlatmak için Gilford'ların evine koştu.

Rotea her zaman yaptığı gibi yatağın kenarına oturup herkesi güldüren maceralarını abartarak anlattı. Büyük bir kederin ortasında odada bulunan hiç kimse tek bir göz yaşı akıtmadı. Rotea bunun olmasını izin vermeyecekti.

Arkadaşları vedalarını ettikten sonra Rotea uykuya daldı. Judy ve Rotea'nın eski eşi Patricia onun yanına oturup sessizce nefes alış verişinin güçleşmesini izledi. Çok geçmeden diğer aile fertleri de hayatlarında böylesi

derin izler bırakan adam için dualar ederek onlara katıldı. Dualar bittiğinde Rotea son nefesini verdi.

Ve aralarından ayrıldı.

Sonradan Judy, "Sevginin kanatlarında iki gün süren güzel ve huzurlu bir geçişti," diye yazacaktı.

— ÜÇÜNCÜ KISIM —

GERÇEĞİN ŞİFRESİ ÇÖZÜLÜYOR

43

Rotea'nın gidişiyle Judy, kendisiyle ne yapacağını bilemez hâldeydi. Dört yılını hastalığıyla ilgilenip ona bakıcılık yaparak geçirmiş ve şimdi aniden yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu arada Chance ve Terry büyüyüp kendi başlarına yaşamaya başlamışlardı. Judy bazen evin içinde yürürken onların yatak odalarının önünde durup eski günleri hatırlayarak sessizce ağlardı. Bir zamanlar hayat dolu ve gürültünün eksik olmadığı bu ev, şimdi bomboştu ve sessizliğe gark olmuştu. Arkadaşlar ve aile fertleri ziyaretler ederek Judy'yi meşgul tutmaya çalışsalar da bu aynı şey değildi. Onlar ayrıldığında, tüm hayatını değiştiren adamın ve maskaralıklarıyla evi kahkahaya boğan oğlanların fotoğraflarına özlemle bakmasıyla birlikte yalnızlık geri gelip etrafını sarıyordu. Günlerini işle ve gönüllülükle dolduruyordu ama hiçbir şey akşam olup evine döndüğünde yemek masasında üç boş sandalye olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Yirmi beş yılın sonunda Judy ilk defa yalnızdı.

Düşünmeyle geçen çok uzun bir zamandan sonra, özenle gerilere attığı anılar Judy'nin rüyalarına girmeye başlamıştı. Judy yıllar süren evliliklerinde nihayet Rotea'ya onun haberdar olmadığı bir oğlu olduğunu itiraf etmişti.

"Onu bulmak istiyor musun?" diye sormuştu Rotea.

"Bunu yapmalı mıyım bilmiyorum," diye cevap vermişti Judy. "Tek bildiğim Güney'de yetiştiği. Yarı siyahi bir kardeşi olduğunu duyduğunda nasıl hisseder bilmiyorum. Ya öğrendiğinde bizi reddederse? Oralarda insanlar farklı düşünüyor."

Rotea Judy'nin kaygılarına hak vermiş ve her ne karar alırsa onun yanında olacağını söylemişti.

Judy beni bulduğunda olabileceklerden, ona sorabileceğim sorulardan korkarak üstelememişti.

Rotea'nın öğrenebileceklerinden korkmuştu.

Hayatının o korkunç dönemini yeniden yaşamaya henüz hazır değildi.

Rotea'nın gitmesiyle birlikte işler değişmişti. Bana ne olduğuna dair duyduğu merak korkusunun üstesinden gelmeye başlamıştı. Rotea'nın ölümünden yaklaşık bir yıl sonra Judy kararını verdi. Beni bulmaya çalışacak ve bunun sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

Bir şekilde Rotea ona yardım etti. Geceler boyunca yemek masasında oturup eşinin ve Earl Sanders'ın dosyalar hakkında yaptığı tartışmaları ve kullandıkları araştırma tekniklerini dinlemenin ödülünü alma zamanıydı. En sonunda 12 Şubat 1963'te San Francisco'da dünyaya gelmiş yirmi yedi erkek tespit etti ve bunlardan birisinin oğlu olmasını umarak onları aramaya ve mektuplar yazmaya başladı.

Bir evlat edinme destek grubu ve Louisiana'daki bir devlet görevlisinden yardım gelmesi üç yılını aldı ama annemin beni bulmaktaki sonsuz kararlığı neticesinde benim evlat edinildikten sonra aldığım adı öğrendi.

Teyzem Margie'nin beni onun kollarından çekip almasından otuz dokuz yıl sonra nihayet yeniden birleştik.

San Francisco'ya vardığım günün ertesi sabahında oğlum Zach'i uyandırdım ve Judy ile erkek arkadaşı Frank'in rengârenk çiçek kümeleriyle çevrelenmiş dev şapelinde bizi bekledikleri Ocean Bulvarı'ndaki Unity Christ Kilisesi'ne doğru yola çıktık. Caddeden geçip kiliseye girerken Zach'in elini tuttum. Judy anneannem Verda ve erkek kardeşim Chance ile burada bir görüşme organize etmişti. Heyecanlı ve gergindim. Birdenbire ailem hâline gelen bu iki yabancıya ne diyeceğimi bilmiyordum.

Verda Sacramento'dan o sabah saat yedi sularında ayrılmıştı. Giyinirken benimle tanıştığında ne olacağını, neden oğlundan vazgeçme kararını vermesi için Judy'yi zorladığını bana nasıl açıklayacağını merak ediyordu. 1963'te aldığı, Judy'nin bir erkek çocuk dünyaya getirdiğini ve babanın da kızını kaçırıp ona tecavüz eden adam olduğunu öğrendiği 1963'te aldığı o

telefona hazırlanmak için zamanı olmamıştı. Verda Louisiana'daki memur telefonda beni tarif ederken ağlamıştı, kızıl sarı saçlar, mavi gözler, tıpkı annesi gibi. O çok tatlı ve masum."

Fakat zaten kendisinin birisi henüz sekiz aylık olmak üzere bir sürü çocuğu vardı. Bir de Judy'nin bebeğine bakamazdı. Olması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Judy hiçbir şekilde sorumluluk sahibi ya da söz dinleyen birisi sayılamayacağını çoktan göstermişti. Ayrıca eşi Vic'in Verda'nın o bebeği evlerine getirmesine izin vermesi mümkün değildi. Herkes için en iyi olanı yapmıştı.

Fakat şimdi yetişkin bir adam olan o bebek, bunları anlayacak mıydı? Karın boşluğunda bir ağrı ile arabasına binip San Francisco'ya doğru yola koyuldu.

Zach'le kiliseye girdiğimizde Verda gelmiş, ellerini çantasının üstünde birleştirmiş dua eder gibi tek başına bir bankta oturuyordu. Bir şekilde bu yaşlıca kadının benim anneannem olduğunu hatırlayarak onu hemen fark ettim.

Bankın yanına gidip bir an ne diyeceğimi bilemeden öylece dikildim. Onun gözlerindeki tereddüdü de görebiliyordum.

"Evet, sanırım seni tanıyor olmalıyım," dedi Verda tatlı ve yüksek bir sesle. Kendisini banktan iterek kaldırdı ve kollarını boynuma doladı.

Kucaklama yeterliydi. Benim Loyd ve Leona gibi ebeveynlere verilmeme neden olan bu kadından nefret edemezdim.

"Merak etme," diye moral verdim ona. "Suçlu ya da pişman hissetmen için hiçbir neden yok. Verdiğin karar için teşekkür ederim. Seni seviyorum anneanne."

Birkaç dakika sonra Chance, eşi Jasmine ve kızları Mia kiliseye gelip, bizi buldular.

Kardeşime ilk kez sarıldığımda herkesin gözleri doldu. Judy'nin benim Güney'de yetiştirilmemin sorun yaratabileceğine dair korkuları boşa çıkmıştı. Kardeşimin yarı siyahi olması bundan daha az umurumda olamazdı. Bir erkek kardeşim vardı ve önemli olan tek şey de buydu.

2002 yılının büyük bölümünü yeni ailemi telefon görüşmeleri ve elektronik postalar aracılığıyla tanımaya çalışarak geçirdim ve o yıl dört defa annemi ziyaret etme fırsatı buldum. O Noel'de bir şirket toplantısı ve geleneksel Noel partisi için ilk kez bir Noel'i annemle geçirecek olmanın verdiği heyecanla California'ya gittim. Frank annemle biraz başbaşa zaman geçirebilmemiz için ufak bir tatil yapmak üzere ikimizin birlikte Tahoe ve Reno'ya gitmemizi önerdi.

Babam hakkında daha fazlasını öğrenme dürtümü yeniden ortaya çıkartan Judy ve onun uzun yıllar önce evlendikleri yer olan Reno oldu. Geçen altı aydan uzun süre boyunca çok fazla soru sormamak için kendimi dizginlemiştim, çünkü annemi üzecek ya da yeni ilişkimize zarar verebilecek hiçbir şey yapmak istemiyordum. Şu ana kadar babam hakkında fazla konuşmak istemediğinin farkındaydım.

Ama bilmek zorundaydım.

Tatilimizin son gününü Tahoe'de geçirdik ve karla kaplı dağların ardından çöken sabahı izleyerek kahvelerimizi içerken itirafımı yaptım. "Biliyorum babam hakkında bir şey bilmek istemediğimi söylemiştim sana ama kim olduğunu bilmek istiyorum sanırım. Onu bulmayı denemek istiyorum.

Judy tereddüt etmedi. "Peki, tatlım. Eğer kalbin bunu söylüyorsa ben de araştırman için elimden gelen yardımı yapacağım."

"Teşekkürler, anne," dedim ona sarılırken. "Ben sadece onunla tanışmak istiyorum."

Bunun Judy'nin yapmak isteyeceği en son şey olduğunun farkındaydım ama bana söz vermişti. Ben Baton Rouge'a döndükten sonra telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Aradığı ilk kişi Earl Sanders'tı.

"Earl, yardımına ihtiyacım var," dedi Judy San Francisco Emniyet Müdürü'ne. Yıllar önce Başkan Moscone Rotea'nın San Francisco'nun ilk siyahi Emniyet Müdürü olarak tarih yazacağına ant içmişti. Başkan'a düzenlenen suikast bunun gerçekleşmesini engelledi. Onun yerine Rotea'nın ortağı Earl Sanders, 2002 yılında o zincirleri kırdı.

Ama bazı sorunlar vardı.

Sanders ve iki Komiser Yardımcısı, adaleti engelleme suçlamasıyla incelemeden geçiyorlardı. Çaylak memur Alex Fagan Jr., Sanders'ın baş yardımcısının oğlu, o sırada görevde olmayan iki polis memuruyla birlikte bir bar kavgasına karışmıştı. Basında "Fajitagate" adıyla anılan olay, iş yerinden ayrılmak üzere olan barmenin iki polis memurunun yemeklerinden artan fajitaları paket yapmayı reddetmesiyle başlamış, barmenin yaralanmasıyla sonuçlanacak bir kavgaya dönüşmüştü. Sanders ve Fagan'ın babası departmanda yan yana çalışmışlardı ve suçlanan memurlar tutuklanmayınca Bölge Başsavcısı Terence Hallinan hesap sormak için gelmişti.

Polis departmanında skandal San Francisco Körfezi'ni örten sis perdesi kadar alışılmış bir şeydi, bu nedenle Judy, Sanders'ın içine düştüğü bu son karmaşık durumu duyunca fazla endişelenmemişti.

"Sorun nedir?" diye sordu Sanders, sesi cılız çıkıyordu.

"Sana oğlumdan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? O babasını bulmak istiyor ve ben nereye bakacağımı bilmiyorum. Onun tam adından bile emin değilim."

"Yardımcı olmak isterdim, ancak ben şu an hastanedeyim. Kalp krizi geçirdim," dedi Sanders.

"Aman Tanrım, çok üzüldüm," diye haykırdı Judy.

Emniyet Müdürü "Endişelenme. İyi olacağım," dedi gülerek. "Harold Butler'ı ara. Sana yardım edebilecek durumda olmalı."

"Teşekkürler Earl. Seni daha sonra yine arayıp durumunu soracağım," dedi Judy telefonu kapatırken. Artık bu skandalın arkadaşının sağlığını etkilediğinden endişe duyuyordu.

"Earl bize yardım edemez," diye bilgi verdi bana. "Büyük bir skandalın ortasında ve kalp krizi geçirmiş. Harold Butler'la konuşmamızı önerdi. Harold ve Rotea ortaklardı ve eskiden hep bize gelirdi. Benim için her şeyi yapar, biliyorum."

Butler'ın numarasını çevirdi.

"Harold, Earl seni aramamı söyledi," deyip önceki evliliğinden olan oğ-

lunun babasını bulmasına yardım etmesi için aradığını söyledi.

"Başka bir oğlun olduğunu bilmiyordum," dedi Butler.

"Kimse bilmiyordu," dedi Judy. "Uzun hikâye ama oğluma ona yardım edeceğime söz verdim. Benim için biraz kurcalayabilir misin? Babasının bir yerlerde kayıtları olması gerektiğini biliyorum ama tek hatırlayabildiğim adının Van olduğu."

Butler Judy'den olabildiğince çok bilgi kırıntısı toparlayabilmek için ona bir sürü soru sordu. "Merak etme. Eğer bir suç kaydı varsa onu bulurum," diye güvence verdi Judy'ye.

Bir ayını aldı ama Butler bulduklarını paylaşmak için sonunda annemi aradı. 6 Haziran 2003'te Judy bana bir elektronik posta attı. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Sıkı dur! Harold diyor ki..."

Butler, babamın adının Earl Van Best Jr. olduğunu ve 14 Temmuz 1945'te Wilmore, Kentucky'de dünyaya geldiğini belirtmişti. "Dedi ki, babanın dosyasındaki tüm bilgiler otuz yıllıkmış. Onun hakkında alınan son haberler 15 Ağustos 1967'ye ait ama Harold bunun ne şekilde olduğunu söylemedi. Tatlım, babanın dosyasında Harold'ın açık etmek istemediği şeyler var, yalnız şu kadarını söyleyeyim, bizi uyardı. Bunun böyle olmasından nefret ediyorum ama Harold'ın değerlendirmesine güveniyorum, neticede o adamla evliydim. On üç yaşında bir kızı evlenmek için seçmiş (ya da onunla evlenmeye razı olmuş) birisi sonuçta... Ne demek istediğimi biliyorsun," diye yazmıştı Judy.

Babama ait güncel bir sürücü belgesi olmadığını ama Butler'ın babamın Sosyal Güvenlik Numarası ile eski sürücü belgesindeki fotoğrafa ulaştığını söylemişti. Butler bunları Judy'ye iletmeye söz vermişti. Van'ın adresi olan dosyada Haight Caddesi yazıyordu ancak aynı zamanda Gertrude'un Noe Caddesi'ndeki ev adresi de dosyada yer alıyordu. "Harold bizimle bunun üstünde çalışmaya devam etmek ve seninle tanışmak istiyor. Doğrudan onunla yazışmaya davet etti seni."

Elektronik postayı tekrar tekrar okurken bilgisayarıma bakakalmıştım. Annemle tanıştıktan bir yıl sonra nihayet babamla ilgili somut bilgiler vardı elimde. Adını biliyordum. Gerçek soyadımı biliyordum.

Best.

Babamı bulma konusunda bana yardım etme sözü veren çavuşla tanışmak için San Francisco'ya gitmek üzere uçakta yer ayırttım.

Judy, benim Butler ve ailesiyle buluşmam için Mission Bölgesi'ndeki Valencia Pizza&Pasta'da bir akşam yemeği organize etti. Bizden önce gelen Butler, masaya vardığımızda gözlerini şaşırmış bir şekilde dikkatle üstümde sabitledi. "Babana bu kadar çok benziyor olman şaşılacak şey," dedi.

"Fotoğrafını görmek için sabırsızlanıyorum," dedim. "Onu bulduğunuz için teşekkür ederim."

Ancak Butler fotoğrafı getirmeyi unutmuştu. Yemeklerimizi söylerken yaşadığım yıkım ve hayal kırıklığını gizlemekte güçlük çektim. Buluşmamızın temel amacı bu olduğu hâlde fotoğrafı neden getirmediğini merak ediyordum.

"Bana söyleyebileceğiniz başka herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sordum ona.

"Hayır," diye cevap verdi. "Bazı şeyler gizli kalmalı. Yasa böyle."

"Ama bu kırk yıl önceydi," diye karşılık verdim. "Eminim bugün için bir fark yaratmayacaktır."

"Üzgünüm Garry. Biliyorum, muhtemelen soracak çok fazla sorun vardır ama bundan daha fazlasını söyleyemem. Fakat fotoğrafı sana göndereceğim.

Yemek sırasında, pek çok defa Butler'ın gözlerini bana dikmiş olduğunu ve her hareketimi izlediğini fark edince huzursuz oldum. Daha fazla soru sormamamın en iyisi olacağına karar verdim.

Yemeği bitirdiğimizde Butler bizi evine kahve içmeye davet etti. Yeni tadilat yaptırmıştı ve gururla Judy'yle bana evini gezdirdi. Biz konuşurken Zach Butler'ın oğluyla arkadaş oldu ve gece kalması için onu davet ettiler.

"Üzgünüm ama yarın sabah erkenden havaalanında olmamız gerek. Belki bir dahaki sefere," diye söz verdim.

Vedalaşırken Butler'ın elini sıktım ve bize yardım ettiği için teşekkür ettim.

"Sana fotoğrafı elektronik postayla göndereceğim ve orjinalini de pos-

tayla yollayacağım," dedi.

Butler'ın evinden biraz daha iyi ayrıldım.

Baton Rouge'a döndüğümde elektronik posta gelen kutuma düşmüştü bile.

Büyük boyutlu dosyanın bilgisayarıma inmesi sonsuza kadar sürecek gibi geliyordu ve ben her geçen saniyede kaygımın tırmandığını hissediyordum. Beni apartman sahanlığında terk ettiği günden beri babamın yüzünü ilk defa görmek üzereydim.

Sonunda bir baş ve omuzlar ekranda belirdi. Uzun bir süre fotoğrafa baktım. Hiç de annemin tarif ettiğine benzemiyordu. Gamzeli ve çekici olduğunu söylemişti. Gamzesi yoktu ve kesinlikle çekici değildi.

Duygusuz gözlerle bana bakıyordu.

Zach odaya girdi ve omzumun üstünden fotoğrafa baktı. "Baba bu seri katile benziyor," dedi.

"Hayır, değil," diye azarladım ama kastettiği şeyi görebiliyordum. Fotoğraftaki adam iyi birine benzemiyordu. Fakat sonra benzerlikleri fark etmeye başladım —saç çizgisi, çene, çenesindeki yarık, göz şekli.

O gözlere baktığımda bir ürperme kapladı bedenimi ve doğru şeyi mi yapıyorum diye düşündüm. Butler dosyada açıklayamayacağı şeyler olduğunu söylemişti.

Bu ne anlama geliyordu?

Sonraki birkaç gün boyunca bilgisayarımda masa üstüne kaydettiğim fotoğrafa yeniden ve yeniden dönerek bu soru üstüne kafa yordum. Onu aramaktan hemen şu an vazgeçmeli miyim diye düşündüm ama kim olduğumu öğrenmeye duyduğum, hayatım boyunca içimde taşıdığım o yakıcı arzu beni ileri doğru itti.

Çavuş ayrıca babamın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenebilmem için Sosyal Güvenlik Müdürlüğü ile irtibata geçmemi önermişti. Kendi araştırmama buradan başlamaya karar verdim.

15 Temmuz 2003'te, saat dokuzda, görevlinin bana anlatabileceklerini öğrenmek için duyduğum büyük hevesle Baton Rouge'daki Sosyal Güvenlik

Müdürlüğü binasından içeri girdim. Makinadan bir numara aldım ve benim numarama nihayet sıra gelene kadar önce dakikalar, sonra saatler boyunca oturdum.

Gişenin arkasından cana yakın biri gülümsedi bana. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Gary Loyd Stewart ve ben evlat edinildim. Biyolojik babamın sosyal güvenlik numarasını buldum. Hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bunun için onun adına herhangi bir ödeme yapılıp yapılmadığına bakabileceğinizi umuyorum," dedim gergin bir şekilde.

Butler herhangi bir ölüm aylığının ödenip ödenmediğini araştırarak başka kardeşim olup olmadığını öğrenebileceğimi söylemişti.

"Numarayı verebilir misiniz?" dedi görevli.

"Elbette hanımefendi." Numarayı okudum ve o da bilgisayara girdi. Birkaç dakika ekrana baktıktan sonra, "Hayatta olup olmadığını size söyleme yetkim yok. Onun adına yapılan bir ödeme olmadığını söyleyebilirim, ancak ödemeler mevcut."

"Yani babam hayatta mı, ölü mü?

"Kişisel Verilerin Korunması Kanunu gereği bu bilgiyi size verme iznim yok," dedi görevli. Yüzümdeki bariz hayalkırıklığını görerek öne doğru eğilip fısıldadı, "Ama eğer öldüğü rapor edilmiş olsaydı hemen şu an ölüm aylığı alabileceğinizi söyleyebilirdim."

Gişenin öbür tarafına uzanıp bu güzel genç hanımı kucakladım.

Babam yaşıyordu!

44

"Sanırım Adalet Bakanlığı'ndaki arkadaşlarımı arayacağım," dedim Loyd ve Leona'ya. "San Francisco'daki polis söylemeyecek ama bir şeyler bildiğinden eminim.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Loyd.

"Onu bulmayı denemek zorundayım. O yaşıyor."

"Ama ya işler istediğin gibi gitmezse? Ya o polisin sana anlatmamasının bir nedeni varsa?" dedi Loyd. "Biraz sakinleşip bunları düşünmen gerek."

"Merak etme," diye rahatlattım onu. "Judy beni buldu ve her şey gayet güzel gitti, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Leona. "Ama bu farklı görünüyor. Adam Judy'yle o daha on dört yaşındayken evlenmiş. Bu hoşuma gitmedi. Hem de hiç hoşuma gitmedi."

"Benim de," dedi Loyd.

"İkiniz fazla endişeleniyorsunuz," dedim ayrılmadan önce ikisini de öperken. "Bulduklarımı size haber vereceğim."

Ebeveynlerimin tavsiyesine kulak asmadan Louisiana Adalet Bakanlığı'ndaki arkadaşımı aradım.

"Elimde sadece babamın adı ve sosyal güvenlik numarası var," deyip durumu açıkladım. "Bunlarla bir şey bulabilir misin sence?"

Deneyeceğine ve Emniyet'teki arkadaşlarından yardım isteyeceğine söz verdi.

Bir hafta sonra arayıp babamla aynı isimde bir adamın 1966'da tutuklandığını ve California Ceza İnfaz Kurumu*'na götürüldüğünü öğrendiğini anlattı.

Bu duymak isteyeceğim en son şeydi. Babamın şu an altmış iki yaşında olması gerektiğini biliyordum. Hapiste ne yapıyordu?

Judy'ye elektronik posta attım. "Neden Butler bana babamın 1966'da tutuklandığını anlatmadı?" diye sordum.

"Onu ararım," diye cevap verdi Judy.

O gün California'daki tüm hapishaneleri aradım, sonuç çıkmadı. Babamın 1966'da hapse girmesiyle ilgili ellerinde hiçbir kayıt yoktu. Bunu dikkate almam gerekirdi ama yeni bir bilgi edinme konusunda öyle hevesliydim ki onun hapse girdiği haberinin doğru olduğunu varsaymıştım.

---

* California Department of Corrections.

Bu hata bana pahalıya mal olacaktı.

"Harold babanın tutuklanıp FBI'a teslim edildiğini bildiğini ama bundan fazlasını bilmediğini söyledi," diye bilgi verdi Judy birkaç gün sonra.

"Neden en başında sadece bunu söylemedi bana?" diye tepki verdim.

"Bilmiyorum," dedi Judy, "ama onunla konuşacağım. Bak, babanın hiçbir şeyi senin yüzünden yaptığını düşünmeni istemiyorum. Benden nefret ettiğini hatırlıyorsun değil mi? Eğer kötü biri olduysa bu benim yüzümdendir. Öğreneceğimiz hiçbir şeyin senin yüzünden olduğunu düşünmeni istemiyorum asla."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Babam bu kadar kötü ne yapmış olabilirdi ki? Neden annemden nefret etmişti ki?

Butler'a bir elektronik posta gönderip bir kez daha babamın dosyasını sordum. "İçinde ne olduğu umurumda değil. Ne yaptığını öğrenmeye hakkım var," diye yazdım.

O zamanlar gerçekten de babamın ne yaptığını umursamıyordum. Ben yalnızca onunla tanışmak istemiştim. Leona beni kalbimde sevgi ve bağışlayıcılıkla yetiştirmişti. Judy'yi bağışlamıştım. Babamı da bağışlayabileceğim konusunda içim rahattı.

Butler benim elektronik postama yanıt vermedi. Onun yerine annemle iletişime geçti.

"O dosyada olanı deşifre edecek değilim. Bu, onun sana yaptıklarını incir çekirdeğini doldurmaz şeyler gibi gösterebilir."

"Çocuk kaçırma ve tecavüz nasıl incir çekirdeğini doldurmayacak şeyler gibi görünebilir ki?" diye sordum Judy Butler'la konuşmalarını aktardığında. "Bundan daha kötü ne olabilir? Eğer o kadar kötüyse, bilmek benim de hakkım."

"Bilmiyorum tatlım. Butler'ın tüm söylediği bu," diye cevap verdi Judy.

"Babamın ne yaptığını öğrenmek zorundayım," dedim. "Ben onun oğluyum. Bilmeyi hak ediyorum."

Judy ağlamaya başladı. "Biliyorum. Tüm bu olanlar çok üzücü. Hiçbiri olsun istememiştim."

"Bu senin hatan değil anne. Sadece bu şey içimi kemiriyor. Babam dışarıda bir yerlerde ve onu bulmam gerek, en azından bunu neden yapmamam gerektiğini öğrenmeliyim."

"Peki canım. Earl Sanders'ı arayacağım ve babanın ne yaptığını öğrenmeye çalışacağım."

Birkaç gün sonra, 6 Nisan 2004'te telefonum çaldığında iş arkadaşlarımla bir kutlama için dışarıdaydık. Şirketimiz ilk büyük projesini tasarlamış ve proje Baton Rouge ofisindeki patronlarım tarafından uygulamaya geçirilmişti. New Orleans'ın bir banliyösü olan Metairie'de Veterans Bulvarı'ndaki Lager's Ale House'ta bir araya gelmiştik. Annemin numarasını ekranda görünce telefonu açmak için gürültülü masamızdan kalkıp tuvalete gittim.

"Selam anne."

"Selam canım," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Şirketimizin ilk büyük işini kutluyoruz, dışarıdayım. Patronum da burada, California'da ve harika gidiyor. Sen nasılsın?"

"Şey, Earl'le buluştuğumuz kafeden şimdi ayrıldım. Babanın ne yaptığını bize anlatamayacağını söylüyor. Dediğine göre, babanın yaptığı şey bizi yıkacak kadar iğrenç bir şeymiş. Biliyorum duymak istediğin bu değildi ama babanla birlikte bu işin de peşini bırakman için bana yalvardı. Bu konuda da son derece kararlıydı."

Judy'nin ne kadar üzgün olduğunu duyabiliyordum.

"Sorun değil anne. Elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Öyleyse asla öğrenemeyeceğiz. Ne olmuş yani? Hâlâ birbirimize sahibiz, değil mi ama?"

"Tatlım, bence şimdi bu işin peşini bıraksak iyi olacak."

"Sanırım haklısın. Her şey bir yana en güzel hediyeyi aldım ben, seni. Bu benim için yeterince iyi," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak.

İçimde ise bir çatışma vardı. Bir şeyler doğru görünmüyordu. Beni neyin yıkacağı Earl Sanders'ı neden ilgilendiriyordu ki? Asla tanışmamıştık. Ve Harold Butler, Van'ın dosyasındaki o şeyin babamın anneme yaptıklarını incir çekirdeğini doldurmaz şeyler gibi göstereceğini neden söylemişti? Ne kadar düşünürsem o kadar saçma görünüyordu olanlar.

Cesaretimi yitirerek bu konunun peşini bırakmak konusunda kesin kararımı verdim. Belki de Loyd ve Leona haklıydı. Belki Van'ın yaptığı şeyi öğrenmemem benim için en iyisiydi. Sonraki birkaç ay boyunca babam hakkında daha fazla şey öğrenme düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım.

45

31 Temmuz, 2004

O günü hatırlıyorum, dehşet duygusunun içimi kaplayışı daha dün gibi.

Zach ve ben öğleden sonrayı onun en sevdiği yemek olan mangalda kuzu kaburgası pişirerek dışarda geçirdik. Akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkadık ve ben is kokusundan kurtulmak için duşa girdim. Duştan çıktığımda Zach'in odasında bilgisayarda oyun oynadığını fark ettim.

Oturma odasına gidip kumandayı elime alarak koltuğuma oturdum ve kanallar arasında dolaşmaya başladım. Gerçek suç hikâyeleri programlarını izlemeyi severdim ve Zodyak katilinin çözülmemiş davasına dair özel bir yayına denk geldim. Bu seri katil hakkında hiçbir bilgim yoktu ve o an izlemenin ilginç olabileceğini düşündüm.

Hayatımı tamamen değiştireceğini değil.

Bir anda oldu.

Zodyak'a ait robot resim ekranda belirdi.

Televizyondaki görüntüden gözlerimi alamadan bir an olduğum yere mıhlandım.

Sanders'ın anneme söyledikleri geldi aklıma. *Dosyadaki şeyler seni ve oğlunu yıkacak kadar iğrenç şeyler.*

"Zach, buraya gel," diye çağırdım Zach'i. "Acele et!"

Zach koşarak odaya girdi ve ekrandaki görüntüyü gördüğü anda olduğu yerde kaldı.

"Baba, bu sensin!" diye şaşkınlıkla bağırdı.

Koltuğumdan kalktım, ofisime gidip babamın fotoğrafının çıktısını elime aldım ve oturma odasına döndüm.

"Bu ben değilim Zach," dedim gözlerimi televizyondaki resimden ayırmadan. "Bu benim babam."

Birisi Van'ın şipşak fotoğrafını çekip bir "Aranıyor" posterine yapıştırmıştı sanki.

Gözümü fotoğrafa dikip koltuğuma gömüldüğümde anlatıcının, Zodyak'ın California'nın her yerinde saçtığı dehşetle ilgili anlattıklarının yalnızca bir kısmını duyabiliyordum.

Bu, onun sana yaptıklarını incir çekirdeğini doldurmaz şeyler gibi gösterebilir... Butler'ın sözleri aklımdan geçenleri yansıtıyordu.

Bu imkânsız, dedim kendi kendime. *Benim babamın böylesine korkunç şeyler yapmış olması mümkün değil. Judy'yi kaçırdı. On dört yaşında bir kıza tecavüz etti. Bu adamın neler yapabileceğini kim bilebilir ki?*

Program sona erdiğinde ofisime gidip internetten Zodyak'ın bir robot resminin çıktısını aldım ve iki babamın fotoğrafıyla "Aranıyor" posterindeki iki yüzü detay detay incelemeye başladım. Benzerlikler hayret vericiydi.

Konuşamayacak kadar üzgün bir şekilde anneme elektronik posta gönderdim. "Sanırım o kadar korkunç olanın ne olduğunu öğrendim," diye yazdım. Televizyonda gördüğüm çizimi ve onu internette karşılaştırdığımı anlattım.

Yirmi dakika sonra gergin bir şekilde Butler'a da aynı şeyi söyleyen ve şüphelerimin kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olduğumu belirten bir elektronik posta yazdım. "Eğer uçağa atlayıp San Francisco'ya gelirsem bunu konuşmak üzere benimle bir kahve içer misin?"

Butler cevap vermedi.

Judy ertesi sabah bir elektronik posta yollayıp gece boyunca bazı araştırmalar yaptığını söyledi. "Zodyak hakkında çok fazla şey var," diye yazdı Judy. "Şüphelerinde haksız olmanı umuyorum ama sana bu konuda fikir veremem."

Sonraki hafta Van'a dair düşünceler annemin kafasında belirmeye başladı. Onun ne kadar zalim olabildiğini hatırladı, hayvanları öldürmeyi ne kadar sevdiğini, eve dönüp yattığım sandığın kapağı kapatıldığı için beni nasıl da güçlükle nefes alırken bulduğunu. Bunları yapabilen biri kesinlikle bir katil de olabilirdi.

Judy, 8 Ağustos'ta Butler'ı aradı. "Lütfen o dosyada ne olduğunu söyle bana Harold. Babasının Zodyak olabileceği düşüncesi Gary'yi çok üzüyor. Bununla yaşamak zorunda kalmasını istemiyorum."

"Merak etme," dedi Butler. "Zodyak dosyası on yıl önce çözülüp kapatıldı. Arthur Leigh Allen adlı bir adamın DNA'sı Zodyak ile eşleşti. Gary'ye bu konuda endişelenmemesini söyle."

"Harold dosyanın çözüldüğünü söyledi," diye dönüş yaptı bana Judy. "Öyle rahatladım ki. Eğer babanın Zodyak olabileceğini düşünseydim asla seni bulmaya çalışmaz ve seni böyle bir şeyin öznesi hâline getirmezdim. Harold başka bir şey söylemedi ama en azından bu konuda daha fazla endişe etmemize gerek kalmadı."

Ben o kadar emin değildim. Zodyak hakkında geçen hafta boyunca yaptığım tüm araştırmalar onun yakalanmadığını gösteriyordu. Bir kez daha kontrol etmek ve Arthur Leigh Allen hakkında detaylara bakmak için bilgisayarımın başına döndüm. Allen, Zodyak dosyasında şüpheliydi ama onun DNA'sının bir puldan alınan, Zodyak'a ait DNA parçalarıyla eşleşmediği anlaşıldığında, iki yıl önce temize çıkmıştı. Polisin bulduğu DNA parçalarının Zodyak'a ait olup olmadığından emin olmamasını da dikkate alıyordum —posta ofisindeki bir çalışan zarfın üstündeki pulu düzeltmiş olabilirdi. Ancak ne olursa olsun bu dava çözülmemişti.

Butler anneme yalan söylemişti.

Birkaç dakika sonra Tom Voigt tarafından yazılıp Zodiackiller.com adresinde yayınlanan bir makalede San Francisco Polis Departmanı'nın Zodyak dosyasını 6 Nisan 2004'te kapatmış olduğunu okudum. Paul Stine'ın öldürülmesinden bu yana neredeyse otuz beş yıl geçmişti ve onun faili meçhul cinayeti çözülmemiş olarak kalacaktı.

Ah, aman Tanrım. Bu annemin Earl Sanders'la buluştuğu ve Sanders'ın anneme beni babamın SFPD'deki dosyasında ne yazdığını araştırmaktan vazgeçirmesi için yalvardığı gündü.

Makalede SFPD'nin Cinayet Masası Departmanı'nda yeniden yapılandırmaya gittiği ve kaynaklarını daha güncel cinayetleri çözmeye yönlendirmeyi tasarladıkları belirtiliyordu. Dosyaya ilişkin elinde yeni bir bilgisi olanların Yüzbaşı John Hennessey ile bağlantı kurmaları istenmişti.

Makaleden bir tane yazdırıp evrak çantama koydum.

Sonraki hafta benim için zor geçti. Babam hakkında düşünmek yerine hayatımdaki iyi şeylere odaklanmaya çalıştım —Loyd ve Leona, Zach, Judy. Annemi inciten bu adam hakkında düşünmek istemiyordum. Hayatımın biraz olsun normale dönmesini istiyordum. Birini öldürme fikri benim algı dünyama öyle uzaktı ki babamın böyle bir şey yapmış olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

Ancak rahatsız edici bu düşünceler gitmeyecekti.

Sonunda sırf şüphelerimin yersiz olduğunu kendime kanıtlayabilmek için araştırmaya devam etme kararı aldım. Artık Sanders'a ya da Butler'a güvenemeyeceğimi biliyordum, bu nedenle başka bir plan yaptım.

17 Ağustos'ta bir iş gezisi için Bay Area'ya gittim. Otelime yerleştiğimde evrak çantamdan makaleyi çıkardım ve iletişim için verilen numarayı çevirdim. Bir sonraki Pazartesi gününe yani 21 Ağustos'a kadar tatilde olan Yüzbaşı John Hennessey'nin telesekreterine yönlendirildim.

Hafta sonu Judy'yi arayıp yapmayı planladığım şeyi anlattım. Artık Tuscon, Arizona'ya taşınmıştı ve San Francisco'ya geldiğim zamanlarda onu ziyaret edemeyecek olmaktan nefret ediyordum.

"Bu işin peşini bırakmayacaksın, öyle değil mi?" dedi.

"Yapamam. Üzgünüm anne ama bilmem gerek."

Judy iç çekti. Oğlunu aramaya karar verdiği zaman bütün bunların yaşanacağını hiç düşünmemişti. Ama anlamadığı şuydu: Ben bütün hayatımı kim olduğumu merak ederek geçirmiştim ve şimdi babam hakkındaki gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı.

Pazartesi olduğunda kafam Yüzbaşı'ya hikâyemi nasıl anlatacağımla meşgul bir şekilde işe gittim. Beni ciddiye alacağını pek fazla ummuyordum ama denemek zorundaydım.

İşten sonra otele dönüp bir kez daha numarayı çevirdim. Hennessey'nin sekreteri dedektifin bir toplantıda olduğu bilgisini verdi.

"Otuz dakika içinde çıkmış olur," dedi.

Otuz iki dakika sonra yeniden aradım.

"Yüzbaşı Hennessey, Cinayet Masası," dedi hattın öbür ucundaki ses.

Telefonu Hennessey'nin açmasını beklemediğimden bir an dilim tutuldu. *Ne diyeceğim ben şimdi?*

Boğazımı temizledim.

"Yüzbaşı Hennessey, benim adım Gary Stewart ve Louisiana, Baton Rouge'da yaşıyorum."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Gary?" diye cevap verdi Yüzbaşı.

"Şey, efendim, merak ediyordum da," diye kekeledim. "Zodyak dosyası çözüldü mü acaba?"

Yüzbaşı hafifçe güldü. "Hayır. Eğer çözülseydi emekli olmuş olurdum."

"Şey, efendim. Soy ağacımı araştırırken gelişen bir durum, bir hikâyem var. Anlayacağınız, ben evlat edinildim. Babamın, biyolojik babamın, San Francisco Polis Departmanı'nda bir suç kaydı var ve çalışma arkadaşlarınızdan Harold Butler babamın kim olduğunu bulmamda bana yardım etti. Ancak Butler biyolojik annemin yakın arkadaşı ve ona Zodyak dosyasını çözdüğünüzü söylemiş. Annem Rotea Gilford ile evliydi ve o Earl Sanders'ı aradığında Sanders ona bana bu işin peşini bırakmamı, dosyadaki şeylerin bizi yıkacağını söylemiş."

Kulağa saçmalayan bir gerizekâlı gibi gelebileceğimi fark ederek sustum ancak Yüzbaşı'nın "devam et," demesiyle derin bir nefes alıp anlatmayı sürdürdüm.

Sonraki yirmi dakika boyunca hayatımda bizi bu noktaya getiren olayları aktardım. Hennessey bölmeden dinledi.

Bitirdiğimde "Bana bu anlattıklarının bir özetini yazıp Adalet Sarayı'na

gönderebilir misin?" dedi.

"Evet, bunu yapabilirim," dedim adresini iletişim bilgilerinin yer aldığı makalenin üstüne not ederken.

"Babanın el yazısı örneği var mı sende?" diye sordu.

"Hayır efendim, ama daha iyisi var."

"Neymiş o?"

"DNA'sı," dedim.

"Sende onun DNA'sı mı var?" diye sordu Yüzbaşı kuşkulu bir şekilde.

"Hayır, benimki var."

Hennessey bir an durdu. "DNA testlerinin maliyeti çok yüksek oluyor," dedi. "Bizim büyük olasılıkla senin DNA'nı doğrulamamız mümkün olmayacak, özellikle yerel yönetimdeki değişikliklerden sonra. Bak ne diyeceğim: Bana gönderdiğin şeyi baştan okuyup birkaç hafta içinde sana dönüş yapacağım."

"Bunu aramızda bir sır olarak tutmamız mümkün mü?" dedim. "Harold Butler'la ya da annemle bu konuda konuşmamanızı tercih ederim."

"Butler'ın annene neden Zodyak dosyasının çözüldüğünü söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bundan bahsetmeyeceğim. Rotea Gilford'ı tanırdım ama annenle hiç tanışmadım. Şimdilik bu konu aramızda kalacak."

"Teşekkür ederim," dedim telefonu kapamadan önce.

Ertesi sabah Hennessey'ye mektubu yazdım.

Ve sonra bekledim.

İki hafta geçip ondan haber alamayınca daha fazla dayanamayarak numarasını çevirdim.

"Özeti okuma şansınız oldu mu acaba?" diye sordum Yüzbaşı telefonu açınca.

"Evet, Gare," dedi Hennessey adımın kısaltmasını kullanıp beni şaşırtarak.

Bana karşı bir üstünlük mü kurmaya çalıştığını merak ettim.

"Burada epeyce hikâye anlatmışsın. Seninle karşılıklı oturup detayları tartışmayı tercih ederim. Bir daha ne zaman Bay Area'da olabileceksin?"

"Sonraki seyahatim 8 Aralık'tan önce olmayacak ama bu konu yarın uçağa atlayıp gelmeme yetecek kadar önemli."

"Hayır, evlat. Bu gerçekten gerekli değil. Zaten otuz yıl olmuş. Zodyak'tan da uzun süredir ses yok. Biraz daha bekleyebilir sanıyorum," dedi Hennessey ve güldü.

"Peki efendim, Aralık'tan önce seyahat etmem gerektiğini görürsem önce sizinle iletişim kurup programınız bir araya gelmemiz için uygun mudur diye soracağım o hâlde. Uygun mudur?"

"Bu iyi olur, Gare. İyi akşamlar dilerim."

"Size de efendim, size de," dedim gülümseyerek.

Sesi biraz daha araştırma yapmak ister gibiydi.

46

Judy Eylül 2004'te aradı ve nihayet Frank'in küllerini serpmeye karar verdiğini söyledi. Beş yıllık hayat arkadaşı önceki yıl akciğer embolisi geçirdiğinden beri Judy kendini kaybetmiş gibiydi. Rotea'nın gidişinden sonra Frank onun boşluğunu doldurmuştu ve Judy bu kadar kısa zaman içinde iki iyi adamı kaybetmiş olmanın ağırlığıyla baş etmeye çalışıyordu.

Frank'e yalnızca anneme gösterdiği nezaket için değil Zach'e de iyi bir büyükbaba olabilmek adına elinden geleni yapmasından dolayı hayranlık duyuyordum. Ne zaman onları ziyaret etsem Judy'le başbaşa kalıp birbirimizi biraz daha iyi tanıyabilelim diye oğlumu alıp eğlence parklarına, Fisherman's Wharf'a ya da başka bir yerlere götürürdü.

Frank bir gün şakayla karışık öldüğü zaman küllerinin Golden Gate Köprüsü'nden geçen ve Judy'nin kullandığı üstü açık bir arabadan savrumasını istediğini söylemişti. Hayattayken bununla ilgili kendisiyle dalga geçmiş olsak da ölümünün ardından Judy böyle saygısızca bir davranışta bulunmayı kendisine yakıştıramadı.

"Bunu 30 Ekim'de yapmak istiyorum," dedi Judy, "Golden Gate Parkı'nda.

Burası Frank'in dünyada en sevdiği yerdi."

Güldüm. "Her yer Frank'in en sevdiği yerdi," dedim.

"Biliyorum," diye katıldı Judy, "ama sonunda mükemmel noktanın neresi olacağına karar verdim. O gün benimle San Francisco'da buluşabilir misin?"

"Elbette anne. Orada olacağım."

Stow Gölü'nün kenarında, Frank'in Adsız Alkolikler'de destek olduğu pek çok kişiye yol gösterdiği yerde özel bir bank vardı ve Judy bu noktayı seçmişti. Frank Velasquez'i böylesine özel yapan şeylerden biri de, onun ifade etmekten hoşlandığı şekliyle, hayatının ilk yirmi dokuz yılını mutluluğu bir şişenin içinde kovalayarak ve son otuz yılını da bu bağımlılığın ona yirmi dokuz yıl kaybettirmesinin nedenine tanıklık ederek geçirmiş olmasıydı.

Bu bank arkadaşlarını ve ailesini götürüp, nasıl toparlanacaklarını anlattığı yerdi. Daha da önemlisi onlara bağımlılıkla nasıl mücadele edeceklerini anlatırken onlara nasıl dua edeceklerini de öğretmişti.

Judy'yle konuşmamız bittikten sonra, benim San Francisco'da bulunacağım sürede görüşecek zaman ayarlayabilmek umuduyla Yüzbaşı Hennessey'yi aradım.

"Yirmi dokuzu öğleden sonrasında herhangi bir zaman uygunum," dedi.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedim.

Oakland Havaalanı'na inip bir araba kiraladım ve 80. Otoyol üzerinden San Francisco'ya doğru yola koyuldum. Golden Gate Köprüsü'nde geçiş ücretini ödedikten sonra Yüzbaşı'yı arayıp yolda olduğumu belirten bir mesaj bıraktım. Van Ness Bulvarı'nda trafik bir cuma öğleden sonrasına göre fazla yoğundu ve Embarcadero'nun etrafındaki yol yapım çalışmaları nedeniyle beş kilometrelik yolu gitmek neredeyse bir saat almıştı. Sonunda Lombard Caddesi'ndeki Francisco Bay Inn'e vardım. Sekiz adet U dönüşü ve devasa evler ile güzel çiçekler tarafından çevrelenen kırmızı Arnavut kaldırımlı bu sokak, dünyadaki en dik ve en dönemeçli sokak olmakla övünür.

Sonunda burada olmanın verdiği rahatlamayla yüzüme biraz su çarpıp bir kot pantolon ile spor ceket giyindikten sonra Adalet Sarayı'na yöneldim.

Kısa zaman sonra Bryant Caddesi 850 numaraya vardım, arabamı park edip muazzam binanın basamaklarına doğru yöneldim.

Girişte zengin İtalyan mermerinden zemin karşıladı beni —normalde bir polis merkezine girdiğinde görmeyi bekleyeceğin türden değildi. Önceden devlet dairesi beyazına boyalı duvarlar, yıllar boyunca gecesini gündüzüne katarak çalışan memurların sigara dumanlarına maruz kaldıktan sonra kirli sarıya dönünce şimdi bu görüntüyü kapatmak için kahverengiye çalan bir beje boyanmıştı. *Duvarların dili olsa da konuşsa*, diye düşündüm saatimi ve cep telefonumu metal dedektöründen geçmeden önce çıkartıp sepete koyarken. Kana bulanmış olay yeri fotoğrafları, dava çözen bir ipucunun yarattığı küçük zaferler, çatışmada kaybedilen sadık iş arkadaşlarının yasları ve içerideki inanç sarsan çalkalanmaların hepsine tanık olan eski haşmetli duvarlar sessizce yükseliyordu.

Asansörleri buldum ve dördüncü katın düğmesine bastım. Kapı açıldığında uzun bir koridora adım attım. Sağdaki ilk ofisin üstünde cinayet büro 450 yazıyordu. Kendimi şaşırtıcı derecede sakin hissederek kapıyı açıp içeri girdim.

Karşılama bölümünde dururken, ellilerinin başında bir adamın ofisinde masasının arkasında oturmuş bir yandan telefonla konuşup, bir yandan da masasındaki kâğıt yığınlarını karıştırdığını görebiliyordum. Adam bana bakıp gülümsedi ve el salladı. Karşılama görevlisi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, karşılama bölümüne girip bana doğru geldi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Yüzbaşı Hennessey'yi görmek için gelmiştim," diye cevap verdim.

Görevli kadın kapısı açık olan ofise yöneldi ve masanın arkasında oturan adam telefonun ağzını eliyle kapatıp "Bana beş dakika verebilir misin? Hemen geleceğim," dedi.

Başımla onaylayıp koridora geri çıktım.

Duvarlarda tuhaf görünümlü polis memurlarının fotoğrafları diziliydi. Rotea'yı görmeyi umarak her birini dikkatle inceledim ama göremedim.

Yarım saat sonra Hennessey nihayet dışarı gelip elini uzattı. "Çok özür dilerim," dedi.

Onun peşinden ofisine girip oturdum. Yüzümü incelerken bir an baka-kaldı ve ben onun renginin sarardığını fark ettim. Robot resimle aramdaki benzerliği fark etmişti.

"Sorun değil. Dünya kadar vaktim var," diye rahatlattım onu. Nedense Hennessey'nin cinayet biriminin başında olduğunu anlamamıştım. Onun son zamanlarda hakkında çok şey okuduğum David Toschi gibi Zodyak dosyası üstünde çalışan dedektiflerden biri olduğunu sanmıştım.

Toschi 1968'de çekilen ve kurgulanmış bir dedektif hikâyesi olan *Bullitt* ile büyük üne kavuşmuştu. Steve McQueen'in canlandırdığı Yüzbaşı Frank Bullitt karakterini, silahını sol omuzdaki kılıfa ters bir şekilde takarak oynamıştı ki bu Toschi'nin alameti farikasıydı. Ayrıca birçoklarına göre 1971'de çekilen ve genel hatlarıyla Zodyak dosyasına dayandırılan *Dirty Harry* filminde, Clint Eastwood'un canlandırdığı Müfettiş Harry Callahan karakteri de Toschi'den ilham alınarak yaratılmıştı. Toschi, 1970'lerin başlarında, John F. Kennedy ve Martin Luther King suikastlerine bir kez daha göz atması istenince oldukça meşhur olmuş, ancak o bunun kendisini dünyaya tanıtan Zodyak dosyasından uzaklaştıracağını söyleyerek bu isteği geri çevirmişti.

İş arkadaşları özellikle Toschi'nin ilgilendiği vakalarda basının olay yerine kendilerinden önce nasıl gelebildiğini sıklıkla merak ederdi. Nedenini anlamaları uzun sürmedi. Toschi medyayla ilgilenirken ortağı Bill Armstrong olay yerinde çalışırdı. 1974 yılında Zodyak mektup yazmayı kestiğinde dosya hareketsiz bir hâl alınca Toschi'nin kameralar önündeki cazibesi de giderek kaybolmuştu.

24 Nisan 1978'de birisi "Zodyak" adıyla *San Francisco Chronicle*'a mektup yazdı. Mektup tıpkı Zodyak'ın kullandığı gibi çok fazla posta pulu içeriyordu. Şöyle yazıyordu mektupta:

Sevgili Yazı İşleri Müdürü,

Zodyak konuşuyor. Tekrar seninleyim. herb caen'e burada olduğumu söyle, hep buradaydım.

O şehir domuzu toschi iyi ama ben ondan daha zeki ve daha iyiyim o yorulacak ve sonra beni rahat bırakacak. Benim hakkımda iyi bir film çekilmesini bekliyorum. beni kim oynayacak. Şimdi her şey benim kontrolümde. Saygılarımla:

⊕ - tahmin edin

SFPD - 0

Zodyak'ın tüm mektuplarını inceleyen el yazısı uzmanı Sherwood Morrill süratle bu mektubun sahte olduğuna hükmetti. Medyanın Zodyak dosyası üzerindeki ilgisini canlandırabilmek için Toschi'nin sahte bir mektup yazıp gönderdiği iddiaları, hiçbir zaman kanıtlanmamış ve kendisi bu konuyla bir ilişkisi olduğunu şiddetle reddetmiş olsa da 17 Temmuz 1978 Pazartesi günü, Müfettiş Toschi Hırsızlık Masası'na atandı.

Toschi kim bilir kaç defa şu sandalyelerden birinde oturup asla yakalayamayacağı o katil hakkındaki tanık ifadelerinin ve fotoğrafların üstünden geçmiştir diye düşündüm. Yerime oturmak için Hennessey'nin gelmesini beklerken ofisine göz attım. Duvarlar onun meslekteki otuz yılını gösteren siyah beyaz fotoğraflarla doluydu.

Sonunda bir kâğıt ve kalem çıkarttı, "Peki Gare, senin bana gönderdiğin mektup buralarda bir yerde olacaktı ama gel en başından başlayalım. Sana babanın Z-man olduğunu düşündüren nedir?" dedi. Alay eder gibi bir hâli yoktu ama bu ifadeyi ilk kez kullanmadığını da söyleyebilirdim. Buna karşılık gülümseyişi sıcak ve arkadaşçaydı ve ben sözlerinden alınmadım.

"Aslında efendim şöyle oldu," dedim ve o notlar alırken ben de daha önce anlattıklarımı tekrarladım.

Hennessey'ye annemin Rotea ile evli olduğunu ve Uluslararası İlişkiler'den Harold Butler ile önceki Emniyet Müdürü Earl Sanders'ın yardımına başvurduğunu hatırlattım.

"Butler babamın dosyasındaki bilgileri benimle paylaşmayı reddetti ama içindeki şeyin bildiklerimden çok daha kötü bir şey olduğuna dair bir ipucu verdi. Sonra da anneme Zodyak dosyasının çözüldüğünü söyledi," dedim. "Sanders da dosyadaki şeylerin annemi de beni de yıkacak kadar korkunç olduğunu söyleyip, anneme beni araştırma yapmaktan vazgeçirmesi için yalvardı. Anlayamıyorum."

"Biliyorsun bu departman yıllarca politik nedenlerden hasıraltı edilen skandallarla sallandı. Demek istediğim, eğer senin çocuğun şu çocukla aynı okula gitmişse her şeyin yanına kâr kalmasını sağlayacak bir ortaklaşma, bir çeşit kardeşlik oluşuyor aranızda."

"Kulağa Baton Rouge'un aynısı gibi geliyor efendim. Güney Louisiana politikacıları dünyanın en karanlık politikacıları olarak bilinirler," dedim ve gülümsedim.

"Harold'ın sana söyledikleriyle bir şeyleri örtbas etmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Yüzbaşı.

"Başka neden Earl Sanders ve Harold Butler gerçeği benden ve annemden gizlemek için bu kadar çaba sarf etsin ki? Muhteşem Rotea Gilford'ın saygınlığını mı korumaya çalışıyorlar? Bilmiyorum ama San Francisco Polis Departmanı'nın ilk Afro-Amerikalı müfettişi ve tanınmış bir politikacı olan Rotea Gilford'ın dul eşi Judy Gilford'ın bir zamanlar Zodyak ile evli olduğunun ortaya çıktığını düşünsenize."

Hennessey bunu bir an düşündü.

"Babandan kalan ve üstünde DNA'sının olabileceği saç fırçası gibi bir eşya var mı sende?" diye sordu.

"Polis 2002 yılında, Zodyak'a ait olabileceğinden şüphelendikleri bir DNA parçası elde etmişti. On üç moleküler belirteçin tamamına sahip değillerdi ama dört tanesine ve XY cinsiyet kromozomuna ulaşmışlardı."

"Belki FBI'ı arayıp benim profilimi alabilirsiniz. İki yıl önce, polis Baton Rouge'da genç kadınları hedef alan bir seri katil arıyordu. Görgü tanıkları bazı olay yerlerinde beyaz kamyonet kullanan beyaz bir erkek gördüklerini söylemiş. Polis bölgedeki beyaz kamyonet sahibi binlerce erkeği inceledi.

Ben de onlardan biriydim. Benim DNA'mın onlarda olması lazım."

"Yakalayabildiler mi, katili yani?"

"Evet, efendim," diye onayladım. "Adamın adı Derrick Todd Lee."

Yüzbaşı kalemi gömlek cebine koyup sandalyesini masasından iterek uzaklaştırdı. "Bu bizim işimize yaramaz o hâlde. Senin DNA profilin önümüzdeki on, on beş yıl boyunca temyiz mahkemesine bağlı olacak. Onu asla ele geçiremeyiz. Sende babanın yazdığı herhangi bir şey var mı peki, basit bir el yazısı?"

"Hayır efendim, olduğunu sanmıyorum," dedim.

Hennessey bir an konuşmadan yüzüme baktı ve sonra, "Aman be, ne olacaksa olsun," dedi. Telefonu kaldırıp bir numarayı çevirirken bana, "Birkaç dakikan daha var mı yoksa bir yerlere mi yetişeceksin?" diye sordu.

"Zamanım var," dedim.

Hennessey bir dakika kadar biriyle konuştu ve telefonu kapadı. "Bir adli tıp görevlisi bir saate kadar burada olacak," dedi.

Sonraki otuz dakika boyunca Yüzbaşı ve ben birbirimizi tanıdık. Konuşurken Yüzbaşı'nın benim samimiyetle babam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığımı ve diğer Zodyak hayranlarından biri olmadığımı fark ettiğini hissettim. Ama sonra yine Zodyak'la gerçekten bir şekilde ilişkisi olduğunu düşünen insanların hikâyelerini dinlerkenki hâlini aldı. Zarif bir biçimde esas konuya geri döndü.

"Biliyorsun SFPD'nin Zodyak dosyasında ulaştığı en sağlam şüpheli Vallejo'da yaşayan Arthur Aleigh Allen isimli biriydi. On yıl kadar önce öldü ama biz onu yıllarca izledik. Bir keresinde arama izni bile çıkarttık ve evindeki bazı eşyalara el koyduk ama kesin bir delil bulunamadı. Hatta öldüğünde ileride çalışmalarda kullanılmak üzere beyninden bir parçayı adli tabip korumasına aldık ve 2002'de Zodyak katiliyle karşılaştırmak üzere DNA analizini yaptık."

"Onun hakkında bir şeyler okudum," dedim. "Çevrimiçi bir polis raporu okuduğumu ve Allen'ın Atascadero'daki deli bir adamdan aldığını söylediği bazı şifreli mektupları gören bir polis memuru olduğunu hatırlıyorum. O

adamın kendisini Zodyak diye tanıttığını söylemişti. Yüzbaşım, babamın dosyasını kontrol edecek olursanız hayatının bir bölümünde Atascadero'da bulunmuş olduğunu göreceğinizden eminim."

Hennessey biraz şaşırmış görünüyordu ama cebinden kalemini çıkartıp bir not daha aldı. Kalemini kaldıramadan telefonu çaldı.

"DNA malzemelerini buraya getirebilir misin?" dedi.

Birkaç dakika sonra kelepçelerinin şıngırtısı kendisinden önce gelen bir polis içeri girdi. Bir yetmiş beş boylarındaki adam, kır saçlı ve çelimsiz ama yoğun İskoç aksanıyla konuşan yakışıklı biriydi.

Hennessey başıyla beni göstererek, "Öncelikle o kötü bir şey yapmadı, yani güvendeyiz," diye şaka yaptı.

"O hâlde burada ne işimiz var?" diye sordu belirgin aksanıyla adli tıp görevlisi.

"Şey, bilirsin, işte Gary, şey, o DNA örneği vermeye gönüllü oldu," dedi Hennessey.

"Peki ama ne için?" diye üsteledi görevli. Bu oldukça sıra dışıydı ve konunun geçiştirilmesine izin vermeyecekti. "Onun için bir dosya numaran var mı?"

Hennessey bunun 696314 numaralı Zodyak dosyasına faturalandırılmasını istemedi, çünkü dosya o tarihte kapatılmış durumdaydı. Ama benim DNA testimin yapılması departmana yaklaşık bin beş yüz dolara mal olacaktı ve adli tıp laboratuvarının gider gösterebilmek için bir dosya numarasına ihtiyacı vardı.

"Gel benimle," dedi Hennessey görevliye odadan çıkarken. Birkaç dakika sonra geri geldiler.

"Bir dosya numaramız var," dedi Hennessey yüzünden açıkça okunabilen bir memnuniyetle.

"Sadece şuradaki bilgilerine ihtiyacımız var ve sonra DNA analizi için vücut sıvılarından örnek vermeyi gönüllü olarak teklif ettiğine dair şurayı imzalayacaksın."

Gerekli yerleri doldurdum ve Hennessey'nin anlattıklarıma DNA tes-

tinin masraflarını göze almaya yetecek kadar inanmış görünmesinden duyduğum heyecanla hiçbir şeyi okumadan imzamı attım.

Görevli bir çift lateks eldiven giydi ve gömlek cebinden yanak içi sürüntü aparatını çıkardı. "Şimdi sadece ağzını aç," diye yönlendirdi.

Çubukla yanağımın içine iki kez sürttü ve çubukları bir çantaya koydu, mühürledi, bana teşekkür etti ve odadan ayrıldı.

"Sabırlı olmamız gerekecek," dedi Hennessey. "Fon yetersizliği yüzünden DNA örnekleri analiz için inanılmaz uzun bekliyorlar ve sürekli yenileri ekleniyor üstüne."

"Anlıyorum," dedim ayağa kalkıp Yüzbaşı'nın elini sıkarken.

"Butler'ı ziyaret edip babanın dosyasına göz atmaya çalışacağım," diye söz verdi Hennessey.

"Hikâyemi dinlemeye zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Sana ve senin anlattığın hikâyeye inanmamış olsaydım DNA örneğini almazdım," diye güven verdi Hennessey. "Bu işin aslı neymiş anlayacağız. Ama senin iyiliğin için umuyorum ki Zodyak baban değildir."

"Ben de öyle umuyorum efendim."

Ertesi gün Judy'yle birlikte bir bankta oturmuş onun elini tutarken Frank'e son vedamızı ediyor ve rüzgârın onu alıp götürmesini izliyorduk.

47

Baton Rouge'daki evime döndüğümde rahatlamış hissediyordum. Hennessey gerçekten de bu olayın aslını ortaya çıkarmak ister gibi görünmüştü. Babamın nerede ve ne yapmakta olduğunu bulabileceğime dair umudum vardı. Şimdi bu sadece an meselesiydi. Gerçeği öğrenecek ve bununla öyle ya da böyle başa çıkacaktım.

Hennessey üç hafta sonra onu aramamı istemişti. 23 Kasım'da Florida, Tarpon Springs'te birkaç toplantım vardı. Yoğun bir günün ardından Tampa Uluslararası Havalimanı'na giderken Hennessey'nin ofisini aradım. Eğer

sözünün eriyse söylediği gibi bana yardım etmek üzere harekete geçmiş olmalıydı.

"Şu an çok meşgulüm ama senin için bazı haberlerim var," dedi. "Suç laboratuvarının başına geçmek üzere güvenilir genç bir hanımın atanmasını bekliyorduk ve yakınlarda işinin başına geçti. Cydne Holt, sana bahsetmiştim, bize DNA konusunda yardımcı olacak kız, hatırladın mı?"

"Evet efendim, hatırladım."

"Tamam işte o adli tıbbın en tepesindeki görevde artık ve bu iyi bir şey, çünkü benimle çalışacak. Senin DNA'nı bu atama gerçekleşsin diye kasten beklettik ve şimdi tamamız. Şükran Günü için bu hafta tatilde ama önümüzdeki hafta dönmüş olacak ve derhâl senin incelemene başlayacağız.

Doktor Holt'un Zodyak'ın DNA profili parçasını geliştiren kişi olduğunu biliyordum, yani haberler iyiydi.

"Bu harika efendim. Peki ya babamın dosyası? Ona ulaşmayı başarabildiniz mi?"

"Doğrusunu istersen, Butler'a kızgınım," dedi Hennessey. "Harold yıllarca benim için çalıştı. Babanın dosyasını ona sorduğumda masasında oturuyordu ve bakma isteğimi geri çevirdi. Demek istediğim, o dosyaya dokunmama izin vermedi. Benim yirmi küsur yıldır tanıdığım Harold Butler'a hiç benzemiyordu. Öfkeyle çıktım ofisinden."

Duyduklarım beni ürpertmişti.

"Babanın vukuat kaydına ulaşabilmek için CLETS*'i araştırmam gerekti. Belgelerin asılları yıllar önce imha edilmiş ama burada bazı şeyler var ... pedofili ve diğer şeyler. FBI'ın da babana ait bir dosyası var ama o şu an önümde değil."

Hennessey kelime seçimlerinde dikkatli olmaya çalışıyor gibiydi.

"Ve tıpkı senin şüphelendiğin gibi," diye devam etti, "baban cezai ehliyetten yoksunluk gerekçesiyle psikolojik değerlendirme ve tedavi için bir

* California Law Enforcement Telecommunication System — California Güvenlik Birimleri Telekomünikasyon Sistemi—ç.n.

enstitüde tutulmuş. Tıpkı senin söylediğin gibi Atascadero'daymış. Ancak Gary, çok fazla ikinci derecede kanıt var burada, biz de kaynağına inip işin aslını öğreneceğiz. Senin DNA örneğine bakıp ne sonuçlar çıkacağını görecek, böylece kesin olarak durumu açıklığa kavuşturacağız.

Hâlâ Yüzbaşı'nın söylediklerini hazmetmeye çalışarak teşekkür ettim ve birkaç hafta içinde San Francisco'da olacağımı söyledim.

"Geldiğinde bir araya gelir bilginin kalanını ve senin DNA sonuçlarını konuşuruz," diye söz verdi Hennessey.

"Yüzbaşı, yardımlarınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Benim için zevk, Gare. Aradığın cevaplara ulaşabilmeni ve onların üstesinden gelip hayatına devam edebilmeni istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için yapabileceğim her yardım benim işimin bir parçası."

"Size ve ailenize harika bir Şükran Günü diliyorum," dedim. "Aralık'ta görüşürüz."

O gece uyuyamadım. Kafamda dönüp duran ve cevabını bulamadığım bir soru sarmalıyla yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Ya DNA eşleşirse? Ya Earl Van Best Jr. gerçekten Zodyak'sa? Bir insan babasının Amerikan tarihinin en ünlü seri katillerinden biri olduğu gerçeğiyle nasıl başa çıkardı? Bu Zach'e ne yapardı ya da Judy'ye? Bu bilgiyle ben nasıl yaşardım? Ya bütün olanlar beni değiştirirse? Peki ya babam hâlâ dışarıda bir yerlerdeyse? Onu bulduğumda ne olacaktı? O ne tepki gösterecekti? Bu düşünceler rahatsız ediciydi, ama bunların beni gerçeği ortayı çıkarmaktan vazgeçirmesine izin vermemeye karar verdim.

Yüzbaşı Hennessey 9 Aralık günü 450 numaralı odanın kapısından girdiğimde memnun olmuş gibi görünüyordu. Ben karşılama masasının yakınındaki bir sandalyeye yerleşirken bana el salladı.

"Oturma oraya, içeri gel," dedi elimi sıkmak için ayağa kalkarken. "Gönderdiğin paket için müteşekkir olduğumu bilmeni isterim, ancak bunu yapmamalıydın.

Şükran Günü'nden önceki hafta Amerika'nın güneyinden bir Kajun paketi yollamıştım onlara. O ve eşi her gün işten sonra Hennessey'nin

ölümcül hasta olan babasının bakımıyla ilgileniyordu ve bunun hoş bir jest olacağını düşünmüştüm.

"Louisiana'dan biraz şekerlemenin hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

Hennessey gülümsedi ve derhâl konuya girdi. "Telefonda da söylediğim gibi Cydne Holt suç laboratuvarının başına yeni geçti ve o şu an tamamen güncel adli tıp vakalarına gömülmüş durumda. Yeni gelen en güncel ve acele dosyalar için üç yıllık bekleme listesi var. Onun için üzülüyorum bir bakıma, çünkü daha şimdiden nefes alacak vakti yok ve bu koşullarda senin DNA incelemeni yapmasını istemeye gönlüm el vermedi. Özellikle de şimdi. Yeni görevinde henüz iki haftalık ve toplumun şu BTK* Katili dosyasına ilgisi devam ediyor."

Hennessey sandalyesinden kalktı ve kitaplığın üst rafındaki telesekretere uzandı. "Şunu dinle," dedi makinenin "oynat" düğmesine basarken.

"Evet, BTK Katili'nin kimliğini açıklamak için arıyorum. Onun adı _____. Wichita, Kansas'ta _____ Sokağı, 129 numarada yaşıyor. Zodyak Katili de o. Tekrar ediyorum, onun adı _____ ve Wichita, Kansas'ta _____ Sokağı, 129 numarada yaşıyor. O hem BTK Katili, hem de Zodyak Katili. Ona temizliğe giden kadının kafasını kesip dondurucusuna koydu. Teşekkürler."

Hennessey oturdu, gülümsüyordu. "Cydne'yi senin dosyana hâlâ neden yaklaştırmadığımı anlıyorsun, değil mi? Koca bir hayır cevabı almak istemiyorum ve gözler karar aşamasındaki Scott Peterson davasının üzerindeyken bir de BTK Katili çıkınca içimden bir ses beklemede kalmamızı söylüyor."

"Mantıklı evet," dedim hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. "Ne zaman hazır olur dersin? Tatilden sonra bir ara olur mu?"

"Yeni yıldan itibaren işler biraz rayına oturur ve Cydne de yeni görevine alışmış olur diye tahmin ediyorum. Her hâlükârda biz bu işi yapacağız. Bunu senin için yapmalıyız ama aynı zamanda bu işten pis kokular geldiği

* Bind (Bağla), Torture (İşkence et), Kill (Öldür).—ç.n.

için yapmamız gerek. Her zaman garip bir şeyler vardı ama şimdi, senin Rotea ve Butler hakkında verdiğin tüm o bilgilerden sonra bunu yapmak zorundayız."

"Buna hazır mısınız Yüzbaşı? Demek istediğim, Zodyak dosyasını çözdüğünüzü açıkladığınızda neler olabileceğini gerçekten düşündünüz mü?"

Hennessey alnını ovdu. "Aman Tanrım. Basın çılgına dönecek. Böylesi bir şeye kimsenin hazır olabileceğini sanmıyorum. Ben bunun bir parçası olmak istiyor muyum, şu an hiç emin değilim," dedi gülerek. "Bu arada eğer göz atmak istersen babanın CLETS'teki bilgileri elimde."

Kalp atışlarım hızlandı. "Elbette," dedim.

Masasındaki kâğıtları karıştıran Yüzbaşı bir yığını aralarından çekti. Bu babamın vukuat kaydıydı. "Esas SFPD dosyasını alamadım, çünkü Butler onu bana vermeyi reddetti," dedi Hennessey ve kâğıtları bana uzatırken devam etti: "Bu yüzden ben de onun etrafından dolaştım."

En üstte duran sayfaya bakarken ürperdiğimi hissettim. Sağ üst köşede iki fotoğraf vardı. Biri Harold Butler'ın bana verdiği Motorlu Taşıtlar Departmanı'ndaki fotoğraf, diğeri de benim doğumumdan bir yıl öncesi, 22 Şubat 1962 tarihli, San Francisco Polis Departmanı, 175639 tutuklama numaralı, profilden çekilmiş bir fotoğraftı.

Fotoğraflara bakarken Butler'ın bana verdiği fotoğrafın Motorlu Taşıtlar Departmanı'ndan olmadığını fark ettim.

Bu bir sabıka fotoğrafıydı.

Suç: G-11284-Sec. California Eyaleti Ceza Kanunu 261.1. "Tecavüz, 18 yaşın altındaki bir kızla ilişkide bulunmak."

Yüzbaşı kâğıt yığınını elime almama izin verdi ve öne doğru uzanıp ben tüm dikkatimi dosyadaki bilgilere vermişken sessizce beni izledi. Hennessey gözlerime dolmaya başlayan yaşları fark etmişti.

Sayfayı çevirince babamın parmak izlerini ve kayıt raporunda yer alan imzasını gördüm. Adresi, Haight Caddesi, numara 765 olarak yazılmıştı. Bir an buna bakakaldım. Butler babamın adresinin altmışların ortası ile sonu civarına ait olduğuna inanmama izin vermişti, 1962'ye değil.

İkinci şok babamın mavi gözlü olmasıydı. Butler'ın bana verdiği siyah beyaz fotoğrafa dayanarak babamın kahverengi gözlü olduğuna inanmıştım. Babamın gözlerine sahip olduğumu görmek beni sarstı.

Sayfaları birbiri ardına çevirdim —tecavüz, çocuk kaçırma, yetişkin olmayan birini ayartıp evden kaçırma, firar, sahte belgeler, banka dolandırıcılığı, alkollü araç kullanma, alkollü araç kullanma, alkollü araç kullanma.

İşlediği suçlara bakarak babamın yaşadığı hayatı net bir şekilde kafamda canlandırabiliyordum.

Hennessey, Van'ın Atascadero Eyalet Hastanesi'nde yatma cezasına çarptırıldığı bölümü işaret etti bana.

Neredeyse aklıma gelebilecek tüm suçlar bu sayfalarda vardı.

Cinayet hariç.

"Sana bir kopya çıkarttım," dedi Yüzbaşı, gitmek için ayağa kalktığımda. Tüm bunları hazmetmem gerekiyordu. "İstersen yanında götürebilirsin ama lütfen aramızda kalsın. Yapmamam gereken bir şey yapıyorum."

Uçakla eve dönerken, ipuçlarına bakarak, zaman akışını ezberleyerek tekrar ve tekrar okudum. Baton Rouge'a döndüğümde babamın hapishanede kalma tarihleriyle Zodyak cinayetlerini karşılaştırdım. Her bir cinayet sırasında Van dışarıdaydı.

Babamın bu yaptıklarını bir insana ne yaptırtabilir diye sordum kendi kendime. Kâğıt üstünde bakınca herşey çok daha gerçek görünüyordu. Judy'nin neler yaşamak zorunda kaldığını düşündüm. Onu neden hatırlamak istemediğini anlamak zor değildi.

Gece uyanık bir şekilde yatağımda uzanırken kendi kendimle kavga ettim. Bu adam benim babamdı. Loyd ve Leona beni "ne olursa olsun aile, ailedir" inancıyla yetiştirmişti. Şimdi babamın Zodyak olma ihtimalini fark etmiş olsam bile, ona karşı biraz da olsa sempati duymama mani olamıyordum. Çok hasta bir adam olmalıydı. Onu bilinir kılan, suç dünyasına çeken neydi, diye merak ettim. Onu ele geçirip, on dört yaşındaki bir kız çocuğunu kaçırarak evlenmesine neden olan neydi?

Judy babamın beni bir kiliseye verdiğini söylemişti. Bu demek oluyor ki bir noktada az da olsa umursamıştı. Bir yuva bulabileceğimi bildiği güvenli bir yere bırakmıştı beni. Ama neden? Babam neden benden kurtulmak istemişti? Van'ı suç dünyasının içine çeken ne olmuştu?

Ve Butler ile Sanders benim bilmediğim ne biliyorlardı? Hennessey, Butler'ın babamın suç dosyasına bakmasına izin vermediğini söylemişti. Neden?

Bunun Rotea'yla ilgili olduğu kanısına kapılmıştım.

Ne olduğunu çözmek konusunda eskisinden de kararlıydım artık.

48

Şubat 2005'in başlarında, Judy'nin beni bulmasına yardım eden evlat edinme destek grubundaki hanımlardan biri olan Lynda Woods'tan beklenmedik bir elektronik posta aldım. Mümkünse kendisiyle New Orleans'ta buluşmamı, çünkü elinde evlatlık olarak verilmemle ilgili bana vermek istediği bazı kayıtları olduğunu söylüyordu.

"Seninle tanışmak çok güzel," dedi birkaç gün sonra ofisinden içeri girdiğimde beni kucaklamak üzere ayağa kalkarken. "Sen bizim başarı öykülerimizden birisin. Annen nasıl?"

"İyi," diye cevap verdim.

Birkaç dakika sohbet ettikten sonra üç yıl önce Judy'den gelen mektupların bulunduğu ambalajlı bir dosya uzattı bana.

"Annen seni bulalı neredeyse üç yıl oluyor ve bunu sana vermek konusunda içim rahat. Farkında mısın bilmiyorum ama birileri annene senin gizli bilgilerini vermiş ve başı bu yüzden belaya girdi. Ama bütün bunlar geride kaldı ve ben artık sana dair henüz söylenmemiş bazı bilgileri seninle paylaşmanın zamanı geldi diye düşünüyorum."

Doğum belgemdir diye umuyordum. Evlatlık olarak verilmemle ilgili kayıtları açıklasınlar diye Louisiana eyaletiyle mücadele etmiş ama başa-

rılı olamamıştım.

Dosyadakinin o olmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradım.

Bununla birlikte dosyada Harry Loyd ve Leona Stewart tarafından evlat edinilmemin Yargıç Sartain tarafından imzalanmış karar belgesi bulunuyordu. Bu belgeye göre resmi olarak Earl Van Dorne Best olan adım Gary Loyd Stewart olarak değiştirilmişti.

İşte önümde kaydı duruyordu.

Bana verilen tam isim. Judy bana babamın adının verildiğini söylemişti ama Dorne isminden bahsetmemişti. Neden bu ismin eklenmiş olduğunu merak ettim.

Judy'nin el yazısını tanıdığımdan bir mektup özellikle dikkatimi çekti. Bu mektupta "kendi hikâyesinin ya da oğlununkinin kesin olarak bir haber değeri taşıdığından" bahsediyordu. Judy bu mektubu bir Search Finders California toplantısında, birisi çocuğunun hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenebilmesi için ölüm ilanlarını araştırmasını önerdiği zaman kaleme almıştı. (Search Finders California, evlatlık verilmiş yetişkin aile fertlerini ya da kendilerini evlatlık olarak veren biyolojik ailelerini arayanlara yardım etmek için kurulmuş kâr amacı gütmeyen bir topluluktur.) Judy mektubunda, "Van'ın bebeğini Baton Rouge'da terk etmesi gibi bir terk edilmiş çocuk hikâyesinin" ön sayfada yayınlanmalık bir haber olduğunu düşündüğünü yazmıştı.

Mektuba bakakaldım. Doğru mu okuyorum diye tekrar tekrar okudum.

Terk edilmiş?

Judy terk edilmiş olmamdan hiç bahsetmemişti. Bir kiliseye teslim edildiğimi söylemişti bana.

Haber değeri taşımak?

Benim hikâyemde haber değeri taşıyan neydi ki? Çocuklar her gün terk ediliyordu.

Ayrıca Judy'nin benimle tanışmasından bir yıl önce yazdığı mektup babamın tam adını da içeriyordu. Oysa o bana babamın adını yalnızca "Van" olarak hatırladığını söylemişti, hem de defalarca hatırlamaya çalışmasını istediğim hâlde.

Bana yalan söylemişti.

Ne haltlar dönüyordu böyle?

Annem bana her konuda yalan mı söylemişti?

Bu soru beni vurduktan hemen sonra, "Elbette babamın tam adını biliyor olacak, başka türlü Butler'ın onu araştırması nasıl mümkün olabilirdi," diye düşündüm.

6 Şubat'ta hayatta her zaman güvenebildiğim iki kişi olan Leona ve Loyd'u ziyarete gittim.

"Bir kadının bebek sahibi olduğunu unutabilmesi mümkün mü sence?" diye sordum Leona'ya. "Judy bir keresinde böyle söylemişti bana."

"Emin değilim. Doğum acısını unuttuğumuzu biliyorum ama bir insanın bebek dünyaya getirdiğini nasıl unutabileceği hakkında fikrim yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Ama onun o zamanlar neler yaşadığını anlaman gerek," diye hızla ekledi Leona. "Travma geçiren genç bir kızdı, istismara uğradığı bir ortamda yaşayan bir çocuk. Her şeyi unutmak, belki de yaşadığı travmayla baş edebilmesinin tek yoluydu."

Loyd ona katıldı. "Annene kulak vermelisin. Kötü düşünme hemen. Çok şey yaşadı o."

"Ama hatırladığı şeyler var," dedim son öğrendiklerimi onlarla paylaşırken.

"Tamam, belki sana söyleyecek cesareti toplayamamıştır," dedi Leona. "Acılı bir süreçti. Belki de bunun seni inciteceğini düşündü."

"İncindim," dedim. "Bunu bu şekilde öğrenmek yerine en başından söylenmiş olsaydı çok daha iyi olurdu."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Loyd.

"Gerçekte neler olduğunu bulmaya çalışacağım."

Oradan ayrıldığımda şu "haber değeri taşıyan" hikâyeyi öğrenebilir miyim, diye bakmak için arabayı Doğu Baton Rouge Parish Kütüphanesi'ne sürdüm. Elimdeki tek bilgiye dayanarak —doğduğum ve evlat edinildiğim tarihler— ne olduysa 1963 Şubat ile Mayıs ayları arasında bir yerlerde olması gerektiğini biliyordum.

O zamanlar Baton Rouge'da iki gazete vardı: *Morning Advocate* ve akşamları *State Times*. Haber başlıklarına bakmaya 12 Şubat 1963'ten başladım ve ilerledim. Gazetelerin birinde veya her ikisinde arka sayfalara gömülmüş terk edilmiş bir çocuk ve bir kilise hakkında siyah beyaz bir yazı görmeyi bekliyordum.

Morning Advocate'te bulduğum şey kalbimi kırdı: Baton Rouge'dan bir polis memurunun kollarındaki bir bebeğin fotoğrafı. 19 Mart'taki manşette şöyle yazıyordu: "Buraya Terk Edilen Bebek Hastanede Gözlem Altına Alındı."

Gazetenin ilk sayfasında duran fotoğrafıma bakarken güçlükle nefes alıyordum. Fotoğrafın altındaki yazıda, "TERK EDİLEN ERKEK BEBEK — Çocuk Şube Müdürlüğü'nden Bayan Essie Bruce North Bulvarı'nda bir apartman sahanlığında terk edildikten sonra bulunan sarışın, mavi gözlü erkek bebeği kucağında tutuyor. Polisler bebeğe yeni bir yuva ararken onu terk eden ebeveynlerini de tespit etmeye çalışıyorlar."

İnanmakta güçlük çekerek baktım habere. Hiçbir şekilde kiliseden bahsedilmiyordu. Mary Bonnette isimli bir hanım tarafından beklenmedik şekilde evinin olduğu apartmanda bulunmuştum.

Sersemlemiş hâlde başka haberler var mı, diye baktım ve 19 Nisan tarihli bir manşet buldum: "Ergen kız terk edilmiş bebeğin annesi olabilir." Makale, serserilikten New Orleans'ta gözaltına alınan ve terk edilmiş bebeğin annesi olma ihtimali bulunan on beş yaşında bir kızla ilgiliydi.

20 Nisan tarihli makale, "Öz Baba Çocuğunu Burada Terk Etti." Haberde dediğine göre San Francisco'lu 27 yaşındaki Earl Van Best Jr. iki aylık oğlunu Baton Rouge'da terk ettiği için tutuklanmıştı.

Gazetenin yanlış yazdığını fark ettim. İki aylık değildim.

Babam beni terk ettiğinde henüz dört haftalıktım.

Yazdırdığım belgeleri toparlayıp, mikrofiş makinesinin başından yavaşça kalktım ve kamyonetime yöneldim. Araca binip kontağı çalıştırdım ve Baton Rouge'un merkezine doğru sürdüm. North Bulvarı'nı gayet iyi biliyordum. O cadde üstünde defalarca araba kullanmıştım.

Beni seven ama bakacak durumu olmayan insanlar tarafından güvenli bir limana bırakılmamış, bulunup bulunmayacağı bile belli olmadan bir çöp gibi fırlatılıp atılmıştım.

Adreste yazan 736 rakamına bakarken içimi reddedilmenin verdiği yoğun bir his kapladı.

Birkaç dakika içinde adrese varmıştım. Sokağın hemen karşısında kendisine gölge yapan meşe ağaçlarından sarkan İspanyol yosunlarının saçakları arasında neredeyse kaybolmuş bir Anglikan kilisesi vardı. Kamyoneti park edip araçtan indim.

Etrafa bakınarak binanın arka tarafına yürüdüm ve babamın yıllar önce yürümüş olduğunu tahmin ettiğim yolları takip ederek bahçesi olan bir otopark alanına ulaştım. 8 numaralı daireye çıkan sahanlığı görmeyi umarak içeri süzüldüm. Gazeteler oraya bırakıldığımı yazmıştı.

Orada dikilirken babamı son kez bu noktada gördüğümü hatırladım. Gözümden yaşlar boşalırken arkamı döndüm ve North Bulvarı'na geri çıkıp İlk Presbiteryan Kilisesi'ne doğru yöneldim. Bu eski bina tıpkı 1963'te babamın yanından geçip gittiği zaman olduğu gibi yerinde duruyordu.

Acımı hafifletmesini umarak "belki beni kiliseye bırakmaya çalışmıştır," diye bahane bulmaya giriştim. Belki de kilisenin kapıları kilitliydi. Belki de rahip bir günlüğüne evine gitmişti.

Kilisenin basamaklarında kendimi babamın asıl planının bu olduğuna inandırmaya çalışarak dikildim. Bir şeyler yanlış gitmişti ve babam beni bir apartmana bırakmak zorunda kalmıştı.

Biraz olsun avunduktan sonra kamyonetime yürüdüm. Hava başka bir şeyler görebilmem için fazla karanlıktı.

Eve vardığımda ne hissedeceğimi bilmiyordum —öfke, aşağılanmışlık, ihanete uğramışlık, incinme.

Judy bana karşı her zaman dürüst olacağına söz vermiş ve yalan söylemişti.

Pek çok konuda.

Sonraki birkaç gün zorlu geçti. Yeni baştan terk edilmişim gibi hissettim kendimi. Loyd'un ve kız kardeşim Cindy'nin beni ilk berber dükkânına

götürdüğü zamanı hatırladım. Berber saçımı çok kısa kesince Cindy kafamda bir yara izi olduğunu fark etmişti. Loyd da, Leona da başımda böyle bir yara izine sebep olabilecek ne bir düşüş, ne de bir yaralanma hatırlıyordu. Bir doktor da vaktiyle burnumun kırıldığını söylemiş ama Loyd ve Leona böyle bir şeyin de hiç olmadığını belirtmişti. Şimdi böyle bir şey yaşandı mı diye merak ediyordum.

Makaleyi tekrar okurken babamın tutuklanmış olduğunu fark ettim. Ertesi sabah Baton Rouge Polis Şefi'ne gittim ve bu olayla ilgili tutulan polis raporunun bir kopyasını alabilmek için form doldurdum.

Görevli bana adımı sorduğunda "Earl Van Dorne Best," dedim. Bu ismi kullanmamın belgelere ulaşma şansımı artırabileceğini düşündüm. Hayatımda ilk defa doğduğumda verilen ismi bir kâğıdın üstüne yazmıştım. Bir saati buldu ama görevli Regina nihayet raporları verdi. İsimler gizlenmiş olduğu için eksiksiz bir kopya almamın mümkün olup olamayacağını sordum. "Bu gizli bilgi," diye cevap verdi Regina.

"Fakat bu dosyalar benim hakkımda," diye ısrar ettim. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok mu?"

"Deneyeceğim," dedi.

Sevgililer Günü'nde New Orleans'a doğru araba kullanırken iki şey umuyordum : Van'ın tutuklanmasına dair polis raporlarının orada olmasını ve *Times-Picayune*'da bulabileceğim herhangi bir yeni makale. Bir gün önce bu kadar eskiye ait suç kayıtlarının kütüphanedeki mikrofişlere konduğunu öğrenmiştim.

Bu olanların hiçbirini Judy'yle konuşmadım. Acım da, öfkem de henüz çok tazeydi.

Polis raporlarından hikâyenin tamamını nihayet öğrenebildim. Judy'nin babamla New Orleans'a nasıl kaçtığını ve Southern Baptist Hastanesi'nde doğum yaptığını okudum.

"Earl bebeğin etrafında olmaya tahammül edemiyordu," demişti polisteki ifadesinde. "Evde yiyecek hiçbir şey yoktu ve bebeğin mamaya ihtiyacı vardı, bu yüzden barda çalışmaya başladım. Çalıştığım zaman Mart ayının

ortalarıydı ve işten eve döndüğüm zamanlarda çoğunlukla bebeğin yattığı sandığın kapağını kapalı buluyordum. Earl'e kapağın neden kapalı olduğunu sorduğumda bana bebeğin sesini duymaktan çok sıkıldığını söylemişti."

Daha fazla okuyamadım.

Raporun bir kopyasını aldım, dışarı çıktım ve kustum.

49

Derin bir nefes alıp, Judy'nin elektronik posta adresini yazdım bilgisayarımda. Ona önce polis raporunu gönderdim, ardından babamın beni terk ettiğini itiraf edip tutuklandığını yazan 20 Nisan 1963 tarihli *Times-Picayune* haberini. Makalede ayrıca Judy'nin serserilikten tutuklanmış olduğu ve çocuk bakımını ihmalden hapiste bulunduğu da belirtiliyordu.

"Sadece neden bana o beni Baton Rouge'da terk eder etmez ondan ayrıldığını söylediğini bilmek istiyorum. Ondan ayrılmadan önce neredeyse bir ay daha onunla kalmışsın. Bu kadar yalan yeter, artık gerçekleri istiyorum," diye yazıp fikrimi değiştirmeden önce "Gönder" tuşuna bastım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde en son tutuklama raporunu da gönderdim. Tek yazdığım, "Umarım şimdi daha iyi hatırlayabilirsin," oldu. Cevabı ertesi sabah geldi.

Sana yalan söylediğimi düşündüğün için çok üzgünüm. Neden böyle bir şey yapayım Gary? Bütün bu belalara senin hayatını mahvetmek için girmedim ben Gary. Lütfen buna inan.

Onunla yaşamakta değildim ve onunla yaşamıyordum. Sensiz geldiği gün mü onu terk ettim kesin olarak emin değilim (bunu yaptığıma İncil üstüne yemin edebilirdim) ama tutuklandığımda bir süredir zaten onunla yaşamıyor olduğuma kesinlikle eminim.

On beş yaşındaydım Gary. Bir apartmanda terk edildiğini öğrenmek benim için büyük bir şok oldu. Bu olaya dair hafızamda kesinlikle hiçbir şey yok. Seni Baton Rouge'a götürmeden önce o iş bulamadığı için benim çalışıp barmenlik yapıyor olduğumu öğrenmek de ayrı bir şoktu. Gary ben bir yalancı değilim, sana asla yalan söylemem.

Judy'nin yanıtını okuduğumda kendimi berbat hissettim. Ne yaşanmış olursa olsun Judy'yi sevmiş ve beni bulmuş olmasından mutluluk duymuştum.

"Bu olanlar bana çok ağır geldiği için sana patladığım ve 'bu kadar yalan yeter,' yazdığım için üzgünüm ve özür dilerim," yazdım karşılık olarak. "Bunu içimden atma ihtiyacı hissettim, çünkü ben de senin gibi hikâyelerdeki farklılıklar yüzünden şoke olmuştum. Seni incitmek istememiştim anne... ağzımdan kaçıverdi. Üzgünüm. Seni her gün daha çok seviyorum."

Judy'nin cevabı pek de beklediğim gibi değildi. "Tekrar bir araya geldiğimizden beri ikinci kez yaptığım araştırmadan pişmanlık duyuyorum," diye yazmıştı. "Umarım aradığın cevapları bulursun bebeğim ve biliyorum ki ben asla sana yetecek kadarına sahip olamayacağım. Sen bana cevaplayamayacağım sorular sorup durdukça ben kendimi rahatsız hissediyorum. Bunun sana böylesi bir huzursuzluk vermesinden çok usandım. Senin için de, ailen yani annen ve baban için de çok üzgünüm. Bu bana kesin olarak gösterdi ki evlat edinme kabusunun bir kazananı olmuyor."

Judy neden beni bulduğu için üzgün olduğunu bana daha sonra açıklayacaktı ama onun beni bulmasından üzüntü duyması canımı yakmıştı. Ona inandım ama ilişkimiz bir süre sıkıntıya girdi.

Mayıs ayında, bu sefer halk kütüphanesini ziyaret etmek üzere, San Francisco'ya gittim. Gazetelerde bilmem gereken başka bir şey var mı görmek istiyordum. 1961 ile 1963 yılları arasındaki tüm gazeteleri incelemeye başladım. Makaleler Van ile Judy'nin yasak aşkları ve hayatlarıyla ilgili birbiri ardına ortaya çıkanlara dair detayları içeriyordu. Eğer orada hikâyelerini

okuyor olmasam hayatta onlara inanmazdım. *San Francisco Chronicle*'da ve *San Francisco Examiner*'da sayfalar boyunca ebeveynlerimin fotoğrafları vardı. Babamın anneme duyduğu aşka dair sözleri onun hasta bir insan olduğuna dair düşüncelerimi pekiştirdi.

İkinci gün Judy benimle görüştü. İlişkimizi onarmaya çalışıyorduk ve şimdi artık her şeyi bildiğim için o da bana yardım etme isteğinde içten görünüyordu. Aramaya *San Francisco News-Call Bulletin*'i de ekleyerek babamın vukuat kaydında listelenmiş olan tutuklanma tarihlerinden başladık. Topladığımız bilgi miktarı inanılır gibi değildi.

"Haber değeri taşımak," bunun yarısını bile anlatmaya yetmezdi.

Judy "Ah, bunu hatırlıyorum," ve "Ah, evet, bunu şimdi hatırladım," ünlemleri eşliğinde mikrofiş makinesinin başında yanımda oturuyor ve genç kızlık yıllarına dair bir şeyler okuyor olmaktan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Mideme bir kramp girdiğini hissettim. Judy anlamıyordu. Bütün bunlar benim terk edilişimi anlatıyordu. Suç kayıtlarıydı. Van tecavüz eden, çocuk kaçıran ve henüz ergin olmamış bir kızı hamile bırakan bir pedofildi. Judy'nin bütün bunların beni nasıl etkilediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Bilgisayardan çıkışlarını alıp evrak çantama teptiğim bütün o acı verici gerçeklerle birlikte keyifsiz bir şekilde Baton Rouge'a döndüm.

21 Haziran 2005'te Yüzbaşı Hennessey'nin SFPD'deki değil de şahsi elektronik posta adresinden gönderilmiş beklenmedik bir posta aldım.

Gary:

Adli tıp laboratuvarının müdürünü yakaladım ve bunu yapmaya ikna ettim.

Sabırlı ol, biraz zaman alacak.

Benim 041238785 dosya numaramı da içeren laboratuvar inceleme isteğini de postasına eklemişti. "Şikayetçi/Kurban" bölümünün altına "Gary Stewart" diye yazmıştı.

Formda ayrıca laboratuvar için bir de not vardı: "Lütfen kayıtlı örnek sürüntü çubukları ve DNA profili incelensin ve Zodyak'ın örneği ile karşılaştırması yapılsın."

Delil tarihi 29 Ekim 2004 olarak kaydedilmişti. Laboratuvar istek tarihi ise 21 Haziran 2005 olarak yazıyordu. SFPD sekiz ay boyunca DNA'm üstünde hiçbir çalışma yapmamıştı.

Ciddi bir zaman kaybı olmasına rağmen çok mutluydum. Ebeveynlerim hakkında keşfettiğim şeyleri hazmetmeye öyle yoğunlaşmıştım ki Zodyak'a dair sorularımı zihnimin arka tarafına itmiştim. Hennessey laboratuvar isteğini iletmesiyle birlikte şüphelerimi ciddiye aldığını göstermişti. Geçen kırk yılda Zodyak'a ait çok az miktarda DNA örneğine ulaşılabildiğini biliyordum. Bu SFPD cinayet masası için atılmış çok büyük bir adımdı.

Tazelenmiş bir coşkuyla babamın hayatının daha da derinlerine girmek üzere araştırmalara başladım.

50

2005 yılında Loyd ve Leona pek çok evli çiftin ulaşamayacağı çok özel bir olayı kutluyorlardı: elli üçüncü evlilik yıl dönümleri. Loyd'un annesi son yirmi yıldır onlarla yaşıyordu ve bu özel gece için bir "bebek bakıcısı"na ihtiyaçları vardı. Tasasız bir gün geçirebilmeleri için o akşam büyükannemle birlikte kalmaya gönüllü oldum. Geçen onca yıla rağmen hâlâ birbirlerinin en yakın arkadaşları olmalarını hep şaşkınlıkla izlemiştim.

O sabah biraz boş vaktim vardı, bu yüzden bilgisayarımın başına geçtim ve yakın zamanda keşfettiğim Dogpile isimli arama motorunda yeni bir araştırmaya başladım. "Earl Van Best," yazdım. Her zaman aldığım "Sonuç bulunamadı," cevabını bekliyordum ama Güney Carolina, Conway'den yaklaşık yirmi Best ailesi üyesi önümde listelendi. Her birini tek tek aradım ama hiç kimse Earl Van Best'i tanımıyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde civar kasabaları araştırdım. Galivants Ferry'deki Old Zion Mezarlığı çıktı karşıma. Bağlantıyı tıkladığımda beni Tarihi Horry County Topluluğu*'nun sayfasına yönlendirdi. Kayıtlı olan isimleri taradım ve işte oradaydı: "Best, Earl Van Dorn 1866-1905."

Bu benim adımdı! Van Dorn adının sonuna bir *e* harfi eklenmiş olmasına rağmen bu adamın benim atalarımdan biri olduğundan neredeyse emindim.

Buluşumdan duyduğum heyecanla ebeveynlerimin evine gitmek üzere evden çıktım.

Leona her zaman olduğu gibi çok güzel görünüyordu. Ve her zamanki gibi Loyd'un kıyafetlerini de o seçmişti. Eşinin renk körü olduğu herkesin malumuydu ve Leona elli üç yılını onun gömleğiyle pantolonunun uyumlu olduğundan ve aynı renk çorapları eşleştirdiğinden emin olmak için eşini kendi giydirerek geçirmişti. Elli yıl önceki kadar zarif görünerek elini eşine uzattı Loyd ve gelinine arabaya kadar eşlik etti. İkisinin bu yaşta hâlâ romantik randevulara çıktıklarını düşünmek içimi ısıtıyor ve onlar tarafından evlat edinildiğim için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu bana.

Birkaç gün sonra internet sitesine yeniden girdim ve Galivants Ferry'de hâlen Best soyadlı bazı insanların yaşamakta olduğunu öğrendim. Sonra yakınlardaki Aynor adlı küçük bir kasabada J. M. Best adlı birisinin olduğunu keşfettim.

Numarayı aradım ve genç bir hanım telefonu açtı.

"Bay Best'le görüşebilir miyim acaba?" dedim.

"Ben Alison Best, kızıyım. Babamı birkaç ay önce kaybettik ama ben size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Kendisiyle ne görüşmek istemiştiniz acaba?"

Kim olduğumu ve neden aradığımı açıkladım. "Babamın ailesinden kişiler arıyorum."

"Sanıyorum ki doğru aileyi aradınız," dedi Alison. "Size Pressley

* Horry County Historical Society.—ç.n.

Amca'nın numarasını versem daha iyi olacak. O kesin biliyordur."

Bana verdiği numarayı aradım hemen. Daha konuşmamı bitirmeden Pressley susturdu beni. "Dur bir dakika, nefes al. Doğru aileyi bulduğunu biliyorum ama soyağacı konusunda pek iyi değilim ben. Senin kız kardeşim Hattie'yle konuşman lazım. Aile tarihçimiz odur."

Bana Hattie'nin numarasını verdi.

Ben aynı gün içinde hikâyemi üçüncü defa hızlı hızlı anlatırken, Hattie nazikçe dinledi ve sonra bana büyükbabam Earl Van Best Sr.'ı tanıdığını söyledi. "Onun muhteşem bir vaiz ve iyi bir adam olduğunu duymuştum," dedi. "Benim babam ve senin büyük büyükbaban kardeşlerdi. Senin büyük büyükbaban Earl Van Dorn Best. Bazı akrabaların, sanıyorum ki abim Pressley tarafından doğrudan kuzenlerin var. Bir tanesinin adı Bits. İkinci dereceden kuzenin olabilir diye düşünüyorum. Baban ve büyükbaban hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum ama çok zaman oldu ve olay halının altına süpürüldü. Detaylarını hatırlamıyorum."

Hafızasını tazelemesini umarak babamın bir suçlu olduğunu öğrendiğimi anlattım.

"Katil miydi?" diye fısıldadı Hattie.

Şoke olmuştum. Onunla yalnızca birkaç dakikadır konuşuyorduk ve sohbetimizde bu kelimenin bu kadar hızlı dile getirilmiş olmasına inanamıyordum.

"Yaptığı her şeyi bilmiyorum," dedim. "Ona ait dosyaların bir kısmı imha edilmiş."

Hattie ağzından bir şey kaçırmış olabileceğini fark ederek bir anlığına sessizleşti. Ardından konuyu değiştirip beni yaklaşan Best aile buluşmasına davet etti.

"Ortaya çıkmış olman harika bir şey bence. Seni orada görmek çok keyifli olacaktır," dedi bana buluşmanın organizatörünün kendisi olduğunu anlatırken. Büyük büyükbabası Kaptan John James Best'in mezarını nihayet tesbit edebildiğini ve bunu buluşmada açıklamayı düşündüğünü ama benim orada bulunmamın ondan bile iyi olacağını

söyledi. "İç Savaş'ta keskin nişancıydı; Pee Dee Tüfekleri*'nden biriydi," dedi Hattie gururla.

Ben buluşmaya katılacağıma söz verdim, o da bana ailemle ilgili bazı bilgiler göndereceğini söyledi.

O akşam Tarihi Horry Country Topluluğu'nun internet sayfasına bir mesaj yazdım:

"Benim adım Gary Loyd Stewart. Earl Van Dorn Best'in oğlu Earl Van Best Sr.'ın torunu; Earl Van Best Jr.'nin ise oğlu Earl Van Dorne olarak 1963 yılında dünyaya geldim. Babam tarafından evlatlık verildim ve biyolojik annemle yıllar sonra bir araya gelebildim. Babamı tanıyabilecek olan herhangi bir aile üyesini ya da Best ailesinin uzak akrabalarını arıyorum."

Yayınladığım iletinin bir sonuç getirmesini umuyordum.

Ertesi gün ikinci dereceden kuzenim Bits Best Rosser'ı aradım ve kendimi tanıttım. Hattie zaten arayacağımı haber vermişti. Ona hikâyemi anlattığımda Bits vaktiyle ailede bir bebekle ilgili kulaktan kulağa dolaşan bir söylenti olduğunu ama uzun zaman önce olduğu için görünüşe göre kimsenin bunu hatırlamadığını söyledi.

"Büyükbaban Earl Amca seçilmiş biriydi. Hane halkının gözbebeğiydi ve Best Ailesi için bir ödüldü adeta," diye açıklama yaptı Bits. "O muhteşem bir vaizdi. Baban ise, tamam, belki biraz, şöyle diyebilirim, 'farklıydı'. Bütün çocuklar yazlık evdeyken hepimiz yüzmeye gitmek ve plajda oynamak isterdik. Van bunların hiçbirinden hoşlanmazdı. O farklı şeylerle ilgiliydi. Eski şeyleri severdi. İçinde İngiltere Kralı tarafından bağışlanan toprak ile eski vaftiz giysilerinin olduğu şu eski sandığı hatırlıyorum da, babanı resmen hayran bırakmıştı. Aslında çok eskilerdi ve Van o sandığın kapağını öyle çok açtı ki içine hava girip durdu ve sonunda sandık parçalara ayrıldı."

Bits daha yeni başlıyordu. "Çocuklar nasıldır bilirsin ve yapmamamız gerekirdi ama biz de ona sataşırdık. Sonra o büyüdüğünde ve başının belada olduğunu, kaçtığını duyduğumuzda, onun bu yola girmesine neden

* Pee Dee Rifles, İç Savaş sırasında birtakım gönüllü askerlerin oluşturduğu grup.—e.n.

olacak bir şeyler yapmış olabilir miyiz, diye sorduk kendimize. Senin büyükannen, Gertrude, çok güzel bir kadındı ve harika bir sesi vardı; bir melek gibi piyano çalabilirdi. Ondaki sorunun ne olduğunu da bilmiyorum ama pazar günleri, vaaz verdiği sıralarda bile Earl Amca'yı atlatmaya başladı. Bu bizim kalbimizi kırıyordu. Babanın da kalbini kırıyordu, biliyorum. Pek çok defa bize annesi hakkında etrafta dolaşan söylentiler duyduğunu ve Gertrude'un yatak odasına bir erkeğin girip diğerinin çıktığını anlatmıştı. Bunun babanı derinden etkilemiş olabileceğini düşünüyorum. Bunun Earl Amca'nın kalbini kırdığını biliyorum."

Ailemin geçmişine dair detaylar ortaya saçılırken dinledim.

"İkinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde Japonya'da misyoner olarak bulunuyorlardı," diye devam etti Bits. "Earl Amca eskiden bize mektuplar yazar ve Gertrude Teyze'yle Van'ı götürdüğü piyeslerin, operaların ve müzikallerin programlarını bize gönderirdi. Hepsi müzik severdi ve baban piyeslerden çok hoşlanırdı. Hepimiz Japonya'nın Earl Amca ve Gertrude Teyze'ye iyi geleceğini düşünmüştük ama onun orada da ihanetlerine devam ettiğini duymaya başladık. Japonya Pearl Harbor'ı bombaladığında, Earl Amca Gertrude Teyze'yi ve Van'ı ilk gemiye bindirdi ve kendisi de oradan ayrılan son gemiyle döndü. Eve geldiğinde Donanma'ya katıldı, papaz okuluna gitti ve onlar da büyükbabanı bir gemiyle Pasifik'e yolladılar. Bu defa yalnız gitmişti. Baban için işlerin bu noktada iyice kötüye gitmeye başladığını tahmin ediyorum. Babasının savaşa gitmesi ve Gertrude Teyze'yle birlikte San Francisco'da yaşamak zorunda kalması onu üzmüştü. Görmek zorunda kaldığı şeyler! Earl Amca'nın Galivants Ferry'ye gelip, aileye Gertrude'a boşanmak istediğini söyleyeceğini de o sıralarda açıkladı. Boşanırsa Metodist Konferansı'nda aforoz edileceğini biliyordu ama sadakatsiz bir eşle yaşayamazdı. Bu onu çok yaralamıştı. Saygıdeğer bir papaz olan ailemizin altın çocuğunun, ailedeki ilk boşanmayı gerçekleştirecek kişi olması hepimizi çok üzmüştü. Babacığını gerçekten inciten şey bu olmuş olmalı."

Bits, Earl Sr.'nin yeni eşi Eleanor Auble'yle nasıl tanıştığını ve sonunda nasıl evlendiklerini anlatmaya başladı. "Earl Amca için çok mutluyduk.

Ellie'yle tanışır tanışmaz hepimiz ona bayılmıştık."

İki saatten uzun süre konuştuk. Yani aslında Bits konuştu, bense her bir detayı özümsemeye çalışarak dinledim. O gecenin ilerleyen saatlerinde, Florida, Palatka'dan Joyce Long Smith'ten sürpriz bir elektronik posta aldım. Joyce, Bits'in kız kardeşi Mildred'ın kızıydı. Elektronik postayı okurken gülümsememe engel olamadım. Best ailesi, Van'ın uzun süredir kayıp olan oğluyla tanışmak için bir bir ortaya çıkıyordu. Karnaval gösterilerindeki küçük çocuklar gibi, hepsi de uzun yıllar önce sessizce hakkında konuştukları bebekle iletişim kurmak istiyordu.

"Büyükbaban, babanın seni Baton Rouge'da terk ettiğini öğrendiği an Indianapolis'teki evine uçup Ellie'ye Baton Rouge'a giderek seni evlat edinmek ve kendi çocuğu gibi büyütmek istediğini söyledi. Baton Rouge'a uçup, senin çoktan başka bir aileye evlatlık olarak verildiğini öğrendiğinde büyükbabanın kalbi kırılmıştı. O, bu üzüntüyü hiç atlatamadı," diye yazmıştı Joyce.

Kısa süre sonra Zach ve bana sıcak bir karşılama için kolların açılacağı Best ailesi buluşmasına resmi bir davetiye aldım.

51

Bir pazar öğleden sonrası Loyd ve Leona'yla birlikte katıldığımız kilise ayininden döndükten sonra bilgisayarın başına geçtim ve artık alışkanlık olduğu üzere babam hakkında daha fazla ipucu aramaya koyuldum. Tarihi Horry County Topluluğu'nun internet sayfasına bir mesaj yazdığımı hatırladım ve kimse cevap vermiş mi, diye kontrol ettim.

Benim mesajın altında Meçhul William ismini kullanan birinin mesajı olduğunu gördüm. Şöyle yazıyordu:

"Sanıyorum ki baban anneni kaçırmaktan San Francisco'da tutuklandı. Annen o zamanlar 14 yaşındaydı. Sen New Orleans'ta doğdun. Biyolojik anneni bulmana sevindim! Şu anda San Francisco'da 46'ncı veya 47'nci

Cadde'de yaşayan bir Earl Best var. Listede kayıtlı. Bu sen ya da senin bir akraban olabilir. Bol şans —William."

Bu kişi belli ki Van ve Judy'yi tanıyordu. Hızla elektronik posta adresini tıklayıp William'a babamı nereden tanıdığını soran bir cevap yazdım. "Siz uzak akrabalar haricinde iletişim kurabildiğim tek kişisiniz. Best soyundan biri misiniz?" diye yazdım.

Cevabı beklerken internette San Francisco'da yaşayan bir Earl Best var mı diye araştırdım ve kaydı buldum. Gergin bir şekilde numarayı çevirdim, bir kadın açtı. Beni evlatlık olarak veren babamı aradığımı açıkladığımda kadın "Yanlış kişiyi aradınız," diyerek telefonu kapattı.

Ertesi gün gizemli yabancı cevap yazdı.

William, lise yıllarından yetişkinlik dönemlerine kadar babamla birbirlerinin en yakın arkadaşı olduklarını söylüyordu. Yazdıklarını okurken kalbim yerinden çıkacaktı. Birlikte kaçtıkları sırada Van ve Judy'yi havaalanına götüren arabayı kullananın kendisi olduğunu yazmıştı.

"Babanın lise yıllarına ve maceralarımıza dair daha fazla şey dinlemek istersen lütfen sor. —William."

Meçhul William'ın, William Vsevolod Lohmus von Bellingshausen olduğu anlaşıldı. Birkaç ay boyunca her gün olmasa bile haftalık olarak yazıştık. Ona hatırlayabildiği her detayı sordum. Babama dair kötü anılarını da açık açık anlatıyor olsa bile, William'ın hafızasının çok güçlü olması benim için bir şanstı.

"İfade vermek üzere Büyük Jüri'ye çağırıldım," yazdı. "Babanın ya da Judy'nin tutuklandıkları zaman polislere ne dediğini bilmiyordum. Ancak hiçbir şeyden haberi olmayan ben, Büyük Jüri tarafından çocuk kaçırmaya yardım ve yataklıkla suçlandım. Bu pisliği üstümden atmak bir yılımı aldı, binlerce dolarlık mahkeme masraflarından bahsetmiyorum bile."

Çok geçmeden düzenli olarak telefonda görüşür olduk. Bir noktada eski anıları eşelemek ona çok fazla geldi ve "İyi bir psikiyatrist bulmalı, kanepesinde uzanıp, beyninde babandan sana kalan ve kafanın içine eden her ne varsa düzelttirmeye çalışmalısın. Hayatında başarılar," dedi.

Derhâl özür diledim. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek konusunda öyle iştahlıydım ki bütün bu olanların William'ı nasıl etkilediğini hiç düşünememiştim. Babamı gerçekten önemsemiş ve onun tarafından incitilmişti.

"Babamın sana yaptıkları için gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Lütfen onun yaptıklarının suçunu bana yükleme."

Sonrasında William hayal bile edemeyeceğim hikâyeler paylaşmaya başladı benimle. Kısa zamanda beni bir dahaki California gezimde kendisini ziyaret etmek üzere davet etti.

25 Ocak 2005'te, Golden Gate Köprüsü'nü geçip küçük bir kasaba olan Novato'yu aramak üzere Marin Country'den ilerledim. Van hakkında şu an bildiklerime dayanarak bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamasam da babamın en yakın arkadaşıyla buluşacağım varsayımı beni heyecanlandırıyordu.

Arabayı William'ın otopark girişine park ederken bölgenin güzelliğiyle çarpıldım. Ötede uzun gövdeli kızılağaçlar manzaraya dağılmıştı. Tahta çitlerle çevrili arazideki yoğun fidanlar, ağaçlar ve çiçekler, dört katlı evi neredeyse görünmez hâle getirecek kadar kuşatmıştı. Mavi ve mor renkli çiçeklerle dolu dev bir ortanca, ön kapının yakınında tek başına dikiliyordu.

Merdivenlerden çıkıp kapı zilini çaldım.

Zeytin yeşili bir süveter, mor çizgili gömlek ve mavi kumaş pantolonuyla William açtı kapıyı. Gümüş saçlı güzel bir hanım sıcak gülümsemesiyle yanında duruyordu. William bastonunu duvara dayayıp elimi sıkmak için öne doğru eğildi. Diğer eli cebinde duruyordu. Geçirdiği bir kalp krizi ve felçten sonra sağ kolunu kullanamaz hâle geldiğini daha sonra öğrenecektim.

Beni eşi Tania ile tanıştırdı. "Beni takip edin," dedi Tania antreden geçip birkaç basamak çıkarak bana yolu gösterirken. Eşinin lakabını kullanarak, "Vsevé az sonra burada olacak," diye bilgilendirdi beni.

Onu takip ederek bir başka kısa koridordan geçip oturma odasına vardım. "Oturun," dedi L kanepeyi göstererek. "Şimdilerde gelmesi biraz daha zamanını alıyor."

Topallayarak odaya girdiğinde beni kapıda karşılamak için ne büyük emek harcadığını anladım. Tania birkaç dakika yanımızda kaldıktan sonra William'a stüdyosunda olacağını söyledi. "Resim yapıyor," dedi William dev kitaplıkların üstündeki duvarda asılı duran empresyonist bir tabloyu göstererek. Raflarda akla gelebilecek her tarihi sanatçı hakkında kitaplar vardı.

"Babanın gözlerini almışsın," dedi. "Esrarlı gözler."

William başlangıçta biraz temkinli görünüyordu. Muhtemelen zamanında tutuklanmasına neden olmuş adamın oğluna güvenip güvenemeyeceği konusunda kararsızdı ama gün ilerleyip beni tanıdıkça rahatladı.

Babamla arkadaşlık etmiş bu adamla aynı odada bulunmak benim için de aynı derecede endişe verici olsa da William kriminalist olarak geçen hayatı hakkında konuştukça, onun Van'a benzer hiçbir tarafı olmadığını gördüm. O da yaşadıklarını anlatırken anılarının canlanmasından keyif alıyor gibi görünüyordu.

"Okuldaki diğer çocuklara benzemezdik," dedi. "Onlar spor oyunları için dışarı çıkarken biz Van'ın odasında ezberden *The Mikado*'yu okurduk. O operanın her bir kelimesini bilirdik. O *Tosca*'yı da severdi."

İnternette Zodyak'ın *The Mikado*'dan alıntı yaptığını okumuştum. "Van *The Mikado*'yu mu biliyordu?" diye sordum William'a.

"Bilmek mi?" dedi William gülerek. "Baban ona saplantılıydı. Büyükbabanın onunla tanıştığını söylemişti bana. Gerçi ben ona asla inanmadım. Van hikâyelerle dolu biriydi. Bir keresinde bana İngiltere Kraliçesi ile tanıştığını da söylemişti. Sözde onun taç giyme törenine katılmış. Bu onun Hinchinbrooke'a gittiği zamandı. Bir süreliğine tamamen dağıtmış şekilde döndü."

William, kanlı gürz hikâyesini Van'ın silahlarla ilgili saplantısıyla ilişkilendirerek devam etti anlatmaya.

"Van'ın oldukça batıl düşünceleri vardı," diye hatırladı o zamanları William. "Babası ona mezuniyetinden sonra bir araba almıştı ve onunla etrafta gezerdik. Neresiydi hatırlamıyorum ama geceyi yolda geçirmeye karar vermiştik. Bir süre sonra tamamlanmamış beyaz binaların olduğu bir inşaat

alanı gördük. İkimizin de miyop olduğunu ve gözlüklerimizi evde bıraktığımızı da belirtmeliyim. Arabayı park edip uyuduk. Ertesi sabah parlak ve güneşli bir sabaha uyandık. Görüşümüz netleşip etrafımıza dikkatlice baktığımızda geceyi bir mezarlıkta geçirdiğimizi fark ettik. Önceki gece gördüğümüz binalar, beyaz mozoleler ve mezar taşlarıymış. Ben bunun komik olduğunu düşündüm ama Van bunu uğursuzluğa yordu."

Babamın ticari girişimlerini sorduğumda William, Van'ın Meksika'ya yaptığı seyahatlerin başlangıçta oldukça kârlı olduğunu anlattı. "Van Meksika'dan ne getirse birkaç hafta içinde satılmış olurdu. Onun belgelerini türlerine göre ayırmasını izlerdim eskiden ve içlerinde Kral II. Phillip imzalı özel bir tanesini hatırlıyorum. O belgenin çok iyi kâr getirdiğini biliyorum."

William ayrıca bana LaVey'den söz etti. Onunla birlikte sık sık Sunset Bölgesi'ndeki Lost Weekend kokteyl salonuna gittiklerini, Van ve LaVey'in zaman zaman oradaki orgu dönüşümlü çaldıklarını anlattı. "LaVey ile Van'ın çok fazla ortak noktası vardı —müzik ve felsefe ile kitaplara duyulan aşk. Van 'farklı' düşünme biçimlerinden her zaman çok etkilenirdi ve LaVey'in sıra dışı fikirlerine doyamıyordu," diye açıkladı.

"Mary Player'la tanıştıklarında San Francisco City College'da adli tıp eğitimi alıyorduk," diye devam etti William.

Sözünü keserek, "O kim?" diye sordum.

"İlk eşi. Audrey Hepburn'e benziyordu ama bence o evlilik sadece birkaç ay sürdü."

"Ne oldu?" diye sordum şaşkınlıkla. Judy başka bir eşin varlığından söz etmemişti.

William ayrıntıya girmek istemedi ama Van'ın zaman zaman "kafayı bulmuş," olabileceğini söyledi.

"Babanı ben de tanırdım," dedi elinde bizim için hazırladığı hamur işleri tabağıyla odaya giren Tania. "Hepimiz Lowell Lisesi'ne gittik. Dürüst olmam gerekirse ondan hiç hoşlanmazdım. Her zaman başarıları hakkında konuşan ama bunları göstermek için asla bir şey yapmayan palavracının tekiydi."

William tamamen beyazlamış sakallarını ovuşturarak gülümsedi Tania'ya. "Tania oldukça açık sözlüdür," dedi.

Benimle konuşurken William'ın oldukça resmi bir dil kullandığını fark ettim. Van'ın kusursuz bir dil bilgisiyle konuştuğunu söylemişti bana ve birbirleriyle sohbet etmekten neden keyif aldıklarını görebiliyordum. William iyi bir konuşmacıydı. Onun çatallı, yumuşak sesiyle konuşmasını dinleyen biri, yabancı olduğunu asla anlamazdı.

"Gel de sana ofisimde bir şey göstereyim," diyerek yavaşça ayağa kalktı ve yönünü oturma odasının öbür ucuna çevirdi. Daha da çok kitaplıkla döşenmiş odayı bana göstermeden önce koridorun aşağısına kadar William'ı takip edip birkaç basamak daha çıktım. Raflardaki kitaplar kriminoloji, adli tıp ve cinayet kitaplarıydı.

"Burası benim çalıştığım yer," dedi masasındaki bilgisayarı göstererek. "Baban da adli tıp okudu biliyorsun. Benimle birlikte çalışması için onunla birkaç defa konuştum ama o Meksika'da hazine bulma konusunda kararlıydı.

Raflardan birinden bir kitap çekti. Bu babandan hediyeydi. Oldukça nadir bir parça, gözdelerimden biridir. Bunu Meksika'dan getirmişti."

Önceden babamın dokunmuş olduğu bir şeye dokunmak üzere olduğumun farkına vararak neredeyse törensel bir saygıyla uzandım kitaba.

"Dikkat et," dedi William. "On altıncı yüzyıldan kalmadır."

Özenli bir şekilde sayfaları çevirirken İspanyolca yazıldığını fark ettim.

"Kitabın ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Elbette," dedi William. "Bu kitap Azteklere dini törenlerini nasıl gerçekleştirmeleri gerektiğini anlatmak için yazılmış. İspanyollar o dönemde Katolikliği yaymaya çalışıyordu ve Azteklerin dinlerinin gerekliliklerini tam olarak anladıklarından emin olmaya ihtiyaçları vardı."

Kapak cildinin alışılmışın dışındaki rengini fark edince, "Bu garipmiş," dedim.

"Bunun insan derisi olmadığından çok da emin değilim," dedi William. "Eskiden kullanıldığı gibi inek ya da keçi olmadığı kesin. Sık sık bunu merak ederim."

Onu satın alıp alamayacağımı soracak cesaretimin olmasını dileyerek bir süre daha kitabı inceledim. Ancak ona nasıl dikkatle dokunduğuna bakarak William için bu kitabın ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum.

"Van her zaman bize Meksika'dan hediyeler getirirdi. Buralarda bir yerde Van'ın Tania'ya hediye ettiği çok güzel bir bilezik olacaktı."

"Görebilir miyim?" diye sordum.

"Tania'ya yerini biliyor mu, diye soracağım."

O gün oradan ayrıldığımda babamın neden William'dan hoşlandığını net bir şekilde anlamıştım. William hayatımda tanıştığım en asil, en zeki adamlardan biriydi.

Sonraki beş yıl boyunca William'la yazışmalarımız düzenli olarak devam etti ve ben onu üç kez daha ziyaret ettim. İkinci ziyaretimin ardından benden ona Bill Amca dememi istedi ve bana gönderdiği elektronik postaları "UC*" diye imzalamaya başladı. İlişkimiz geliştikçe bana daha da açılarak babama dair dedikoduları da benimle paylaşmaya başladı. Bazen anıları iyiydi; Schroeder's'ta bira içmek, Tonga Room'da vakit geçirmek gibi. Diğer zamanlar ise benim için korkutucu anılardı.

Tıpkı üzerine cehennemin derinliklerinden kaçmaya çalışan acılı yüzler kazıdıkları küçük ahşap kutuyu bana gösterdiği zaman olduğu gibi.

52

2006 yılı boyunca babamın hayatına dair daha çok bilgi ortaya çıkarma umuduyla sık sık San Francisco'yu ziyaret ettim. Çünkü araştırdığım yerler, başlangıç noktalarım, William, Judy ve Best ailesiydi.

Bay Area'dan itibaren babamın adımlarını izlemeye başladım. Bu defa bakış açım daha farklıydı. Artık Van'ın ne kadar zalim olabileceğini biliyordum.

* Bill Amca anlamına gelen Uncle Bill'in kısaltması.—e.n.

Tıpkı daha önce babama olduğu gibi, duvarlardaki borulardan yayılan müziğin verdiği huşu içinde Grace Katedrali'ni ziyaret ettim. Gözüm, orgun yanındaki, ortasında haç olan bir çemberle süslenmiş zemine kaydı ve ürperdim. Eskiden Zodyak'ın mektuplarında kullandığı sembole benziyordu.

İncil'den sahneler anlatan büyüleyici resimlere daldı gözüm. Judy bana bir keresinde Van'ın bu resimlerden birinde olduğunu söylediğini anlatmıştı. Onları dikkatle inceledim ve bir tanesinde yüzü hafifçe Van'a benzeyen cüppeli bir adam gözüme çarptı ama bunun da Van'ın insanları etkilemek için anlattığı hikâyelerden biri olduğunu fark ettim.

Belediye'ye gittiğimde Earl Van Best Jr.'nin Mary Annette Player'la olan evlilik kaydından bir kopya istedim. Danışmadaki görevli ekranda iki evlilik kaydı çıktığını söyledi.

"Sizin istediğiniz hangisi?" diye sordu.

İki mi? Yalnızca bir tane olması gerekiyordu, diye düşündüm.

"Her ikisi de," dedim.

Mary Annette Player ile 19 Ağustos 1957'de evlendiğini gördüm. Ayrıca Van'ın Judy'den sonra tekrar evlendiğini keşfettim, Edith Kos isimli bir kadınla. Sonra evlilik tarihlerini gördüm: 6/6/66.

Babamın eskiden org çaldığı Avenue Theatre'a gittim. Eski tiyatro artık Channels of Blessing Kilisesi'ne ev sahipliği yapıyordu ama gelen ziyaretçilere buranın tarihsel önemini hatırlatan AVENUE yazısı hâlen daha binanın ön tarafına duruyordu.

Oradayken Yüzbaşı Hennessey'yi cep telefonundan arayarak benimle öğlen yemeğine çıkmak ister mi, diye sordum. Ara sıra yaptığımız konuşmalarda yakın bir zamanda görüşmekten bahsetmiştik.

"Çok isterdim Gare ama babamın evine bir tekerlekli sandalye rampası yapıyorum. Artık pek iyi yürüyemiyor," dedi Hennessey.

"Gelip yardım etmekten mutluluk duyarım," dedim. "Çekiçli işlere oldukça yatkınımdır."

"Çok incesin ama bunu yapmana izin veremem. Bu senden çok şey istemek olur. ama teklifin için çok teşekkür ederim. Umarım keyifli bir gün geçirirsin."

WANTED

SAN FRANCISCO POLICE DEPARTMENT

88-69 WANTED FOR MURDER OCTOBER 18, 1969

ORIGINAL DRAWING

AMENDED DRAWING

Supplementing our Bulletin 87-69 of October 13, 1969. Additional information has developed the above amended drawing of murder suspect known as "ZODIAC".

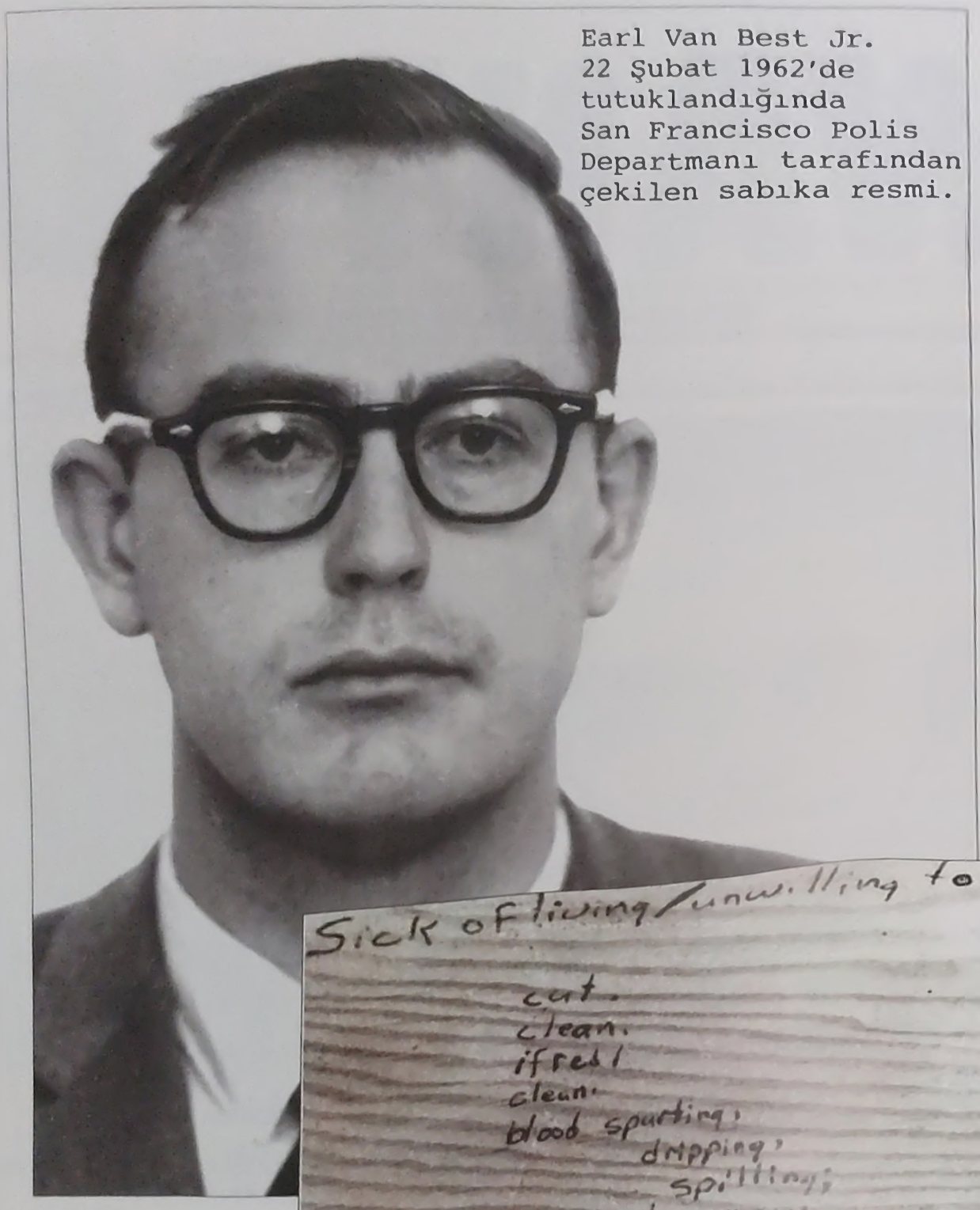
[redacted], 35-45 Years, approximately 5'8", Heavy Build, Short Brown Hair, possibly with Red Tint, Wears Glasses. Armed with 9 MM Automatic.

Available for comparison: Slugs, Casings, Latents, Handwriting.

ANY INFORMATION:
Inspectors Armstrong & Toschi
Homicide Detail
CASE NO. 696314

THOMAS J. CAHILL
CHIEF OF POLICE

San Francisco Polis Departmanı'nın
dağıttığı Zodyak aranıyor afişi.

Earl Van Best Jr.
22 Şubat 1962'de
tutuklandığında
San Francisco Polis
Departmanı tarafından
çekilen sabıka resmi.

Sick of living/unwilling to die

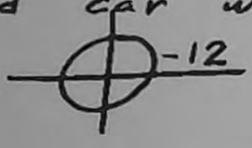
cut.
clean.
ifresl
clean.
blood spurting;
dripping;
spilling;
all over her new
dress.
oh well.
it was red
anyway.
life draining into an
uncertain death.
she won't
die.
this time
someone'll find her.
just wait till
next time.

rh

Riverside City College'ın Kütüphanesinde bir masada bulunan ve Zodyak tarafından yazıldığı tahmin edilen bir şiir.

This is the Zodiac speaking

I have become very upset with the people of San Fran Bay Area. They have not complied with my wishes for them to wear some nice ⊕ buttons. I promised to punish them if they did not comply, by anilating a full School Bass. But now school is out for the summer, so I punished them in an another way. I shot a man sitting in a parked car with a .38.

SFPD-O

The Map coupled with this code will tell you where the bomb is set. You have until next Fall to dig it up. ⊕

C △ J I ■ O ✕ ⊥ A M ⅂ ▲ Ω O R T G
X ⊙ F D V ⊥ ■ H C E L ⊕ P W Δ

Zodyak tarafından 26 Haziran 1970'de *San Francisco Chronicle*'a gönderilen bu mektuptaki şifre, hiçbir zaman çözülemedi.

This is the Zodiac speaking

Like I have always said I am crack proof. If the Blue Meannies are ever going to catch me, they had best get off their fat asses & do something. Because the longer they fiddle & fart around, the more slaves I will collect for my after life. I do have to give them credit for stumbling across my river-side activity, but they are only finding the easy ones, there are a hell of a lot more down there. The reason that I am writing to the Times is this, They didn't have me on the back pages like some of the others.

SFPD-O ⊕ -17+

13 Mart 1971'de *Los Angeles Times*'a gönderilen "Mavi Alçaklar" mektubunda, Zodyak Cheri Jo Bates'in öldürülmesini üstleniyor.

This is the Zodiac speaking
By the way have you cracked the last cipher I sent you ?
My name is ——

Zodyak, 20 Nisan 1970 posta tarihli bu mektubu *San Francisco Chronicle*'a gönderiyor ve isminin 340'lı şifrede gizli olduğunun ipucunu veriyor.

SAN FRANCISCO POLICE DEPARTMENT CRIME LABORATORY

LABORATORY EXAMINATION REQUEST

041 238 785	Homicide 5H200	6/21/05
Gary Stewart		
10/29/04		
	Property Control Division	

DESCRIPTION OF EVIDENCE AND REQUESTED EXAMINATION

(A COPY OF THE INITIAL NARRATIVE POLICE REPORT SHALL BE ATTACHED TO THIS REQUEST)

Please analyze the booked reference swabs and develop DNA profile. Compare profile with Zodiac sample

DATE RESULTS NEEDED

REASON FOR REQUEST:

- ☐ M.C. TRIAL
- ☐ REBOOKING
- ☐ ORDER OF D.A.
- ☐ S.C. TRIAL
- ☐ Y.G.C.
- ☐ PRELIM. HEARING
- OTHER ☐

REQUESTED BY	APPROVED BY	REFER TO
RANK / STAR #	RANK / STAR #	

SFPD 64 (05/90)

Yüzbaşı John Hennessey'in Dr. Cydne Holt'a gönderdiği ve DNA'mın Zodyak'tan alınan örnekle karşılaştırılmasını isteyen laboratuvar talebi.

14 Ağustos 1984'te Mexico City'deki Amerikan Konsolosluğu'nda yayınlanan resmi ölüm ilamı.

REPORT OF THE DEATH OF AN AMERICAN CITIZEN ABROAD

American Embassy, Mexico City, Mexico, August 14, 1984
(Post & date of report)

SSA No.

BEST (Jr.) (Last name) EARL (First name) VAN (Middle name)

Name in full Earl Van BEST, Jr. Age 49

Date and Place of Birth July 14, 1934, Wilmore, Kentucky

Evidence of U.S. Citizenship Birth Certificate

Address in U.S.A. 319 Elm Ave. #34, Long Beach, Ca. 90802

Permanent or Temporary Address Abroad Corinto Hotel, Vallarta # 24, Mexico

Date of death May (Month) 20 (Day) – (Hour) – (Minute) 1984 (Year) — May 20, 1984 (Date of death)

Place of death Vallarta # 24, Corinto Hotel, Mexico City, Mexico
(Number and street) or (Hospital or town) (City) (Country)

Cause of death Asphyxiation by obstruction of major air passages by passing gastric matter. Cardiomegaly and valvular aortic stenosis, according to **
(Including authority for statement – if physician, include full name and official title, if any)

Disposition of the remains Interred at the San Lorenzo Tezonco Pantheon, Iztapalapa, Mexico City, Mexico.

Local law governing disinterment of remains provides that they may be disinterred upon obtaining official permission and complying with local sanitary regulations. Automatically subject to disinterment after six years unless the gravesite is held in perpetuity.

Disposition of the effects In custody of U. S. Embassy, Mexico City.

Person or official responsible for custody of effects and accounting therefor In custody of American Embassy, Mexico City, Mexico.

Traveling/residing abroad with relatives or friends as follows:

NAME	ADDRESS
alone	Corinto Hotel, Vallarta # 24, Mexico

Informed by telegram or telephone

NAME	ADDRESS	DATE SENT
Mary Gertrude Plummer	1745 Marygold, Space # 73	05/21/84
	Bloomington, CA. 92316	

Copy of this report sent to:

NAME	ADDRESS	DATE SENT
Mary Gertrude Plummer	Bloomington, CA. 92316	08/14/84
Edith Van Best		08/14/84

Notification or copy sent to Federal Agencies: SSA_____ VA_____ CSC_____ Other_____ (State Agency)

The original copy of this document and information concerning the effects are being placed in the permanent files of the Department of State, Washington, D.C. 20520.

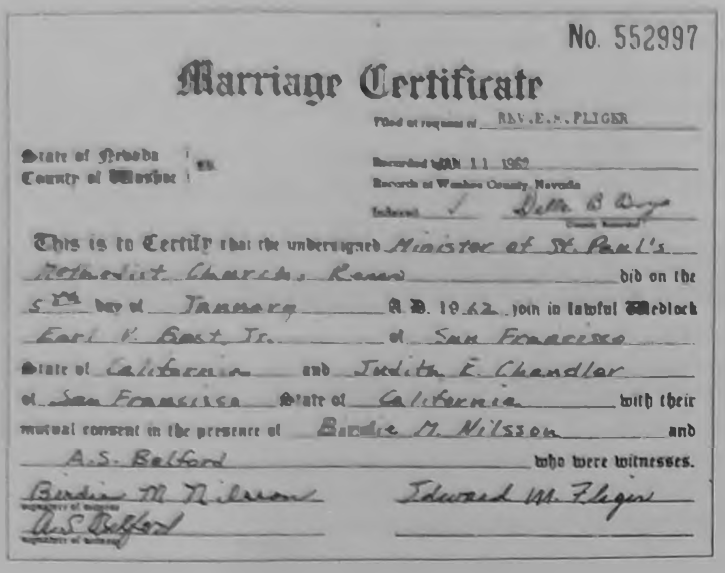
Remarks: Birth Certificate seen and returned to Mrs. Edith Van Best.** Dr. Aurelio Nuñez Salas, physician registration number 346788, Niños Heroes # 102, Mexico City, Mexico. (Continue on reverse if necessary.)

Hugh Timothy Dugan (Signature on all copies)

[SEAL] Vice Consul of the United States of America

Babamın Mexico'daki isimsiz mezarına ziyaretim. (Sergio Villegas Montes'in arşivinden)

No. 552997

Marriage Certificate

Filed at request of REV. E. S. FLIGER

State of Nevada } ss.
County of Washoe }

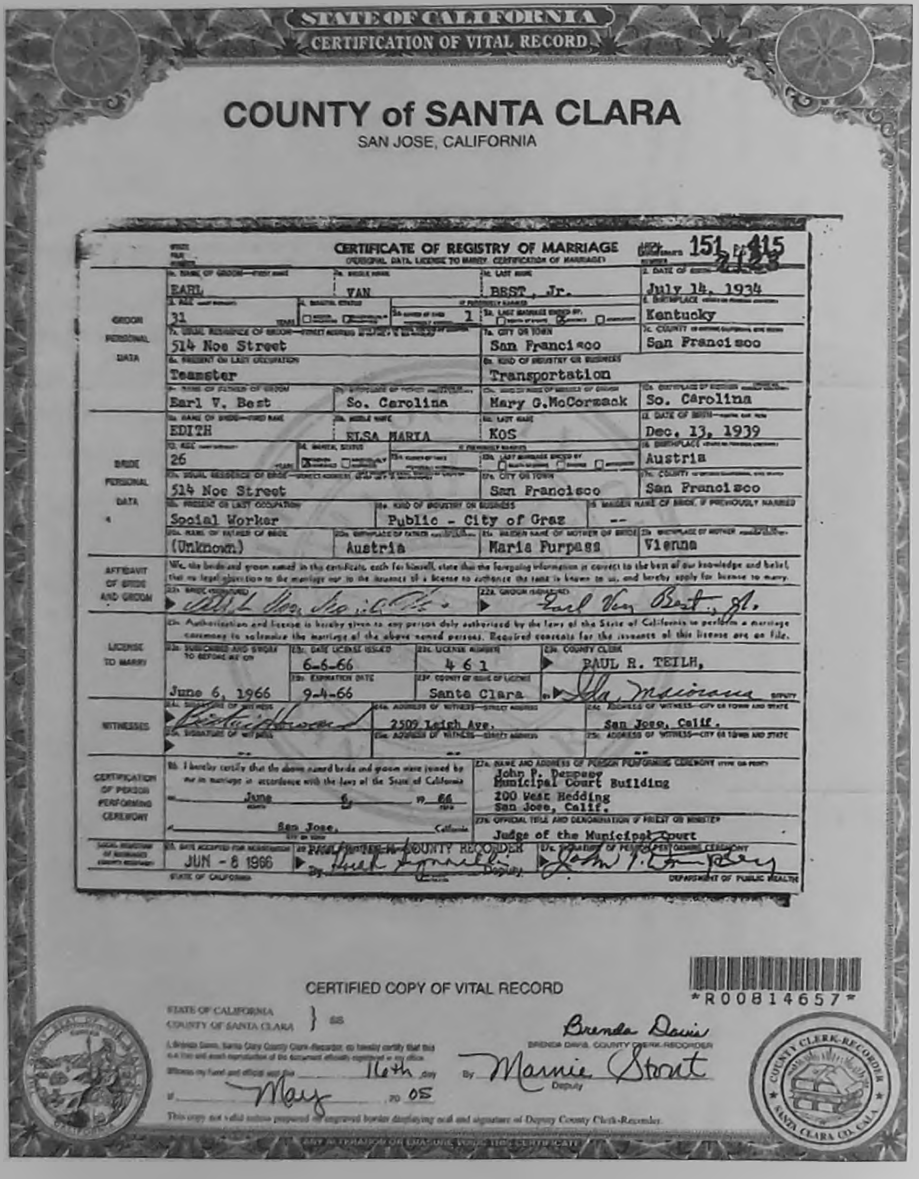
Recorded JAN 11 1962
Records of Washoe County, Nevada
Indexed / Della B Dye

This is to Certify that the undersigned Minister of St. Paul's Methodist Church, Reno did on the 5th day of January A.D. 19 62 join in lawful Wedlock Earl V. Best Jr. of San Francisco State of California and Judith E. Chandler of San Francisco State of California with their mutual consent in the presence of Bardie M. Nilsson and A.S. Belford who were witnesses.

Bardie M Nilsson
A.S. Belford

Edward M. Fliger

Judy Chandler ve Earl Van Best Jr.'ın evlilik belgesi; babam tarafından doldurulmuş bu belge ilave el yazısı karşılaştırması için kullanıldı.

STATE OF CALIFORNIA
CERTIFICATION OF VITAL RECORD

COUNTY of SANTA CLARA
SAN JOSE, CALIFORNIA

CERTIFICATE OF REGISTRY OF MARRIAGE (PERSONAL DATA, LICENSE TO MARRY, CERTIFICATION OF MARRIAGE)

GROOM PERSONAL DATA	EARL	VAN	BEST, Jr.	July 14, 1934
	31	1		Kentucky
	514 Noe Street		San Francisco	San Francisco
	Teamster		Transportation	
	Earl V. Best	So. Carolina	Mary O.McCormack	So. Carolina
BRIDE PERSONAL DATA	EDITH	ELSA MARIA	KOS	Dec. 13, 1939
	26			Austria
	514 Noe Street		San Francisco	San Francisco
	Social Worker		Public - City of Graz	--
	(Unknown)	Austria	Maria Furpass	Vienna

AFFIDAVIT OF BRIDE AND GROOM: We, the bride and groom named in this certificate, each for himself, state that the foregoing information is correct to the best of our knowledge and belief; that no legal objection to the marriage nor to the issuance of a license to authorize the same is known to us, and hereby apply for license to marry.

LICENSE TO MARRY: Authorization and license is hereby given to any person duly authorized by the laws of the State of California to perform a marriage ceremony to solemnize the marriage of the above named persons. Required consents for the issuance of this license are on file.

SUBSCRIBED AND SWORN TO BEFORE ME ON	DATE LICENSE ISSUED	LICENSE NUMBER	COUNTY CLERK
June 6, 1966	6-6-66	461	PAUL R. TEILH,
	EXPIRATION DATE 9-4-66	COUNTY OF ISSUE OF LICENSE Santa Clara	By Marnie Stoart Deputy

WITNESSES: 2509 Leigh Ave., San Jose, Calif.

CERTIFICATION OF PERSON PERFORMING CEREMONY: I hereby certify that the above named bride and groom were joined by me in marriage in accordance with the laws of the State of California on June 6, 1966 at San Jose, California. Name and address of person performing ceremony: John P. Pepper, Municipal Court Building, 200 West Hedding, San Jose, Calif. Official title and designation of priest or minister: Judge of the Municipal Court

DATE ACCEPTED FOR REGISTRATION: JUN - 8 1966 — FILED IN THE OFFICE OF COUNTY RECORDER — By Ruth Bonnell Deputy — Signature of person performing ceremony: John P. Pepper

STATE OF CALIFORNIA — DEPARTMENT OF PUBLIC HEALTH

CERTIFIED COPY OF VITAL RECORD

R00814657

STATE OF CALIFORNIA } ss
COUNTY OF SANTA CLARA

I, Brenda Davis, Santa Clara County Clerk-Recorder, do hereby certify that this is a true and exact reproduction of the document officially registered or on file in this office.

Witness my hand and official seal this 16th day of May 20 05

Brenda Davis
BRENDA DAVIS, COUNTY CLERK-RECORDER
By Marnie Stoart Deputy

This copy not valid unless prepared on engraved border displaying seal and signature of Deputy County Clerk-Recorder.

Earl Van Best Jr. ile Edith Kos'un 6.6.66 tarihli evlilik belgesi; babamın mesleği kamyon şoförü olarak, adresi de Noe Caddesi numara 514 olarak yazılmış. Zodyak'ın el yazısıyla karşılaştırma yapmak için babamın bu belgedeki imzası da kullanıldı.

Q9 Consulting, Inc.

December 9, 2012

Susan Mustafa
Baton Rouge, LA

Re: **Compare writing of Earl Best with letters from the Zodiac Killer**
Document Examination Case Report No. 2012-31

Dear Ms. Mustafa:

You engaged my services to ascertain whether the writing or known writing of Earl Van Best identifies him as the writer of the letters and envelopes written by the Zodiac Killer.

I, Michael N. Wakshull, declare as follows:

All of the facts stated herein are personally known to me and if required to do so, I could and would testify to the truth thereof. The conclusions of my report are:

1. I've conducted a forensic handwriting analysis on copies of the Zodiac letters, comparing them to a copy of the marriage certificate between Earl Van Best, Jr. and Judith Chandler, the writer of which you have identified as Earl Van Best, Jr.
2. I am virtually certain that the writer of the marriage certificate between Earl Van Best, Jr. and Judith Chandler is the same writer as the writer of the Zodiac letters.
3. I am virtually certain the writer of the marriage certificate between Earl Van Best and Mary Annette Player, and the envelope addressed to the Press-Enterprise are the same person.
4. I am virtually certain the writer of the marriage certificate between Earl Van Best and Edith Kos and the Joseph Bates envelope are the same person.
5. It is probable that the writer of the Earl Van Best signature on the booking sheet is the writer of the envelope addressed to the Press-Enterprise
6. The "Channel Nine" letter was not authored by the same person who wrote the other Zodiac letters
7. There are indications the writer of the "Red Phantom" letter is the same person who wrote the other Zodiac letters

I declare under the penalty of perjury under the laws of the State of California that the foregoing are my true and correct opinions.

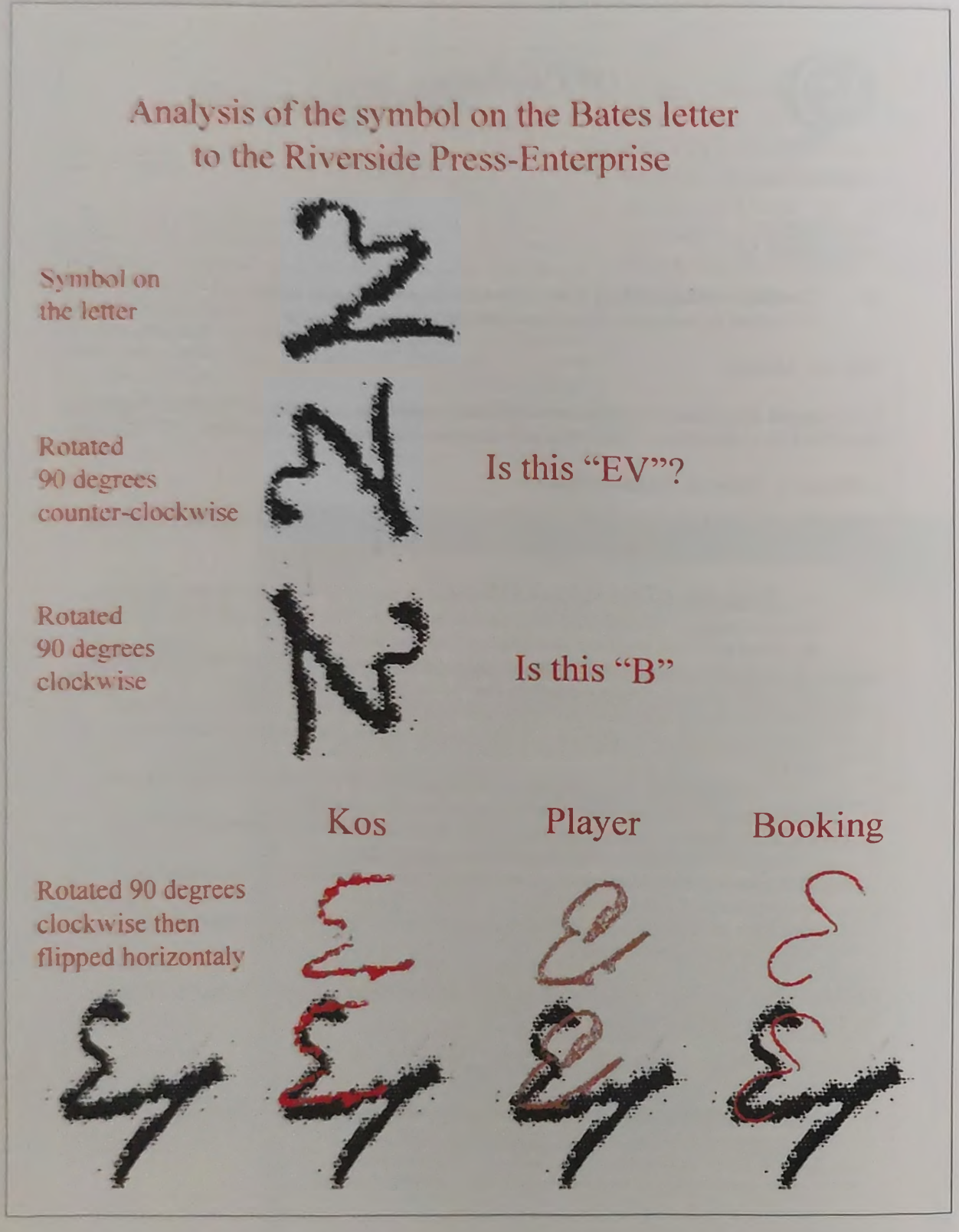
Executed this 9th day of December, 2012 at Temecula, CA.

If you have any questions about the findings of this report, please do not hesitate to contact me.

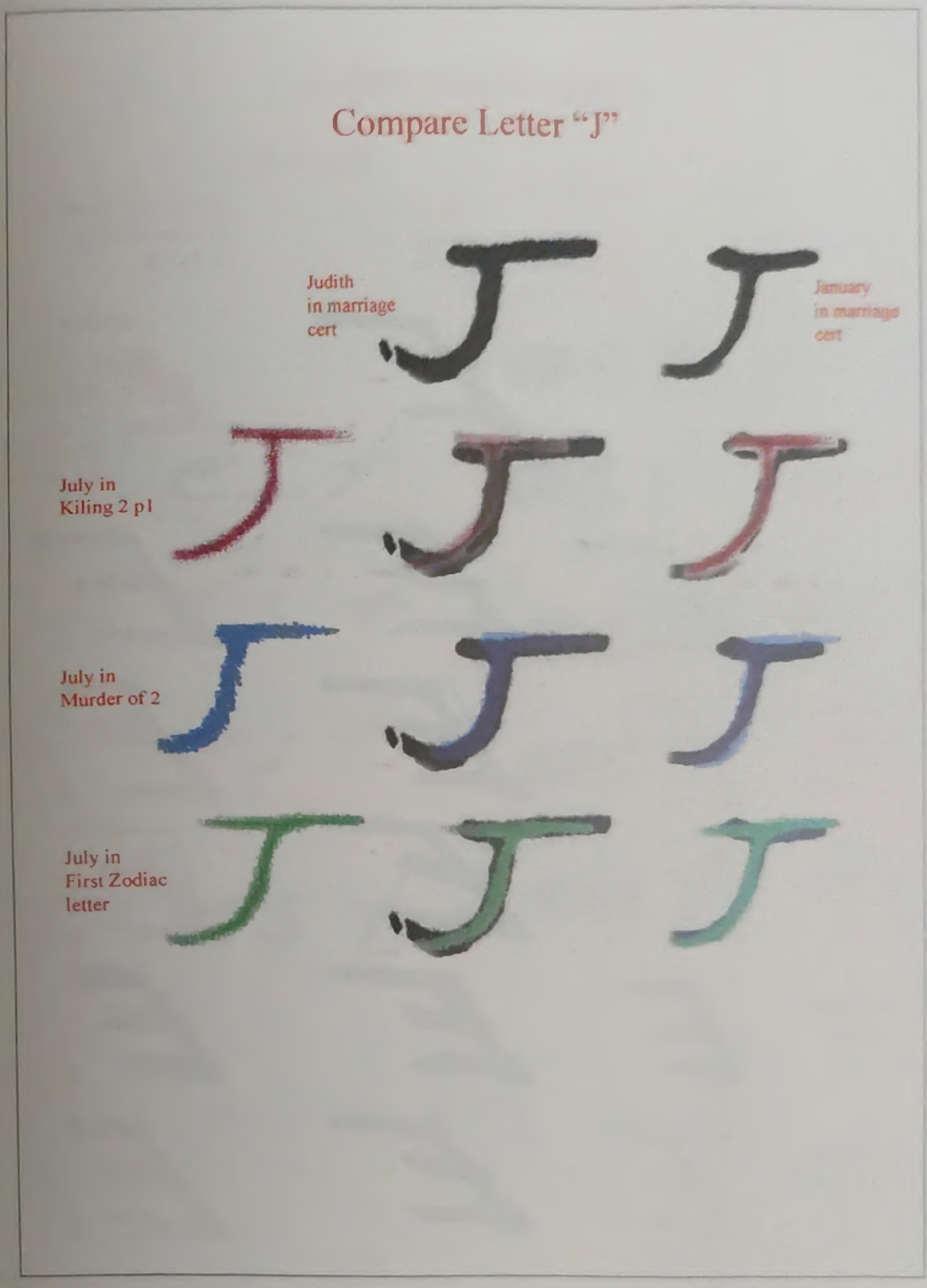
Sincerely,
Michael N. Wakshull

©Q9 Consulting, Inc.

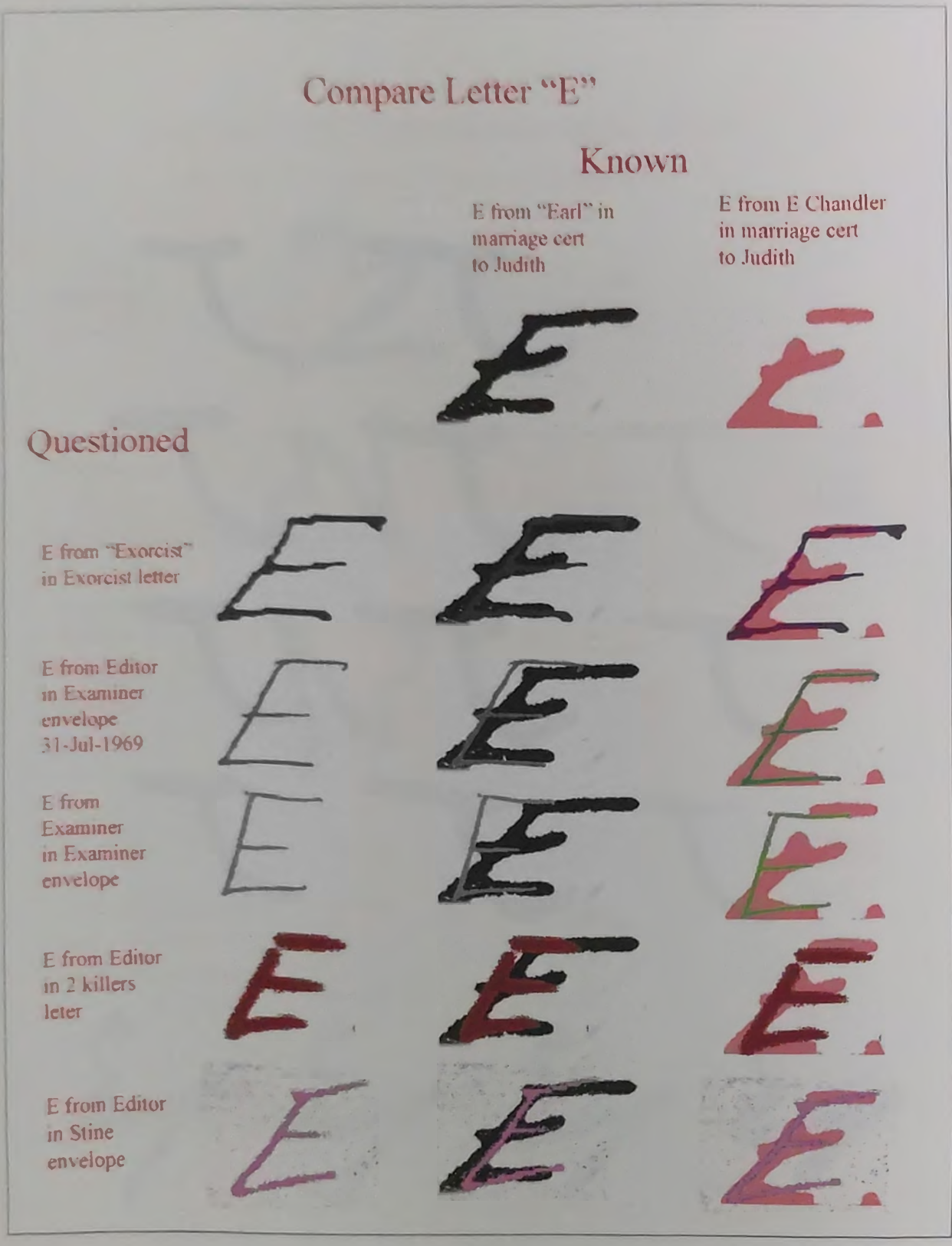
Adli belge inceleme uzmanı Michael Wakshull,
Orijinal belgelerin yokluğunda ASTM standartları
içinde mümkün olan en güçlü dili kullanarak,
Zodyak mektuplarını babamın yazdığını doğruladı.

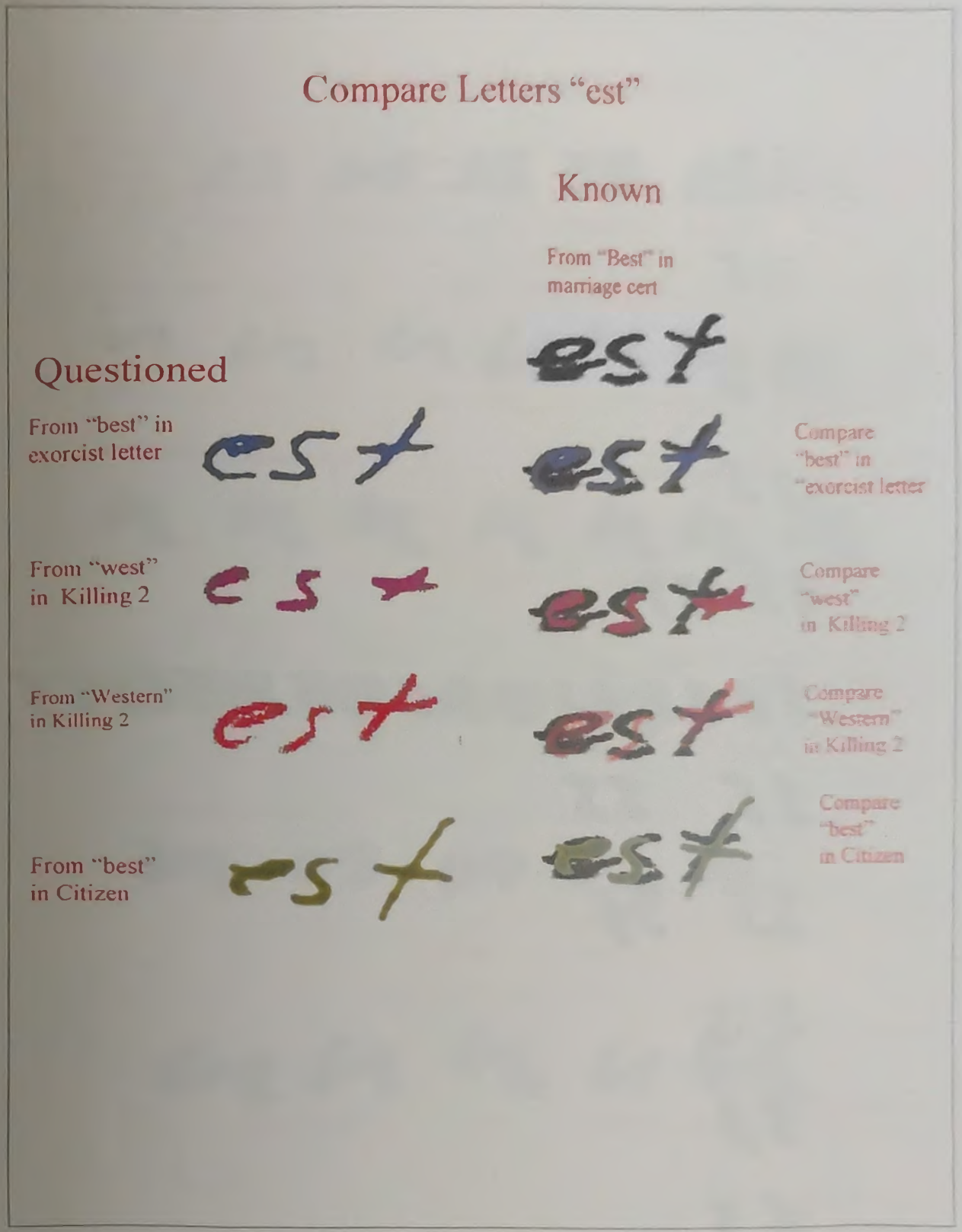
Wakshull'un Zodyak'ın Bates mektubundaki sembol ile babamın evlilik cüzdanları ve suç kayıtlarında yer alan imzasındaki *E* harfini karşılaştırması. (Copyright © Michael Wakshull)

Annemle evlilik belgesindeki *J* harfi ile Zodyak'ın el yazısının karşılaştırılması. (Copyright © Michael Wakshull)

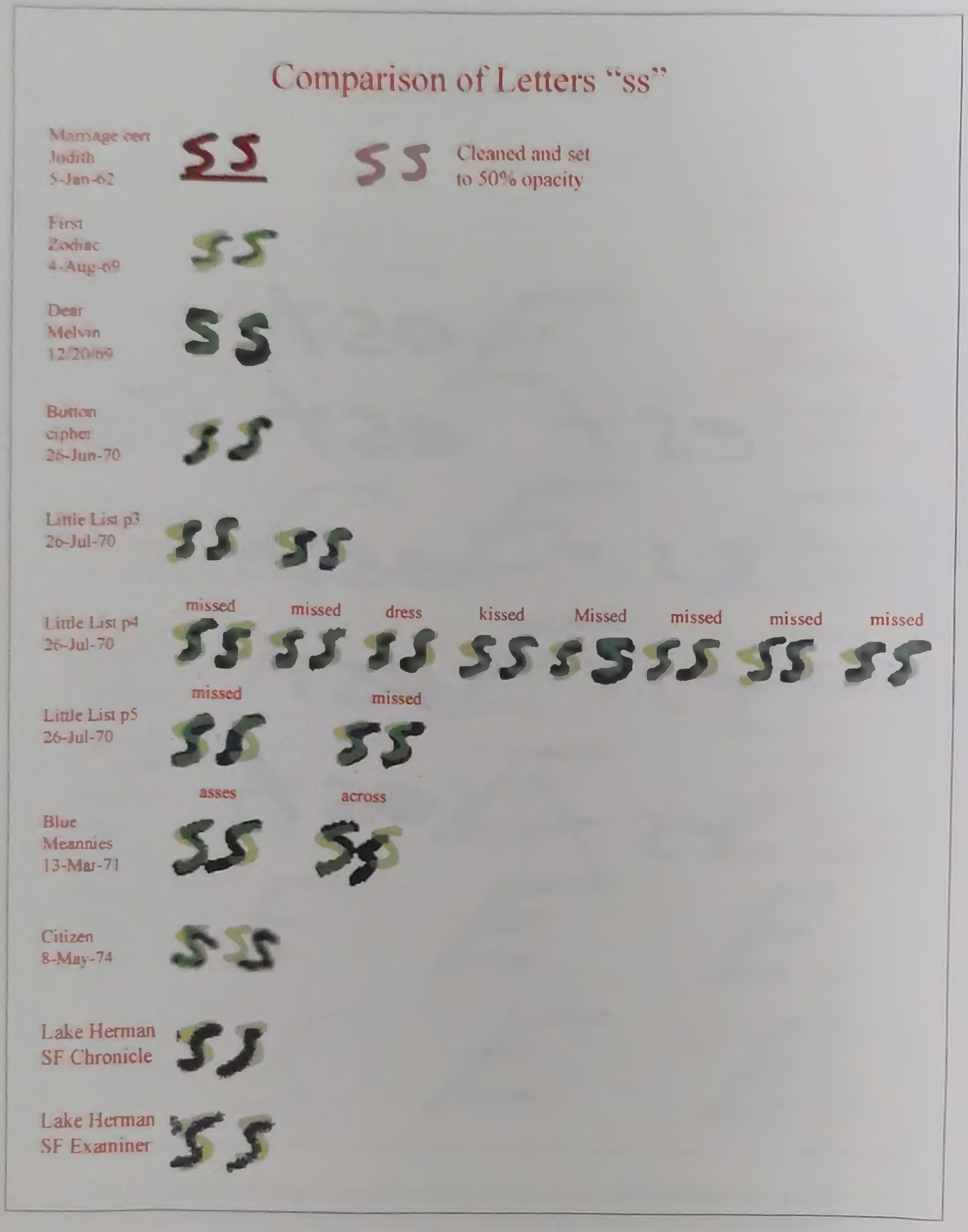

Aynı evlilik belgesindeki *E* harfi ile Zodyak'ın el yazısının karşılaştırılması. (Copyright © Michael Wakshull)

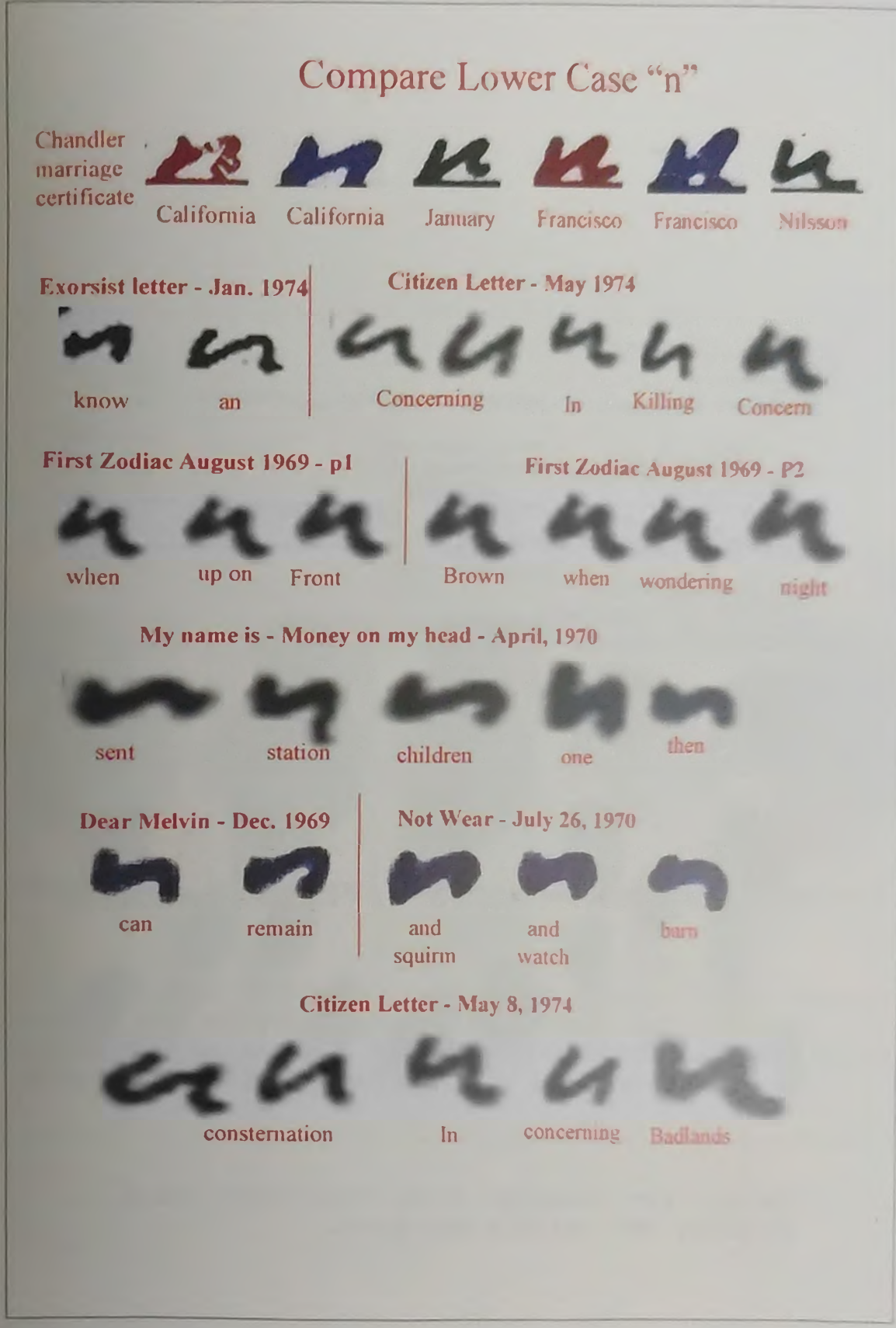
Aynı belgelerde *est* haflerinin karşılaştırılması.

(Copyright © Michael Wakshull)

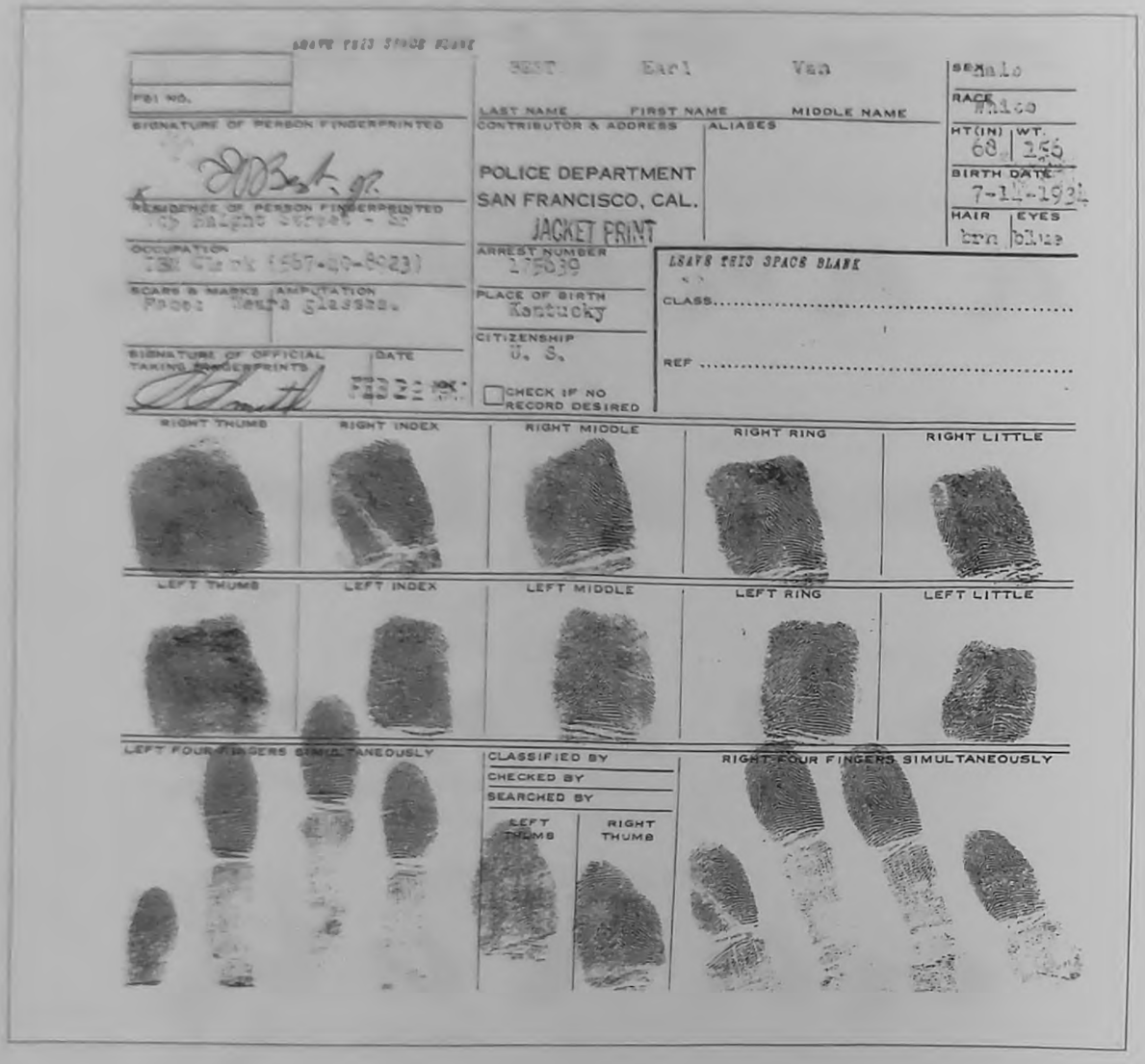
ss harflerinin karşılaştırılması.

(Copyright © Michael Wakshull)

n harfinin karşılaştırılması.

(Copyright © Michael Wakshull)

LEAVE THIS SPACE BLANK

FBI NO.

BEST Earl Van

LAST NAME FIRST NAME MIDDLE NAME

SEX Male

RACE White

HT(IN) 68 WT. 155

BIRTH DATE 7-14-193[illegible]

HAIR brn EYES blue

SIGNATURE OF PERSON FINGERPRINTED

RESIDENCE OF PERSON FINGERPRINTED

OCCUPATION

SCARS & MARKS AMPUTATION

SIGNATURE OF OFFICIAL TAKING FINGERPRINTS

DATE

CONTRIBUTOR & ADDRESS

POLICE DEPARTMENT
SAN FRANCISCO, CAL.

JACKET PRINT

ALIASES

ARREST NUMBER

PLACE OF BIRTH Kentucky

CITIZENSHIP U. S.

CHECK IF NO RECORD DESIRED

LEAVE THIS SPACE BLANK

CLASS.....

REF .....

RIGHT THUMB | RIGHT INDEX | RIGHT MIDDLE | RIGHT RING | RIGHT LITTLE

LEFT THUMB | LEFT INDEX | LEFT MIDDLE | LEFT RING | LEFT LITTLE

LEFT FOUR FINGERS SIMULTANEOUSLY

CLASSIFIED BY

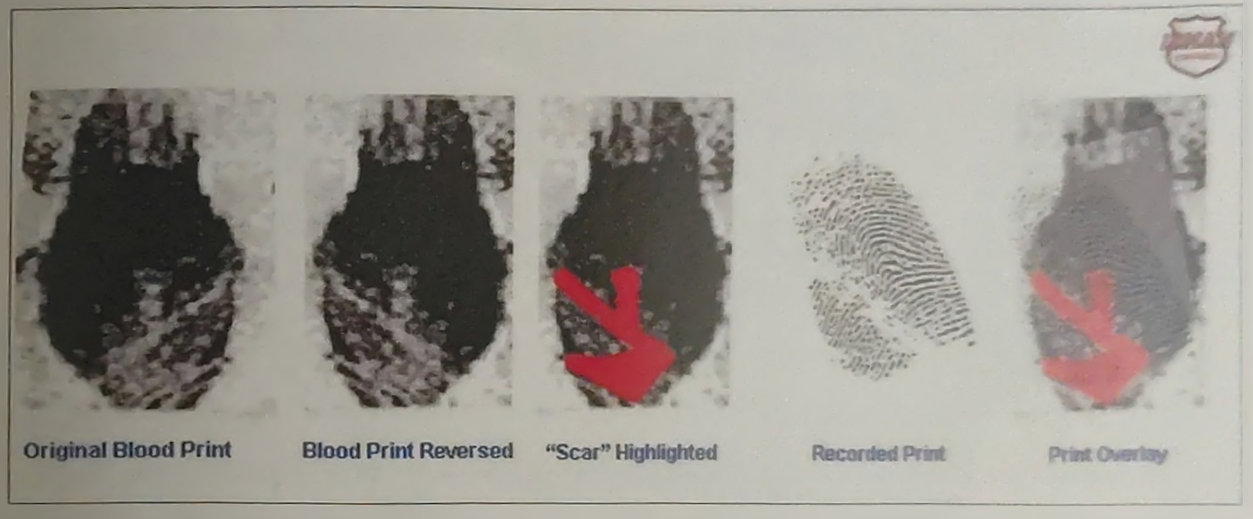
CHECKED BY

SEARCHED BY

LEFT THUMB | RIGHT THUMB

RIGHT FOUR FINGERS SIMULTANEOUSLY

Babamın San Francisco Polis Departmanı'ndaki 22 Şubat 1962 tarihli suç kaydı.

Zodyak'ın Paul Stine'ın arabasından alınan parmak izinin üzerine Bob Garrett tarafından babamın sağ işaret parmağının izi konmuş hâli. Her ikisinde de görülen yara izine dikkat edin. (Bob Garrett'in arşivinden)

Babamın sabıka fotoğrafının üzerine aranıyor posterindeki Zodyak eskizinin konmuş hâli. (Copyright © Michael Wakshull)

Telefonu kapattıktan sonra kafamı boşaltmak için körfez kenarında yürüyüş yapmaya karar verdim. Babamın uğrak yerlerinden bazılarını görmek beni huzursuz etmişti, Hennessey'nin önerisini gerçekleştirip günümün tadını çıkardım. Suyun öbür tarafındaki piste inip kalkan uçakları izlerken babamın müzik aşkını ve ondan hem bana hem de Zach'e biraz olsun miras kalan müzik yeteneğini düşündüm. Baton Rouge civarındaki bazı yerel sahnelerde gitar çalmış ve bir müzik grubunda şarkı söylemiştim, Zach de çok küçük yaşlarından beri gitar çalıyordu. Bu babamın bize verdiği güzel bir şeydi.

Yürüyüşün bir noktasında garip bir düşünceye kapıldım. Altmışlarda San Francisco'nun yeraltı dünyasında bir müzik kardeşliği kurulmuştu; Charles Manson, Polanski ve Tate'in evlerinin eski sahibi olan Terry Melcher ile bir albüm anlaşması yapmıştı. Babam Manson'ı ya da onun "aile" üyelerinden birini tanıyor muydu acaba diye merak ettim. Müfettişlerin de Zodyak ile Manson kabilesi arasında bir bağlantı olup olmadığını merak ettiğini biliyordum.

Eve döndüğümde hâlâ hayatta olan bazı üyelerle iletişime geçmeye karar verdim. Bu gerçek üstü bir girişimdi. Judy hayatıma girmeden önce katillerle ilgili araştırma yapacağım ve onlara ulaşmaya çalışacağım hiç aklıma gelmezdi ama işte burdaydım. Ne yapmakta olduğumu Loyd ve Leona'ya anlattığımda dehşete kapıldılar.

Charles Manson ile görüşmeyi düşünmedim bile, çünkü o beni basbayağı korkutuyordu. Ancak bir şekilde Bobby Beausoleil'in Oregon Eyalet Hapishanesi'nde yatmakta olduğu bilgisine rastladım. Gary Hinman'ı nasıl öldürdüğünü okudum. Mahkûmlara elektronik posta göndermeyi sağlayan bir internet sitesi keşfedince bunun denemeye değer olduğunu düşündüm.

10 Eylül 2006'da, Beausoleil'e altmışlı yıllarda Haight'ta Earl Van Best Jr. isimli biriyle karşılaşıp karşılaşmadığını soran bir elektronik posta yolladım. 14 Ekim'de ondan cevap geldiğinde şoke oldum.

Beausoleil Van'ın onların grubu Orkustra'yla ambardaki birkaç ortamda doğaçlamalara katıldığını yazmıştı. "Oldukça az sayıda müzisyen bizim

küçük çemberimize girip çıkabilirdi ve Van onlardan biriydi. Oradan sonra nereye gittiğini söyleyemem —ya da oradan önce nerede olduğunu. Tek söyleyebileceğim şu ki şahane Hammond org çalardı."

Mektubunu "Bobby" diye imzalamıştı.

Yalnızca üç satırla şüphelerim doğrulanmıştı.

Birkaç ay sonra Bay Area'ya döndüm ve DNA karşılaştırması herhangi bir sonuç getirmiş mi öğrenmek için bu defa Hennessey'yi Benicia'daki ofisimden aradım. "Birikmiş işlerin yıllarca gerisindeyiz Gare. Kim bilir ne zaman olur," dedi Hennessey.

Cesaretim kırılmış şekilde telefonu kapattım. Sabırlı olmak tahmin ettiğimden çok daha zordu. Hennessey istek formunu bana yollamamış olsaydı DNA örneğimi kaydettirmiş olmasından bile şüphe edebilirdim. Sonraki yıl, Hennessey'nin Cinayet Büro Amirliği'nden Özel Araştırma Birimi'ne geçtiğini öğrendim.

2007'nin sonlarına doğru bir öğleden sonra, Zodiackiller.com sitesine göz atıp, cinayetler hakkındaki polis raporlarını okurken emekli bir cinayet masası dedektifinin 2006 yılında girmiş olduğu açık bir mektuba rastladım.

2014 yıldız numaralı Dedektif Michael Maloney SFPD'de otuz yıldan uzun bir süre görev yapmıştı. Her zaman Zodyak dosyasına karşı özel bir ilgisi olmuştu ve 2000 yılında ortağı Kelly Carroll'la birlikte bu çözülememiş vakada çalışmak üzere atanmıştı. Maloney hiç de öyle sıradan bir polis memuru değildi ve bir asi olarak nam salmıştı. Bir keresinde Maloney "Zodyak'ın onu emekliliğine kadar takip etmesini istemediğini" söylemişti ki dosyanın peşine düşme imkânı olmamasının onda yarattığı rahatsızlık buradan açıkça anlaşılıyordu.

Zodyak dosyası 2004'te kapandığında *Los Angeles Times* Hennessey'nin şu sözlerini yayınlamıştı: "Dosya rafa kaldırılmıştır. Dosya yükümüzün yarattığı baskı ve şu an açık olan dosya miktarı neticesinde kaynaklarımızı daha etkili kullanmamız gerekmektedir." Hennessey, umut veren bir ipucu ortaya çıkarsa dosyanın yeniden açılacağını da sözlerine eklemişti.

Maloney mektubunda Hennessey'nin durduğu noktaya katılmıyor gibi görünüyordu. "Zodyak dosyası, San Francisco Polis Departmanı Cinayet Masası'nın Müdürü görevi devretmeden çözülmeyecek. Onu kapatan (Zodyak dosyası) kendisi (Hennessey) ve SFPD'deki en bilgili, en yetenekli polis dedektiflerinden biri olan Kelley Carroll'a dosyayı rafa kaldırması ve gelecekte kimden gelirse gelsin tüm soruları cevapsız bırakması emrini verdi. Hennessey, dosyaya başka bir ekip atamak yerine 30 yıl içinde ortaya çıkan ilk dikkate değer ipucundan sonra vakayı gömdü."

Maloney açıklamasını şöyle sürdürüyordu: "Ortağım ve ben, Zodyak dosyasında adli tıbbın DNA tekniğine başvurabilen ilk ekiptik. Yirmi beş yıldır çözülememiş bir suçu DNA ile çözen ilk ekiptik. Ne yaptığımızı biliyoruz ve iyi de yaptık. DNA testi kullanarak o dosyanın hakkından gelebilirdik."

Okuduklarıma inanamıyordum.

Maloney devam ediyordu: "Hennessey gittiğinde dosya yeniden açılmış olacak. DNA testi eninde sonunda ucuzlayacak ve bu olduğunda da dava çok heyecanlı bir hâl alacak, çünkü o zaman yeterli DNA testiyle sonuç getiren gerçek çıkarımlar yapılabilecek. Örneğin bütün zarflara dokunan ya da zarfları yalayan aynı kişi miydi? Eğer değilse kaç farklı DNA iziyle karşı karşıyayız? Bu, başkaları da işe dâhil oldu anlamına mı geliyor? Başka polis bölgelerinde bu dosyayla ilişkili yakın DNA'lar elde edildi mi? Paul Stine'in gömleğinde hangi DNA var? Kanlı bir cinayette gömleğin üstünde hiç DNA bulunmadığına inanmıyorum. Ter, çok miktarda DNA içerir."

Okurken, bir keresinde Kelly Carroll'la konuştuğumu hatırladım. Yıllar önce Butler benimle iletişim kurmayı reddedince aramıştım onu. Carroll bana dosyanın kapandığı bilgisini vermişti. "Bu dosya hakkında kimseyle asla konuşamam," demişti bana. Carroll'a hakkında pek de mutlu olmadığı bir şey hatırlatmıştım. O zaman bile bu diyalog bana tuhaf gelmişti.

Mektubu okumayı bitirdiğimde Hennessey'nin DNA'mı işleme sokup sokmadığına dair şüphelerim yeniden su yüzüne çıktı. Bir seri katil davasında DNA incelemesi için üç yıl beklemek, hem de bunun gibi bir davada, oldukça uzun görünüyordu. Eğer Hennessey, dedektifine Zodyak hakkın-

da kendilerine ulaşan hiçbir ipucunun peşine düşmemesi emrini verdiyse neden benimle defalarca buluşmuştu? Neden aniden DNA isteğini göndermişti bana? Davayı çözen kendisi mi olmak istiyordu, yoksa yalnızca benimle oyun mu oynuyordu? Ya da belki başka bir şeyler oluyordu. Belki de Harold Butler ya da Earl Sanders Hennessey'nin ne yapmaya çalıştığını anlamış ve ona bu dosyadan uzak durmasını emretmişlerdi.

Bütün ihtimalleri düşündüm ve sonuncusu en inanılası gibi geldi. İçgüdülerim bana Hennessey'nin samimi olduğunu söylüyordu. Kendisine sormaya karar verdim.

Bir dahaki Benicia ziyaretimde kaldığım otelden SFPD'yi aradım.

"Hennessey emekli oldu," dediler.

Bunun ne anlama geldiğini fark edince oturduğum yerde arkama yaslandım. Benim DNA'm laboratuvarda bir yerlerde ve muhtemelen sonsuza kadar test edilmeden kalmak üzere, öylece duruyordu.

Hennessey'yi cep telefonundan arayıp telesekreterine beni aramasını söyleyen bir mesaj bıraktım.

Aramadı.

Birkaç gün bekleyip ona bir elektronik posta gönderdim. Posta ona iletilmeden önce, onu tanıdığımı doğrulamak için bazı sorulara cevap vermem gerekti.

Cevap vermedi.

Bir süre daha bekleyip, yeniden bir elektronik posta yazdım.

Ses yok.

Vazgeçmeden önce son bir kez daha aradım onu.

Bir şeyler olmuştu, biliyordum. Düşüncelerim yine Butler ve Sanders'a yönelmişti. İkisi de Rotea'nın çok iyi arkadaşıydı. Onun Zodyak'ın eski eşiyle evlenmiş olmasını dünyanın bilmesini istemezlerdi. Ancak hiçbir kanıtım yoktu. Hennessey'nin bir keresinde "Örtbas edildiğinden mi şüpheleniyorsun?" diye sorduğunu ve benim gülerek "Elbette şüpheleniyorum," diye cevap verdiğimi hatırlıyordum.

"Tamam, o hâlde aslını öğreneceğiz," diye cevap vermişti Hennessey.

Hennessey'nin, Butler'ın onun babamın dosyasına bakma isteğini geri çevirdiğini söylediğini hatırladım. Yüzbaşı babamın tutuklanmalarına ilişkin bilgi almak üzere CLETS'e başvurmak zorunda bırakılmıştı. Peki Butler, dava dosyasını Cinayet Masası'nın başındaki kişiye istendiği hâlde neden vermemişti? Babam bu davada hiç şüpheli olmuş muydu? O karton dosyanın içinde görmemize izin verilmeyecek kadar iğrenç olan ne vardı?

Bunu asla öğrenemeyecektim.

Maloney'ye ulaşmamı sağlayacak bir iletişim bilgisi bulmayı denemek için yeniden internet sitesine girdim ve tek bulduğum 2007'nin başlarında kalp krizinden hayatını kaybettiği oldu.

Kahretsin.

Bir örtbas olayından şüphelendiğini açıkça söyleyen ve bazı cevaplara sahip olması muhtemel birini nihayet bulmuştum ama onunla konuşma şansım hiçbir zaman olmayacaktı.

53

Bir dedektif gibi düşünmemin daha iyi olacağına karar vererek Zodyak cinayetlerine geri döndüm. İnternette bulabildiğim her bir polis dosyasını okudum ve saldırıya uğrayan, hatta zaman zaman ölen erkekler olsa bile katilin öfkesinin asıl muhatabının kadınlar gibi göründüğünü farkettim. Seri katiller ve onları harekete geçiren dürtüler hakkında sayısız kitap okumuştum ve pek çoğunun cinsel sadistler olduğunu biliyordum. Kadınlardan hiçbirinin cinsel istismara uğramamış olması beni şaşırttı. Bu cinayetlerin kontrol etmekle bir ilgisi yoktu.

Öfkeyle vardı.

İntikamla vardı.

Bu teoriden hareketle tüm kadın kurbanların fotoğraflarını yazıcıdan çıkartıp masamın üstüne, Judy'nin bir fotoğrafının yanına dizdim. Elime

alıp annemin on altı yaşındaki fotoğrafının yanına getirdiğim her fotoğrafta ellerim titremeye başladı.

Her biri bir bakımdan Judy'yi andırıyordu.

Bunun beni yeni bir tabloya götüreceğini umarak, Zodyak'ın kurbanları hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye karar verdim. Daha fazla kişisel detay öğrenmem gerektikçe, babamın yaptığı şeyin yarattığı dehşet giderek daha da gerçek oldu.

Bir öğleden sonra, bir dedektifin herhangi bir davayı çözmekle ilgili söylediği şey geldi aklıma: "Her zaman kaynağa geri dön." Bunu aklımda tutarak tüm Zodyak mektuplarının çıktısını aldım ve incelemeye başladım. Aradığım cevapların bu mektupların içinde bir yerlerde gömülü olduğunu umuyordum.

Onları okudukça ve *The Mikado*'dan alıntıları fark ettikçe William'ın sözleri kafamda yankılandı. "O operanın her bir kelimesini ezbere bilirdik."

Zodyak'ın "ölümden sonraki hayat için köleler" hakkında yazdıklarını okuyunca William'ın köle kutusu geldi aklıma. "Baban buna kafayı takmıştı," demişti bana.

Babamın tüm takıntıları bu mektuplarda geçiyordu —İngiliz hayranı hâlleri ve İngiliz tarzı konuşması, LaVey'e duyduğu hayranlık, silahlar ve askeriye konusundaki birikimi.

Ama 20 Nisan 1970 damgalı mektubunu elime aldığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O mektupta Zodyak'ın, "Benim adım," diye başlayıp on üç karakterli bir şifreyle devam ettiğini gördüm. Altına babamın adını yazdım —Earl Van Best Jr.

On üç karakter etmişti.

Heyecanla biraz daha araştırma yaptım ve birinci derece şüphelilerin hiçbirinin adının on üç harften oluşmadığını fark ettim. Üç parça hâlinde üç farklı gazeteye yollanan 408'li kriptogramı gözden geçirmeye başladım.

Zodyak, eğer bu kriptogram çözülürse polisin kendisini bulabileceğini söylemişti.

İnternette, Zodyak'ın şifresinin üstüne deşifresinin yazıldığı bir versiyonunu buldum. Üç parçayı da gizli kelime bulmaca oyunundaki gibi

ele alıp her bir mektupta soldan yatay, dikey ve diyagonal babamın ismini aramaya koyuldum.

Ve işte orada, gün gibi ortadaydı. *San Francisco Examiner*'a yollanan bölümde yazıyordu: EV Best Jr.

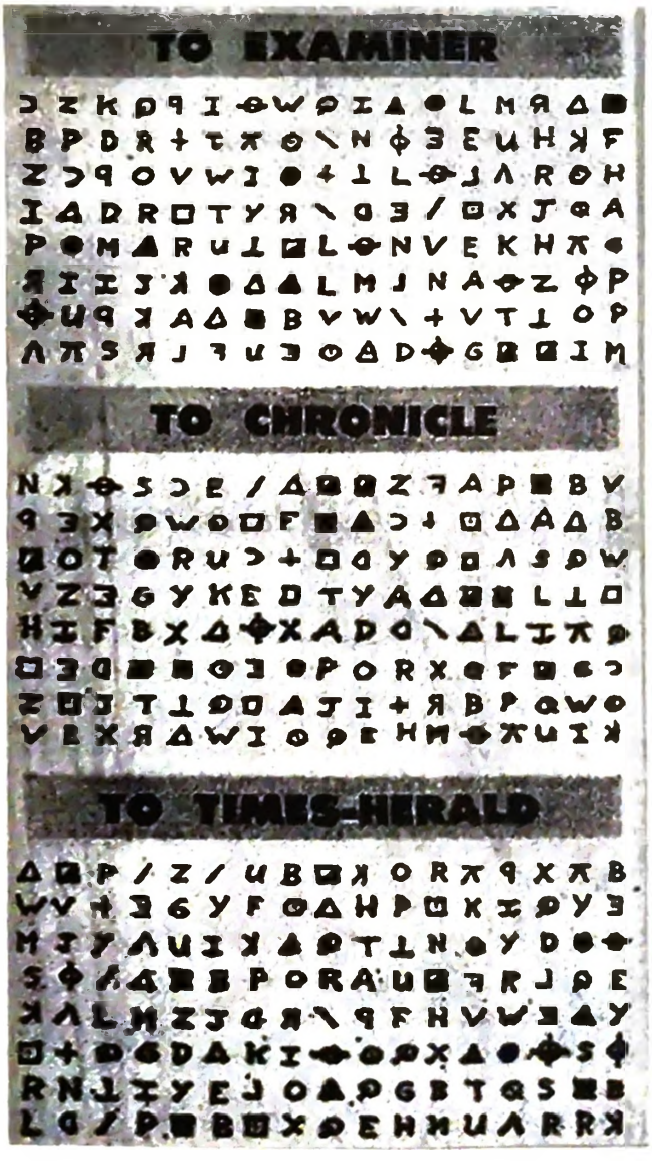
Gördüğüme inanamıyordum. Dedektifler —profesyonel veya amatör— bu kriptogramlar arasında, yıllarca katilin adını arayıp durmuşlardı.

Ama ellerinde Zodyak'ın gerçek adı yoktu.

Bir şüpheli bulunduğunda, Arthur Leigh Allen gibi, onun adını bu semboller ve harfler arasından çıkartmayı başaramıyorlardı.

Penceremden güneşin ufukta kaybolduğunu görürken, az önce bulduğum şeyin büyüklüğünü idrak etmeye başladım.

Benim babam gerçekten de Zodyak'tı.

Üç yıl önce A&E'de Zodyak'ın "Aranıyor" posterini ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum. Şüphelerimde haksız olduğumu kendime kanıtlamak için sonuna kadar beklemiştim. O zamanlar Judy de dâhil herkes deli olduğumu düşünmüştü.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Ama işte belgesi önümdeydi. "Benim kimliğim bu anahtarda," yazmıştı Zodyak.

DNA'yla veya DNA'sız, sonunda babamın Zodyak olduğunu kanıtlayan somut bir şey vardı elimde.

54

Judy beni bulalı beş yıl oluyordu. Bu zaman zarfında ben onun olan bitenlerdeki payını anlamaya çalışırken ilişkimizde birçok iniş ve çıkış yaşanmıştı. Gerçek kimliğimi merak ederek bir ömür geçirmiştim. Judy kim olduğumu keşfetmeme kendi tarzında yardımcı oldu ama geçmişim söz konusu olduğunda onun, erkek kardeşim Chance'i ve Rotea'yla paylaştığı hayatını korumak adına, her zaman güvenilir bir kaynak olmadığını da öğrendim.

O benim annemdi. Onu seviyordum. O da beni seviyordu; unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlaması için zorlayarak onu çıldırtsam bile. Geçmişini geride bırakmak istediğini açıkça belirtmişti. Ben bunu yapamadım. Büyük büyükbabamın ismini Tarihi Horry County Topluluğu'nun internet sitesinde bulup, Horry County'de bulduğum tüm Best soyadlılara evlatlık verildiğimi açıklayan ve Earl Van Best Sr. ya da onun oğlunu tanıyan birileri olup olmadığını sorduğum mektuplar yazmamın üstünden çok geçmemişti ki Robert Armstrong isimli birinden cevap aldım. Bu kişi büyükbabamın eşi Eleanor'un mülklerinin vasisi olduğunu söylüyordu. Bana eskiden büyükbabamın onun gittiği küçük bir Hristiyan kilisesinin papazı olduğunu söylemek için yazmıştı. "Annemin danışmanıydı ve kendisiyle aramız oldukça iyiydi. Birkaç yıl önce öldü (üzgünüm tarihini bilmiyorum)," diye yazmıştı Armstrong, bir bankada çalıştığı için kendisinden vasi olmasının istendiğini açıklarken.

Büyükbabamın Kentucky, Wilmore'daki Asbury Teoloji Semineri'ne katıldığını ve araları açık da olsa bir oğlu olduğunu söylüyordu. "Kötü hafızam beni yanıltmıyorsa bir alkolikti," diye yazmıştı Van'ı kastederek. "Belli ki Meksika'da ölmüş ve anlaşılan mezarının üstüne tek bir işaret bile koyulmadan gömülmüş. Avusturya'daki bir hanımla evlenmiş ve eğer doğru iz üzerindeysek senin yarı kardeşlerin olan üç çocuğuyla onu Avusturya'da terk etmiş."

Armstrong, Van'ın kızı Guenevere Obregon'un adını ev ve elektronik posta adresleriyle birlikte eklemişti. "Onun iki erkek kardeşi varmış ya da var, Oliver ve Urban. Anlaşılan kendisi Avusturya'da hâkim."

Mektubun devamını güçlükle, okuduklarımı idrak etmekte zorluk çekerek getirdim.

Babam ölmüştü ve Meksika'da isimsiz bir mezarda mı yatıyordu?

Büyükbabam ölmüş müydü?

Mektubu kayıp duygusunun ve yasın içimi kaplamasına izin vererek tekrar ve tekrar okudum. Başlangıçta babamla buluşmanın hayalini kurmuştum. Tıpkı Judy ile olduğu gibi birlikte bir çay içmeyi, akşam yemeğine çıkmayı düşlemiştim.

Birlikte gülmeyi.

Hayatım boyunca böyle bir adam canlandırmıştım kafamda.

Artık böyle bir şey olamayacaktı.

Armstrong'un dediğine göre büyükbabam bir ordu mensubuydu, şerefli bir adamdı. Kederimin içinden bir gurur duygusunun yükseldiğini hissettim.

Sonra dank etti: "Avusturya'daki bir hanımla evlenmiş ve üç çocuğuyla onu Avusturya'da terk etmiş..."

Bir kız ve iki erkek kardeşim vardı.

Onları bulmak zorundaydım.

Van'ın öldüğünü öğrenmesi gerek diye düşünüp hemen Judy'yi aradım. Konuşmak yerine mektupta yazanları okudum.

Güldü.

Avusturya'daki kardeşlerimden bahseden bölüme geldiğimde kahkahaları daha da yükseldi.

"Kalkıp Viyana'ya gitmek ve orada çocuk yapmak ve sonra Meksika'da toprağın altını boylamak tam da babanın yapacağı bir şey gibi geliyor kulağa," diye alaycı bir yorum yaptı.

Judy'nin verdiği tepkiden rahatsız olmuş bir şekilde telefonu kapattım. Babamın ölmüş olmasından rahatlamış, neredeyse mutlu olmuş gibiydi. Bunu sesinden ve kahkahasından duyabilmiştim.

Bilgisayarın başına geçip Guenevere Obregon'a, evlatlık verildiğimi söyleyen ve Armstrong'un bana anlattıklarını aktaran bir elektronik posta yazdım.

Cevap gelmedi.

Armstrong'un bana verdiği bu elektronik posta adresini artık kullanmıyor olabileceğini düşünerek ona bir mektup yazıp eski usülle postaladım. İçine kendi fotoğraflarımdan da koydum ve onunla tanışmaktan ne kadar mutlu olacağımı belirttim.

Bir ay geçti.

Cevap gelmedi.

Elimdeki adresin doğru olduğundan ümidimi keserek bilgisayarımın arama motoruna Guenevere'in adını yazdım. "Avusturya Cumhuriyeti, Bağımsız Federal İltica Teftiş Kurulu Raporu*" başlıklı bir belge belirdi ekranda. Üstünü tıkladım.

İşte bu!

Guenevere bir yargıçtı; kürsünün en tepesindeki saygıdeğer yetkili. Etkilenmiştim. Onunla konuşup babamızla ilgili hatırladıklarını kendisine sormak için sabırsızlanıyordum. Suçlu sığınmacılara yardım etme düşüncesi Van'ın suç geçmişiyle mi doğmuştu, diye merak ettim.

Üç saat sonunda kurulun numarasına ulaşmıştım.

Almanca konuşamamam süreci aksatınca yeniden ve yeniden numarayı çevirdim.

Sonunda "Guenevere" ve "yargıç" kelimelerine aşina olan bir kadına ulaştım.

"Evet, evet, ama hayır, yok burada. O şeyde, nasıl diyorsunuz, bebek izni?" diye toparladı durumu.

Kadından öğrendiğime göre Guenevere iki yıllık doğum iznine çıkmıştı.

"Sizde onun telefonu var mı?" diye sordum bir umutla.

"Hayır. Pazartesi tekrar arayın. Belki birisi o zaman yardımcı olabilir."

Pazartesi günü yeniden aradım ve bana onun sekreteri olduğu bilgisini vermeden "Siz Guenevere'i arıyorsunuz, doğru?" diyen bir kadına ulaştım.

"Evet," dedim sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Kendisi doğum izninde ve evinde bebeğini bekliyor."

"Ona bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Tabii," diye cevap verdi kadın.

"Ondan Gary Stewart'ı aramasını isteyin. Deyin ki ben onun Amerika'daki kardeşiyim." Ofis numaramı verdim.

Şaşkınlıkla kıkırdadı kadın. "Ah, kardeşi. Tamam, Gary, ona söyleyeceğim ve umarım sizi geri arayacak. Hoşçakalın."

---

* Independent Federal Asylum Review Board Activity Report.—ç.n.

Son şansımı da tüketmiştim ama Guenevere mesajımı alacağı için heyecanlı bir şekilde telefonu kapattım.

O sabah ofisten içeri girdiğimde ruh hâlimdeki değişiklik son derece açıktı. İş arkadaşım ve dostum olan Phillip Schmidt de hemen fark etti. "Sabahın bu saatinde bu neşeyi neye borçluyuz acaba?"

Ofiste hiç kimseye babamla ilgili durumu henüz anlatmamıştım. Herkes Judy'yi biliyordu ama Van'i aradığımdan bahsetmemiştim. Phillip'e Avusturya'da iki erkek bir de kız kardeşim olduğunu öğrendiğimi söyledim. Genelde sürekli çalan telefon, sohbetimiz sırasında garip bir şekilde ses çıkarmadı. Telefon çaldığında hâlâ sonraki adımımın ne olması gerektiği konusunda konuşuyorduk. Saat 9:30'du.

Phillip uzanıp açtı. "Delta Tech, ben Phillip. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir kadın sesi duydum ve Phillip'in yüzündeki şaşkın bakışı gördüm. Telefonun ucundaki kadının ne söylediğini anlamakta güçlü çekiyor gibiydi. Sonunda "Gary" lafını duydu ve telefonun ağzını eliyle kapattı.

"Sanırım arayan kız kardeşin," dedi.

Taş kesilip öylece kalakaldım.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım," dedi Phillip telefonu bana verirken. O arkasından kapıyı çekerken ben "Merhaba," dedim büyük bir coşkuyla, sesim titriyordu.

"Merhaba, ben Gary Stewart'ı arıyordum," dedi yoğun Alman aksanlı mükemmel bir İngilizce ile.

Ahizeyi iyice sıktım, "Gary benim," dedim.

"Ben Guenevere. Şu kardeş olma işi de nedir?" Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum ve ben de tuttuğum nefesi bıraktım.

Konuşmamız kırk dakika sürdü. Guenevere neden kardeş olduğumuzu düşündüğümü sordu. Evlat edinildiğimi ve Armstrong'un bana söylediklerini anlattım.

Guenevere iki yaşında olan bebeği Karl ve Mart'ta gelecek olan ikinci bebekle birlikte büyüyen aileleri için daha geniş bir eve ihtiyaç duyup taşındıklarını, bu nedenle gönderdiğim mektubun eline ulaşmadığını açıkladı.

Elektronik postayı da ofisinde olmadığı için görmemişti.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Beni reddetmemişti.

Ona ailemden, her ikisinden de bahsettim ve mektupta yazdığım bilgileri tekrarladım.

"Bana babamızı anlatabilir misin?" diye sordum.

"Babamızı tanımıyorum," dedi. "O bizi ben daha bebekken terk etti."

Sözleri kurşun gibi saplandı. Van bana yaptığının aynısını kardeşlerime de yapmıştı. Bunu öğrendiği zaman yaşamış olması muhtemel o üzüntüyü çok iyi tanıyordum.

"Peki, onun gibi sığınmacılara yardım etmeye kendini adamanın nedeni babamızın suç geçmişi mi oldu?" diye sordum, gerçekten anlamak isteyen bir sesle.

"'Babamızın suç geçmişi'yle neyi kastediyorsun?" diye sordu Guenevere. Sesi artık hiç de neşeli gelmiyordu.

Yanlış bir adım attığımı biliyordum. "Ben yalnızca iltica kurulunda çalıştığına göre belki babam Amerika'daki bir şeylerden kaçmış olabilir diye düşündüm."

"Kariyerimin babamla hiçbir ilgisi yok," dedi Guenevere soğuk bir şekilde. "Sadece bunun için üniversiteye gittim, hepsi bu."

Birbirimize hoşçakal deyip iletişim bilgilerimizi paylaşırken çenemi kapalı tutmamış olmaktan dolayı pişmandım. Çok büyük bir hasar yaratmamış olmayı umuyordum ama bana hoşçakal diyen Guenevere, bana merhaba diyen sıcak Guenevere değildi.

O akşam Guenevere'e, aniden karşısına çıkarak onu şaşırttığım ve hem Adalet Bakanlığı'ndaki arkadaşımın hem de Harold Butler'ın yanlış bilgilendirmeleri de dâhil Van'a dair o güne kadar öğrendiğim ne varsa birdenbire onunla paylaştığım için özür dileyen bir elektronik posta yazdım.

Benim söylediklerime karşı çıkan bir cevap geldi Guenevere'den. Babasının hiçbir zaman Amerika'da tutuklanmadığını söylüyordu. "O polis memurunun babamın 1996'da California'da bir kez daha tutuklandığını söylediğini anlatmıştın. Bu tamamen saçmalık çünkü benim babam

1984 yılında Meksika'da öldü." Mektubuna büyük zorluklar yaşadıktan sonra hem kendisi, hem erkek kardeşleri, hem de anneleri için hayatlarının babalarına ve onun Amerika'daki ailesine dair bölümünü sonsuza kadar kapattıklarını söyleyerek devam ediyordu. "Bundan böyle baba tarafımla herhangi bir bağımızın olmasını tercih etmiyor ve bu nedenle de seni ya da benim, kardeşlerimin, ya da annemin hayatına dokunacak başka birilerini istemiyoruz. Hepimiz bu ricamıza saygı duyacağını umuyoruz. Şüphesiz ki gelecekte her şeyin senin ve ailen için gönlünüzce olmasını dileriz."

Böylesi bir aptallık yaptığım için kafamı duvarlara vurmak istiyordum. Elbette hiç kimse birdenbire bir erkek kardeşi olduğunu öğrenmek ve hemen ardından babalarının bir sabıkalı olduğunu duymak istemezdi. O benim kız kardeşim olduğu için otomatik olarak bağlı olacağımızı varsaymıştım.

Guenevere'e başka bir mektup daha yazıp kendimi açıklamayı ve daha barışçıl bir cevap almayı denedim.

"Nasıl hissettiğimi hayal et," yazdı karşılık olarak, "Telefonda bana 'Ben senin kardeşinim ve senin baban bir çocukla ilişkiye girmişti, ayrıca o bir sabıkalı,' dediğinde ve hatta şu an bile üstümden kamyon geçmiş gibi hissettiğimi düşün!"

Kardeşi olduğumdan yüzde yüz emin olabilmek için doğum sertifikamı görmek istedi ve olan biteni hazmetmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. "Eğer tüm bu olanlar doğruysa bu sağlık durumu iyi olmayan annem için büyük bir şok olacak," dedi.

Guenevere babamın Meksika'da "havasızlıktan öldüğünü" ve annesinin hepsi adına Van'a veda etmek üzere Meksika'ya gittiğini söyledi. "O isimsiz bir mezarda yatıyor, çünkü büyükbabamın eşi onu uygun bir cenaze töreni yapmak üzere Amerika'ya getirmek istemedi."

Sözlerine büyükbabamla hiçbir zaman tanışmadıklarını anlatarak devam ediyordu. "Ondan minicik bir oyuncak bile almadık ve 11 yaşımda Amerika'daki uluslararası bir kampa gönderildiğimde beni görmeye gelebilecekken gelmek istemedi. Ya da hukuk fakültesini bitirip Rutger Hukuk Fakültesi Dekanı tarafından bir yıl boyunca üniversitede asistanlık yapmak

üzere seçildiğimde, onun eşi Eleanor'u ziyaret etmek istedim ama o da beni görmek istemedi."

Mektubunu onunla iletişim kurmamın benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlamadığını ancak kanıta ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek bitiriyordu.

Mektubunu "Gueny," diye imzalamıştı.

Bu bana umut verdi.

Ona ihtiyacı olan zamanı verdim. Sonraki birkaç ay boyunca Louisiana eyaletinde bulunan orijinal doğum sertifikama ulaşmaya çalıştım ve sonunda olayı mahkemeye taşıdım. Ancak çabam boşunaydı. Doğum kayıtlarım mühürlüydü ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Aylar geçtikçe Guenevere'den tekrar haber alabileceğime dair umutlarımı kaybetmeye başladım. Bununla birlikte doğum sertifikamı yetkililerden almak için elimden geleni yaptığımı açıklayan bir mektup yazdım ona.

Yedi ayın sonunda nihayet posta kutumda ÖSTERREİCH damgalı bir mektup buldum. Zarfı açarken kalbim deliler gibi atıyordu.

Mektup Guenevere'den değildi.

Edith'ten, annesinden gelmişti.

İçinden kötü bir şey çıkacağını hissedip içeri girdim ve mektubu okumak için oturdum.

Babamın üçüncü eşi, evlatlık verilen çocukların biyolojik ailelerini bulmaya çalışmalarının gayet doğal olduğunu, ancak pek azının bulacakları gerçekle baş edebildiğini yazmıştı. Harold Butler'ın bana babam hakkında söylediği şeylerin doğru olmadığını belirterek, kocasının 1996'da hapse girmesinin mümkün olmadığını, çünkü onun 1984'te öldüğünü söylüyordu. "Benim için gerçek bu ya da sen bana yanlış mezarın başında beklediğimi söylüyorsun. Eğer benim çocuklarım babaları hakkında bazı ufak noktaları kaçırmışlarsa bana sorabilirler. Lütfen çocuklarımı strese sokup beni de üzme artık. Lütfen DUR ARTIK çünkü 30 yıl sonra çıkıp benimle bağlantı kurmak isteyen tek kişi sen değilsin (Avrupa'ya uçup Viyana'da kalmak ne kadar da pratik)!" Arkasından, insanların arkadaşlarını seçebileceğini

ama ailelerini seçemeyeceğini yazıyor ve bana onun çocuklarının asla sahip olamadığı türden "büyük ve babacan bir aile" diliyordu.

Donup kaldım oturduğum yerde. Binlerce düşünce beynime hücum ediyordu. Guenevere hakkımdaki her şeyi annesine anlatmış olmalıydı. Gueny son mektubunda oldukça kaygısız görünüyordu. Oysa Edith belli ki eski bir evlilikten olma bir çocuk hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu.

Bu işin peşini bırakmam gerektiğinin farkına vardığımda gözümden yaşlar süzülüyordu.

55

2008 başlarken doğum sertifikamı almak konusundaki çabalarım sürmekteydi ama henüz başarılı olamamıştım. Gerçek annemin kim olduğunu bildiğimi kanıtlamak için Nüfus İdaresi'ne Judy'yi bile götürdüm ama isteğim yine de geri çevrildi.

Edith'ten mektup alır almaz Sosyal Güvenlik Müdürlüğü'nün neden babamı ölmüş olarak değerlendirmediğini de anladım: Edith Avusturya'ya babamın ölümünü rapor etmeden dönmüştü. Tam gününü bilmememe karşın Amerika'da bir kaydı bulunması için rapor etmeye karar verdim. Ağustos 1984'te öldüğünü tahmin ediyordum. Yanılmışım.

Amerikan Dışişleri Bakanlığı'ndan babamın ölüm raporunu nihayet alabilmiştim. Bu rapora göre babam Meksika'da bir otelde —Hotel Corinto— ölmüştü. "Solunum yollarına mide muhtevasının kaçması neticesinde oluşan aspirasyon."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kendi kusmuğunda boğulmuştu.

Otopsisini Doktor Aurelio Núñez Salas yapmıştı.

Van 20 Mayıs 1984'te hayatını kaybetmiş ve Meksika'da Panteón San Lorenzo Tezonco'ya defnedilmişti.

Hemen bir uçağa atladım. Geçen beş yıl boyunca düşüncelerimi ve rüyalarımı ele geçiren adamı görmek zorundaydım.

Mexico City'nin merkezindeki Hotel Corinto'ya girdiğimde bu anı daha önce yaşamışım gibi bir hisse kapıldım. 1962 yılında annem ve babamın kaldığı otel de burasıydı. Biliyordum, çünkü Judy bana çatısında yüzme havuzu olan bu dokuz katlı oteli tarif etmişti. Plaza de la Republica'da yer alan Monumento a la Revolución'un yakınlarındaki bu çok katlı bina, bölgede dokuz katlı olup çatısında yüzme havuzu olan tek binaydı. Annemin ve babamın ilişkilerinin en romantik zamanlarını geçirdikleri yer burasıydı.

Balayları burada başlamıştı.

Ve işte burada, aynı otelde hikâyeleri sona eriyordu.

Mavi arka ışıkları ve aynalı duvarları olan, Crown Royal, Jack Daniel's ve çeşit çeşit tekila şişelerinin dizildiği bara oturduğumda kim bilir kaç defa babam da buraya, belki de tam bu koltuğa oturup aynadan kendisine bakan adamı izlemiştir diye düşündüm. O adamın aklından neler geçtiğini, kendisinin nasıl bir şeye dönüşmesine izin verdiğini anlayıp anlamadığını merak ettim.

Ve ölmeden önce neler düşündüğünü.

Olayın içindeki ironi bir anda dank etti: Çok fazla insanın acı çekmesine neden olan adam, kendi kusmuğundan boğularak ölmüştü.

Bir bakıma uygun düşmüş gibi görünüyordu.

Daldığım düşüncelerden çıkmak için başımı salladım, barmenden bir içki istedim ve her gün söylediğim bir şeymiş gibi, "*Mi Padre murió aquí!*"* dedim.

Yakındaki bir taburede oturan yaşlıca bir kadın uzun bir süre bana baktı ve başını onaylar gibi salladı. "Ah, bambino Van Best."

Babamın Meksika'daki hayatına dair birkaç hikâye dinleme umuduyla yaşlı kadına babamı ne kadar iyi tanıdığını sormaya çalıştım ancak İngilizce bilmiyordu ve benim zayıf İspanyolcam ile onunla konuşma çabam faydasızdı.

* Babam burada öldü.—e.n.

Sonunda pes edip dokuzuncu kata çıktım.

Havuz kenarındaki koltuklardan birine oturdum ve yetmiş kilometre ötede belli belirsiz görünen Meksika'nın ikinci en yüksek zirvesi Popocatépetl'in inanılmaz manzarasını izledim. Zaman zaman aktif hâle geçen yanardağ ya da "tüten dağ", bölgenin yerlileri tarafından çoğunlukla "El Popo" veya "Don Goyo" adıyla anılır.

Annemin havuzda edepsiz hareketler yaptığını ve babamın da onun maskaralıklarına güldüğünü hayal ettim. O zamanlar çok gençti, henüz on dört yaşındaydı ve oyunculuğu cezbedici gelmiş olabilirdi. Judy çok güzelmiş ve Van da aralarındaki ilişkiyi, bu adamın kızın babası mı yoksa kocası mı olduğunu merak etmesi muhtemel diğer müşterilerin tuhaf bakışlarını görmezden gelerek ona sevgiyle bakarmış.

Güneş dağın ardında battı ve gözden tamamen kaybolana kadar onu izledim. Sonunda ayağa kalkıp, kaldığım Sheraton Maria Isabel Otel'e yöneldim. Hotel Corinto'da kalmak istememiştim. Bu çok fazla olurdu.

Ertesi sabah resepsiyonu arayıp bir gün için şoför tutmamın mümkün olup olmadığını sordum. Önemli işlerim vardı ve güvenebilecek birisi gerekiyordu. Saat 09:45'te kısa boylu, beyaz saçlı, kendisini Sergio olarak tanıtan bir Meksikalı ile otelin önünde buluştum.

"Señor Gary?" diye sordu.

"*Sí*," diye cevap verdim.

"Anladığım kadarıyla bugün için oldukça özel bir isteğiniz var?"

"*Si, señor*," dedim adamın elini sıkarken. Resepsiyondaki görevliye babamın mezarını bulmak istediğimi söylemiştim.

"Tamam o zaman," dedi ağır aksanlı sesiyle. "Hadi babanızı daha fazla bekletmeyelim dostum."

San Lorenzo Tezonco mezarlığı Zona Rosa'nın merkezinden yirmi beş kilometreden daha az bir mesafede olmasına karşın araba yolculuğu Mexico City'nin en tehlikeli mahallelerinden biri olan Iztapalapa'daki inşaat çalışmaları ve bitmeyen trafik nedeniyle uzadıkça uzadı.

"Burada araba kullanmam, *señor*," dedi Sergio bana. "Hayatımda hiç.

Bunca yıl boyunca, *señor*, bunun gibi bir istek hiç almamıştım. Sizi babanızı Meksika'da ilk defa görmeye götürmekten çok onur duyuyorum."

Mexico City adını almadan önce Aztekler tarafından verilen adıyla tarihi Tenochtitlan şehrinden güneye doğru yolculuk yaklaşık iki saat sürdü. Fakir köylülerin sevdiklerinin ebedi istirahat yerlerini ziyaretleri için güzel çiçekler, çarmıhlar ve içlerinde La Cartina'nın da olduğu heykeller satan teneke çatılı ahşap tedarik dükkânlarını görmeye başlayınca gideceğimiz yere ulaştığımızı sandım. Babamı ziyaret etmek istediğimi ilk söylediğimde William'ın yaptığı uyarıya gitti aklım.

"Día de los Muertos'ta gitmediğinden emin ol," demişti bana.

"Neden peki?"

Meksika'daki insanların, Ölüler Günü'nde —1 Kasım— ve civarında, ölülerinin ilahi bir izinle dünyayı ziyaret ettiklerine inandıklarını açıklamıştı. Yaşayanlar ölenlerin ruhlarını çiçekler, özel hazırlanmış yemekler, mumlar, fotoğraflar ve tütsülerin olduğu üç gün süren bir festivalle karşılarlardı. Sevdiklerinin hatıralarını hafızalarında sonsuza dek taze tutmak için huzur ve mutluluk verici bir vesileydi bu.

"Ancak bu dışarıdan gelenler için değil," demişti William. "Ve sen, oralarda sıkışıp kalmış olması muhtemel o ruhların hiçbirinin arasına girmek istemezsin."

Arabayla mezarlığın içinden geçerken hâlâ bunları düşünüyordum. Bir kontrplak üstüne siyah harflerle yazılan küçük tabela, Panteón Civil San Lorenzo Tezonco'ya ulaştığımızı haber verdi. Bakışlarım tabelaya, babamın sefil hayatının sonunu gösteren işarete sabitlendi.

İçinde ilerledikçe midem ağrımaya başladı.

"İşte geldik, *señor*. Çok üzgünüm. Burası çok çok perişan bir yer."

Etrafıma baktım ve ne kastettiğini anladım. Babam koskoca Mexico City'nin en kötü mahallesinde, en fakir mezarlığına gömülmüştü. Tıpkı sessizliğin tüm duyuları boğduğu ağır çekim bir film sahnesi gibi her şeyin yavaşladığını hissettim. Her şey gerçek üstü görünüyordu. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Mexico City'deki ilk günümde 2.250 met-

re yükseklik yüzünden tükenmiş hissetmiş olsam da bunun onunla bir ilgisi yoktu. Bu, orada, o yerde bulunuyor olmam gerçeğinden kaynaklanıyordu.

Babamla birlikte.

Ben mezarlığın yönetim ofisini görmeye çalışırken Sergio da arabayı üç şeritli bölünmüş bulvarda yavaşça sürdü.

"Sağa dön," dedim meskit ağaçları arkasına sıkışmış olan eski tuğla ofisi görünce. Ben İsveç Ordusu sırt çantamdan babamın ölüm raporunu ve doğum sertifikasını çıkartırken, Sergio arabayı binanın önüne park etti.

İçeri girdiğimizde Sergio daktilonun başında oturan yaşlıca bir hanıma geliş sebebimizi anlattı. Kadın tezgâhın etrafından dolaşıp binanın en ucuna gitmemizi ve oradaki küçük kapıdan geçmemizi söyledi.

Ofisin içinde bir başka yaşlıca hanım masada oturuyor ve orta yaşlı bir adam da bazı belgeler dolduruyordu. Arkadaki duvar, dosya dolaplarıyla doluydu ama beyaz kapakları olan iki kapılı siyah dosya dolabı hemen dikkatimi çekti. Üstünde "1980-1984" yazıyordu.

Sergio bu hanıma da neden orada olduğumuzu açıkladığında, kadın bize bu dolabı işaret etti.

Üstünde "1984" yazan büyükçe bir dosyayı çektim ve her ismi kontrol ederek sayfaları çevirmeye başladım. 23 Mayıs'ı açtığımda son kez kayıtlara geçirilmiş olan babamın adını gördüm. O gün on altı kişi defnedilmişti, sekiz çocuk ve sekiz yetişkin. Babam Francisca Quintero Qruz ile Fernando Lecuona Armaz'ın arasında on beşinci sıradaydı. Adının yanında mavi kalemle atılmış bir onay işareti vardı. Amerikalı olduğu için mi böyle bir işaret koyulduğunu merak etmekten alamadım kendimi.

Adamı yanıma çağırdım. Adam ada numarasını küçük bir kâğıda not ettikten sonra Sergio'ya bir şeyler mırıldandı.

Sergio kolunu omzuma attı. "Onun adı Alejandro. Onu takip edeceğiz, *señor.* Bizi babanıza götürecek."

Ofisten çıkarken sakin olmakta güçlük çekiyordum. Bu noktaya gelebilmek için uzun yıllar beklemiş, bu adamın adını öğrendiğim günden beri

çok acı ve yıkım yaşamıştım. İşte buradaydım şimdi. Ne yaptığımı, neden yaptığımı bilmiyordum.

Sergio'nun kamyonetine yönelmiştim ki Sergio beni kolumdan tuttu. "Hayır, *señor.* Yürüyeceğiz. Alejandro fazla uzak olmadığını söyledi."

Bizi ağaçlarla çevrili küçük alandan bir zamanlar güzel taş bir bina olan şapele götüren toprak patikada yürürken duygularımla savaşıyordum. Şapelin duvarları, kapı ve pencereleri etrafa dağılmıştı, 1985 yılında Mexico City'de büyük bir deprem felaketi yaşanmıştı.

Kara bulutlar gökyüzünü kaplarken yakındaki dağlarda gök gürledi. İleriye bakmamaya çalışıyordum, çünkü yaklaştığımızı hissediyordum ve ne kadar yaklaşırsak nefes almak benim için o kadar zorlaşıyordu. Çantama uzanıp bir mendil aldım ve gözlerimi sildim. Aniden herkes durdu.

Başta bakmak istemedim, bu yüzden gözün görebileceği en uzak yerlerdeki mezarları süsleyen çiçeklere diktim gözümü. Moloz ve çer çöpün toprağı örttüğünü fark ettim. İster istemez muhteşem Arlington Ulusal Mezarlığı'nda, kutsal topraklarda sadık vatanseverler arasında huzurla yatan büyükbabamı düşündüm.

San Bernardino'daki mezarını ziyaretimin üstünden çok geçmemiş olan Gertrude'u düşündüm. Onu gerçekten sevmiş olan üç adamın birbiri ardına gelen âni ölümünü atlatmıştı: komutan, ilk eşi, Mart'ta; John Harlan Plummer, Nisan'da; ve oğlu Mayıs'ta. Mezarının başında bağdaş kurup oturmuş ve hayatımda ilk defa konuşmuştum onunla. 1986'da bir karavanda tek başına ölmüştü. Hakkında ölüm ilanı bile çıkartılmamıştı.

Gertrude'un da bizler gibi ama kendince acı çektiğini biliyordum. Orada oturup ona içimi döktüm ama ayrılırken "tekrar geleceğim," ya da "umarım gittiğin yerde mutlu ve huzurlusundur," demedim. Ona sadece onu sevdiğimi ve kendisine sunulan sevgiyi en baştan kabul edebilen birisi olamadığı için üzgün olduğumu söyledim. Bu çok şeye mal olmuştu.

Etrafıma baktığımda büyükbabamın oğlunun bir yoksul mezarlığına gömüldüğünü görmemiş olmasından mutluluk duydum. Bu, cemaatinin

cenazelerini onurlandırıp cennetin güzelliklerinden bahseden onun gibi gururlu bir adam için dayanılmaz olurdu.

Sonunda Sergio ve Alejandro'nun, yüzleri çorak bir toprak yığınına dönük, iki mermer mezar taşı arasında durduklarını fark ettim. Alejandro Sergio'nun kulağına bir şey fısıldadı ve başındaki hasır şapkayı saygıyla çıkartıp kalbinin üstüne götürdü, başını öne eğdi.

"O burada, *señor*," dedi Sergio, ayaklarımızın önündeki işaretlenmemiş toprak yığınını gösterirken.

Bir an konuşamadım.

Orada, babamın huzurunda sessizce dikildim.

Gidenlerini sonsuza kadar özleyecek olan yoksul aileler tarafından özenle yerleştirilmiş anıtlara baktım bir kez daha. Mezar taşlarının çoğu, sevdiklerinin cennete giden yollarını döşemesi için güzel haçlarla süslenmişti. Ve sonra Edith haricinde kimse tarafından ziyaret edilmemiş olan toprak yığınına baktım. Burada hiç haç yoktu.

Sonunda Sergio'dan Alejandro'ya mezara bazı fotoğraflar bırakıp bırakamayacağımı sormasını istedim. Birinde ben ve William, diğerinde de ben, Judy ve Zach'in olduğu iki fotoğraf.

"Fotoğraflar rüzgârda uçup gidecek ve günün sonunda çöp olacaktır," diye cevap verdi Alejandro Sergio'ya İspanyolca. "Ama ben babasının kalbinin olması gereken yere doğru bir delik kazıp bunları oraya koyabilirim."

Alejandro şapkasını yere koydu. Tam babamın kalbinin üstünde yaklaşık kırk santim derinliğinde bir delik açtı. Ben dizimin üstüne çöküp fotoğrafları deliğe yerleştirirken Alejandro geri çekilip başı önde bekledi. Fotoğrafları toprakla örtmesinin ardından ona da Sergio'ya da ellişer peso verdim.

"*Un momento, por favor,*"* dedim.

Alejandro mükemmel bir İngilizce ile cevap verdi. "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz, *señor.* Rahatınıza bakın."

* Bir saniye lütfen.—e.n.

Merdiven boşluğunda beni terk ettiği günden beri babamla ilk defa başbaşa kaldığımızı fark ettim.

Öfkemin beni yenmesine izin vermemeye çalışarak diz çöktüm. Açıklanamaz bir şekilde sevmiştim bu adamı. O benim babamdı. Yaptığı şeylerden dolayı ondan ne kadar nefret edersem edeyim görülmez ve kopmaz bağlarla birbirimize bağlıydık. Gökyüzüne bakıp Tanrı'dan doğru şeyleri söylememe yardım etmesini istedim. Leona'nın bana öğrettiği gibi dua etmeye başladım. Tanrı'dan babamı bağışlamasını ve onun ruhuna merhamet göstermesini istedim. Ayrıca babamın yalnızca bana değil, daha başka birçok insana da yapmış oldukları yüzünden duyduğum öfke için Tanrı'dan beni affetmesini istedim.

Yere baktığımda gözyaşlarımın babamı örten toprağa döküldüğünü gördüm. Bu bana Van'ın ağlayışımı duymaktan ne kadar nefret ettiğini hatırlattı.

Madem öyle, kendimi koyverdim.

İçimi boşalttım ona, bütün o acıyı, bütün o kızgınlığı.

Ve ardından Leona ve Loyd'un bana aşıladığı bağışlayıcılığı.

Oradan uzaklaşırken fırtına bulutlarının volkanın arkasına doğru çekildiğini fark ettim. *"Adiós, mi padre,"* diye fısıldadım tüm kalbimle, o adamın benim hayalini kurduğum babam olabilmesini dilerken.

Orada ne kadar vakit geçirdiğimi merak ederek saatime baktığımda, 17 Mayıs'ta olduğumuzu gördüm —Earl Van Dorne Best'in ölüm, Gary Loyd Stewart'ın doğum yıl dönümü.

56

2002 yılında Leona ve Loyd, Judy ve Frank'le ilk defa tanıştığında yemek masasında hep birlikte otururken saf bir mutluluk hâlindeydim. Bir değil, iki mükemmel annem olduğu için kendimi kutsanmış hissediyordum. Zaman geçip ben babamı aramaya başladıkça tüm bu olan bitenlerin beni

evlat edinen aileyi nasıl etkileyeceğini sık sık düşünmeye başladım. Bana karşı öyle iyilerdi ki babamı ararken onları incitmeyi hiç istemiyordum.

Annemin ne kadar güçlü bir kadın olduğunun her zaman farkında oldum ve onun olağanüstü inancı hayatımı şekillendirdi. Ama bir sene, Babalar Günü'ne yakın, kim olduğumu öğrenmek için yaptığım araştırmanın Loyd'a olan sevgimi ne kadar güçlendirdiğini ve onun kendi yöntemleriyle, sessizce bana ne kadar destek olduğunu hatırlamaya başladım. Babalar Günü hiç bu kadar anlamlı olmamıştı benim için.

Çocukken kız kardeşlerim ve ben, annemin bize aldığı bir kartı imzalar ve kiliseye gitmeden önce Loyd'a verirdik. Büyüdükçe herkes babası için güzel bir hediye alma işine girişti —bir mangal, ya da yeni bir televizyon ve her birimiz ona kişiye özel bir Hallmark kartı hediye etmeye başladık. Ancak bu sene benim babama söylemek istediğim şeyleri karşılayabilecek bir Hallmark kartı yoktu. 2009 yılı itibarıyla Babalar Günü'nün ne anlama geldiğini daha iyi kavradığım için kendi kartımı kendim hazırladım:

Babacığım,

Bugün bazı işleri halletmek üzere St. Louise Caddesi'ndeki Şehir Mahkemesi Binası'na gitmem gerekti. Bildiğin gibi şehir merkezinde park yeri bulmak hep sorundur ama Amerika Caddesi ile St. Charles'ın köşesinde günlüğü beş dolar olan bir otopark buldum. Buraya park edip işlerimi halletmeye gittim.

Bildiğin gibi, son yıllarımın çoğunu geçmişimi araştırarak ve şimdilerde şehirde benim en sevdiğim yer hâline gelen North Bulvarı'nda terk edilmeme dair karmaşık bilgileri bulmakla geçirdim. Sanırım kalbimin derinliklerinde Van'ın beni gerçekten İlk

Presbiteryan Kilisesi'ne bırakmayı denediğine inanmak istiyorum ama artık kabul etmek zorundayım ki o soğuk Mart gününde gerçekte neler yaşandığını asla öğrenemeyeceğim. Bildiğim bir şey var ki şehrin bu bölümü, Beauregard Town, artık benim için çok özel. Aklımda ve beynimde burası kutsal bir yer. Ne zaman fırsat bulsam arabayla buradan geçmeye ya da kamyonetimi park edip eski Lytle binasının oralarda yürümeye çalışıyorum. Bunu oldukça sık tekrarlıyorum. Burada beni kendisine, köklerime çeken bir şey var.

Ancak bugün değişik bir şey oldu bana. Amerika Caddesi'ndeki otoparktan çıktığımda sola döndüm ve üç blok ilerledim. St. Joseph'ten tekrar sola döndüm. Kuzeye doğru ilerlerken Van'ın beni binanın içine taşımış olması muhtemel avluyu gördüm. Tanrı'nın bana ne anlatmaya çalıştığını merak ederek, hayal ederek ve dinleyerek bir dakika kadar orada durdum. Ben çok uzun süredir yalnızca Van ne düşünmüş olabilir ya da kalbinde neler vardı diye merak ediyordum.

Beni sevdi mi? Umursadı mı? Ağladı mı? Yapacağı şeyden üzüntü duyuyor muydu? Bütün bunlar uzun zamandır benim kalbimde ve aklımdaydı. Orada otururken ve ağlarken ve dinlerken, cevabımı aldım. Van'ın ne yaptığının ya da ne hissettiğinin bir önemi yoktu. O gün orada olup bitenler içinde önemli olan tek bir şey vardı.

Önemli olan ve Tanrı'nın yaptığı bir şey.

Dört buçuk saat boyunca orada tek başıma durdum. Ama baba, şimdi anlıyorum ki yalnız değildim. Bugün fark ettim ki Van'ın beni yere bıraktığı an ve ağlayan oğluna sırtını dönüp gittiğinde çok özel birisi beni izliyordu. Van eminim ki şeytani kalbiyle yakalanmamayı umarak o binadan sıvışırken arkasını dönüp bakmış, hatta belki bir damla göz yaşı bile dökmüş olabilir. Ama biliyorum ki Tanrı tüm olan biteni gördü. O çocuğun yalnız ve korunmasız olduğunu biliyordu. Beni sevgisiyle sarıp sarmaladı ve Bayan Bonnette işten dönene kadar beni korudu.

Belki Van gözyaşı dökmedi ama eminim bu babanın tek oğlunu terk edişine tanıklık ederken Tanrı döktü. Böyle bir kötülüğe bakmanın Tanrı'yı üzdüğünü ve binayı terk ederken Van'ın yarattığı hoşnutsuzluk ile kalbini o çocuk için mükemmel babayı bulma isteğiyle doldurduğunu düşünüyorum. O saatler boyunca Tanrı'nın beni sakinleştirdiğine ve o soğuk ve ıssız basamaklarda benimle birlikte oturup geleceğim için planlar yaptığına inanıyorum.

Biliyorum ki o gün Tanrı bana bakıcılık yaparken, bu çocuğun çok özel birisine, kalbi O'nunla dolu birisine verilmesi gerektiğine karar verdi. Seni benim babam olarak seçmesinin nedeni de bu olmuş olmalı. Biyolojik babamın açtığı

yaraları iyileştirecek olanın çok özel
bir sevgi olduğunu biliyordu ve bunu
yapabilecek yalnızca bir kişi vardı.
Ben yalnızca Tanrı'nın beni sana vererek
yaptığı seçimden ne kadar mutlu olduğumu
bilmeni istedim. Seni tüm kalbimle seviyorum.
Babalar Günün Kutlu Olsun

Gary

Babam kartı o Pazar öğleden sonrasında onun evinde toplanmış insanların önünde okumak istemedi, bu yüzden yatak odasına geçti. Birkaç dakika içinde odadan çıktığında gözünden yaşlar süzülüyordu. Bu kartın hayatı boyunca aldığı en güzel hediye olduğunu söyledi bana. Bana sıkıca sarılıp kucakladığında kulağıma "Seni seviyorum Gary," diye fısıldadı.

O ânı asla unutmayacağım.

Üç yıl sonra 16 Haziran 2012'de, Babalar Günü'nden bir gün önce annem ve babam her zamanki gibi bir güne uyandılar. Annem babamın kahvesini yaptı ve günlük ibadetini gerçekleştirmek üzere yatak odasına döndü. Babam her sabah İncil okuduğu odaya, kendi deyimiyle bilgisayar odasına götürdü kahvesini.

Okumasını bitirdiğinde eski tenis ayakkabılarını giydi, terden leke olmuş şapkasını taktı ve anneme seslendi. "Tamam hayatım, ben hazırım," dedi bahçede çalışma zamanının geldiğini haber vererek.

Arka kapılarından dışarı çıkıp tuğla döşeli yeni avlularına doğru yürürlerken babam güneşli, parlak gökyüzüne baktı. Kapıyı bile kapatmadan Tanrı'ya bu güzel gün için teşekkür etmek üzere şarkı söylemeye başladı.

Ah Tanrım, Tanrım
Bu muhteşem mucizenin içindeyken ben
Her şeyi gözden geçirince
Kelimeler havadan yapılmış ellerin olur senin.

Annem zaman zaman yaptığı bir şeyi yapıp araya girdi. Kendisine hâkim olamamıştı. Sabah daha çok erkendi.

"Şşşşşşt, Loyd. O kadar yüksek sesle değil. Tüm mahalleyi uyandıracaksın."

Babam yalnızca gülümsedi. "Aslında, bunu duymaya ihtiyaçları var," dedi.

Çiçek yataklarını son zamanlardaki güçlü yağmurlardan korumak için kullandığı muşambanın altına eğilip bir tuğla alırken, "Sanatın ne büyük!" diye daha da yüksek sesle devam etti şarkısına. Sağ elinde bir tuğlayla doğrulup gökyüzüne baktı.

Tam o anda Tanrı babamı evine geri çağırdı.

Onun o güzel mi güzel bedeni boş bir kabuk gibi yere düştüğünde, ruhu hâlâ Tanrı'sına övgüler sunarak çoktan cennete çekilmişti.

Tanrı'nın babamı onun vedalardan ne kadar nefret ettiğini bildiği için bu şekilde aldığından hiç şüphem yok. Öyle güzel yaşanmış bir hayatın ödülü olarak uzun süren bir hastalıktan ve biricik eşiyle ailesine veda etme mecburiyetinden muaf tutulmuştu.

Babalar Günü'nde onun ölüm ilanını yazarken insanların onun ne kadar harika, komik, nazik ve sevgi dolu bir adam olduğunu bilmelerini istedim. Onun yıllarca Istrouma Baptist Kilisesi'nde papaz yardımcılığı yaptığından bahsetmeyi unuttum. Bu onun en gurur duyulası başarılarından biriydi. Onun nasıl bir eş, nasıl bir baba ve büyükbaba olduğunu tarif etmeye çalışmakla öyle meşguldüm ki bu kadar önemli bir şeyi unutabildim. O da eminim buna epey gülmüştür.

Istrouma Baptist Kilisesi cenazesinde tıka basa doldu. Hayatlarına şu ya da bu şekilde dokunduğu yüzlerce insan, birbiri ardına sıraları doldurdu veya bu güzel adama veda edebilmek için sıraya geçtiler.

Bütün o insanların önünde dururken onun hayat hikâyesini, böyle sıradan bir insanın eşinin, çocuklarının ve torunlarının hayatlarında ne büyük farklar yarattığını anlattım gururla.

Cenazeden sonraki günlerde biri beni terk eden, diğeriyse kendi çocuğu gibi yetiştiren iki babam arasındaki farkları düşünmekten alamadım

kendimi. Eğer baba olarak Harry Loyd Stewart yerine Earl Van Best Jr.'nin oğlu olarak büyüseydim hayatım nasıl olurdu diye merak ettim. Loyd'un sözleriyle ve davranışlarıyla öğrettiği; bugün olduğum gibi bir adam olamazdım, biliyorum.

Evet benim biyolojik babam bir çocuk tecavüzcüsü ve seri katil ama benim gerçek babam, beni seven adam sevgiyle alıp evine getirdiği ve kalbine yerleştirdiği oğlunu hâlâ yukarıdan izliyor.

57

Judy'nin beni bulmasının üstünden on iki yıl geçti ve şunu söylemek zorundayım ki o gün benim hayatımın en önemli günüydü. Geçen yıllar boyunca birbirimizde açtığımız yaralar iyileşiyor ve birbirimizi elimizden geldiğince sık ziyaret ediyoruz. Yaşadıklarının ona ne kadar ağır gelmiş olabileceğini şimdi anlıyorum. Beni doğurduğunda kendisinin de hâlâ bir çocuk olduğunu ve yaptıkları için onu sorumlu tutamayacağımı biliyorum. Olanları hatırlamak istemediği için onu suçlayamam. Ben de böylesi şeyleri hatırlamak istemezdim. Judy kendince bir telafi etme çabasıyla beş yıl önce Tucson Evlat Edinme Birliği Destek Grubu'nu kurdu ve başka evlatlık çocuklara danışmanlık yapmaya başladı. Onun bu topluluk içinde yaptığı iş pek çok hayatı değiştirdi.

Ocak 2010'da Tania, William'ın aramızdan ayrıldığını haber vermek üzere beni aradı. Onun kaybından büyük üzüntü duydum, çünkü oldukça yakınlaşmıştık. Her ne kadar detaylar beni babamın günahlarına daha da ikna ediyor olsa da, onun bana karşı dürüstlüğüne hep inanmıştım. Birkaç yıl içinde o benim için bir amca olmuştu, Bill Amca.

Başsağlığı dilemek üzere çok geçmeden Tania'yı ziyarete gittim. Ben oradayken konu babama geldi.

"Biliyorsun, onu sevmezdim," dedi. "Bunu hiçbir zaman Vsevé'nin önünde söylemek istemedim ama baban, 1970'lerin sonu ya da 1980'lerin başı

gibi beklenmedik bir şekilde buraya uğradı. Vsevé iş gezisindeydi ve ben de Van'ı içeri davet etmek istemedim. Çünkü saçı başı birbirine girmiş, hatta pis görünüyordu. Her neyse, kötü görünüyordu yani. Sanırım para isteyecekti ama gururu bunu bana sormasına izin vermedi. Sonunda onu içeri aldım ve her zamanki gibi hayatında yaptığı şeylerle ilgili böbürlenmeye başladı. Sonra bana Vsevé'yi terk edip onunla kaçmam gerektiğini söyledi. Baban hasta bir adamdı."

Harold Butler 21 Haziran 2012'de hayatını kaybetti. Babam hakkında bildiği her şeyi öğrenebileceğime dair içimde kalan son umut da onunla birlikte öldü. Butler da pek çokları gibi sırlarını mezara götürdü.

O güne kadar doğum sertifikamın aslını elime hiç almamıştım. Mahkemeye gittikten sonra Yargıç Pamela Johnson, Nüfus İdaresi Ofisi'ne doğum sertifikamın bir kopyasının bana iletilmesi talimatını verdi. Onu almaya gittiğimde görevli elimdeki karara baktı ve başını iki yana salladı. "Louisiana'da işler böyle yürümüyor," dedi ve mahkeme emrini yok sayarak bana o belgeyi vermeyi reddetti. Hâlâ almak için savaşıyorum.

19 Mayıs 2011'de, evlat edinilmiş yetişkinlerin orijinal doğum sertifikalarına ulaşabilmelerine olanak tanıyacak olan 155 Numaralı Senato Yasa Önergesi'ne destek olmaları için tüm Louisiana senatörlerine birer çağrı mektubu gönderdim. Yasa geçmedi.

Umutsuzca, son bir deneme olarak mektubun bir kopyasını Guenevere'e de yolladım. Yanına eklediğim nota sadece, "Hâlâ uğraşıyorum," yazdım.

Aynı gün Guenevere'den elektronik postayla bir cevap geldi. Şöyle yazıyordu:

"Selam. Bir şeyleri yanlış anlamışsın: Senin doğum belgen umrumuzda değil, çünkü biz zaten seninle tanışmak ya da iletişim kurmak istemediğimiz konusunda netiz. Gueny."

Bu hayal kırıklığına rağmen sahip olduğum aile için çok şanslıydım. Hayatımın büyük bölümünü kimlik bunalımının kuşatmasında, kim olduğumu bilmiyor olmakla baş ederek geçirmiştim. Tıpkı Loyd'da yaptığı gibi Tanrı beni koşulsuzca sevecek ve anlayacak birisinin olduğunu biliyordu ve

2007 yılında bana güzel eşim Kristy'yi verdi. Babamı ve kendimi bulma yolculuğumda sabırla beni destekledi. Benim sığınağım oldu ve ailemin geri kalanıyla birlikte Leona'nın bu zor zamanlarını atlatmasına destek olacağız. Altmış yıllık evliliğin ardından Loyd'un kaybını kaldırması kolay değil ve o olmadan nasıl yaşanılacağını tam olarak bilmiyor. İnancı kuvvetlidir ama Tanrı'nın onu hayatının aşkıyla yeniden buluşturması için sabırla beklediğini biliyorum.

Judy ile yeniden bir araya geldiğimiz zamanlarda, Zach'in kendi çocuklarına babasının hikâyesini anlatmasına yardımı olmasını umarak bir günlük tutmaya başlamıştım. O zamanlar sonunun nereye varacağını bilmiyordum ama yolculuğumun her adımını kayda geçirdim.

Yıllar boyunca Dondurma Romantizmi hikâyesini ve babamın geçmişine dair, Zodyak olma ihtimali de dâhil olmak üzere, keşiflerimi arkadaşlarımla paylaştım. Anlattıklarımdan etkilenmiş gibi görünüyorlardı ve bana bir kitap yazmamı önerdiler. Ancak ben bir yazar değilim; günlüğüm on yıllık araştırmalar ve bu zaman zarfında yaşadığım duygularla doluydu. Bana yardım edebilecek birisini aramaya başladım. SFPD'nin benim DNA analizimi yapmasına bel bağlayamayacağıma göre belki de bir kitap, topladığım bütün o ipuçlarını bir araya getirir ve adaletin dönmeyen tekerini harekete geçiririm diye düşündüm.

Mart 2012'de bir sabah arkadaşımın ofisinde, o ve aynı zamanda BIC ekonomi dergisinin de yayıncısı olan Earl Heard ile oturuyorduk. Ona hikâyemin küçük bir kısmını anlattım ve kitap yazmam konusunda bana yardımcı olabilecek bir tanıdığı olup olmadığını sordum. Earl'ün de birkaç kitap yayınladığını biliyor ve beni doğru tarafa yönlendirebileceğini umuyordum. Tam o anda sekreteri Earl'e Susan Mustafa'nın hatta beklediğini söyledi. Earl yüzünde koca bir gülümsemeyle, "Dostum, senin için bir yazarım var. Bu, bir işaret olmalı."

Susan'la telefonda konuştuğumda hikâyemi ilginç bulduğunu ama Zodyak kısmına şüpheli yaklaştığını söyleyebilirim. "Öncelikle kanıtlarınızı görmem gerek," dedi kesin bir şekilde. "Yazdığım şeye inanmam gerek, saygınlığımı riske atmak niyetinde değilim."

O hafta sonu, Mississippi, Biloxi'de plaja gitti ve içi yıllar boyu biriktirdiğim kanıtlarla dolu olan günlüğümü okudu.

Geri döndüğünde Baton Rouge'daki Hebert's Coffeehouse'da buluştuk ve kitabımı yazmama yardım etmeyi kabul etti. DNA'mı Zodyak'ınkiyle karşılaştırmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini söyledi.

Susan Acadiana Suç Laboratuvarı'nda adli tıp bilimcisi olan George Schiro'yu arayıp ne yapmak istediğimizi açıkladı.

"Yalnızca dört belirteçten kesin bir profil çıkartılması mümkün müdür?" diye sordu.

"Evet ama oğulun ve annenin DNA'larını da bulabilirsek daha kolay olacaktır."

"İncelemeleri sen yapabilir misin?"

"Hayır," dedi George. "Üzerinde çalışacağımız iş, polis kanalıyla gelmek zorunda."

George Susan'a Mississippi, Barondon'daki Scales Biyoloji Laboratuvarı'nın Müdürü Doktor R. W. "Bo" Scales ile konuşmasını tavsiye etti. "Ona arkadaşım olduğunu söyle," dedi.

Ertesi gün Susan Doktor Scales'i aradı, George'un kendisini ona yönlendirdiğini belirten bir mesaj bıraktı. Doktor aynı gün öğleden sonra geri aradı.

"George'un arkadaşı benim de arkadaşımdır," dedi Scales neşeli sesiyle.

"Açıkçası emin değilim," dedi Susan. "Henüz çılgın isteğimi duymadınız."

"Yirmi yıldan uzun süredir bu işi yapıyorum. Duymadığım bir şey kalmadı," dedi Scales.

"Peki o zaman. Bir anne ile oğulun DNA profilleriyle babanınkini karşılaştırmanıza ihtiyacım var."

"Çocuk kaç yaşında?"

"Kırk dokuz," dedi ve güldü Susan.

"Peki baba nerede?"

"Öldü."

Doktor Scales de gülmeye başladı ve konuyu baştan almayı önerdi.

"Olay şöyle," dedi Susan. "Bu profile bir seri katilin profiliyle karşılaş-

tırmak için ihtiyacım var. Poliste, katile ait kanıtlardan bulunan yalnızca dört belirteç var. San Francisco Polis Departmanı oğulun DNA örneğini sekiz yıl önce aldı ve hâlâ bir sonuç alamadık. Babanın profilini elde etmek istiyoruz, böylece bu testlerin yapılmasının kolluk güçlerine bir maliyeti olmayacak. Tek yapmaları gereken bakıp karşılaştırmak olacak."

"Kim bu seri katil?"

"Şey... Zodyak."

"Sahiden mi?" dedi doktor şaşkınlıkla.

"Sahiden," dedi Susan.

Doktor Scales Susan'a bir DNA elde etmek ve teslim etmek üzere örnekleri düzenleme sürecini açıkladı. Haftalar içinde Judy de ben de yanak içi örneklerini vermiş ve Doktor Scales de babamın DNA profilini çıkartmıştı.

Bunlar olurken Susan da kendi araştırmasını yapıyordu.

SFPD'ye içinde tarihlerin, suçlamaların ve dava dosya numaralarının olduğu, Van'a ait suç kayıtlarına ulaşmak için istek gönderdi. On gün sonra Earl Van Best Jr.'a tüm kayıtların imha edildiğini söyleyen bir bilgilendirme yazısı aldı.

Aynı ay Susan, New York'taki yayıncı temsilcisi B. G. Dilworth ile bu kitap hakkında görüş alışverişinde bulunmaya başladı. Zodyak dosyası hakkında pek fikri olmayan B. G., internetten araştırmalar yapıyordu. Susan'dan babamın adını 408'li kriptogramdan bulduğumu öğrenmişti ve deşifre edilmemiş diğer Zodyak anahtarlarını da merak ediyordu. Bilgisayarında onlara ait birkaç görüntü açıp, babamın adını bulmak üzere rastgele 340'lı kriptogramı incelemeye girişti.

Öncelikle Best kelimesini arayarak başladı. Anahtarın ortasında tersten yazılmış bir *B* buldu ve civarında *E* aradı. *B*'nin altında bir *E* vardı ama devamında *S* yoktu. Çıkmaz sokağa girmişti. Sol sütunda başka bir *E* gördü ama *B* ile komşu değildi. Yanındaki sütuna bakarken bir *S* harfi buldu ve bitişiğinde *T*. Van'ın soyadının tersten yazılmış hâlini bulduğunu fark etti ve oralarda bir yerde tam adı da olabilir mi diye merak etmeye başladı. En sağ sütuna baktı ve *E* harfini gördü. Anahtarı sağdan sola incelemeye

devam ederek isime ulaştı; Earl Van Best Junior. Van adının her bir harfini ayrı sütunlara yerleştirmişti.

Bunun bir tesadüf olamayacağına inanan B. G. aynı yöntemle kendi isimini aramaya koyuldu. Yoktu. Arkadaşlarının ve akrabalarının isimlerine baktı; Jane Brown, Mary Smith gibi klasik isimleri aradı. Bırak dört kelimelik bir ismi, aynı sırada hiçbir isim ya da soyadı bulamadı.

Kırk yıldan uzun bir süre, 340'lı kriptogramı çözmek dünyadaki en iyi kriptolojistler için bir türlü aşılamayan bir sınav olmuştu. Geri dönüp baktığımızda çok kolay görünüyor —çocuklar için bir kelime avı oyunu— ama B. G.'nin çözebilmesinin asıl nedeni Zodyak'ın ismine sahip olmasıydı.

Susan haberi alır almaz beni aradı. "B. G. 340'lı kriptogramda babanın adını bulmuş," dedi. Nasıl olduğunu anlatırken sesi heyecandan titriyordu.

Hemen koşup kriptogramı açtım bilgisayarımda. Daha önce pek dikkat etmemiştim. 408'linin içinde babamın adını bulmuştum ve bu bana yetmişti. Kelimeleri bulmak için ekrandaki kriptogramın üstünde Susan'ın yönlendirmelerini takip ettim.

"Aman Tanrım! Burada!" dedim gördüğüm şeyin ne kadar önemli olduğunu idrak etmeye çalışırken. Ters *B* karşımda duruyordu. Babam her zaman adının kriptogramda olduğunu söylemişti. İpucunun bu olduğunu fark ettim; bu, 340'lı kriptogram içinde adının tersten yazılı olduğunu ukalaca söyleme tarzıydı.

"Bekle bir dakika, yazdırayım." Sayfa yazıcıdan çıkar çıkmaz bir kalem kapıp, harfleri daire içine almaya başladım. "Bu inanılmaz," dedim bitirdiğimde.

"Babanın ismi iki farklı anahtarda da olabilir ki bu oldukça düşük bir olasılık," dedi Susan.

"Biliyorum," dedim gözüm hâlâ anahtarda kendimi koltuğa bırakırken. 408'liğin içindeki adı tesadüf olamazdı.

58

"Hey, Gary, sende babanın herhangi bir el yazısı var mı?" diye sordu bir gün Susan. "Büyükbabana yazdığı bir mektup ya da onun gibi bir şey?" O sırada bir yılı aşkın zamandır kitap üstünde çalışıyorduk.

"Keşke olsa," dedim.

Onun sorusu hatırlamam gereken bir şeyi unutmuşum gibi rahatsız etti beni. Bir huzursuzluk gün boyu kemirdi içimi, ta ki ofisime gidip içinde kâğıtlar, mektuplar ve diğer hatıra eşyalarının olduğu kutuları masama ve yere serene kadar.

Saatler sonra kutulardan birinden bir belge çekip çıkardım. Bu Van ve Judy'nin evlilik sertifikalarıydı.

"On dört yaşında evlenebileyim diye bütün belgeleri Van doldurdu ve şahitlere imzalattı," demişti Judy bana. "Rahibe yaşımla ilgili yalan söyledi."

Bulduğum şeye inanamıyordum: Babamın 1962'den kalma bir el yazısı.

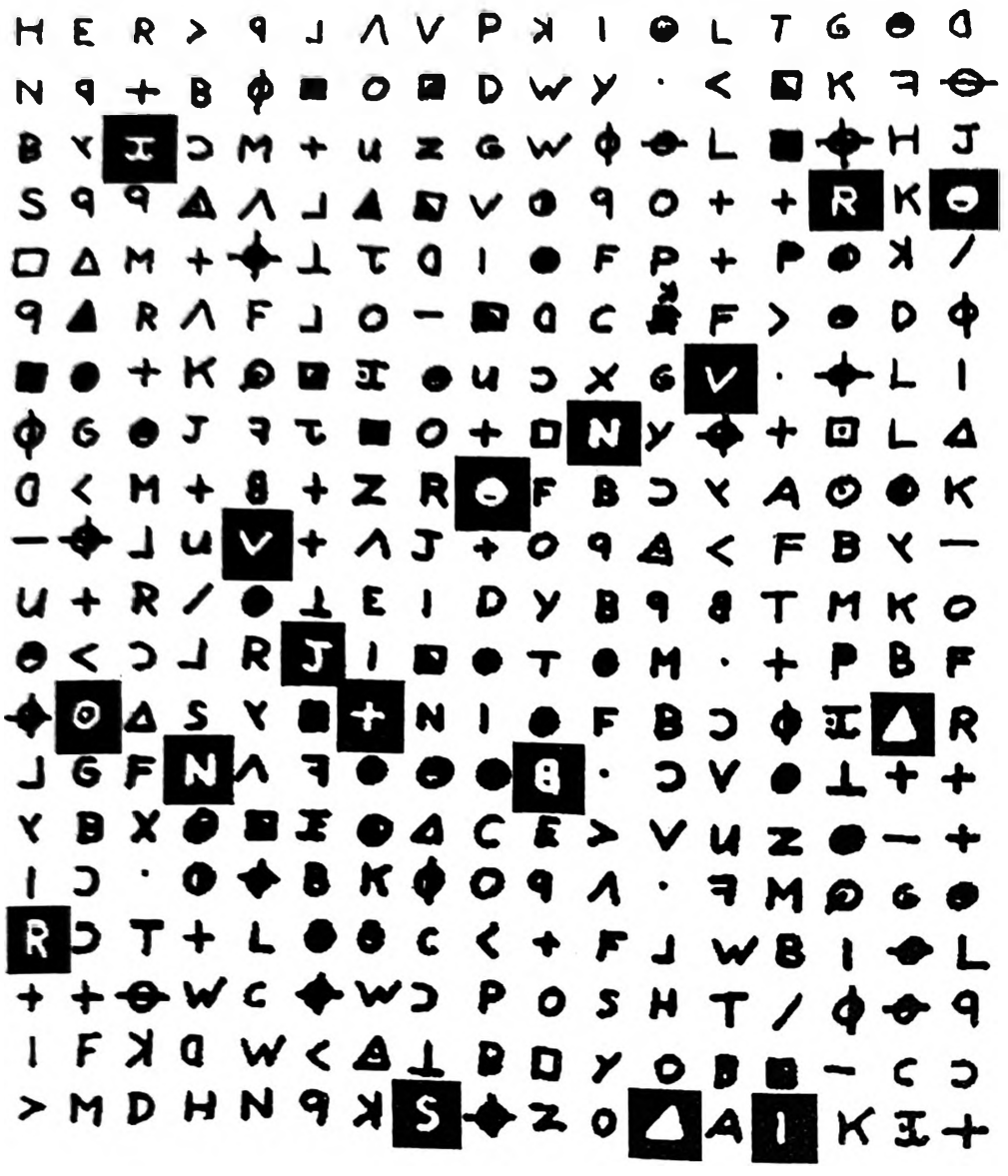
Belgeye bakarken kalbim neredeyse duracaktı. Zodyak'ın mektuplarını babamın el yazısını görür görmez tanıyabilecek kadar çok incelemiştim.

Ve dahası vardı. Bu belgenin yanında babamın Edith Kos ve Mary Annette Player ile yaptığı evliliklerine ait belgeleri de buldum. Her birinde babamın imzası vardı.

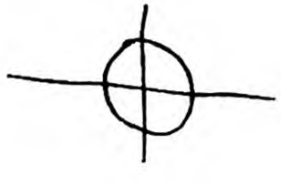
Keşfimi anlatmak üzere Susan'ı aradım. "Yazıları karşılaştırması için bir uzman bulmamız gerek," dedim.

Adli tıp belge inceleme uzmanı araştırmalarımız birkaç hafta sürdü ve sonunda Susan'la birlikte, talebimizi yerine getirmek için gerekli deneyim ve yeterliliğe sahip kişinin *Line By Line: Forensic Document Examination — A Strategy for Legal Professionals* kitabının yazarı Michael N. Wakshull olduğuna karar verdik.

Susan onu aradı. "Ben bir gerçek suç yazarıyım ve çözülmemiş bir davayı araştırıyorum," dedi telefonda kendisini tanıtmasının ardından. "Elli yıllık bir evlilik sertifikasındaki el yazısını seri katilinkiyle karşılaştıracak bir uzmana ihtiyacım var."

R O I N V J + S ⊖ ⊗ N Δ V I R Δ ⊖

R O I N U J T S E B N A V L R A E

E A R L V A N B E S T J U N I O R

"Hangi seri katil?" diye sordu Wakshull.

Susan'ın "Zodyak," dediğini duyunca şaşırdı. Wakshull, Cheri Jo Bates'in öldürüldüğü Riverside yakınlarında yaşıyor ve Zodyak dosyasını gayet iyi biliyordu.

Wakshull ilgili ama temkinliydi.

"Tek sahip olduğumuz bir evlilik sertifikası ile evlilik cüzdanında yer alan üç adet imza. Bu yeterli olacak mı?" diye sordu Susan.

"Bilmiyorum. Bu hafta sonu bir seminerdeyim," dedi. "Sizi Pazartesi arasam ve bunu o zaman konuşsak olur mu? Örnekleri bana elektronik postayla gönderirseniz bir inceleyeyim, ancak bu dosyayı kabul etme ihtimalimin oldukça düşük olduğunu söylemek zorundayım. Emin olmadığım sürece saygınlığımı riske atamam."

Wakshull, Susan'ın gönderdiklerine göz attıktan sonra, takip eden Pazartesi günü aradı ve babamın el yazısını Zodyak'ınkiyle karşılaştırmayı kabul ettiğini bildirdi.

İki ay boyunca gergin bir şekilde sonuçları bekledik.

Sonunda, 9 Aralık 2012'de cevabımızı aldık.

Wakshull karşılaştırmaları ortaya koyup analiz eden altmış beş sayfalık bir rapor hazırlamış ve evlilik sertifikasını dolduran kişinin Zodyak mektuplarını yazan kişi olmasının neredeyse kesin olduğu sonucuna varmıştı. Şüphe götürmeyecek şekilde emin olduğunu söylemesinin mümkün olmadığını, çünkü profesyonelliğin gereği olarak elinde belgelerin asılları olmadan bunu söyleyemeyeceğini belirtiyordu. "Yüksek ihtimal" ve "neredeyse kesin" ifadeleri, uzman görüşünü ifade etmekte kullanabileceği en güçlü ifadelerdi.

Onun ortaya koyduğu karşılaştırmalara bakarken ürperdim. Babamın el yazısını Zodyak'ınkinin üstüne bindirmişti ve sonuç inanılmazdı.

Son kanıt parçası da elimdeydi: mahkemeye sunulabilecek sağlam adli tıp dellileri.

Birkaç hafta sonra Walkshull başka bir karşılaştırma yolladı. Babamın yüzünü Zodyak'ın robot resimlerinin üstüne bindirip ne kadar benzer olduklarına bakmaya karar vermişti. Sonuç şüphe götürmezdi.

Susan ona sonunda benim hikâyemin tamamını anlattığında bir adım daha ilerledi. Cheri Jo Bates mektuplarındaki *Z* harfinin hafif dalgalı üst çizgisinin *E* ve *V* harflerine benzediğini fark etti. Bunu Van'ın evlilik cüzdanındaki imzasında kullandığı *E*'nin dalgalı çizgisiyle karşılaştırdı ve bir başka eşleşme daha elde etti.

Bu sırada Walkshull da bizim kadar heyecanlanmaya başlamıştı.

"Bulduklarınızı savunmanız gerekeceğinin farkındasınızdır herhâlde," dedi Susan Walkshull'a.

"Onları mahkemede savunacağım," diye cevap verdi Walkshull ve bu sözünü yazılı hâle getirdi.

Beni rahatsız eden tek bir şey kalmıştı geriye. İnternette Zodyak'ın Paul Stine cinayetinde olay yerinden alınan parmak izlerini bulmuştum ve Zodyak'ın sağ işaret parmağında bir yara izi olduğunu fark etmiştim. Van'ın çocuk kaçırdığı zaman alınan parmak izlerinde de aynı şey vardı ama öteki elindeydi. Derken olay yeri inceleme ekibinin kullandıkları kâğıdın kanlı parmak izine koyulduğunda ters yüz olmuş olabileceği geldi aklıma.

Susan'la birlikte parmak izlerini inceleyecek nitelikli bir uzman aramaya başladık. Parmak izinden kimlik saptamakta, olay yeri canlandırmada, olay yeri incelemede ve dijital görüntülemede uzman olan eski dedektif ve olay yeri araştırmacısı Yüzbaşı Bob Garrett'a karar verdik.

Birkaç gün sonra Garrett, Susan'a üstündeki kan lekesinden dolayı eşleşmenin yapılamayabileceğini söyledi.

"Peki ya yara izi?" diye sordu Susan.

"Yara izi bir başlangıç noktasıdır. Bir ize bakarak kimlik tespiti yapamazsınız," diye cevap verdi Garrett.

Günün ilerleyen saatlerinde Susan'a beş parmak izini gösteren bir belge yolladı: Zodyak'ın orijinal, kanlı parmak izleri, ters çevrilmiş kanlı baskı, yara izinin vurgulandığı kanlı baskı, Van'ın parmak izi ve ardından da kanlı baskı ile Van'ınkinin üst üste bindirilmiş hâli.

Susan hemen beni çağırdı. "Elektronik posta kutuna bak. Bunu görmen gerek."

Yara izleri tıpatıp aynıydı —aynı açı, aynı uzunluk, aynı genişlik.

Susan Garrett'ı geri aradı. "Bu belgeleri kitapta kullanmak için iznini alabilir miyim?"

"Kimlik tespiti yapamayacağımı söylediğimi belirttiğin sürece tabii," diye cevap verdi Garrett.

Susan öyle yapacağımıza söz verdi.

Elli bir yıl.

Hayatım hakkındaki gerçekleri öğrenmek için işte bu kadar bekledim.

Ve hâlâ bütün cevaplara sahip değilim.

San Francisco Polis Departmanı'na DNA örneğimi vermemin üstünden on yıldan fazla geçti. DNA karşılaştırmama dair SFPD'den kimseden bir dönüş gelmediği gibi 2006'dan beri Yüzbaşı Hennessey'den de hiçbir haber almadım.

Neden benimle iletişimi birdenbire kestiğini bilmiyor ve bunu hâlâ rahatsız edici buluyorum. Arkadaş olmuştuk. Bana "bu işin aslını öğrenme" sözü vermişti. Hem benim, hem de ailem için bu işe "öyle ya da böyle son vereceğini," söylemişti.

Ona inandım.

Tüm deliller aksini söylese de hâlâ inanıyorum.

Yıllar boyunca acaba onu üzecek bir şey mi yaptım, SFPD'de birileri DNA karşılaştırması işini öğrendi de buna bir son vermesi için ona bir şey mi söyledi, diye merak edip durdum.

Bu biyografiyi tamamlamak için son dokunuşlarımızı yaptığımız sırada birisi Hennessey'nin kitap yazdığımı bilip bilmediğini sordu. Bu soru kafamda bir şimşek çaktırdı.

Bunu ona söylememiştim. O zamanlar kitap daha emekleme aşamasındaydı. DNA sonuçlarımı alınca ondan onayını istemeyi planlamış, onun benim için yaptığı şeyi kimseye söylememek konusunda bir taahhütte bulunduğumu düşünerek onayı olmadan bir kitap yayınlamak istememiştim. Ona verdiğim taahhüdü yerine getirmiş olduğumu hissettim.

Ama o zaman (2006'da) Judy ve ben son zamanlarda olmadığımız kadar iyi bir noktadaydık. Onun kendisini korumak için geliştirdiği içgüdüyü anlamaya başlamış ve bunun benim gerçeği eksiksiz bir şekilde ortaya çıkarmak için ihtiyaç duyduklarıma genel olarak baskın geleceğini kabul etmiştim. Ona kimliğimi keşfetme sürecinde yaşadıklarımı Dondurma Romantizmi'ni de içine alarak anlatan bir kitap yazacağımı söyledim. Heyecanlı ve yardımcı olmak ister gibi görünüyordu. Birlikte bir evlatlık verme/yeniden bir araya gelme hikâyesi yazmayı önerdi ve edebiyat dünyasında bu projeyi hayata geçirebilecek arkadaşları olduğunu söyledi.

Annem biyografimin, hikâyemizdeki evlatlık verme/yeniden buluşma kısımlarından çok daha fazlasını içerdiğini bilmiyordu.

Judy'nin içeriğini saklı tutacağından emin olmanın verdiği rahatlıkla okuması için kitap taslağını gönderdim.

O zaman kitap Hennessey'nin ofisinde Zodyak'ınkiyle karşılaştırmak üzere benden yanak içi DNA örneği alınmasıyla bitiyordu. DNA istek formum da bu bölüme eklenmişti.

Judy okuduktan sonra onun deyimiyle "kitap şeyi" konusunda derhâl gözü açıldı ve taslağıma bizim evlatlık verme/yeniden buluşma hikâyemizi anlatan bir bölüm yazmaya başlayarak cevap verdi.

Bu bölümde Rotea'yla olmaktan her zaman ne kadar gurur duyduğunu ve babamı aramaya ilk başladığımda Harold Butler ve Earl Sanders'ın ona daha fazla yardım etmemesinden duyduğu hayal kırıklığını açıklıyordu. "Aslında ben ikisiyle de konuştum," yazmıştı. "Gary'nin babası hakkında hiçbir ayrıntı istemediğimi açıkladım. Tam adından bile emin değildim ve buna ek olarak doğum tarihi, yeri ve Sosyal Güvenlik Numarası'na ihtiyacımız vardı."

Açıklamasını Harold'ın dosya içeriğini bizimle paylaşmayı reddetmesinden bahsederek sürdürüyordu. "İkimiz de çeşitli zamanlarda Harold'ı hem aradık, hem de ona elektronik posta gönderdik, ancak bundan fazlasını söylememe konusunda katıydı. Yakın arkadaşlarımın böyle bir duruş sergilemesi beni çok hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonunda, bu durum

karşısında duyduğum onca sıkıntının ardından, onların beni ve Gary'yi korumaya çalışmadıklarını fark ettim, onlar muhtemelen Rotea Gilford'ın saygınlığını korumaya çalışıyorlardı."

"Gary'nin cinayet masasının başındaki yetkili Yüzbaşı John Hennessy'yle görüşmeye başlaması konusunda hiçbir fikrim yoktu," diye bitiriyordu sözlerini.

Annemin vazgeçmeyeceğimi anladığı nokta bu olsa gerek —gerçeği bulmak için Butler ve Sanders'ı pas geçmem.

Bu Hennessey'nin Cinayet Büro Amirliği'nden özel araştırma birimine geçtiğini öğrenmemden hemen sonra olmuştu. Bu durum o zaman şüphe çekici gelmemişti bana, çünkü Hennessey sabırlı olmamı söylemişti ve sonuçlar onun eline ulaştığında bana ileteceğini varsaymıştım.

Yedi yıl sonra hâlâ neden ondan haber almadığımı merak ediyorum, ancak kafamdaki sorular artık daha farklı.

Hennessey'nin DNA karşılaştırması için talepte bulunduğunu anneme anlatarak istemeden de olsa ona ihanet mi ettim?

Annem arkadaşlarını arayıp Hennessey'nin DNA incelemesini başlattığını öğrenmelerini mi sağladı?

Neden SFPD'nin elinde tam olarak incelenmiş bir DNA kanıtı yok?

Gerçek şu ki Judy, Van ile yani Zodyak ile evlendi. Judy Rotea'yla da evlendi, cinayet masası dedektifiyle. Bu dikkat çekici tesadüfün Butler ve Sanders'ın Van'ın dosyasındaki şeye dair verdikleri cevapla bir ilgisi var mı? Hennessey'nin babam hakkındaki gerçeği öğrenmeme yardım etme girişimleri durduruldu mu? Yoksa sadece SFPD'deki ezici iş yükü ve Zodyak dosyasının yanlış ipuçlarıyla uzayıp giden tarihi dikkate alınarak bir kenara mı koyuldu?

Bunu kesin olarak öğrenemeyeceğim. Tek bildiğim, Judy'ye o kitap taslağını gönderdiğim zamandan beri arkadaşım John Hennessey'den haber alamadığım.

Bu kitabı yayınlamanın artılarını ve eksilerini, olabilecekleri tüm açılardan değerlendirerek yıllarca düşündüm. Bir düşünce dönüp durdu ka-

famda: Zodyak'ın kurbanlarının hayatta kalan aileleri başlarına gelen bu korkunç şeyi kimin yaptığını bilmeyi hak ediyorlar.

Bu konuda, insanlar bana inanmazsa olabileceklerle ilgili son derece dürüst olarak, oğlum Zach'le konuştum. "Seninle alay edilebilirler," dedim ona. "Bazı arkadaşların sana baban ve büyükannen Judy hakkında çok kaba şeyler söyleyebilirler. Ve bana inananlar da bir seri katilin torunu olmanla ilgili sana zor zamanlar yaşatabilir."

"Baba, gerçekten çok fazla düşünüyorsun. Ben iyi olacağım. Bununla başa çıkabilirim. Sen yapman gerekeni yap," dedi bana sarılarak. "Her ne olursa olsun üstesinden gelebiliriz."

Oğlumla hiç o anki kadar gurur duymamıştım.

Judy'yle konuştuğumda daha az emin görünüyordu ama ne karar verirsem vereyim bana destek olacağı garantisini verdi. Yaşanacaklara birlikte göğüs gereceğiz. Çok şey yaşadık ve ben ilişkimizin bunu da atlatacağına inanıyorum. Küçükken Loyd bir şeyler uydurduğumuzdan şüphelendiğinde bize "Gerçek sizi özgürleştirir," demeyi çok severdi. Umarım bu, her ikimizin durumunda da geçerli olur. Bu kitapta SFPD'ye katillerini gösterdim. Onlara motivasyon, amaç, imkân, adli tıptan bir el yazısı eşleştirmesi, tıpatıp yara izleri ve Zodyak şifrelerine gizlenmiş babamın ismini verdim. Elimde de karşılaştırılmayı bekleyen, babama ait bir DNA profili var.

Neler olacağını görmek ilginç olacak.

Beni Tanrı'nın bu noktaya yönlendirdiğini biliyorum. İnanıyorum ki yol boyunca keşfettiğim hiçbir şeyi atlamayarak, o bu hikâyeyi benim için paylaşmak istedi. Tüm varlığımla ve O'nun olmam için beni yarattığı şekilde bu sorumluluğu yerine getirdim. Biliyorum ki ne olursa olsun O hepimizi izler ve kollar; tıpkı merdiven boşluğundaki o bebeği koruduğu gibi.

Zodyak beni çok uzun zaman önce terk etti.

Belki şimdi ben de onu terk edebilirim.

Sheryl Lynn Stewart
6 Aralık 1959 - 7 Ocak 1961
ve
Harry Loyd Stewart
21 Aralık 1931 – 7 Haziran 2012
anısına...

TEŞEKKÜR

Kaderimi şekillendirmemde bana destek veren ve hem kendimin hem de ebeveynlerimin geçmişini öğrenmemde yardımcı olan çok insan var: Terk edilmiş bebeğin ebeveynlerini araştıran Dedektif Fournier ve Dedektif Jonau; beni bulan Mary Bonnette; bana inanan Dedektif Hennessey; beni seven ve babam hakkındaki bilgisi sınırsız görünen William Lohmus; hikâyedeki boşlukları doldurup beni bağrına basan Best ailesi ve Sergio, en acı veren anlarımdan birinde yanımda olan bir yabancı. Özel bir teşekkür de Michael Wakshull, Doktor Bo Scales, Lisa Hobbs Birnie, Max Davis ve Juyd Riffel'e. Her birinize sonsuz müteşekkirim.

Annem ve babam Loyd ve Leona'ya da evlat edindikleri çocuklara — önce Sheryl, sonra Cindy ve en sonunda da ben— kalplerini ve yuvalarını açtıkları için teşekkür etmek istiyorum. Bize kendi çocuklarınızmışız gibi davrandığınız için teşekkürler. Eksiksiz ve öz çocuğunuz olsa seveceğiniz kadar sevildiğimizden hiçbir zaman kuşku duymadık. Beni Istrouma Baptist Kilisesi'ne bağlı büyüttüğünüz, ve gitmek istemediğim zamanlarda dahi ayinlere katılmamı sağladığınız için teşekkürler. Sizin Tanrı'ya olan inancınız, bir evlat için olabilecek en iyi örnekti ve beni inançla, cesaretle ve Tanrı'nın benim için çizdiği yolda giderken karşılaştığım her türlü zorluğa göğüs gerebilme gücüyle doldurdu.

Judy Gilford'a da bana bahşettiği hayat için teşekkür ediyorum. Bizim onunla yolculuğumuz kolay olmadı ama bunu hiçbir şeyle değişmezdim.

Bu karmaşık, birbirine yamalanmış parçalardan oluşan hayat hikâyemi alıp, yaratıcı yazarlık dehasıyla yayına hazırlayan Susan Mustafa'ya teşek-

kür ederim. Şimdi sen Stewart Ailesi'nin resmen dördüncü ve sonuncu evlat edinilmiş çocuğusun. Temsilcim B. G. Dilworth, sıkı çalışmaların ve fedakârlığın için teşekkürler.

Michael Signorelli, bize inancın için teşekkür ederim. HarperCollins'ten Jennifer Bath, bu kitabı olabileceğinin en iyisi hâline getirebilmek için bizimle geçirdiğin sayısız saat için teşekkürler. Senin katkıların inanılmaz bir yolculuğu sürükleyici bir hikâyeye dönüştürdü.

Ayrıca dünyada en çok sevdiğim iki kişiye teşekkür etmek istiyorum: eşim ve oğlum. Benim bile kendime inanmadığım, Tanrı'nın gerçeği ortaya çıkarmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü sorguladığım zamanlarda bile bana inandınız. Beni yükseltip, keşiflerim, kederlerim, hayal kırıklıklarım sırasında cesaretlendirip, en mutlu zamanlarımı bayrama çevirdiniz. Sizsiz bu kitap asla olmazdı. Benim güzel ve kıymetli Kristy'm ve gururum, neşem Zach, ben siz bana inandığınız için varım ve sizi tüm kalbimle seviyorum.

Son olarak ve en önemlisi, bana verdiği bu hayat için, beni kurtardığı, beni dünyaya gönderdiği ve beni geldiğim yerden arındırdığı için Tanrı'ya şükran borçluyum.

Seni her zaman özleyeceğim babacığım, ta ki yeniden buluşana dek!

— GARY L. STEWART

Gary Stewart'ın bu kitaba kaynaklık eden günlüğünü ilk aldığımda okuduklarıma inanamadım. Her şeyin bir bebeğin merdiven boşluğunda terk edilmesiyle başladığı ve pek çok hikâyenin, uzun yılların, bir aşk macerası ve bir seri katil dosyasının iç içe geçtiği bu projenin oldukça zorlayıcı olacağını daha o an anlamıştım. Gary'nin hayatını araştırıp onu kişisel olarak da tanımaya başladıkça yürek burkan bir yolculukla kimliğini aramakta ısrar eden bu adamın karakterinden giderek daha çok etkilendim. Yardımcı

yazarın olmak üzere beni seçtiğin için teşekkür ederim Gary. Her yazar bunun gibi anlatılmak için yalvaran bir hikâye bulmak ister. Benim için de bu hikâye öyleydi ve bana inanmandan onur duydum.

Eşim Scott'a, bilgisayarımın başında sabahladığım bütün o gecelere katlandığı için teşekkür ederim. Bir kitap yazmak için yapılması gerekenlere gösterdiğin anlayış bunu mümkün kıldı ve çalışmalarım hakkında yaptığın eleştiriler benim için paha biçilemez oldu. Dünyamı böylesine mutlu bir yere çeviren senin sevgin ve dostluğundur.

Şu hayatta sahip olduğum harika insanlar için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bana gücü ve cesaretiyle her gün ilham veren annem, "B-Bunny,"; ne zaman çok heceli bir kelimeye ihtiyaç duysam işe yarar bir tane bulan kız kardeşlerim Bridget ve Cathy; her günümü yaşanılası kılan çocuklarım Angel, Brandon, Gasper ve Jonathon ve doğduğu günden itibaren kalbimi eriten torunum Isabella StellaMaria.

Doktor Joseph Mirando, hem akıl hocam hem de dostum olduğunuz ve sonunda bana nasıl yazacağımı öğretene dek kırmızı kaleminizle o kadar zalim davrandığınız için teşekkürler.

Judy ve Bob, olağanüstü ailenize beni de kabul ettiğiniz için teşekkürler. İkinizi de tanımak benim için bir ayrıcalık.

Ve benim harika arkadaşım Sue Israel; Music Central Management'tan menajerim Mike Kinnamon; ve ajansım B.G. Diworth, hayallerimin gerçeğe dönüşmesine yardım etmek üzere yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

— SUSAN MUSTAFA

ZAMAN ÇİZELGESİ

14 Temmuz 1934
Earl Van Best Jr. Wilmore, Kentucky'de doğar.

7 Eylül 1949
Van, San Francisco'daki Lowell Lisesi'ne yazılır ve William Lohmus ve Bill Bixby ile tanışır.

19 Ağustos 1957
Van, Mary Annette Player ile evlenir.

4 Ocak 1959
Mary Annette ileri derecede zulüm ve insanlık dışı muamele sebebiyle boşanmak üzere mahkemeye başvurur.

Ekim 1961
Yirmi yedi yaşındaki Van, on üç yaşındaki Judy Chandler'la tanışır.

5 Ocak 1962
Van, annesinin iznini almadan Judy ile Nevada, Reno'da evlenir. Sonraki ay Judy'nin annesi bu evliliği iptal ettirir.

22 Şubat 1962
Van reşit olmamış bir kız çocuğuna tecavüzden tutuklanır. Kefaletle serbest kalır. Suçlamalar daha sonra düşer.

12 Şubat 1963

Earl Van Best Jr. ve Judy Chandler'ın oğlu Earl Van Dorne Best, New Orleans'ta Southern Baptist Hastanesi'nde dünyaya gelir.

15 Mart 1963

Van, oğlunu Baton Rouge'daki bir apartmanın merdiven boşluğunda terk eder.

19 Nisan 1963

Judy ve Van New Orleans'ta tutuklanır. Judy kaçak olmakla suçlanırken Van California'da firari olmaktan ceza alır.

17 Mayıs 1963

Louisiana eyaleti Earl Van Dorne Best'in velayetini Loyd ve Leona Stewart'a verir.

13 Ağustos 1963

Van, eyalet hapishanesinde bir yıla mahkûm edilir, ceza ertelenir ve on sekiz yaşın altında bir kıza tecavüzden dört yıl şartlı tahliye cezası alır.

23 Ekim 1963

Van sahtekârlık suçlamasıyla tutuklanır. Eyalet hapishanesinde üç yıl hapis cezasına çarptırılır. Kasım ayında hakkında iki ayrı banka dolandırıcılığı suçlamasıyla daha dava açılır ve doksan gün Atascadero Eyalet Hastanesi'ne gönderilmesine karar verilir. Atascadero'dan çıktıktan sonra San Quentin'e gönderilir.

21 Ocak 1964

Loyd ve Leona resmi olarak Earl Van Dorne Best'i evlat edinir ve adını Gary Loyd Stewart olarak değiştirirler.

12 Temmuz 1965
Van şartlı tahliye edilir.

6 Haziran 1966
Van, Edith Kos'la evlenir.

30 Ekim 1966
Zodyak, Cheri Jo Bates'i California, Riverside'da öldürür.

20 Aralık 1968
Zodyak, California, Benicia'daki Lake Herman Yolu'nda, Benicia su pompalama istasyonun yakınınında Betty Lou Jensen ve David Faraday'i öldürür.

4 Temmuz 1969
Zodyak, California, Vallejo'daki Blue Rock Springs Parkı'nda Darlene Ferrin'i öldürür ve Michael Mageau'yu yaralar.

27 Temmuz 1969
Manson Ailesi'nin bir üyesi olan Bobby Beausoleil, Susan Atkins ve Mary Brunner'ın da yardımıyla müzik öğretmeni Gary Hinman'ı evinde rehin tuttuktan sonra öldürür.

31 Temmuz 1969
Zodyak 408'li kriptogramını üç parça hâlinde Vallejo *Times-Herald*, *San Francisco Examiner* ve *San Francisco Chronicle*'a yollar.

9 Ağustos 1969
Manson Ailesi'nden Charles "Tex" Watson, Patricia Krenwinkel ve Susan Atkins şu kişileri öldürür: Sharon Tate, Jay Sebring, Abigail Folger, Wojcieck Frykowski ve Steven Parent.

10 Ağustos 1969

Charles "Tex" Watson ve Patricia Krenwinkel, Charles Manson'un emriyle Leno ve Rosemary LaBianca'yı öldürür.

27 Eylül 1969

Zodyak, California, Napa County'deki Berryessa Gölü'nde Cecelia Shepard'ı öldürür, Bryan Hartnell'ı yaralar.

11 Ekim 1969

Zodyak taksi şoförü Paul Stine'i San Francisco'da öldürür.

8 Kasım 1969

Zodyak 340'lı kriptogramını *San Francisco Chronicle*'a yollar.

22 Mart 1970

Zodyak, Kathleen Johns ve bebeğini gidecekleri yere bırakmak üzere arabasına alır. Johns, kendilerini kaçırma teşebbüsü olarak değerlendirdiği gelişmeler sonunda bebeğiyle arabadan kaçar.

Nisan 1970

Judy Chandler, SFPD dedektifi Rotea Gilford'la tanışır.

20 Ekim 1973

Nisan 1974'te sona eren ırkçılık kökenli Zebra cinayetlerinin ilk kurbanları Richard ve Quita Hague, San Francisco'da öldürülür.

Ocak 1974 – Eylül 1975

Black Doodler San Francisco'da on dört eşcinsel erkeği öldürür. Hiçbir zaman yakalanamaz.

19 Haziran 1974
Rotea Gilford ve Judy Chandler evlenirler.

18 Kasım 1978
Guyana, Jonestown'da Peoples Temple cemaatinin lideri Jim Jones'un önderliğinde, 909 kişi toplu katliam/intihar sonucu hayatını kaybeder.

27 Kasım 1978
San Francisco Belediye Başkanı George Moscone ve Şehir Denetçisi Harvey Milk, Dan White tarafından belediye binasında öldürülür.

28 Mart 1984
Earl Van Best Sr. hayatını kaybeder ve Arlington Ulusal Mezarlığı'nda onun için bir askeri cenaze töreni düzenlenir.

20 Mayıs 1984
Van Mexico City'de hayatını kaybeder.

13 Mart 1998
Rotea Gilford diyabet sonucu oluşan komplikasyonlar nedeniyle San Francisco'da hayatını kaybeder.

1 Mayıs 2002
Judy Gilford, oğlunu aramak üzere Leona Stewart ile bağlantı kurar.

1 Haziran 2002
Gary annesiyle tanışır.

6 Nisan 2004

Judy, Van'ın suç dosyası hakkında konuşmak üzere eski San Francisco Emniyet Müdürü Earl Sanders'la buluşur. Aynı gün San Francisco'daki Zodyak dosyası resmi olarak kapatılır.

16 Haziran 2012

Gary'yi evlat edinen babası Loyd Stewart hayatını kaybeder.

9 Aralık 2012

Belge inceleme uzmanı Michael N. Wakshull, Van ve Judy'nin evlilik sertifikalarındaki el yazısını Zodyak mektuplarındakiyle eşleştirir.

KAYNAKÇA

KİTAPLAR ve ARAŞTIRMALAR

Amburn, Ellis (1993). *Pearl: The Obsessions and Passions of Janis Joplin.* Grand Central Publishing.

American Bible Society (1980). *Holy Bible: King James Version.*

Aquino, Michael A. (2013). *The Church of Satan.* Church of Satan.

Best, Earl V., Sr. (Nisan 1942). "State and Religion in Japan: A Survey of the Attitude of the Japanese State Toward Religion with Emphasis upon the Missionary Movement in a Totalitarian Society." Kennedy School of Missions, Hartford Seminary Foundation.

Bugliosi, Vincent ve Curt Gentry (1994). *Helter Skelter: The True Story of the Manson Murders.* W. W. Norton.

Carlsson, Chris ve Lisa Ruth Elliot (2011). *Ten Years That Shook the City: San Francisco 1968 to 1978.* City Lights Foundation Books.

Connell, Richard (2011). *The Most Dangerous Game: Richard Connell's Original Masterpiece.* CreateSpace Independent Publishing Platform.

Douglas, John ve Mark Olshaker (1996). *Mind Hunter: Inside the FBI's Elite Serial Crime Unit.* Pocket Books,.

——— (2001). *The Cases That Haunt Us.* Pocket Books,.

Graysmith, Robert. *Zodiac.* Berkley, 2007. İlk baskı 1986, St. Martin's Press.

——— (2007). *Zodiac Unmasked: The Identity of America's Most Elusive Serial Killer Revealed.* Berkley.

Guinn, Jeff (2013). *Manson: The Life and Times of Charles Manson.* Simon & Schuster.

Hodgson, Godfrey (1976). *America in Our Time: From World War II to Nixon—What Happened and Why.* Vintage Books,.

Howard, Clark (1979). *Zebra: The True Account of the 179 Days of Terror in San Francisco.* Richard Marek Publishers.

Kelleher, Michael D. ve David Van Nuys (2001). *This Is the Zodiac Speaking: Into the Mind of a Serial Killer.* Praeger.

Kurlansky, Mark (2005). *1968: The Year That Rocked the World.* Random House.

LaVey, Anton (1976). *The Satanic Bible.* Avon. İlk baskı 1969, Avon Books.

Murray, William (2007). *Serial Killers: Notorious Killers Who Lived Among Us.* Canary Press.

Magee, David (1973). *Infinite Riches, The Adventures of a Rare Book Dealer.* Paul S. Eriksson, Inc.

Newton, Michael (2000). *The Encyclopedia of Serial Killers: A Study of the Chilling Criminal Phenomenon, from the "Angels of Death" to the "Zodiac" Killer.* Checkmark Books.

Our American Century and Editors of Time-Life Books (1998). *Turbulent Years: The 60s.* Time Life Education.

Parker, RJ. (2013). *Serial Killer Case Files.* CreateSpace Independent Publishing Platform.

Perry, Charles (2005). *The Haight-Ashbury: A History.* Wenner.

Roland, Paul (2009). *In the Minds of Murderers: The Inside Story of Criminal Profiling.* Chartwell Books.

Sanders, Ed (2002). *The Family.* Da Capo Press. İlk baskı 1971, E. P. Dutton and Co.

Sanders, Prentiss Earl ve Bennett Cohen (2006). *The Zebra Murders: A Season of Killing, Racial Madness, and Civil Rights.* Arcade Publishing.

Schechter, Harold (2003). *The Serial Killer Files: The Who, What, Where, How, and Why of the World's Most Terrifying Murderers.* Ballantine Books.

Schiller, Lawrence (1970). *The Killing of Sharon Tate.* Signet.

Selvin, Joel (1999). *Summer of Love: The Inside Story of LSD, Rock & Roll, Free Love, and High Times in the Wild West.* Cooper Square.

GAZETELER ve DERGİLER

Daily World (Opelousas, La.)

"TWO PERSONS WERE KILLED in the headon collision Saturday Morning." 8 Ocak1961.

Edwardsville (Ill.) Intelligencer

"Murderer Terrorizes Bay Area." 16 Ekim 1969.

Indiana Combat Veteran (Indianapolis)

"State Chaplain Best Succumbs to Death." Cilt XXXVII, no. 3. Mayıs/Haziran 1984.

Los Angeles Times

"Zodiac Kills Fifth Victim." 16 Ekim 1969.

"Zodiac's Trail, a Confusing Crime Pattern." 8 Mayıs 1970.

"Zodiac Threatens to Kill Reporter for S.F. Newspaper." 31 Ekim 1970.

"Evidence Links Zodiac Killer to '66 Death of Riverside Coed." 16 Kasım 1970.

Morning Advocate (Baton Rouge, La.)

"Tot Abandoned Here Is Put in Hospital for Observation." 18 Mart 1963.

Napa Register (Napa County, Calif.)

"School Bus Is Target." 17 Ekim 1969.

" 'Zodiac' Jangles Nerves of Napa County People." 18 Ekim 1969.

Oakland (Calif.) Tribune

"TROUBLE, Jail Parts Child Bride, Husband, 28." 1 Ağustos 1962.

"Ailing Child Bride, Spouse Disappear." 31 Ağustos 1962.

"Car Gives Clue in Child Bride Hunt, Bulletin Out for Arrest of Pair in 2nd Elopement." 1 Eylül 1962.

Press Democrat (Santa Rosa, Calif.)

"Masked Man Stabs Couple; Links to Vallejo Killings?" 29 Eylül 1969.

"Coed Stabbing Victim Dies." 30 Eylül 1969.

Press-Enterprise (Riverside, Calif.)

"RCC Coed, 18, Slain on Campus." 31 Ekim 1966.

"'Zodiac' may have killed Riverside Co-Ed, paper says." 16 Kasım 1970.

"Detectives hope to find Zodiac's handwriting in City College records." 24 Kasım 1970.

Register-Guard (Eugene, Ore.)

"Murder Suspect Free Because Gays Silent." 8 Temmuz 1977.

Reno (Nev.) Evening Gazette

"Pretty Coed Slain, Watch Single Clue." 1 Kasım 1966.

San Francisco Chronicle

"He Found Love in Ice Cream Parlor." 1 Ağustos 1962.

"Ice Cream Romance: Child Bride Gone Again." 1 Eylül 1962.

"Statewide Hunt for S.F. Child Bride." 2 Eylül 1962.

"Love on the Run: Ice Cream Romance's Bitter End." 20 Nisan 1963.

"S.F. Couple Held: Ice Cream Romance Ends on Bourbon Street." 20 Nisan 1963.

"Ice Cream Parlor Lover: Senator's Letter to Judge Doesn't Help." 14 Ağustos 1963.

"Friends Quizzed in Slaying of Teen Pair Near Vallejo." 22 Aralık 1968.

"Police Seeking Teens' Slayer." 23 Aralık 1968.

"Woman Slain, Friend Shot." 6 Temmuz 1969.

"Coded Clue in Murders." 2 Ağustos 1969.

"A 'Murder Code' Broken." 9 Ağustos 1969.

"Cabbie Slain in Presidio Heights." 12 Ekim 1969.

"The Boastful 'Slayer': Letter Claims Writer Killed Cabbie, 4 Others." 15, Ekim 1969.

"Zodiac: Portrait of a Killer." 18 Ekim 1969.

"Fear Rides the Yellow Bus." 21 Ekim 1969.

"Dare by Brother of Slain Man." 23 Ekim 1969.

"Zodiac Halloween Threat, Reporter Warned, Zodiac Threat on Halloween Card." 31 Ekim 1969.

"'I've Killed Seven,' the Zodiac Claims." 12 Kasım 1969.

"Zodiac 'Legally Sane,' Cops Sure Clues Will Snag Him." 13 Kasım 1969.

"Urgent Appeal by Belli to Zodiac." 29 Aralık 1969.

"Zodiac Sends New Letter: Claims Ten." 22 Nisan 1970.

"Gilbert and Sullivan Clue to Zodiac." 12 Ekim 1970.

"Police Confer on Zodiac Killings." 19 Kasım 1970.

"Zodiac Writes Again, 17 Dead." 16 Mart 1971.

"Zodiac Mystery Letter, the First Since 1971." 31 Ocak 1974.

"Zodiac Ends Silence: 'I Am Back With You.' " 26 Nisan 1978.

"Feinstein Says Toschi's Being 'Crucified.' " 14 Temmuz 1978.

"Latest Zodiac Letter a Fake, 3 Experts Say." 3 Ağustos 1978.

"Files Shut on Zodiac's Deadly Trail." 7 Nisan 2004.

San Francisco Examiner

"Man with 'Child Bride' Arrested." 30 Temmuz 1962.

"Their Idyll at End—Jailed Mate Sobs for Bride, 14." 1 Ağustos 1962.

"Indictment in Child Bride Case: Girl, 14, Tells Story to Jury." 7 Ağustos 1962.

"Cops Halt Elopers' 3rd Flight." 20 Nisan 1963.

"Jail for Man Who Married Girl, 14." 14 Ağustos 1963.

"Vallejo Mass Murder Threat Fails." 3 Ağustos 1969.

"Salinas Teacher Breaks Code on Vallejo Murders." 10 Ağustos 1969.

"Zodiac Manhunt Centered in S.F." 23 Ekim 1969.

"Rotea Gilford, Former Deputy Mayor, Dies at 70." 16 Mart 1998.

San Francisco News-Call Bulletin

"Bride of 14—With a Sundae Kind of Love." 1 Ağustos 1962.

"Sundae Bride Hunted." 1 Eylül 1962.

State Times (Baton Rouge, La.)

"Seek Identity of Abandoned Child's Parents." 16 Mart 1963.

"Teen-ager May Be Mother of Abandoned Tot." 19 Nisan 1963.

Tiger Times (Riverside Community College, Riverside, Calif.)

"Police Still Lack Clues in Murder." 4 Kasım 1966.

Times-Herald (Vallejo, Calif.)

"Investigators Lacking Clues in 2 Slayings." 22 Aralık 1968.

"Teenagers Slayer Still at Large." 30 Mart 1969.

"Police Still Hunt for Shooting Clues." 8 Temmuz 1969.

Times-Picayune (New Orleans, La.)

"Man Admits Abandoning Young Infant, Police Say." 20 Nisan 1963.

Tucson (Ariz.) Daily Citizen

"Ice Cream Romance Ends in Jail." 14 Ağustos 1962.

Vallejo (Calif.) News-Chronicle

"Jealousy Motive Checked." 23 Aralık 1968.

"Appeal Is Made for Help." 26 Aralık 1968.

ZODYAK MEKTUPLARI

30 Nisan 1967: "Bates Had to Die." Joseph Bates, Riverside Polis Departmanı, Riverside *Press-Enterprise*.

31 Temmuz 1969: 408 şifre. Vallejo *Times-Herald*, *San Francisco Examiner*, *San Francisco Chronicle*.

4 Ağustos 1969: "This is the Zodiac speaking." *San Francisco Examiner*.

13 Ekim 1969: Paul Stine mektubu. *San Francisco Chronicle*.

8 Kasım 1969: 340 şifre. *San Francisco Chronicle*.

9 Kasım 1969: Zodyak bir otobüse bomba koymakla tehdit ediyor. *San Francisco Chronicle*.

20 Aralık 1969: Melvin Belli'ye gönderilen mektup.

20 Nisan 1970: "My Name Is" şifresi. *San Francisco Chronicle*.

28 Nisan 1970: Dragon Card. *San Francisco Chronicle*.

26 Haziran 1970: 32 karakterli şifre. *San Francisco Chronicle*.

24 Temmuz 1970: Kathleen Johns. *San Francisco Chronicle*.

26 Temmuz 1970: *The Mikado*'dan Gilbert ve Sullivan'ın "I've Got a Little List" kısmına Zodyak'ın uyarlaması. *San Francisco Chronicle*.

27 Ekim 1970: Paul Avery'ye gönderilen Cadılar Bayramı kartı. *San Francisco Chronicle*.

13 Mart 1971: Blue Meanies. *Los Angeles Times*.

29 Ocak 1974: "The Exorcist." *San Francisco Chronicle*.

14 Şubat 1974: Symbionese Liberation Army. *San Francisco Chronicle*.

8 Temmuz 1974: Red Phantom. *San Francisco Chronicle*.

RESMİ KURUMLAR

Baton Rouge Emniyet Müdürlüğü, Adli Sicil Dairesi

Şehir ve Bölge Denetim ve Zabit Katipliği, San Francisco

Bölge Sekreteri Bürosu, Wilmore, Ky.

East Baton Rouge Mahkeme Katibi

East Baton Rouge Sosyal İşler Müdürlüğü, Bayındırlık İşleri Dairesi, Baton Rouge, La.

FBI

Indiana Sağlık Müdürlüğü, Hamilton County, Noblesville

New Orleans Emniyet Müdürlüğü, Sicil Dairesi

Zabıt Katipliği, San Jose, Calif.

Zabıt Katipliği, San Bernardino, Calif.

San Francisco Emniyet Müdürlüğü Ağır Ceza Mahkemesi Sicil Kayıt Dairesi

ABD Dış İşleri Bakanlığı, Washington, D.C.

ABD Büyükelçiliği, Mexico City

Washoe Bölge Sekreteri Bürosu, Reno, Nev.

POLİS KAYITLARI

Baton Rouge Emniyet Müdürlüğü

California Adliye Müdürlüğü, Suçlu Teşhis ve Soruşturma Dairesi

FBI

Napa Bölge Şerifi Bürosu

New Orleans Emniyet Müdürlüğü

Riverside Emniyet Müdürlüğü, Riverside, Calif.

San Francisco Emniyet Müdürlüğü

Solano Bölge Şerifi Bürosu, Fairfield, Calif.

Stanislaus Bölge Şerifi Bürosu, Modesto, Calif.

Vallejo Emniyet Müdürlüğü, Vallejo, Calif.

KÜTÜPHANELER

East Baton Rouge Parish Library

Long Beach Public Library, Long Beach, Calif.

New Orleans Public Library

Norman F. Feldheym Central Library, San Bernardino, Calif.

San Francisco Public Library

WEB SİTELERİ

https://diva.sfsu.edu

www.ancestry.com

www.dogpile.com

www.familysearch.org

www.horrycounty.org

www.latimes.com

www.newspaperarchive.com

www.pbs.org

www.rootsweb.com

www.sfchronicle.com

www.sfexaminer.com

www.sfgate.com

www.theadvocate.com

www.ussearch.com

www.youtube.com

www.zodiackiller.com

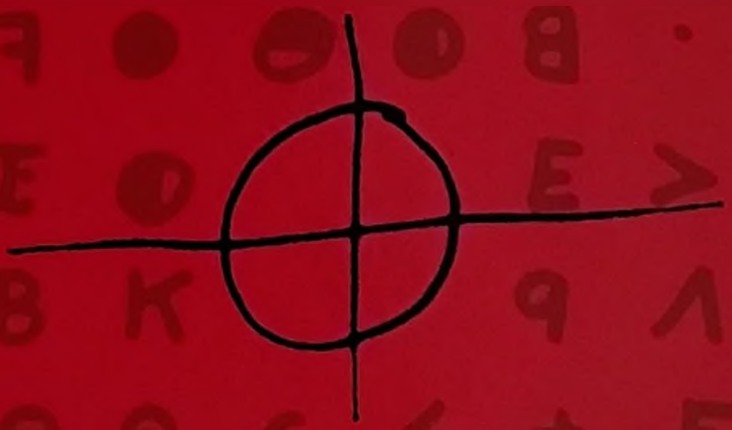
www.zodiackillerfacts.com

GERÇEK SUÇ HİKÂYELERİ | 5 | Paloma

Bebekken evlat edinilen Gary Stewart, sevgi dolu üvey anne ve babasıyla geçirdiği otuz dokuz yıldan sonra, gelen bir telefonla, öz annesiyle tanışır. Sonunda gerçek bir kimliğe kavuşabilmenin heyecanıyla bu buluşma onu biyolojik babasının izini sürmeye teşvik eder. Yıllarca polis kayıtları ve gazete haberlerini inceleyerek, akrabalar ve arkadaşlara ulaşıp, onlardan bilgi alarak gerçek babasını bulmaya çalışır. Topladığı bilgiler onu kabullenmekte zorlandığı bir noktaya getirir: Tanımak, sevmek ve hatta onu terk ettiği için bağışlamak istediği adam, yani babası, Amerika'nın en korkunç seri katillerinden biri olan Zodyak Katili olabilir mi?

Zodyak Katili'nin şifreli mesajları bugüne dek dedektiflerin, polislerin, amatör hafiyelerin aklını kurcaladı. Onun şifrelerini çözüp, gerçek kimliğini ortaya çıkarmak dünyanın her yerinden insanların ilgisini çekti. Gary Stewart'ın, on yıllık takibinin hikâyesini anlatan bu kitapla Zodyak Katili'nin gerçek kimliği ilk defa açıklanıyor. Cinayetleri çevreleyen tüm sorular, neredeyse elli yıl sonra cevaplanıyor.

facebook.com/palomayayinevi
twitter.com/palomakitap

29 TL

